CARTEA CĂRȚILOR
ÎN CĂUTAREA TRECUTULUI MISTERIOS
Robert Charroux (1909-1978)

1. DESCOPERIRI

Cunoştinţele oamenilor, chiar şi cele care ieri păreau cele mai evidente, se dovedesc azi îndoielnice. Ele sunt deseori răsturnate de savanţi, care proclamă drept false şi perimate unele legi. False ar fi chimia, fizica, filozofia, matematica. Linia dreaptă a încetat să mai fie drumul cel mai scurt dintre două puncte, postulatul lui Euclid este depăşit, tabla înmulţirii şi chiar forma rotundă Pământului s-au dovedit inexacte. Fotografiile mai multor rachete Discovery oferă Terrei o imagine neaşteptată: ea este în formă de pară, mai îngroșată la Ecuator, mai puţin la Polul Nord şi ascuţită spre Polul Sud. Preistoria este o ţesătură de erori. Omul nu se trage din maimuţă.

Atenție la foc

Totul ne îndeamnă să explorăm trecutul fantastic care vrea să apară la ora la care savanţii atomişti ne conduc în arenă pentru *hora de verdad* – ora adevărului. Dezvăluiri apar în lumea întreagă, în urma unor descoperiri providenţiale, în America, în Franţa, în Asia, atât de miraculoase, încât ni se par incredibile şi ne obligă să reexaminăm ce ne afectează cel mai mult: geneza şi destinul omului.
Teza pe care o prezentăm poate fi rezumată astfel: o civilizaţie foarte veche a existat înaintea civilizaţiei noastre. Această civilizaţie, după ce a cunoscut radioul, televiziunea, racheta spaţială, bomba cu hidrogen, a dispărut într-o catastrofă atomică. Înainte de a muri, știind că supravieţuitorii, după un drum lung şi anevoios, vor repeta aventura umană, strămoşii noştri au lăsat un mesaj destinat să ferească generaţiile viitoare de funesta lor experienţă: Atenţie la ştiinţă! Atenţie la foc!
Este cu neputinţă ca această punere în gardă să nu fie expresia adevărului. La ora la care omul va pleca să caute aventura spre planetele cosmosului, la ora la care se fabrică arme care pot distruge viaţa terestră, este important, este indispensabil să studiem semnificaţia profundă a acestui mesaj.
Biblia ne transmite, de la primele rânduri, revelaţii despre geneză:
- evoluţia Pământului după datele stricte ale geologiei moderne;
- omul a decăzut pentru că a cunoscut ştiinţa.

Cum se poate explica faptul că, într-o perioadă situată cu 1.000 de ani înainte de Hristos, nişte oameni au putut să cunoască procesul erelor geologice şi al creării naturii, de la minerale la plante şi de la plante la animale? Şi cum ar fi putut să ştie aceşti oameni că ştiinţa înseamnă pericol de moarte, ceea ce este evident pentru noi? Textele spun: aceste cunoştinţe au fost revelate de Dumnezeu. Pentru cei ce cred într-un Dumnezeu care vorbeşte, tună, recompensează şi pedepseşte, explicaţia este suficientă. Pentru ceilalţi, pentru cei care concep un Dumnezeu mai universal, precum şi pentru cei care nu concep nimic, este nevoie de o explicaţie raţională, acceptabilă pentru electricianul care i-a succedat fabricantului de lumânări, pentru electronistul care provine din vechiul ceasornicar, pentru cosmonautul care a preluat succesiunea cavalerului rătăcitor.
Așadar, se pune întrebarea: cine a dezvăluit aceste secrete? Dacă nu Dumnezeu, atunci cine? Mai mult ca sigur că este vorba despre un iniţiator, sau despre o experienţă colectivă.
Din negura timpului, oameni necunoscuţi, a căror existenţă nici măcar n-o bănuiam, ne indică drumul care evită prăpastia. Cei morţi îi protejează pe cei vii. Biblia nu este singura carte. Pe lângă ea, Vedele, majoritatea textelor sacre şi legendele tradiţionale abundă în mesaje neînţelese, ce par să ateste existenţa, cu mii sau milioane de ani în urmă, a unor civilizaţii umane, terestre şi extraterestre, care dobândiseră o ştiinţă, tehnică şi puteri pe care încă n-am reuşit să le egalăm. Mărturiile – construcţii arhitecturale, monumente, cărţi – n-au rezistat timpului, dar oamenii s-au străduit să le asigure supravieţuirea, restaurând ceea ce era ameninţat de ruină. Cea mai mare parte a

moştenirii s-a distrus. Ce-a mai rămas şi-a pierdut caracterul originar, sensul mesajului, şi omenirea, leneşă, se sperie, refuzând să admită un adevăr surprinzător. Totuşi, acest adevăr ţâşneşte la suprafaţă pentru salvarea noastră şi pentru a dovedi autenticitatea civilizaţiilor dispărute.
Unii savanţi nu privesc existenţa acestor civilizaţii ca pe o ipoteză, ci ca pe o certitudine. Am stabilit lista de dovezi, indicii, descoperiri şi cunoştinţe care sprijină această nouă viziune a istoriei oamenilor. Temerari sau aventuroşi, probabil că vom greşi. Nu putem străbate dintr-un singur pas drumul ameţitor care, dincolo de cunoştinţele noastre, de strămoşii noştri (gali, greci, sumerieni, egipteni, oameni de Cro-Magnon), se întoarce spre civilizaţiile pe care trebuie să le cunoaştem, deoarece, fără să ştim, le-am primit moştenire. Trebuie să înaintăm încet, cu paşi mici.

Paratrăsnetele lui Solomon

Paratrăsnetul a fost inventat în urmă cu aproape două secole de Benjamin Franklin. Este un adevăr admis. Totuşi, este absolut sigur, fiind relatat şi de vechii cronicari, că Templul lui Solomon, acum 3.000 de ani, avea 24 de paratrăsnete. Acest templu nu a fost niciodată lovit de trăsnet, iar fizicianul François Arago, în secolul al XVIII-lea, a dat explicaţia acestui privilegiu: „Acoperişul Templului din Ierusalim, construit în stil roman şi lambrisat cu lemn de cedru acoperit cu un strat gros de aur, era prevăzut, de la un capăt la celălalt, cu lame lungi de fier sau oţel, ascuţite şi aurite. După spusele lui Josephus, arhitectul destinase aceste 24 de vârfuri împiedicării păsărilor de a se aşeza pe acoperiş şi de a-şi lăsa acolo excrementele. Faţetele monumentului erau şi ele acoperite pe toată întinderea lor cu lemn tare, aurit din abundenţă. În fine, în faţa Templului existau cisterne în care apa venea prin ţevi metalice. Întâlnim aici şi tijele paratrăsnetelor şi o altfel de abundenţă de conductori, încât Lichtenberg avea dreptate când afirma că a zecea parte din aparatele noastre de azi este departe de a oferi în construcţia lor o îmbinare de elemente atât de satisfăcătoare. Templul din Ierusalim, rămas intact timp peste 1.000 ani, poate fi citat ca dovada cea mai elocventă a eficacităţii paratrăsnetelor”.
Numa Pompilius, al doilea rege legendar al Romei, ştia să provoace, după dorinţă, focul lui Jupiter (trăsnetul), învăţându-1 pe succesorul său, Tullus Hostilius, secretul puterii sale. Dar Tullus, mai puţin priceput probabil, nu a profitat de această învăţătură. După spusele istoricilor Titus Livius şi Dionysios, într-o zi – în anul 630 î.e.n. – el a făcut o manevră greşită, pierind (se crede că din cauza unei proaste izolări) trăsnit în cursul unei serbări religioase. Această întâmplare pare să dovedească faptul că Solomon nu greşise ţinând ştiinţa departe de profani. În secolul al VI-lea îe.n., Porsena, regele Etruriei, cunoştea secretul lui Numa şi s-a folosit de el ca să trăsnească un animal monstruos (numit – ciudată coincidenţă – Volt) care teroriza regatul. Istoricul şi medicul grec Ctesias, în secolul al IV-lea î.Hr., a aflat în cursul călătoriilor sale în Persia şi în Egipt un fel de secret magic, ce pare a fi fost aplicarea unor cunoştinţe ştiinţifice. Ctesias avea două spade „miraculoase” care, înfipte în pământ cu vârful în sus, depărtau norii, grindina şi furtunile. De unde cunoscuseră Solomon şi arhitectul lui paratrăsnetul? Şi de ce nu au transmis mai departe secretul lor? Iată întrebările pe care am vrea să şi le pună oamenii din secolul nostru, fără idei preconcepute, dacă vor în mod cinstit să înainteze pe drumul adevărului.

O bibliotecă foarte veche

Să mai facem un pas înainte. August 1937. În penumbra unei grote, doi arheologi cercetează solul compact, de culoare ocru, tasat pe stâncă de 15.000, poate chiar 20.000 de ani. Unul dintre ei, un fel de uriaş, examinează cu ochelarii lui cu lentile groase o piatră puţin mai mare decât palma.
– Vreau să văd asta la lumina zilei! spune el.
La intrarea în grotă, soarele după-amiezii face să sclipească bucăţile sfărâmate de silex. Bărbatul se apleacă asupra pietrei, o şterge de câteva ori cu grijă şi o face să lucească în lumină.
– La naiba! Apoi se adresează imediat însoţitorului său:

– Hei, Pericard! Vino să vezi ce-i pe pietrele astea!
Léon Pericard, un burghez paşnic din Lussac-les-Châteaux (Vienne), se apropie şi prinde cu singura lui mână (îşi pierduse un braţ la Verdun, în Primul Război Mondial) bucata de calcar.
– Ai zice că sunt nişte graffiti... Doar nu crezi că...
– Ba da, replică celălalt, pe nume Stéphane Lwoff. Ba da, cred... Sunt sigur că pietrele tale, asta şi poate toată grămada din partea stângă a cavernei, au fost gravate de oamenii preistorici.
Leon Pericard e abia la începutul surprizelor. Chiar în aceeaşi seară, după un scurt examen, care a confirmat dincolo de orice aşteptare că toate pietrele din grămadă prezentau desene, deseori îmbinate, Stéphane Lwoff a fost primul care a formulat această aserţiune cu dovezi palpabile:
– E de-a dreptul extraordinar! Pe aceste pietre gravate în urmă cu 15.000 de ani, bărbaţii, femeile şi copiii sunt îmbrăcaţi la fel ca noi. Poartă haine, pantaloni, pantofi şi căciuli.
Această descoperire (vezi „Buletinul Societăţii Preistorice din Franţa", 1957, nr. 10) care spulbera tot ceea ce admisese preistoria clasică până atunci, a fost autentificată de abatele Breuil în 1938. Actualmente, câteva dintre preţioasele pietre de la Lussac pot fi văzute într-o vitrină de la primul etaj al Muzeului Omului (Etajul I, Sala preistoriei. Nu sunt expuse toate piesele, ci doar cele mai anodine, care nu deranjează prea mult teoriile clasice). Era o nouă certitudine: oamenii din Magdalenian, care trăiseră în Poitou în urmă cu 15.000 de ani, se îmbrăcau, cu mici diferenţe, aşa cum ne îmbrăcăm noi astăzi. Pe de altă parte, aceşti oameni locuiau cu siguranţă în oraşe cu străzi şi case din piatră şi chirpici, erau meşteşugari, tăietori în piatră, zidari, dulgheri, coafori, decoratori. Odată cu pietrele gravate de la Lussac-les-Châteaux, preistoria căpăta o altă faţă, un alt sens, trecutul ieşea din întuneric şi strămoşii noştri spărgeau crusta grosolană ce-l acoperise până atunci.

Hărţile lui Piri Reis

Încă un pas, cu torţa în mână, în noaptea cea mare. Iulie 1957. La palatul Topkapi din Istanbul sunt descoperite câteva hărţi vechi, aparţinând căpitanului turc Piri Reis, care, după ce fusese corsar, comandase flota otomană în anul 1550. Tot lui Piri Reis i se atribuie cele două atlase Bahriye, păstrate la Biblioteca din Berlin, care prezintă relevee uimitor de exacte ale Mării Roşii şi arhipelagului mediteranean. Dar hărţile de la Topkapi aveau să se dovedească mult mai uimitoare când au fost examinate de inginerul american Arlington H. Mallery. Acestea prezintă contururile foarte precise ale Africii Occidentale, Americii de Sud şi Americii Centrale. Pe margine, Piri Reis a scris chiar el aceste explicaţii: „Aceste hărţi au fost întocmite după datele din douăzeci de documente vechi, portulane, a patru portughezi, care prezentau Sindul, Hindul şi China, şi după o hartă desenată de Cristofor Columb. Ele sunt la fel de bune pentru navigaţia pe cele Şapte Mări ca şi hărţile din ţara noastră".
Totuşi, alături de detalii ciudat de exacte, documentele cuprind şi aberaţii dezamăgitoare, de parcă cineva a urmărit înadins un bruiaj al citirii lor. Într-adevăr, pentru citirea corectă a hărţilor era nevoie de o grilă de care Piri se folosise, dar pe care o distrusese înainte de a fi omorât din ordinul sultanului Soliman al II-lea, pentru că încetase asediul Gibraltarului în schimbul unei sume foarte mari de bani. Cu ajutorul unui anume Walthers, specialist la Departamentul Hidrografic al Marinei americane, domnul A.H. Mallery a întreprins descifrarea documentului şi a reconstituit grila, care a permis atunci o descoperire uimitoare. Hărţile reproduceau releveul exact al coastelor Americii de Nord, Americii de Sud şi Antarcticii; şi nu numai contururile, ci şi topografia din interiorul continentelor respective (profilul lanţurilor muntoase, văile, platourile, piscurile). Documentul indica, în Antarctica, lanţuri muntoase care au fost descoperite abia în 1952. Şi le preciza altitudinea exactă. În schimb, Groenlanda apărea sub forma a trei insule.
Controalele riguroase efectuate de Task Force 43 americană, delegată pentru Anul Geofizic Internaţional, şi de exploratorul Paul-Emile Victor, sondajele seismografice, realizate cu aparatele

cele mai moderne, au confirmat datele din hărţi: platourile, munţii şi piscurile erau corect plasate, iar Groenlanda se afla într-adevăr aşezată pe trei mari insule distincte.
Ar mai rămâne de elucidat unele mistere:
- de unde a luat Piri Reis, care nu părăsise Marea Mediterană şi coastele Africii, informaţiile, şi unde a găsit acele faimoase documente vechi de care vorbeşte?
- de ce transmite documentele sub formă de mesaj secret?
- de când datează releveele geografice şi topografice?
- cum şi pentru cine au fost făcute?
Un studiu aprofundat a dat răspunsuri la aceste întrebări (*Science et Vie*, sept. 1960, nr. 516):
- Piri Reis compilase 8 hărţi greceşti foarte vechi, transmise din epoca lui Alexandru cel Mare, și prin urmare vechi de cel puţin 13 secole. Stând în Egipt, el a avut probabil acces la arhivele secrete ale preoţilor egipteni şi musulmani;
- transmiterea secretului i-a fost făcută condiţionat; sau, deşi nu fusese iniţiat, Piri Reis înţelesese că divulgarea ar fi fost periculoasă.
Poate chiar a plătit cu viaţa faptul că deţinea aceste hărţi (povestea cu Gibraltarul fiind doar un pretext). Sultanul Soliman al II-lea era un prinţ foarte erudit, mai ales în domeniul istoriei şi al ştiinţei, iar Soliman, în turceşte, înseamnă Solomon. Iniţiatul ar fi pus să fie suprimat profanul instruit în mod periculos (câţiva pitagoreici au fost ucişi de membrii societăţii lor pentru că trădaseră un secret din matematică).
Mallery, Walters şi prof. Daniel Lineham, directorul Observatorului Astronomic din Weston, SUA, precum şi şefii serviciilor seismologice ale Anului Geofizic au estimat că releveele datează cu cel puţin 5.000 de ani înainte de era noastră. Mai precis, specialiştii în glaciaţiuni, stabilind că au fost întocmite înainte de ultima perioadă glaciară, asigură că datele din hărţi au o vechime de peste 10.000 de ani. Acest lucru l-ar dovedi şi diferenţele de profil al coastelor, provocate de procesul de eroziune. În ceea ce priveşte mijloacele tehnice care au permis realizarea releveelor, în special cele ale lanţurilor muntoase, acestea nu puteau să fie executate decât de la înălţime. Arlington H. Mallery declară maliţios: „Probabil că geografii din vechime se foloseau de avion”.
Şi specialiştii de la Departamentul Hidrografic al Marinei americane consideră că, deşi cei din vechime nu cunoşteau aviaţia, este totuşi vorba de relevee aeriene.
Istoricul Georges Ketman, care a studiat această problemă, conchide astfel: „Suntem nevoiţi să invocăm unele enigme ştiinţifice care permit să ne imaginăm că pe Pământ au existat civilizaţii dezvoltate în urmă cu mai multe mii de ani. Civilizaţii care au existat pe planeta noastră sau doar au fost în contact cu Pământul”.

Misterul Porţii Soarelui

Noiembrie 1961. Un arheolog curios intră în holul Muzeului Omului, situat în Piaţa Trocadero din Paris. Urcă la primul etaj, admiră în trecere vitrina cu exponatele de la Lussac-les-Châteaux, pe cea de la Montignac-Lascaux şi, traversând sala Columbiei, urcă scara de marmură. Pe pereţii înalţi sunt etalate basoreliefuri, mulaje ale unor sculpturi precolumbiene, rozete mayaşe, aztece, incaşe. În capătul de sus a scării monumentale se poate vedea o masă întunecată. Omul se opreşte şi savurează minutul care precede descoperirea. Scoate din buzunar o fotografie mărită care reprezintă nişte personaje aproape caricaturale, puternic stilizate, care au particularitatea de a se afla în nişte maşini complicate, aparate cu curbe savante, cu articulaţii precise. La prima vedere, aceste aparate pot să semene cu un fel de echipamente stratosferice prevăzute cu motoare cu reacţie sau cu propulsie, pe care omul urmează cu siguranţă să le inventeze.
Masa întunecată care l-a făcut pe arheolog să se oprească este un monolit în care este inserată o poartă, cu un fronton şi o friză pe trei rânduri. Acest monolit are un nume: „Poarta Soarelui” – Puerta del Sol – de la Tiahuanaco (Bolivia). Nu are vârstă. Niciun martor, din nicio epocă, nu a

văzut oraşul Tiahuanaco din Anzii Cordilieri, altfel decât în ruine. Arheologul compară aparatele din fotografie cu friza de piatră. Este imposibil ca aceste aparate, aceste echipamente stratosferice să poată figura pe un monolit. Bărbatul se apropie. Ridică privirea. Acolo, în faţa lui, misterioasele gravuri în piatră – un mulaj, bineînţeles, care reproduce exact originalul – sunt identice cu cele din fotografie. Astfel, strămoşii noştri din Poitou se îmbrăcau ca şi noi, cu haină şi pantaloni, dar, cam în aceeaşi epocă, alţi strămoşi, de data aceasta din America, inventau nave spaţiale superioare celor concepute de ruşi şi de americani.
Aşadar, existau dovezi! Ce ştiau, de fapt, oamenii despre toate astea? Şi ce înseamnă invenţiile, descoperirile şi ştiinţa noastră, dacă nişte strămoşi îndepărtaţi, a căror amintire s-a pierdut în negura timpului, ne-au precedat în privinţa descoperirilor, şi poate că au trăit în civilizaţii la fel sau mai avansate decât a noastră? Totuşi, dovezile care săreau în ochi păreau ignorate de oameni, de parcă nimeni nu ar fi zărit textele de pe poartă! Imposibil! Unii, cei mai ageri, mai iniţiaţi, probabil că au înţeles, că au descifrat. Dar n-au scos o vorbă despre asta! Şi de aici decurge o concluzie evidentă: exista o Societate a Misterului, o Conjuraţie a iniţiaţilor care, fără îndoială, avea misiunea să ascundă oamenilor aventura prodigioasă a strămoşilor lor. De la aceşti strămoşi, prin oamenii din epoca pietrei, prin egipteni, greci, gali, prin oamenii din Evul Mediu, a fost transmisă o cunoaştere superioară care nu a fost niciodată dezvăluită, cel puţin în esenţa ei periculoasă. Această conjuraţie ar exista de cel puţin 6.000 de ani, dându-le oamenilor cunoaşterea ştiinţifică pe care o pot asimila fără pericol, dar ascunzând-o pe cea a cărei divulgare ar fi primejdioasă.
Conjuraţii numărau în rândurile lor pe şefii sinarhiilor egiptene, evreieşti, indiene, musulmane, creştine; pontifi religioşi din Europa, din Asia şi din Africa; unii şamani mongoli sau din America Centrală; călugări occidentali. Tradiţia, mesajele se transmiteau oral, dar există totuşi transcrieri la Biblioteca Vaticanului, în bibliotecile imanilor iniţiaţi din Maghreb şi din Orientul Mijlociu, în muzeele unde sunt păstrate tăbliţele din Babilon (tăbliţe pe care nimeni nu vrea să le traducă), cu siguranţă la Tiahuanaco, în Bolivia, la Muzeul Omului din Paris, la Istanbul şi la Beijing. Transcrierile cele mai cunoscute sunt Biblia şi Talmudul. Prima carte a Pentateuhului în special (Geneza), pe care o datorăm lui Moise, dezvăluie un secret ştiinţific exprimat pe măsura înţelegerii antice, dar care depăşeşte cunoştinţele moderne.
De cel puţin 6.000 de ani, nişte oameni ştiu ceva şi au misiunea să nu spună. Şi de 6.000 de ani, oamenii care nu ştiu încearcă, în paralel, să inventeze, să creeze, să facă să avanseze ştiinţa şi civilizaţia. Deşi nu există antagonism între conjuraţi şi cercetători, conjuraţii ar frâna evoluţia. Azi, poate că încă mai păstrează cheia care deschide sanctuarul interzis, dar savanţii sunt gata să reinventeze tot ce conţine sanctuarul, poate chiar şi mai mult. Printr-o inversare de roluri, aceşti cercetători, la rândul lor, pregătesc o nouă conjuraţie. Omenirea, indiferentă – cu rare excepţii – ignoră totul despre acest război secret care se desfăşoară în umbră, având ca miză viitorul ei.
A început o eră nouă, de când cercetătorii au ajuns la acelaşi nivel sau i-au depăşit pe învăţaţii antici. Noua eră a început în 1940-1944, odată cu apariţia bombei atomice şi a ştiinţei nucleare. Toate cărţile de chimie, de biochimie, de fizică şi de filozofie sunt perimate de la această dată. Ele au fost schimbate în toate universităţile.

Viaţa este fantastică

În fond, descoperirile în biochimie şi în fizica nucleară oferă poate cheile a ceea ce au ascuns, cu o grijă vigilentă, Moise şi marii iniţiaţi. Ba chiar ne este permis să credem că procedeele de fabricare a bombei cu hidrogen, a drogurilor farmacodinamice şi a carburanţilor de rachete spaţiale se găsesc la Pentagon şi la Kremlin, şi de secole la Vatican, la Rabat şi la Benares. Astfel, iese la iveală treptat istoria necunoscută a omenirii, a cărei geneză se pierde în abisurile trecutului şi cu siguranţă în cele ale cosmosului. Aventura umană se îndepărtează din ce în ce mai mult de contextul terestru, ca să se integreze, fără limitări de timp sau spaţiu, în evoluţia universală. Ceea ce cunoaştem a fost

deja cunoscut şi viitoarele nave, care vor pleca spre Marte sau Venus, nu vor face decât să reia rutele spaţiale ce duc la vechile noastre colonii sau la anticele noastre necropole.
Ştiinţa, de la infinitul trecut la infinitul viitor, se află întotdeauna în stadiul prezentului. Spirite curioase şi imprudente au bănuit deja aceste lucruri fantastice: Anaximandru, Epicur, Petron din Himera, Origene, Thales din Milet, Plutarh, Lucreţiu, Roger Bacon, Descartes, Swedenborg, Young, Milton, Eliphas Levi şi mulţi alţii. Camille Flammarion, la timpul său, a exprimat în „Pluralitatea lumilor locuite" (1862) ipoteze pe care savanţii le-au primit cu un zâmbet condescendent. El a interpretat cosmosul, a agitat toate problemele, dar fără să aducă un început de dovadă. Totuşi, a deschis cursa spre incredibil.
Viaţa e fantastică. Niciodată pasagerii pachebotului Normandia n-au ştiut că în prima lui călătorie de la Le Havre la New York, în mai 1935, vasul a ajuns în America practic fără elice. Ele fuseseră devorate de ultrasunete. În schimb, se consideră extraordinare experienţele americanilor deasupra terenurilor lor de aviaţie: ceaţa risipită, condensată în ploaie de emisiile puternice de ultrasunete.

2. STRĂMOŞII SUPERIORI

Nu a existat homo sapiens înainte de strămoşul preistoric de Neanderthal sau de Cro-Magnon, care nu cunoştea decât silexul: asta ne spune ştiinţa clasică. Dar toate descoperirile recente ne insuflă certitudinea că ceasul omenirii nu a sunat în grotele de dincolo de Rin sau din Eyzies. Ca şi cum omul, acest constructor înnăscut, provenit (după cum afirmă specialiştii în preistorie) din gorilă în era terţiară, care-şi înălţa zilnic adăpostul din crengi, ca şi cum omul ar fi locuit în caverne!
Trebuie mai întâi să atacăm unele noţiuni impuse. Oamenii preistorici ştiau să construiască adăposturi, colibe, fortificaţii. Nicăieri nu găsim grote săpate, amenajate să devină locuinţe mai confortabile. Or, este evident că oamenii din epoca pietrei n-ar fi putut să nu le amenajeze dacă le-ar fi folosit drept locuinţe. Cavernele foloseau drept ateliere, hambare – ca în zilele noastre – şi, tot ca în zilele noastre, ele puteau să adăpostească în mod excepţional câţiva indivizi oropsiţi de soartă. Într-adevăr, dacă oamenii ar fi locuit în caverne, unde ar putea să fie situate ele? În acele fiefuri preistorice care au dat numele unor epoci geologice cunoscute în întreaga lume: Tardenosian, Pressignian, Acheulean, Chellean, Levallosian? Unde să găseşti caverne la Fère-en-Tardenois, la Saint-Acheul (Pas-de-Calais), la Chelles, la Levallois-Perret? Grand-Pressigny (Indre-et-Loire) se mândreşte cu cele mai mari ateliere mondiale de tăiere a silexului (4.000 de hectare). În împrejurimi nu se află nici măcar o singură grotă. La Charroux (Vienne) se înălţau în epoca preistorică ateliere atât de importante, încât securile puteau fi găsite la fiecare pas, pe o întindere de 10 hectare de pământ. Acest zăcământ de cremene – al doilea de pe glob – se află în apropierea (4-5 km) a 49 de caverne care formează versanţii râului Charente. Niciuna dintre aceste caverne, cu minuţiozitate cercetate, nu părea a fi fost locuită. În plus, cum să poţi admite că omul, care a acoperit lumea cu milioane de case, incinte şi castele, n-a ştiut să construiască, de la apariţia sa, aşa cum ştiu să construiască majoritatea animalelor?
De altfel, avem dovezi că omul preistoric ştia să construiască şi că au fost folosite perifraze subtile ca să ascundă acest fapt primordial. În cartea lor, „Oamenii din epoca pietrei vechi", două autorităţi în materie, abatele Breuil şi profesorul Lantier, scriu textual: „Civilizaţiile preistorice au cunoscut şi cuptorul de gătit: cuptorul din piatră de la Drachenloch, cuptorul folosit la Noailles (Corrèze), cu plan dreptunghiular, făcut din pietre aşezate în picioare, uşor înclinate spre interior, golurile între colţuri fiind umplute cu pietre mai mici, prinse într-un liant argilo-calcaros şi nisipos". Asta ca să nu se spună direct „pietre cimentate".

Incertitudinile preistoriei

În consecinţă, dacă oamenii din preistorie cunoşteau mortarul, dacă ştiau să cimenteze, ei nu puteau să nu construiască ziduri de case. E un lucru de bun-simţ. Şi de aici decurge o consecinţă logică: nu

locuiau în grote, îşi mobilau casele, prelucrau lemnul, osul, pielea şi făceau ţesături; pe scurt, oamenii preistorici ies iremediabil din bezna în care au fost cufundaţi şi-şi recapătă adevăratele chipuri. În realitate, această ştiinţă se bazează doar pe ipoteze discutabile. Nu se găsesc schelete de oameni preistorici care să constituie verigile între maimuţă şi om. Nu s-au descoperit cranii de 1.100, 1.200, 1.300, 1.400 cm³, adică acele cranii ale primatelor, care sunt cele mai apropiate de noi, cele care ar trebui să se găsească cel mai uşor. De aici, o anumită tendinţă de desfigurare a preistoriei. Ne prefacem că nu ştim că oamenii din Paleolitic ştiau să construiască adăposturi, că locuiau în oraşe fortificate, prevăzute cu străzi, că aici se dezvoltau cele mai diverse meşteşuguri, inclusiv cel al aranjării părului (abatele Breuil, în cartea sa, „Oamenii pietrei vechi”, vorbeşte despre părul tăiat „a la nubieni” sau prins în două funditşe). Dar în „infernul” muzeelor sunt sechestrate indicii şi dovezi. Cât priveşte estimările cronologice, empirismul experienţelor ţine pur şi simplu de invenţie. Preistoria clasică şi-i imaginează pe strămoşii noştri după scheletele unor indivizi după toate aparenţele degeneraţi, care ar fi locuit în caverne, şi după calitatea materialului găsit alături de ei. Într-un milion de ani (presupunând o viitoare distrugere a planetei noastre), nimeni nu va mai descoperi scheletele lui Becquerel, Rodin, Renoir, Einstein, Fermi sau Picasso, devenite cenuşă impalpabilă, pulverizată ca şi învelişul carnal şi sicriul din stejar masiv.
Din întâmplare, într-o grotă din Poitou, Indre-et-Loire sau din Provence, va fi dezgropat scheletul unui cerşetor sau al unui beţiv troglodit (în Franţa există azi cu miile) care a murit în grota-locuinţă. Scheletul lui, bine păstrat în calcarul uscat, a rezistat timpului. Specialiştii în preistorie din anul 100.1963 vor deduce cu gravitate: „Omul din secolul XX e.n. măsura 1,60 m. Era cocoşat, cu picioarele strâmbe, tuberculos. Volumul său cranian era de 1.500 cm³, iar inteligenţa abia puţin mai ridicată decât cea a gorilei. Civilizaţia lui îi permitea să cunoască urciorul de pământ ars. Scaunul lui era format din nişte pietre îngrămădite şi nu ştia ce este aceea o masă şi, în consecinţă, nici ce este aceea o fereastră, o uşă sau un cămin”. De unde se va deduce, prin raţionament logic, că omul din 1963 nu cunoştea fierul şi bronzul (iremediabil distruse în câteva milenii) şi că se afla încă în epoca pietrei. Glozel este autentic, Glozel este, în mod incontestabil, autentic, recunoscut ca atare de imensa majoritate a specialiştilor în preistorie din lumea întreagă. Glozel este un cătun de 4 case din comuna Ferrières (Allier), la cca 20 de km sud de Vichy. Totul a început la 1 martie 1924, când tânărul Emile Fradin şi bunicul său, Claude, au găsit cărămizi, tăbliţe gravate, două cuţite de tăiat piele, două securi mici şi două pietricele rotunde purtând inscripţii. 33 de martori, printre care Augustin Bert, învăţător la Ferrières, şi abatele Naud, preotul parohiei, au atestat autenticitatea descoperirii.
În cursul verii (specialiştii în preistorie nu sunt nici curioşi şi nici grăbiţi!), Societatea de Emulaţie (sic) din Bourbonnais s-a deplasat la faţa locului, apoi a trimis eşantioane doctorului Capitan de la Academia de Arte Frumoase. Capitan a lăsat eşantioanele de izbelişte, undeva, timp de 13 luni, apoi, într-o bună zi, s-a deplasat la Glozel şi i-a spus dr. Morlet, ce preluase conducerea săpăturilor:
- Aveţi aici o comoară minunată... Faceţi un raport detaliat.
Se credea că Glozel a fost recunoscut. Lumea uimită avea să zărească o civilizaţie necunoscută şi, bineînţeles, toţi cei care nu participaseră la această descoperire aveau să se aleagă cu lauri, cu intrarea la Academie sau cu onoruri. Doctorul Morlet, pionier al descoperirii, nu se gândea însă la asta şi, înainte de a trimite raportul, l-a publicat, la 23 septembrie 1925, cu titlul „O nouă aşezare neolitică”. Capitan, dezamăgit, furios, l-a convocat pe Morlet la Paris.
– Nu eşti cunoscut, broşura dumitale nu se va vinde. Pune numele meu în locul numelui lui Fradin (atestat şi publicat de canonicul Cote). Doctorul Morlet a refuzat categoric. Atunci, din zi în zi, descoperirile de la Glozel au început să fie contestate, ridiculizate. Bineînţeles, a fost atacată familia Fradin în justiţie. Motivul: cerea o taxă pentru vizitarea muzeului lor; fraudă şi escrocherie (mai exact: întreprindere pecuniară pentru etalarea produselor unei mistificări)! Totuşi, în 1926, abatele Breuil, după Capitan, avea să declare:
– E într-adevăr vorba de Neolitic. Vă mulţumesc, m-aţi convins.

Dar, după refuzul doctorului Morlet de a lega numele lui Capitan de această descoperire, s-a încercat ruinarea familiei Fradin şi a descoperirii lor. În curajoasa sa carte „Glozel, după 30 de ani", canonicul Léon Cote declară că unele motive personale au motivat această schimbare de opinie, datorată, în mare parte, abatelui Breuil. În lumea savanţilor era bine cunoscută redutabila trinitate Capitan, Breuil, Peyroni (directorul muzeului Eyzies), care constituia o „firmă" exclusivă în domeniul preistoriei. Or, descoperirea de la Glozel îi luase pe cei trei prin surprindere, dându-le peste cap tezele, fără să le lase timp să-şi armonizeze reacţiile. Dacă descoperirile ar fi fost făcute de un specialist cu experienţă, academician, atunci da! Dar autorul descoperirilor era un profan, care se voia independent. Refuzase patronajul lor, dând din umeri când i se oferea ca numele lui să fie trecut cu modestie sub semnăturile lor.
Toate procedeele au fost bune: scrisori anonime, telegrame false, înşelătorii. Într-o zi, doctorul Morlet a prins-o pe domnişoara Garrod, eminenţa cenuşie a abatelui Breuil, în flagrant delict de trucaj pe teren, în momentul în care venise la examinare Comisia Săpăturilor Arheologice.
- Domnişoară, d-ta ai făcut gaura asta! a exclamat doctorul Morlet, care o urmărea îndeaproape.
- Nu, nu, nu-i adevărat! a răspuns ea de două ori.
- Domnişoară, am martori.
- Ei bine, da, eu am făcut-o!...
Un fotograf a imortalizat pe loc o imagine a acestei scene. Domnişoara Garrod poate fi văzută lăsând capul în jos, în timp ce Morlet, în prezenţa martorilor Tricot-Royer şi Mallat, dă explicaţii comisiei ce anume s-a întâmplat (Léon Cote, op. cit., pp 76-77). Pe scurt, ca să distrugă Glozel şi să păteze onoarea unor oameni cinstiţi, s-a pus totul în mişcare cu atâta furie şi lipsă de onestitate, încât Consiliul Municipal din Ferrières, apoi Liga Drepturilor Omului, au fost nevoite să intervină! Pe de altă parte, justiţia nu a urmat drumul oficialilor. Toate instanţele au respins capetele de acuzare şi au dat câştig de cauză familiei Fradin.
Descoperirea este prodigioasă: o bibliotecă neolitică de peste 100 de tăbliţe cu caractere alfabetice – primul alfabet cunoscut – unelte din piatră cioplită, minunate pietre gravate, desenate, vase absolut unice. La Glozel, ştiinţa şi lumea întreagă găsesc filiera incontestabilă care leagă civilizaţia noastră de cea a strămoşilor noştri de demult. Într-o epocă veche de 10-15.000 de ani, Magdalenianul, dacă dăm crezare expertizelor, oamenii au modelat idoli şi vase din pământ ars, reprezentând fiinţe insolite. Pe vase, pietre, bijuterii şi tăviţe din argilă arsă, scriau cu semne misterioase, dintre care unele au exact forma literelor noastre: V – W – L – H – T – I – K – O – C – J – X. Aceste semne au un net caracter alfabetic şi sunt dispuse în şiruri, ceea ce dovedeşte, indiscutabil, că glozelienii cunoşteau şi scrisul, în afară de olărit şi de sculptură. Această cunoaştere a unor arte superioare presupune cunoştinţe suplimentare: construirea de case, dulgherie, feronerie. Da, fireşte, cunoaşterea fierului! Evident, nu se găseşte metal preistoric pentru simplul motiv că un instrument de fier nu poate fi păstrat mai mult de 1.000 de ani, dar un fapt rămâne cert: oamenii n-au putut inventa scrisul fără să cunoască mai înainte topirea metalelor.
O altă constatare. Dacă nu găsim – pe bună dreptate – unelte din fier în atelierele de tăiere a silexului, nu găsim nici unelte din silex în regiunile unde abundă fierul (mai ales în Alsacia şi Lorena), chiar cu titlul de obiecte importate. De aici se poate deduce că, la fel ca în zilele noastre, palatul, cocioaba, fierul şi silexul au fost contemporane.
În Evul Mediu, în Franţa, cuţitele din silex mai erau încă folosite de ţăranii săraci; celţii foloseau în acelaşi timp unelte din fier, bronz, aur şi silex. În 1912, încă mai existau ţărani francezi care îşi arau pământul cu pluguri din lemn. În 1963, epoca pietrei nu trecuse încă, aşa cum în urmă cu 20.000 de ani epoca fierului nu era generalizată. Coexistenţa a fost aşadar posibilă – şi probabilă – în epocile cele mai vechi. Nu încape nici o îndoială că strămoşii noştri preistorici deţineau o cultură mult mai avansată decât ne închipuim; folosirea silexului era hărăzită claselor inferioare. Ştiinţa şi tehnicile de fabricaţie se transmiteau probabil între iniţiaţii care acaparau puterea. Ceea ce era scris cu caractere hieratice la Glozel era complet neinteligibil pentru vulg.

Paralel cu civilizaţia de la Glozel, este sigur că în alte puncte ale globului au existat civilizaţii şi mai rafinate, în principal la Tiahuanaco (Bolivia). Dar oamenii evoluaţi de la Tiahuanaco şi de la Glozel nu puteau face masele umane să-şi însuşească cunoştinţele lor, la fel cum fizicienii şi biologii noştri n-ar putea să-i înveţe ceea ce ştiu pe zuluşi sau pe papuaşi. Dar chiar ar fi vrut să-şi dezvăluie cunoştinţele? A aduce lumina ştiinţei fără a avea puterea temporală absolută ar fi fost pentru iniţiaţi repetarea crimei ancestrale de care aveau misiunea să ferească omenirea.
Cunoştinţele superioare constituiau o moştenire a civilizaţiilor terestre foarte vechi sau aveau o origine extraterestră? Ne bazăm pe două cvasi-certitudini: o civilizaţie foarte avansată a precedat epoca noastră preistorică; aventura cosmică pe care o vom trăi a fost trăită de alţi oameni. Este absurd şi ilogic să pornim de la nişte strămoşi inferiori, ridicoli, lipsiţi de inteligenţă şi chiar de instinct. Toate animalele au o inteligenţă şi un instinct care, de pildă, le dă ştiinţa înnăscută a construcţiei. Această ştiinţă o au scoicile, fluturii, furnicile, omizile, păsările. Însă preistoria clasică îi refuză omului aceste calităţi creatoare. Tradiţia şi bunul-simţ militează în favoarea unor strămoşi superiori, care au îndeplinit un lanţ complet de evoluţie înainte de a dispărea, din cauza unui cataclism nuclear, pe care ştiinţa clasică îl respinge, dar care e admis de textele sacre şi de tradiţii.

Drama preistoriei

Acest cataclism nuclear nu poate fi nici fixat şi nici calculat, căci a schimbat procesul natural de modificări celulare şi a dat naştere spontan la mutaţii care ar fi cerut, în condiţii normale de presiune şi temperatură, câteva milioane de ani. Estimările sunt aşadar false în majoritatea cazurilor, ceea ce explică incertitudinea specialiştilor în preistorie care, de exemplu, după bunul lor plac, dau „primului strămoş” uman, omul de Fontechevade, vârsta de 100.000, 400.000, 700.000 sau 800.000 de ani! Omul de Fontechevade (care nu e decât un craniu) a fost găsit în Charente, într-o grotă care nu mai există astăzi, într-un pământ argilos şi umed, unde orice tip de conservare ar fi fost imposibilă. Specialiştii în preistorie, din complezenţă, au atribuit craniului o vârstă fabuloasă: între 500.000 şi 800.000 de ani. Însă noi rectificăm: cu mare greutate ar putea avea 5.000 de ani!
Parabola păcatului originar revelat de Biblie îşi găseşte adevărata semnificaţie şi o relaţie evidentă cu ipoteza atomică şi teama ancestrală, universală, milenară a topirii metalelor şi în special a fierului. Fierul a fost întotdeauna considerat „metalul blestemat”, metalul diavolului şi al lui Vulcan. Toate textele vechi (Vedele, Talmudul, Biblia), cronicarii Hesiod, Lucreţiu, tradiţiile egiptene şi romane îl numesc metal josnic şi dăunător, iar topirea lui este considerată o operă diavolească. Pe vremuri, muncitorii care-l fabricau ocupau ultimul eşalon al societăţii omeneşti, iar în zilele noastre, *haddadi* din Sahara, ultimii meşteşugari fierari, a căror tehnică datează din anul 6.000 î.e.n., formează o castă aparte, dispreţuită de ceilalţi nomazi, trăind în corturi separate. Este şi cazul ţiganilor care se ocupă cu topirea metalelor.
Totuşi, exceptând aerul, apa, pământul şi focul, fierul este motorul civilizaţiilor, înaintea aurului, a grâului, a ţesăturii şi poate şi a lemnului. Nimic din cele cu care se mândresc savanţii n-ar fi putut exista fără el: nici electricitatea, nici avionul, nici transatlanticul, nici racheta spaţială, nici bomba atomică, nici centralele nucleare, nici uzinele, nici cele mai mici ateliere de meşteşugari. Se poate spune că, în forma stabilită a civilizaţiei noastre, fierul se identifică cu ştiinţa.
Atunci cum se explică blestemul universal de care se „bucură” fierul, dintotdeauna şi peste tot, dacă nu din cauza unui cataclism pe care l-a provocat? Oamenii preistoriei fugeau de ţinuturile cu minerale feroase, cuprinşi parcă de panică, şi se instalau pe pământ argilos şi calcaros. Or, omul preistoric – homo sapiens – dacă avea această teamă, dacă era abrutizat, primitiv..., dacă decăzuse pe scara evoluţiei, oare acest fapt nu se întâmplase din cauza unui cataclism sau a unui accident la care fusese asociat fierul? Acest accident trebuie identificat pentru a înţelege... drama preistoriei.
Ipoteza unei omeniri superioare, supusă unei explozii atomice în urmă cu sute de mii de ani şi intervenţia unor extratereştri prezintă unele verigi plauzibile, pe care suntem obligaţi să le luăm în

considerare: abrutizarea greu de înţeles a omului preistoric; blestemul fierului; mesajele transmise de majoritatea religiilor; mitul paradisului pierdut; tradiţiile din locuri diferite de pe pământ care vorbesc despre rase şi continente dispărute; descoperirile insolite, Tiahuanaco, Glozel; în fine, acest destin pe care avem certitudinea intimă că l-am mai trăit.
Începem să ne imaginăm geneza lumii de când savanţii, producând energii considerabile, de 39 de milioane de kilojuli, au creat corpusculi grei, ceea ce înseamnă că, folosind energie, s-a creat materie, că din nimic s-a creat ceva. Din acest moment, se crede că lumea a putut lua naştere în urma unei furtuni cosmice, mai întâi sub formă de corpusculi care au dat naştere la celule. Proliferarea s-a făcut sub influenţa presiunilor ridicate şi la o temperatură mare, favorabilă mutaţiilor. Se poate admite evoluţia biologică clasică, mergând de la ultravirus la protozoare, de la peşti la amfibii şi până la om, pe care o mutaţie excepţională l-a creat imediat apt, prin inteligenţa şi capacităţile sale, să dezvolte o civilizaţie cu siguranţă superioară celei a celor mai dotate animale: furnicile, albinele, termitele. Apoi omul a procreat, şi-a întins stăpânirea asupra naturii şi a derulat spre viitor prodigiosul destin al fiinţelor excepţionale.
În urmă cu sute de mii, milioane de ani, oamenii de pe Pământ aveau o civilizaţie aproape identică cu a noastră. Apoi a avut loc o catastrofă brutală (explozie nucleară) sau o lentă deteriorare. Progresul se întorcea împotriva societăţii. Infinitul modest devora infinitul îngâmfat. Într-o zi sau în două secole, omenirea a fost decimată. Au supravieţuit doar câţiva indivizi: cei care au avut şansa să se exileze pe o planetă vecină şi, pe de altă parte, excepţiile care confirmă regula şi pe care le găsim azi. Pe Pământ a trebuit ca totul să fie luat de la început.
Nu putem presupune ce s-a întâmplat cu oamenii fugiţi spre Lună, Marte, Venus sau unele stele depărtate, dar cunoştinţele actuale despre problema iradierii ne permit să reconstituim în parte drama celor rămași în viaţă pe Pământ. Aceşti oameni afectaţi sunt cu atât mai uşor de imaginat, cu cât nenorocirea lor prefigurează propriul nostru destin. Aşadar, pe Pământ supravieţuiesc oameni iradiaţi, care şi-au pierdut în cea mai mare parte instinctul și inteligenţa în urma mutaţiilor dezastruoase. Homo sapiens nu coboară iar la stadiul originar: se cufundă în hăuri de inconştienţă şi decădere care îl plasează pe cea mai de jos treaptă a regnului animal. Devine fizic mai lipsit de apărare decât maimuţa sau insecta. Totuşi, rămâne un om, având în străfundul lui scânteia divină de unde poate ţâşni renaşterea. Poate că a devenit un om cu pielea neagră, poate că n-a avut niciodată pielea albă! Acest om larvar, de-a lungul mileniilor, urcă încet panta, recucereşte un embrion de inteligenţă şi majoritatea calităţilor sale superioare. Omul Timpurilor Iradiate inventează sau reinventează unealta din piatră cioplită; îşi construieşte o colibă, apoi o casă. Nimic n-a mai rămas din epoca glorioasă: oraşele şi atelierele au dispărut. N-a mai rămas nimic material, tangibil, doar în conştiinţa câtorva privilegiaţi, o luminiţă, o amintire palidă şi frânturi dintr-o ştiinţă travestită.

Porcul 311

Oameni noi încep să repopuleze Pământul, iar cei care deţin cunoştinţele se adună atunci când pot. Totuşi, a existat – dar repede digerat de vârtej – unicul om care a supravieţuit, dacă nu mai mulţi, iar această ipoteză este susţinută de aventura uimitoare a porcului 311, trăită cu ocazia experienţei atomice din Bikini, relatată de André Maurois în „Noile discursuri ale doctorului O. Grady". Dintre toate animalele supuse iradierii (maimuţe, iepuri, cobai, capre), un porc cu matricola 311, aflat pe o navă de război veche, a fost proiectat în mare de explozie. Animalul a înotat până la atol şi, puţin după aceea, a fost luat şi supus unui examen aprofundat. Celelalte animale erau iradiate, moarte sau într-o stare de supravieţuire temporară. Dintre toate animalele-martor, numai porcul 311 a rămas nevătămat în mod miraculos, fără vreo explicaţie raţională posibilă. Animalul a trăit mult timp şi a procreat în mod cât se poate de normal.

3. EPOCA PIETREI, INVENŢIA SPECIALIŞTILOR ÎN PREISTORIE

E greu să găseşti pentru geneza omului o altă explicaţie decât evoluţia, pornind de la o ramură a regnului animal. În mod subiectiv, am fi tentaţi să ne revoltăm împotriva ipotezei care spune că ne tragem din maimuţă, ipoteză pe care, pe bună dreptate sau nu, n-o considerăm deloc măgulitoare, iar o geneză miraculoasă ne-ar fi mult mai pe plac! Să fi fost omul creat în mod spontan, printr-un privilegiu? Suntem oare fiii lui Dumnezeu, creaturile Lui? Da, sigur, dacă îl identificăm pe Dumnezeu cu Inteligenţa universală; nu, fără îndoială, dacă facem din Dumnezeu un creator care ne modelează din argilă şi o scoate pe prima femeie din coasta primului bărbat adormit!

Pământul pe o orbită privilegiată

În cadrul evoluţiei universale, nu pare să fi existat privilegii pentru niciun regn, pentru nicio verigă. Niciun privilegiu pentru Himalaya, care ar fi putut fi un eden de căldură fără zăpezi veşnice; niciun privilegiu pentru Oceanul Pacific, ale cărui ape ar fi putut să nu fie sărate; niciun privilegiu pentru ca o furnică să fie de mărimea unui elefant şi un elefant de mărimea unei furnici; niciun privilegiu pentru niciunul dintre miliardele de sori care se mistuie în imensitatea spaţiului...
Totuşi, în privinţa omului, lucrurile ar putea să stea cu totul altfel! Desigur, avem o tendinţă supărătoare de a ne crede centrul Universului, după cum spune Biblia, dar nava noastră spaţială – Pământul – nu este ea mai bine echipată, înzestrată şi înarmată să înfrunte navigaţia cosmică decât celelalte nave planetare? Nu suntem prea bine informaţi în această privinţă, dar Marte e foarte arid, Venus foarte ceţoasă, Luna foarte calcinată şi, incontestabil, Pământul oferă posibilităţi mult mai bune de viaţă, în sensul uman, poate datorită poziţiei sale orbitale excepţionale faţă de Soare. Or, s-ar părea, conform legilor expansiunii universale, că planetele se îndepărtează zilnic câte puţin faţă de centrul sistemului nostru solar, adică îşi lărgesc permanent mersul în spirală. Acest lucru implică faptul că ele au plecat iniţial din acest centru în perioade diferite (teoriile lui Louis Jacot) şi că urmează (Mercur şi Venus) sau au urmat (Marte, asteroizii, Jupiter etc.) orbita terestră actuală. Pare, aşadar, să existe un timp şi un punct în care sunt fie prea tinere, fie prea bătrâne, situaţia ideală fiind cea ocupată de Pământ.

Exodul de la o planetă la alta

Dar planetele vechi au avut acest timp, această vârstă, au ocupat acest punct, beneficiind probabil de privilegiile pe care le conferă, cu aceleaşi posibilităţi de floră, de faună şi de dezvoltare umană. Asta ne face să formulăm o ipoteză fascinantă. Când locuitorii planetei care ne precede în vârstă (şi nu e vorba în mod obligatoriu de Marte, căci au avut loc mari bulversări cosmice) au ajuns în condiţii de viaţă defavorabile, ba chiar insuportabile, au pregătit un fel de exod spre Pământ, unde, deja, toate regnurile îşi începuseră evoluţia. Primele grupuri de comando ale planetei în pericol au fost nevoite, precum Noe în arca sa, să facă recunoaşteri şi să aducă seminţe vegetale şi specimene ale unei faune selecţionate.
În fond, primii astronauţi în derularea istoriei au primit misiunea să pregătească aclimatizarea diferitelor specii înainte de venirea coloniştilor care, din raţiuni majore, poate că n-au putut să facă această călătorie. Alţi planetari, mai înainte, acţionaseră la fel, stabilind astfel un releu cosmic de la planetă la planetă, mereu în acelaşi sens şi spre aceeaşi orbită privilegiată: cea pe care o ocupăm noi în prezent. Originea omului ar fi, aşadar, extrem de îndepărtată în timp, dar locul lui de naştere s-ar situa mereu la cca 150 de milioane de kilometri de Soare. Această ipoteză nu se opune totuşi apariţiei naturale a unei omeniri terestre autohtone, căreia i s-ar fi adăugat o omenire extraterestră. Ba chiar pare să se apropie în mod ciudat de teoria celor şapte cicluri a doctrinelor spiritualiste, sferele concentrice imaginate de cei din vechime şi învăţătura secretă a rozicrucienilor, ultimii deţinători ai cunoştinţelor „începutului, mijlocului şi sfârşitului”!
Omenirea terestră, indiferent de vechime şi origine, probabil că a dispărut de câteva ori în cursul unor mari cataclisme; niciun vestigiu material n-a supravieţuit, dar amintirea civilizaţiilor „prim-

istorice” ale ultimelor milenii a rămas în tradiţii. În ciuda apelurilor, a semnalelor, a rachetelor trimise de noi, celelalte planete n-au reacţionat încă. Totuşi, în câmpul imens al galaxiei noastre, e posibil ca una dintre ele, şi mai privilegiată decât a noastră, să se fi bucurat de apariţia unei omeniri superioare şi să constituie, într-un fel, adevăratul eden cosmic, paradisul ne-terestru de unde Adam nu a fost alungat!

Nesupunerea genială a Evei

Omul – terestru sau extraterestru – este legat de materie prin componentele sale şi pare, dacă nu ceva desăvârşit, cel puţin o prelungire logică a evoluţiei. Dar, în el, această evoluţie a căpătat un curent de o rapiditate excepţională: dezvoltarea sa intelectuală, conştientizarea, liberul său arbitru s-au ascuţit, manifestându-se conform unei progresii matematice, care deschide spirala de ascensiune până la un unghi apropiat de 180°. În această privinţă, apariţia omului s-ar situa aproape la limitele evoluţiei posibile, înainte de a se confunda cu infinitul, adică, ar zice spiritualiştii, cu Dumnezeu. Dacă este un animal, omul este incontestabil un gen superior, pentru că gândeşte, discerne binele de rău în funcţie de parametrii săi şi, mai ales, se revoltă direct împotriva naturii, pe care pretinde chiar că o supune. Cu el începe era lui Lucifer, prinţul intelectualilor şi înger al cerului care nu se teme, cel puţin în aparenţă, să contracareze planurile Domnului. Putem înţelege prin asta că omul se identifică cu Lucifer şi vrea să se erijeze în stăpân al globului.
Geneza ne oferă o relaţie între conştientizarea de sine şi liberul-arbitru cu simbolul paradisului terestru. Dumnezeu le interzisese să se atingă de fructul copacului cunoaşterii, dar, bineînţeles, Eva şi Adam au mâncat mărul! „Bineînţeles”, deoarece era evident că drama era ineluctabilă şi voită. Dumnezeu ştia că porunca lui va fi încălcată şi probabil că hotărâse ca aşa să fie, ca în cazul revoltei lui Lucifer, dar prin voinţa personală a păcătoşilor. În consecinţă, Adam şi Eva căpătau o conştiinţă, un liber-arbitru, iar Dumnezeu, renunţând în favoarea lor la o părticică din puterea lui, făcea omenirii întregi darul cel mai preţios. De altfel, cum ar fi putut Creatorul să le acorde creaturilor sale cerul cu stelele, Pământul şi prodigioasa sa natură dacă oamenii n-ar fi avut puterea să guverneze, să decidă, să ştie? Ce sens ar fi luat creaţia dacă evoluţia umană n-ar fi fost posibilă şi subînţeleasă? Dacă ne imaginăm un moment o supunere pasivă a celor doi strămoşi biblici, ajungem la o concluzie lipsită de sens, la o situaţie aberantă, din care Adam şi Eva au ieşit cum nu se poate mai inteligent! Dacă vrem să dăm dramei adevărata sa valoare, trebuie să-i lărgim interpretarea şi, în acelaşi timp, să dăm o altă semnificaţie revoltei lui Lucifer. Această mitologie trebuie, aşadar, să se înscrie în contextul evoluţiei umane aşa cum o concepem noi, de când am fost hrăniţi cu... mere!

Destinul oamenilor

Biologii consideră că am ajuns la capătul aventurii noastre. Acesta este, îndeosebi, punctul de vedere al lui Jean Rostand. Or, această eventualitate, pentru care s-ar vrea să se arunce vina pe liberul arbitru, iar acel *nu* formulat de omul eliberat la adresa legilor naturii ar putea foarte bine, dimpotrivă, să se înscrie în cadrul evoluţiei prevăzute. Evoluţia noastră pare să ne fi dus până la limitele extreme permise cunoaşterii noastre. Încă un salt, şi Lucifer s-ar identifica astfel cu Dumnezeu, iar omul, stăpânul Pământului, şi-ar extinde dominarea asupra cosmosului. Este doar o ipoteză, dar ne putem gândi în mod logic că ciclul este aproape de sfârşit şi condiţionarea noastră biologică pledează în acest sens.
Omul vrea să stăpânească atomul şi să cucerească cerul, să resusciteze într-un fel războiul titanilor împotriva zeilor, dar titanii – ucenici-vrăjitori – riscă foarte mult să-şi grăbească astfel căderea, dacă iradierea le deteriorează în primul rând puterea de a procrea. Potrivit opiniei savanţilor de la Institutul Vieţii (care, din 1962, grupează cei mai buni biologi din întreaga lume și are drept scop declarat apărarea lui homo sapiens) după trei generaţii, pe la anul 2035, oamenii nu vor mai putea avea copii, poate doar monştri. Să fie oare sfârşitul lumii? Nu neapărat. Ştiinţa s-a comportat

întotdeauna mai bine decât ne-am așteptat de la ea, ceea ce ar putea să însemne că, chiar şi fără a da naştere la copii, oamenii vor găsi mijlocul de a perpetua specia. Omenirea, sterilă, neputincioasă, se va întoarce atunci la caracteristicile iniţiale ale creaţiei: specie asexuată, ca în cazul organismelor monocelulare. Reproducerea ar putea să fie artificială sau oamenii, continuându-şi eforturile spre suprimarea morţii fizice, vor ajunge la nemurire şi vor retrăi epoca de aur, despre care tradiţiile ne spun că ar fi existat. Atunci, regnul nostru se va dilua oare în sublim, până la identificarea cu Dumnezeu, cum ar vrea părintele Teilhard de Chardin? Sau, eternitatea sa fiind doar iluzorie, se va întoarce în acea plasmă-materie, înainte de a reîncepe un nou ciclu ascendent? Legile evoluţiei nu ne informează deloc despre acest destin, căci, la drept vorbind, evoluţia nu prezintă nicio rigoare ştiinţifică şi nici măcar nu poate fi dovedită. Numeroase specii – anelide, bacterii, alge etc., fără a mai aminti de celebrul celacant – trăiesc din epoci foarte îndepărtate fără să fi suferit modificări notabile, adică fără să fi evoluat.

Şase erori clasice

Geneza şi sfârşitul omului sunt, aşadar, mistere cu atât mai greu de elucidat, cu cât istoria şi preistoria prezintă deseori lacune, ba chiar erori monumentale. Trecutul îndepărtat al oamenilor, studiat de specialiştii în preistorie în sensul evoluţiei lui Darwin ar fi cuprins epoci foarte bine determinate, cunoscute sub numele de Paleolitic şi Neolitic: epoci ale pietrei. Acest fapt convenea tezelor clasice, care ar fi format o arhitectură şubredă fără această comodă invenţie, cheia de aur a întregului sistem. Acum suntem convinşi că bazele principale ale preistoriei aparţin unui empirism pe care nu-l putem accepta, nici măcar ca presupuneri, deoarece se pot distinge aici cel puţin şase erori esenţiale:

1. Nimic nu dovedeşte că omul se trage din maimuţă. Speciile sunt atât de puţin analoge, încât transfuzia de sânge între om şi gibon, cimpanzeu sau urangutan prezintă aceleaşi riscuri ca între specii animale categoric diferite. Verigile care leagă maimuţa de om nu au fost niciodată găsite şi toţi sinantropii, australopitecii, pitecantropii, atlantropii şi alţi antropopiteci sunt farse în aceeaşi măsură ca și omul de Piltdown. Cu acest mod de a ne stabili arborele genealogic, am putea la fel de bine să dovedim „că bastonul este strămoşul patului, trecând prin scaunul pliant, taburet, fotoliu și canapea”(Jean Servier, „Omul şi invizibilul”, Editura Robert Laffont).

2. Omul preistoric nu a locuit în grote, mai puţin excepţiile, ca în zilele noastre. Nu există caverne în apropierea celor mai multe situri cu silex. Nici urmă de grotă la Saint-Acheul – Pasul Calais, (acheulean), nici urmă de grotă la Levallois-Perret (levallosian), nici urmă de grotă la Chelles (chellean) şi nici la Grand-Pressigny (pressignian) etc. Oamenii preistorici din Calais, Seine, Seine-et-Marne, Indre-et-Loire nu se duceau să se culce seara la Eyzies! Locuiau în colibe şi, foarte posibil – cei care ciopleau atât de bine piatra – în case.

3. Omul preistoric se îmbrăca la fel ca toţi oamenii civilizaţi din Occident: pălărie, haină, pantaloni, pantofi. Faptul acesta este incontestabil, deoarece este dovedit de desenele gravate pe dalele bibliotecii preistorice de la Lussac-les-Châteaux, sechestrată la Muzeul Omului din Paris.

4. Oamenii preistorici cunoşteau scrisul, după cum dovedesc tăbliţele gravate de la Glozel, care sunt incontestabil autentice şi acreditate ca atare, după procesele răsunătoare care au rupt gura specialiştilor în preistorie, învinşi de evidenţa faptelor şi de buna-credinţă a descoperitorului, Emile Fradin. Muzeul de la Glozel, la 15 km de Vichy, Allier, este deschis publicului. După părerea noastră, el constituie, împreună cu grotele de la Lascaux şi biblioteca preistorică de la Lussac-les-Châteaux (Vienne) cele trei minuni ale lumii vechi.

5. Oamenii preistorici nu trăiau în starea de precaritate pe care o susţin manualele clasice. Dimpotrivă, ei trăiau într-un fel de epocă de aur materialistă, având resurse multiple, inepuizabile şi de exploatare facilă. Faptul este evident: în zilele noastre, mii de oameni trăiesc sau ar putea să trăiască fiind doar culegători, pescari sau vânători. Totuşi, pădurile noastre aproape că au dispărut şi râurile sunt depopulate de detergenţii şi de produsele chimice de diferite origini. În epoca preistorică, vânatul era în număr mare, râurile colcăiau de peşte şi oamenii aveau hrană mai mult decât din belşug.

6. Omul preistoric nu era acea fiinţă obtuză, limitată, grosolană care ne este prezentată. Era pictor, olar, desenator de geniu (grotele de la Lascaux, Altamira, Glozel). Peşterile erau doar atelierele „nulităţilor" societăţii. Contemporanii mai evoluaţi cunoşteau sticla, cărbunele şi, după toate probabilităţile, metalele şi prelucrarea fierului.

Acum 30.000 de ani: fier şi galvanoplastie

Dar, vor protesta specialiştii în preistorie, prelucrarea fierului nu era cunoscută în Paleolitic! Nu era cunoscut fierul? Atunci cum se explică faptul că în regiunile deosebit de bogate în minereu feros – îndeosebi Alsacia şi Lorena – nu se găseşte nicio urmă de civilizaţie a pietrei cioplite? Totuşi ţara era bogată şi silexul, care era exportat, putea foarte bine să ajungă şi în estul ţării. Aceste regiuni au fost cu siguranţă locuite de oameni preistorici, cu 5-6.000 de ani de ani înaintea erei noastre, dar nu se găseşte piatră cioplită, deoarece era mai comod, mai raţional chiar pentru clasele de jos, să fabrice şi să folosească articole din fier! Căci este destul de probabil ca diverse civilizaţii, ale oţelului, ale aviaţiei şi ştiinţei atomice, să fi înflorit pe toate continentele, în urmă cu mii şi mii de ani. În secolul al XIX-lea, savanţii aveau această certitudine, fără să aibă curajul s-o exprime, ca în cazul egiptologului Mariette, cel care a descoperit Serapeum-ul din Memfis şi mormintele lui Apis. Săpând sub Sfinxul de la Gizeh, Mariette a scos la iveală, la o adâncime de cca 18 m, sub un teren tare şi compact, amestecat cu pietre, construcţii ciclopice, unde a găsit obiecte de artă de o execuţie extraordinară. Or, data de construire a Sfinxului se pierde în negura timpului. Aceste construcţii de sub un pământ compact şi tare, adunat de milenii, erau aşadar şi mai vechi!
Dar asta nu e tot. Printre obiectele aflate atât de adânc în acest pământ primistoric, s-au descoperit – cităm documentele din 1850 – „bijuterii din aur care, prin greutatea foarte mică, ar putea să ne facă să ne gândim la folosirea galvanoplastiei în *ronde-bosse*, tehnică industrială care datează la noi de numai 2-300 de ani". Evident, această descoperire este foarte jenantă pentru cei care vor cu orice preţ să situeze începutul civilizaţiei în Sumer, în urmă cu cel mult 6.000 de ani!
În alte locuri, s-au făcut descoperiri asemănătoare. Astfel, pe un număr mare de obiecte provenind din Memfis şi Teba – vase, cupe, vârfuri de lance etc. – se remarcă un strat subţire metalic, unde este imposibil să găseşti urme de sudură sau de lucrătură manuală. Acest strat este atât de uniform, structura lui cristalină este atât de asemănătoare cu cea a produselor obţinute prin galvanoplastie, încât savanţii nu au ezitat să admită că această tehnică era cunoscută de egipteni (M. Griiger, *Polytechnisches Journal de Dingler*, 1851). În ceea ce priveşte folosirea fierului, ea datează de 8.000 de ani la tribul haddadi din Africa, şi încă de mult mai mult în timp în alte părţi. Minele de fier din Insula Elba, după calculele efectuate cu cea mai mare grijă de către inginerii de exploataţie, erau în funcţiune într-o epocă „de cel puţin zece ori mai veche decât cea care ne este cunoscută". Or, considerând că grecii de pe timpul lui Homer cunoşteau deja această insulă, pe care o numeau Ethalia, având în vedere funinginea şi fumul de forjă care se vedeau acolo, se ajunge la concluzia că trebuie să fixăm în urmă cu mai bine de 30.000 de ani exploatarea activă a acestor mine. Să nu se mai vorbească după asta de epoca pietrei cioplite, de Paleolitic şi de Neolitic!

Paleoliticul şi Neoliticul: invenţii ale specialiştilor în preistorie

Paleoliticul şi Neoliticul constituie cheia de boltă rigidă, de nezdruncinat a preistoriei perimate! Aceste două cuvinte, orice credincios trebuie să le pronunţe cu gravitate şi rotunjind buzele, ca atunci când se împărtăşeşte din divinitate prin intermediul sfintei ostii. Or, îndrăznim să spunem că Paleoliticul şi Neoliticul n-au existat niciodată decât in imaginaţia „specialiştilor" în preistorie. Să ne înţelegem bine: oamenii preistorici au folosit, desigur, o unealtă din piatră dar într-o proporţie atât de micră, încât o putem considera nulă. Pe scurt, foloseau uneltele din piatră aşa cum oamenii din secolul XX consumă caviar sau mestecă gumă, adică într-o proporţie de 1 la 1.000 sau de 1 la 10.000. Am prezentat deja această teză unor specialişti şi reacţiile au fost de două feluri:
- clasicii: dau din umeri, se eschivează de la orice discuţie, dar nu sunt deloc în stare să respingă cu dovezi nici cel mai mic cuvânt;
- neclasicii: consideră teza matematic exactă.
Să prezentăm pe scurt esenţa argumentaţiei noastre. Este posibil să se calculeze în mod aproximativ populaţia unei naţiuni sau a unui ţinut în funcţie de numărul de case sau de automobile, sau de unelte necesare, indispensabile, de exemplu cuţitul pentru popoarele cel mai puţin civilizate. Se poate ajunge la 10 milioane de locuitori sau la 100 de milioane în cazul Franţei, la 10.000 de locuitori în cazul Saharei, sau 800.000, dar se va obţine un ordin de valoare care nu va depăşi multiplul lui 2 sau 5 faţă de soluţia exactă. Dacă am putea cunoaşte numărul de cuţite care au existat în Evul Mediu, ne-am face o idee despre populaţia din acea epocă, dar cuţitele s-au pierdut, măcinate de rugină. Dacă Paleoliticul şi Neoliticul nu cunoşteau decât piatra cioplită sau şlefuită – şi deloc metalul – după cum pretind specialiştii în preistorie, ar trebui să fie posibil să găsim „cuţitele" din acele timpuri, indiferent cât de îndepărtate ar fi ele, căci silexul nu se dezagregă. Poate să dureze, fără cea mai mică deteriorare observabilă cu ochiul liber, 100.000, 500.000, 1 milion de ani. Un milion de ani este exact perioada de timp trăită de om pe Pământ (se spune)! În cazul ipotezei noastre, omul preistoric avea neapărat o unealtă care-i folosea la tăiat, la cioplit, la apărare. Oamenii din toate epocile şi din toate timpurile au avut şi încă au nevoie de aceste ustensile necesare: cuţit sau lamă, secure, pilă şi foarfece.
Să trecem în categoria „obiecte necesare" pentru omul preistoric tot ce are o formă sau o utilizare practică de genul cuţit – secure, răzuitoare, daltă etc., adică cvasitotalitatea materialului silex, de mărime acceptabilă, utilizat de oameni. Un om normal, chiar şi în timpurile noastre, are nevoie de un anumit număr de unelte în cursul vieţii – secure, ferăstrău, foarfeci, cleşti, sapă, târnăcop etc. – totul reprezentând circa 100 de obiecte. Omul preistoric, care cioplea o secure în circa 10 minute şi care găsea silex din abundenţă în regiunile pe care le cunoaştem, trebuia deci să confecţioneze şi să folosească cel puţin 100 de unelte în viaţa lui, căci acestea se uzau, se rupeau şi se pierdeau. Dar, oricum, ele nu au dispărut şi nu s-au dezagregat. Se ştie că în teren afânat obişnuit, pietrele şi, în consecinţă, silexul, sunt aruncate de convulsiile terestre, la care se adaugă forţa centrifugă. Ceea ce explică faptul că din grădini se scot pietre anual, fără să se poată curăţa definitiv solul. La fel, pe vechile câmpuri de bătălie ale războiului din 1914-1918, obuzele şi schijele de obuze ies ineluctabil la suprafaţă. În fiecare an, copiii găsesc obuze în grădini, păduri şi pe câmpurile cultivate, fiind victimele unor accidente.
Studiul nostru se va ocupa la început de un sit binecunoscut de noi, cel de la Charroux (Vienne), unul dintre cele mai importante în ceea ce priveşte legătura cu acea unealtă esenţială numită secure. La Charroux au fost găsite 2.000 de securi, dar în câţiva ani situl a fost aproape epuizat. Se pot evalua între 2.000 şi maximum 5.000 – această ultimă cifră fiind teribil de optimistă – securile nescoase încă din pământ. Trebuie spus că acest sit, cu excepţia celui de la Grand-Pressigny, este unul dintre cele mai importante din Franţa. Charroux este, de altfel, remarcabil situat, pe „Marele drum preistoric", la jumătatea drumului între Le Grand-Pressigny şi Les Eyzies, pe malul fluviului Charente, şi în apropiere (6 km) de celebra grotă de la Chaffaud. Pe de altă parte, există 49 de grote pe teritoriul comunei, dar niciuna nu pare să fi fost locuită.

Roca de silex este deosebit de abundentă la Charroux şi, dacă admitem cifra de 100 de securi cioplite de om la o generație de 25 de ani, estimăm fabricarea la minimum. În realitate, omul preistoric trebuia – din necesitate, amuzament, sau ca să dea cadou – să cioplească mult mai mult de 100 de securi în viaţa lui. Ştiind şi admiţând acest lucru, fără a ajunge la epocile cele mai vechi ale preistoriei, putem să facem un calcul aproximativ. În 50.000 de ani, au existat 2.000 de generaţii de oameni la Charroux care, după expertiza noastră, au folosit în jur de 10.000 de securi. Considerând că în timpul unei existenţe erau necesare 100 de securi, câţi oameni au trăit la Charroux în 50.000 de ani? Indiferent de modul în care vom calcula, vom obţine un rezultat absurd! El a fost identic cu cel obţinut pentru Grand-Prerssigny, Eyzies, platoul Chambes, sau Saint-Acheul.
Nu putem avea deloc o idee clară privind populaţia ţării în epoca preistorică, dar ne gândim la 30.000 de oameni... poate 300.000 de mii? Adevărul ar trebui să se afle între aceste două extreme. Acceptând cifrele de 30.000 de oameni, de 50.000 de ani şi de 100 de unelte diferite necesare unui om, ar trebui să găsim sau să putem dezgropa în Franţa 6 miliarde de unelte din silex! Or, muzeele şi colecţiile private nu posedă la un loc un milion de piese din silex cioplit! Şi este greu de crezut că 6 miliarde de obiecte au rămas încă nedescoperite! Patrimoniul pieselor din silex este de aproximativ 600.000, ceea ce ar da Franţei, în condiţiile enunţate mai sus, o proporţie de:
600.000 : (100 x 2.000) = 3 oameni.
Acest lucru ar însemna între 50 şi 100 de indivizi pentru fiecare generaţie, care să populeze Pământul, Franţa fiind, fapt binecunoscut, prin excelenţă, țara omului preistoric. Rezultatele obţinute sunt absurde, impunându-se astfel o constatare: numărul securilor şi al uneltelor din silex nu este proporţional cu numărul de oameni care au populat Franţa. El este proporţional doar cu numărul de înapoiaţi care reprezintă drojdia întregii populaţii şi modelele-tip, cu omul de Piltdown şi craniul inexistent din sinantrop, pe care specialiştii în preistorie şi-au construit pseudoştiinţa.
Aşadar, oamenii preistorici – care erau mai mulţi de 50 pentru fiecare generaţie pe glob! – foloseau altceva decât silexul pentru confecţionarea uneltelor, altceva care a dispărut prin dezagregare naturală, adică, după toate probabilităţile, fierul şi aliajele metalelor. În orice caz, Paleoliticul şi Neoliticul, care folosesc specialiştilor în preistorie pentru caracterizarea epocilor pietrei cioplite, sunt nişte denumiri abuzive, deoarece, dacă pentru fiecare generaţie, 10, 50 sau chiar 100 de oameni de pe glob au folosit securi din silex, nu avem dreptul să definim această epocă ţinând cont de acest procentaj infim. Atunci, am putea spune că secolul XX este şi secolul Paleoliticului (după popoarele din Noua Guinee sau Borneo), al caviarului (după snobii din cluburile de noapte) sau al gumei de mestecat, (după unii indivizi). Din această constatare rezultă că strămoşii noştri direcţi nu erau oameni atât de obtuzi pe cât vor specialiştii să ne facă să credem, dar şi că preistoria clasică este inconstantă şi bazată pe greşeli. Dar ceea ce are o importanţă mult mai mare pentru noi este că falimentul omului grotelor şi al silexului deschide o uşă mare, asemenea unei intrări de catedrală, spre trecutul necunoscut al omenirii. Un trecut care, pe viitor, după îndepărtarea teoriilor false, ni-l putem imagina grandios, fantastic... aşa cum a şi fost!

Trucarea datărilor

Este imposibil să avem o vedere de ansamblu asupra istoriei omenirii dacă nu putem data marile etape ale civilizaţiei sale. Specialiştii în preistorie şi istoricii au datat aceste evenimente, dar într-un mod parţial sau eronat.
1. Neţinând cont de potop, a cărui existenţă o susţin, totuşi.
2. Eliminând pătrunderea planetei Venus în sistemul nostru solar, a cărei autenticitate este dovedită şi mărturisită de popoarele de pe întregul glob.
3. Refuzând în totalitate ideea venirii iniţiatorilor extratereștri.
4. Supunându-se miturilor iudeo-creştinilor, fapt ce a avut drept consecinţă uitarea nucleului primei civilizaţii formată de arieni (celţi, ca să generalizăm) şi crearea mitului civilizaţiei din Sumer.

Aşadar, ne-am permis să încercăm să spunem ce a fost şi ceea ce s-a vrut să se ascundă. În consecinţă, vom elimina mitul civilizaţiei „iniţiale” din Sumer, a cărui inexistenţă este evidentă în ochii oricărui individ cinstit, deoarece ea nu a avut niciodată o incidenţă importantă, şi s-a dezvoltat în umbră, în timp ce Egiptul, Peru, Mexicul şi chiar Galia cunoşteau de mii de ani o strălucire incontestabilă. Pentru ca marele public să poată cunoaşte adevărul, am schiţat istoria netrucată a omenirii, bazându-ne pe anumite date stabilite de istorici, la care am adăugat propriile informaţii extrase din mitologie şi din istoria secretă şi interzisă.

Rezumatul celor mai vechi civilizaţii ale lumii

Ezyes – Civilizaţia cavernelor, 20-30.000 de ani (os-silex).
Lussac-les-Châteaux – Civilizaţia grotei de la Marche, 12-20.000 de ani (desene pe piatră).
Glozel – Civilizaţia primei scrieri, aproximativ 15.000 de ani.
Montignac-Lascaux – Civilizaţia grotei din Lascaux; 12-16.000 de ani (picturi).
Aceste „civilizaţii” au existat în acelaşi timp cu civilizaţia mult mai avansată a atlanţilor.
Atlantida – Cap Poseidonis – 12.000-24.000 de ani.
Civilizaţia celtică – 11.000 de ani – tumuli, megaliţi.
Civilizaţia de la Carnac – 9.000-10.000 de ani – menhire, dolmene, megaliţi mai recenţi.
Civilizaţiile de la Chatal-Huyuk – Lepenski-Vir – Poket-Dag etc. – 8.000-10.000 de ani.
Civilizaţia grotei de la Fort Rock, Oregon, SUA – 9 000-10.000 ani (sandale din funie împletită).
Civilizaţia egipteană:
- epoca predinastică, perioada zeilor: 10.000 de ani;
- perioada regilor semizei – Abidos: 8.000 de ani;
- perioada lui Menes (epoca tinită): primele două dinastii: 5.200-6.000 de ani conform tradiţiei.

(Piatra de la Palermo are un text datat din a V-a dinastie, 2.200 î.e.n.; este unul dintre cele mai vechi documente din lume).
Civilizaţia maya – Teotihuacan şi Cuicuilco: 5.000-10.000 de ani. (Popoarele care au construit Teotihuacan şi Cuicuilco, puţin cunoscute, credem că veneau din golf: huasteci, olmeci, tatonaci).
Civilizaţia incaşilor – (Peru – Bolivia – Columbia) – 9.000-10.000 de ani (Tiahuanaco).
Fortul de la Dun Aengus – (Insula Irishmore, una dintre cele trei insule Aran) – 5.500-8.000 de ani – serii de ziduri concentrice din piatră, cu spatele la mare (civilizaţia celtică).
Ude sau *Audh* (anticul Ayadhya), leagănul populaţiei arya, Lucknow, India: cca 8.000 de ani.
Joya Atuen şi *Cochambra* – partea de nord a statului Peru – ţinutul populaţiei chachapoya cu pielea albă şi ochii albaştri, alungaţi în junglă de incaşi: ziduri din piatră – turnuri rotunde – construcţii cu trei etaje (civilizaţie necunoscută): 5 000-10 000 de ani.
Civilzaţia de la Chota Nagpur şi *Assam* (India) – 7.000 de ani.
Civilizaţia din Mohenjo-Daro (India) – 5.000 de ani.
Civilizaţia din Fenicia, Creta şi *Grecia* – 5.000 de ani.
Civilizaţia din Sumer – între 4.000 şi 5.000 de ani.
Civilizaţia continentului Mu – Insula Paştelui – Zimbabwe – Adrar (date necunoscute).

4. STRĂMOŞII NOŞTRI NU AU FOST MAIMUŢE

Unul dintre cele mai extraordinare fenomene ale istoriei ştiinţei este cel al „preistoriei franceze”, cu invenţiile sale din perioada cavernelor, din epocile bronzului şi fierului, a pietrei şlefuite. Nu intenţionăm să ne creăm, cu orice preţ, o preistorie minunată, ci să ne supunem tezele legilor raţiunii, regulilor ştiinţifice ale descoperirii, indiciilor, documentelor, bazate pe verosimilitatea cunoştinţelor şi a moştenirii tradiţionale. Or, această formă rezonabilă de studiu ne conduce la concluzia că strămoşii noştri nu erau maimuţe, ci, dimpotrivă, oameni superiori.

Nimic nou sub soare

Umanitatea se află aproape la alfabetul cunoaşterii. Noi nu ştim decât a zecea parte din ceea ce vor şti copiii noştri în viitor. Asta înseamnă că specia noastră a pornit de la zero? Absolut deloc: strămoşii noştri, care aveau noţiuni extraordinare de astronomie (egiptenii) care cunoşteau teoria atomică (Leucip), cosmogeneza (Moise), topirea metalelor etc., moşteniseră cunoştinţele de la cineva mult mai inteligent decât ei. Profesorul englez Frederick Soddy, laureatul Premiului Nobel pentru chimie în 1921, a spus: „Găsim în tradiţii justificările credinţei în unele rase umane dispărute astăzi, care n-ar fi avut doar nivelul nostru de cunoştinţe, ci şi puteri pe care noi nu le posedăm încă". Aceeaşi opinie este împărtăşită şi de profesorul rus J.B. Fedorov, doctor în ştiinţe, pentru care toate civilizaţiile de pe glob s-au născut dintr-o civilizaţie-mamă necunoscută, dispărută în oceane sau cosmos. Dar, înaintea contemporanilor noştri, lumea veche avea certitudinea că Strămoşii Superiori s-au aflat înaintea noastră pe glob.
„Chinezii vorbesc despre o lume anterioară lumii noastre. Durata ei este calculată prin mai multe *lecques,* fiecare având 100.000 de ani (Longueville Harcouet, „Istoria persoanelor care au trăit mai multe secole şi care au întinerit", 1735). Tradiţia lor şi cea a hinduşilor se bazează pe un imperiu dispărut în mare – continentul Mu – iar în Occident au fost găsite dovezile existenţei Atlantidei. Oare alegerea de către medici a simbolului caduceului, format din doi şerpi încolăciţi în jurul unui băţ, ar putea fi o simplă coincidenţă? Dacă medicul are rolul de a prezerva viaţa, caduceul lui reprezintă imaginea moleculei ADN, mesagera vieţii, pe care o reprezentăm printr-o elice dublă în jurul unui ax. Şi spermatozoidul are forma unei spirale, el deplasându-se ca o elice, pentru a da viaţă; evoluţia sistemului nostru solar este un drum în spirală care îl conduce de la nebuloasa iniţială la „roiul de stele" al lui Hercule, cu care se va amesteca într-o zi. Oare n-ar trebui să ne gândim la „şarpele cu elice" al lui Sanchoniathon (care reprezintă lumina, viaţa), când vedem caduceul? Or, acest simbol întâlnit pentru prima oară la egipteni venea, spuneau ei, de la Iniţiatorii divini, creatori ai vieţii pe Pământ.
În Ecleziast (250 î.Hr.), cap. 1, se află scris:
[9] „Ceea ce a mai fost aceea va mai fi, şi ceea ce s-a întâmplat se va mai petrece, căci nu este nimic nou sub soare.
[10] Dacă este vreun lucru despre care să se spună „Iată ceva nou!", aceasta a fost în vremurile străvechi, de dinaintea noastră.
[11] Nu ne aducem aminte despre cei ce au fost înainte, şi tot aşa despre cei ce vor veni pe urmă; nicio pomenire nu va fi la urmaşii lor".

Să fie omul în regresie?

N-ar exista nicio bază logică să urmăm tezele clasice ale preistoricilor anteriori şi ale anumitor arheologi, din două motive:
1. Istoria lumii şi a civilizaţiilor este în mod fundamental condiţionată de cataclismele care, periodic, zguduie globul („Imperiul curcubeului", lucrare scrisă de părintele Pierre Perroud, misionar în Peru, şi Jacques Helle, Ed. Rhodaniques, Elveţia, 1963. Această carte este foarte importantă pentru cunoaşterea civilizaţiei incaşilor).
2. Nu este deloc evident că civilizaţiile sunt în progres, ci dimpotrivă. Dacă raportăm volumul cutiei craniene a oamenilor de Neanderthal (1.600 cm^3) la istoria cunoscută a delfinilor şi maimuţelor, şi chiar la cea a strămoşilor, după tradiţii, specia noastră umană se află probabil în regres.
Conform traducerii tăbliţelor din argilă, ştiinţa preoţilor din Babilon le fusese transmisă de iniţiatori giganţi, veniţi pe Pământ după potop. Pe de altă parte, în studiile de arheologie şi preistorie, trebuie să se ţină seama de două fenomene extrem de importante:
- Civilizaţia de departe: paralel cu civilizaţia rachetei spaţiale, coexistă întotdeauna o civilizaţie a pietrei cioplite (în zonele îndepărtate). La 20 iulie 1969, în momentul sau aproape atunci când

pământenii puneau piciorul pe Lună pentru prima oară, la hotarele Columbiei, erau descoperiţi oameni necunoscuţi, care trăiau încă în epoca pietrei cioplite!
- Obiecte neobişnuite, scoase la iveală de săpăturile arheologice: deplasate din diferite motive şi găsite în locuri în care nu trebuiau să fie, pot deforma datările şi deducţiile. De exemplu: „jetoanele" chinezeşti din fildeş găsite cu ocazia unor săpături arheologice din Irlanda; statueta sumeriană găsită în nisipurile din Maroc (statueta i-ar fi aparţinut lui Glaoui; probabil încă mai există în Maroc ascunzători cu colecţii sumeriene şi egiptene, provenind din colecţia privată a lui Glaoui).
Cu aceste elemente succinte, dar esenţiale, putem da acum lovitura de graţie elucubraţiilor specialiştilor în preistorie de la Muzeul Omului sau din Societatea de Preistorie franceză. Ei prelucrau bronzul... dar nu l-au inventat! Paleoliticul, sau „epoca pietrei vechi", desemnează aproximativ al 10-lea mileniu î.e.n. În „Marele atlas mondial" editat de Rider's Digest, beneficiind de colaborarea tuturor marilor şcoli, academii, servicii oficiale ale întregii lumi şi UNESCO se aflǎ scris (p.148): „Paleoliticul superior durează între anii 35.000 şi 8.000 î.e.n. Apoi urmează Mezoliticul şi Neoliticul... securile sunt din piatră cioplită... În Europa Occidentală, epoca cuprului a existat acum 2.500 de ani, iar cea a bronzului cu 2.000 de ani în urmă. În privinţa prelucrării fierului, ea a luat naştere la hitiţi, în jurul anului 1.500 î.e.n.". Aţi înţeles foarte bine: autorii Vedelor, lingviştii, literaţii sanscritei indo-europene, constructorii de temple din Egipt, sculptorii lespezii de la Palenque (Mexic) şi de la Puerta del Sol (Bolivia) nu cunoşteau fierul, bronzul şi cuprul! Au fost nevoiţi să ridice piramidele, să cioplească pietrele de la Abidos, Karnac şi Luxor, cu dălţi şi ciocane din lemn sau din piatră! Oamenii îmbrăcaţi, gravaţi pe pietrele de la Lussac-les-Châteaux (aflate la Muzeul Omului din Paris), nu cunoşteau fierul, iar pictorii frescelor din Montignac-Lascaux erau la fel de neştiutori! Un lucru şi mai ciudat: numeroasele popoare din Asia şi Europa, din Lepenski-Vir şi Chatal-Huyuk şi cele din nordul Europei, unde s-au găsit în morminte obiecte din bronz, aur sau cupru... ei bine aceste popoare, aceşti fabricanţi de obiecte din bronz de acum 10.000 de ani nu cunoşteau bronzul! Să afirmăm contrariul ar însemna o erezie!

Nu ne tragem din maimuţă

Dar nodul problemei în ceea ce-i priveşte pe Strămoşii Superiori, îl reprezintă originea atât de controversată a omului. „Ne tragem din maimuţă sau dintr-o rudă a gibonului şi urangutanului", iată ce ne învaţă în mod oficial preistoria! Nu avem nimic împotrivă când unii dintre contemporanii noştri pretind că se trag din maimuţă, ba chiar, într-un sens, le şi dăm crezare! Dar nu Einstein, Pierre Curie, Rodin, Pasteur, Descartes, Rabelais, Platon, Pitagora, Lucip, Buddha, nici celţii, strămoşii noştri hiperboreeni, înţelepţii care au scris Vedele, Avesta, care ştiau că Pământul este rotund, Universul constituit din atomi, unele planete locuite, care cunoşteau navele interplanetare, ciclul de rotaţie al planetei Venus, secretul bombei atomice, cel al tăierii şi spargerii pietrei, al transportării blocurilor cioplite, care cântăreau mii de tone! Nu strămoşii noştri care foloseau, în mod cert, o limbă universală şi care ne-au lăsat moştenire maimuţe gravate, simboluri şi monumente care atestă cunoştinţele lor vaste (Oamenii civilizaţi din secolul XX, al XII-lea mileniu după potop, încă nu s-au gândit să lase, gravată pe silex sau pe o materie care nu se deteriorează, care ar fi mult mai bună decât silexul, dovada vastei lor culturi. În cazul unui cataclism, nimic din civilizaţia noastră n-ar mai rezista, în afară de colecţiile de piatră din muzeele noastre).
Oamenii din Neolitic, atlanţii? Dar oamenii care au construit Thule, Cuicuilco (Mexic) şi Abidos, în timp ce ciobanii din Sumer nu ştiau nici măcar să modeleze o farfurie, locuiau în copaci sau în grote? Niciun individ cu bunăvoinţă şi bun simţ nu ar da vreo importanţă unor astfel de divagaţii. Sigur, „specialiştii în preistorie" oficiază şi domnesc în universităţi, la Muzeul Omului, institute, academii şi în reuniunile oculte, unde pun la cale comploturi, însă uşile viitorului sunt, în mod iremediabil, închise în faţa lor. Spiritele libere se revoltă împotriva minţilor limitate, adevărul forţează barierele ignoranţei şi ale sectarismului politico-religios. Lumea sacră veche se năruie sub

propria greutate a crimelor, hoţiei, prostiei, opresiunii. Biserica creştină se zdruncină din toate părţile, protestanţii irlandezi îi masacrează pe catolici şi le ard casele, aşa cum se întâmpla pe vremea războaielor religioase, preoţii budişti aţâţă războiul în Vietnam, comuniştii atei subjugă ţările din Est, rasismul face ravagii în Statele Unite şi Africa de Sud... Niciodată nişte descendenţi din maimuţă nu şi-ar fi imaginat, inventat şi pus la punct o civilizaţie atât de exclusivistă, cu un Dumnezeu care seamănă atât de mult cu un diavol!

Omul este extraterestru

Geneza omului este, în mod sigur, un mister, dar, din punct de vedere logic, raţional, ea s-a produs cu miliarde de ani în urmă. Pentru că universul există fie dintotdeauna, fie de o cvasi infinitate de miliarde de ani, ar fi greşit să credem că procesul evoluţiei a permis trecerea a două perioade foarte mari fără să provoace apariţia omului, pentru a păstra acest privilegiu ultimului nostru milion de ani (o secundă pe scara timpului). Acest lucru ar fi arbitrar şi ar da speciei noastre o importanţă pe care raţiunea o refuză. Ştim foarte bine că suntem doar nişte rotiţe mici ale marii mecanici universale, şi nu elementul principal, nu rezultatul! Totuşi, specialiştii în preistoria clasică susţin această teză inacceptabilă; şi chiar mai mult decât atât: ei vor, cu orice preţ, ca omul să fie o creatură esenţialmente terestră. Ca şi cum, de la marele început, miile, milioanele de planete n-ar fi putut să provoace naşterea speciei umane!
În mod logic, trebuie să ştim că geneza noastră datează din timpuri ce nu pot fi calculate şi că primul om a fost, în mod sigur, un extraterestru, adică născut în altă parte decât pe Pământ (care nu exista la acel moment). Putem susţine faptul că globul nostru, în viaţa sa planetară, a dat naştere unui om autohton! Însă ipoteza de mai sus nu exclude deloc o primă geneză extra-planetară, şi cu atât mai puţin o hibridare a pământenilor autohtoni cu popoare din spaţiu: acei îngeri de care vorbeşte Biblia, acei iniţiatori pe care îi atestă toate mitologiile.

Ipoteza extraordinară

Ar fi o crimă de neiertat – iar ea este comisă de specialiştii în preistorie – să învăţăm doar că omul se trage din maimuţă. La drept vorbind, această geneză aparţine domeniului posibilului, chiar dacă nu găsim încă verigile care ne leagă de maimuţe; dar le vom găsi pe cele care ne vor permite să ne dăm seama că nu suntem deloc avansaţi şi nici satisfăcuţi! Omul se trage din maimuţă? Să admitem acest lucru: iată istoria noastră oprită la o consideraţiune puţin plăcută, şi care nu duce la nimic, decât poate la a da credibilitate teoriei darwiniste a evoluţiei. În schimb, o a doua ipoteză, mult mai verosimilă şi bogată în învăţăminte, spune că omul pământean a avut Strămoşi Superiori. În această eventualitate, aventura omului devine îndrăzneaţă, prolifică, lăudabilă!
Dacă alţi oameni, antediluvieni, ante-preistorici în sensul trivial al cuvântului, au existat înaintea noastră, mai rămân de descoperit multe lucruri fascinante. Cum trăiau ei? Unde se aflau oraşele lor? Oare au comis şi ei acelaşi păcat al orgoliului ştiinţific, asemenea celui pe care îl comitem noi în zilele noastre? Suntem tentaţi să credem aşa ceva! Atlantida, continentul Mu nu sunt vise ale spiritualiştilor, ci realităţi ale unei epoci misterioase, a cărei nostalgie o păstrăm în cromozomii-memorie şi de pe urma căreia găsim indicii convingătoare. Atlanţii, hiperboreenii, ar fi strămoşii noştri direcţi, magicienii unei civilizaţii a forţei electrice, a undelor conducătoare, a atomului şi energiei nucleare. Astfel s-ar putea explica, în urma unor descoperiri periculoase, pedeapsa potopului, pierderea „paradisului terestru” şi a lanţului tradiţiilor deteriorate, dar persistente, care au ajuns până la noi. Astfel s-ar explica iniţierea, vestigiile civilizaţiilor necunoscute care ne surprind şi invenţiile, ideile savante ale strămoşilor noştri egipteni, greci, hinduşi, incaşi, mexicani. Nu avem dreptul să ignorăm această teză în căutarea genezei noastre, deoarece ea duce la trecutul fantastic şi, fără îndoială, la adevăr.

Opt grefe de inimă acum o sută de mii de ani

Este incredibil, dar adevărat; acest lucru s-a întâmplat în trecutul care, de fapt, era prezentul Strămoşilor Superiori. Acum 100.000 de ani, ei practicau grefa de inimă, asemenea profesorului Barnard sau, mai degrabă, mai bine decât Barnard, deoarece transplantul reuşea! „Imposibil”, vor spune „specialiştii în preistorie”! Acum 100.000 de ani era epoca pitecantropului (100.000-500.000) sau a omului de Mauer, sau a omului de Neanderthal! Vă imaginaţi o maimuţă, abia capabilă să cioplească un obiect din silex, practicând cea mea grea operaţie chirurgicală pe un corp uman? Bineînţeles, părerea Conspiraţiei nu ne impresionează deloc. Noi doar vom expune faptele, aşa cum le-am primit din URSS, via Bucureşti, oferind informaţii uşor de verificat.

Schelete de 100.000 de ani

În 1969, în timpul unei explorări în Asia Centrală, profesorul rus Leonidov Marmadjaidjan, care conducea un grup de cercetători de la Universităţile din Leningrad şi Aşhabad, a descoperit într-o grotă o necropolă. Din această groapă comună, au scos la lumină 30 de schelete aflate într-o perfectă sare de conservare, pe care le-au supus datării cu carbon, imediat după ce s-au întors la Universitatea din Aşhabad. C-14 a arătat o vechime mai mare de 20.000 de ani (Am amintit în mai multe rânduri că datările cu carbon 14 erau iluzorii când dădeau ca rezultat perioade mai mari de 10.000 de ani). Expertize mult mai amănunţite au dus la concluzia ştiinţifică potrivit căreia scheletele aveau aproximativ 100.000 de ani. În plus, ele prezentau urme ciudate de operaţie în cavitatea toracică; astfel, având în vedere importanţa şi vechimea descoperirii, savanţii sovietici au efectuat un studiu osteologic foarte aprofundat. Oasele strămoşilor noştri de acum 100.000 de ani au fost examinate unul câte unul, iar rezultatul studiului a fost publicat cu următorul titlu: „Raportul expediţiei ştiinţifice condusă de Marmadjaidjan în Asia centrală sovietică din 1969, efectuată pentru Societatea unionistă de antropologie din Turkmenistan”. Raportul, cu avizul favorabil al societăţii menţionate, a fost înaintat la sfârşitul lunii noiembrie 1969 Academiei de Ştiinţe a URSS. În raport se menţiona că 8 dintre scheletele găsite aveau urme vizibile de răni ale oaselor, făcute pe când subiectul era încă în viaţă. Aceste răni păreau să provină de la lupta cu un animal (urs, panteră, tigru siberian?), deoarece s-au descoperit amprente de gheare pe suprafaţa oaselor. Altele aveau urme de muşcături profunde şi puternice, făcute de colţi mari.

Operaţia doctorului Christian Barnard

Pe un schelet s-a observat „decuparea centrului locului prevăzut pentru operaţie printr-o trepanaţie” (Ne este imposibil să dăm o altă traducere fără să trădăm textul). Însă lucrul cel mai curios este că s-au găsit „urmele unei intervenţii chirurgicale pe oasele de la extremitatea cavităţii toracice”. S-au descoperit, pe partea stângă a scheletelor tăieturi de coaste făcute fie cu un silex ascuţit, fie cu un alt instrument. Studierea atentă a locului operat a dus la concluzia că, după rezecţia coastelor, s-a făcut o secţiune, ulterior lărgită prin îndepărtare, pentru a permite efectuarea intervenţiei chirurgicale. Deoarece deschiderea secţionării era acoperită de periost (membrană fibroasă care acoperă oasele, permiţând formarea calusului), savanţii de la Leningrad şi Aşhabad au tras următoarea concluzie: „După reuşita acestei mari operaţii, pacientul s-a vindecat şi a mai trăit cel puţin 5 ani, fapt demonstrat de grosimea periostului”.
Altă constatare: coastele secţionate sunt exact cele care corespund ferestrei cardiace practicate în zilele noastre de rivalii doctorului Chris Barnard! Anterior, s-au observat unele intervenţii făcute pe oasele cavităţii toracice ale scheletelor găsite în Orientul Apropiat (Palestina, Asiria, Iran) datând de peste 50.000 de ani (În capela catedralei din Paiencia, Spania, un panou sculptat în secolul al XIV-lea înfăţişează un transplant de picior. Donatorul este un negru, iar cel care-l primeşte este un nobil alb. Chirurgul ţine în mână membrul pe care tocmai l-a amputat).

Acelaşi lucru s-a observat la o tânără femeie din Eyzies, Franţa, care trăise în Paleoliticul Superior, dar nu se făcuse nicio observaţie cu privire la fragmentele osoase, lucru care nu a permis depăşirea stadiului ipotezelor. Descoperirea savanţilor sovietici permite acum reducerea la tăcere a elevilor sceptici ai abatelui Breuil, pentru care oamenii preistorici erau nişte neciopliţi, adevăraţi sălbatici. Nu trebuie să vă îndoiţi deloc de faptul că oamenii de Neanderthal care au efectuat, acum 100.000 de ani grefe reuşite de inimă aveau cunoştinţe ştiinţifice extrem de vaste. Nu este exclus ca operaţiile să fi fost făcute de alţii – iniţiaţi sau chirurgi dintr-o clasă superioară – însă concluzia rămâne de netăgăduit: strămoşii noştri aveau o elită de oameni de ştiinţă.

Inimă grefată pe timpul faraonilor

La Biblioteca din Alexandria (Egipt), un papirus în limba coptă relatează – o reluare dintr-un text mai vechi – modul de vindecare a unui soldat lovit „în inimă” de o lance. Bărbatul făcea parte din garda regelui în momentul în care a primit lovitura care ar fi trebuit să-i fie fatală. Faraonul, care îl proteja, a cerut imediat doctorilor să-l salveze. Papirusul descrie desfăşurarea operaţiei, menţionând că medicul chirurg a avut ideea înlocuirii inimii soldatului cu cea a unui viţel. Concluzia textului de pe papirus este aceea că intervenţia s-a desfăşurat cu succes. Informaţia pe care o avem este obţinută de la profesorul Doru Todericiu. În pofida demersurilor şi cercetărilor, nu am putut primi informaţii precise asupra documentului. Probabil este vorba despre Papirusul Ebers, care este un tratat de inimă. Egiptenii aveau o medicină foarte avansată privind bolile căilor respiratorii, ale tubului digestiv, ale căilor urinare şi afecţiuni ale capului. Ei foloseau supozitoarele, spălăturile, laxativele. Dentiştii plombau dinţii, oftalmologii tratau cu succes trahoma, cataracta şi hemeralopia. Papirusul Edwin Smith arată că medicii faraonului erau foarte avansaţi în chirurgia osoasă. Hipocrat şi Galenus nu ascund că o parte din cunoştinţele lor provin din scrierile consultate în templul lui Imhotep din Memfis.
Această grefă de inimă din timpul faraonilor, asemenea celei din timpul oamenilor de Neanderthal din Asia, a fost, probabil, excepţională şi practicată de „străini” de planeta noastră. Dacă ea a fost făcută în timpul regelui Djoser (dinastia a III-a), în timpul vieţii înţeleptului şi divinului Imhotep, putem remarca faptul că la acea vreme, acum aproximativ 5.000 de ani, „iniţiatorii venusieni” făceau miracole şi în Asiro-Babilonia, Fenicia, la mayaşi şi incaşi. Aşadar, Strămoşii Superiori, responsabili cu grefele de inimă, nu ar fi locuitori ai planetei noastre...

Iniţiatorii extratereştri

Oricare ar fi adevărul atins uşor de un număr mic de oameni conştienţi, faptele istorice şi preistorice dovedesc că oameni foarte evoluaţi au venit pe Pământ, în trecut, ca să-i înveţe pe strămoșii noștri. Scrierile sacre din toate ţările relatează venirea acestor Străini, îngeri sau cosmonauţi, despre care tradiţiile ne asigură că sunt venusieni. În urmă cu circa 5.000 de ani, iniţiatorii au provocat naşterea civilizaţiei la mayaşi, în Mexic. Acelaşi fenomen s-a produs şi la incaşi, asiro-babilonieni, fenicieni şi perşi. Fără această contribuţie, fără această imixtiune, e imposibil să explicăm naşterea bruscă a civilizaţiilor acestor popoare, plasate sub semnul lui Venus, cu „zei”, adică fiinţe superioare numite venusieni: Quetzalcoatl, Viracocha, Orejona, Iştar, Astarte, Anahita.
Acum 10.000 de ani, un miracol identic a provocat dezvoltarea civilizaţiei egiptene cu „regi divini veniţi din cer”. Totul este ciclu şi reîncepere. Oamenii de pe Pământ sunt pe cale să devină, la rândul lor, iniţiatorii şi „zeii” unei oarecare planete îndepărtate. Şi ar fi în logica ordinii universale ca, într-un viitor apropiat, alţi extratereştri să vină pe planeta noastră şi să aducă acestei teze o confirmare fantastică şi, în mod sigur, liniştitoare. Specialiştii clasici în preistorie, adică cei depăşiţi, resping aceste idei profetice, considerându-le fanteziste. Dar pentru oamenii de mâine care îndrăznim să fim, preistoria clasică este doar un roman prost, trucat, stupid și incredibil, pentru că este mincinos.

5. VIAŢA ŞI INTELIGENŢA

Energie = materie – Diogene din Apollonia, 500 î.e.n.

Viaţa reprezintă o voinţă fantastică de a da naştere, de a deveni spaţiu-timp. Scopul vieţii este necunoscut: probabil că este pur şi simplu demonstrarea existenţei, dar este foarte posibil ca încercarea de căutare a unui scop sau dorinţa de a demonstra o existenţă să fie o preocupare umană care nu are nici un sens în absolut. Viaţa umană trebuie să se armonizeze cu legile Universului. Pe timpuri, rolul religiilor era acela de a realiza această armonie, adică de a stabili o legătură strânsă între destinul omului şi cosmos. Viaţa este un principiu superior prin excelenţă, este universul creat, Esenţa, Dumnezeu, Inteligenţa supremă şi Marele Arhitect al francmasonilor (Afirmaţia că Viaţa, Marele Arhitect are un fiu unic, cumnaţi, unchi şi bunici este o inepţie!) Principiul-viaţă preexistă şi există în tot.

Viaţa primitivă în cosmos

După astronomi şi fizicieni, materia organică vie se formează pornind de la acizii aminaţi care populează spaţiile interstelare. Acum avem certitudinea că compuşi organici foarte complecşi se nasc şi se dezvoltă în cvasi-vidul şi frigul zis absolut al cosmosului (Contrar a ceea ce se învaţă în şcoli, spune „Maestrul Necunoscut", frigul existent în gradientul fizic terestru (0 grade Kelvin sau –273,15 centigrade) nu este deloc absolut! Frigul din spaţiile intergalactice creşte proporţional cu densităţile înconjurătoare). Conform afirmaţiilor lui Sydney Fox, compuşii organici din spaţiile interstelare sunt nişte microsfere, celule prebiologice sau, mai degrabă, schiţa celulelor biologice.

Dumnezeu este continuumul spaţiu-timp

Cel mai mare fizician din toate timpurile, care era şi un mare iniţiat, poate chiar iniţiatul numărul 1, Hermes Trismegistul, spunea că viaţa nu are nici început, nici sfârşit, nici naştere, nici moarte, că ea este eternă şi există în toate lucrurile, atât în bobul de nisip, cât şi în creierul unui preot. Hermes Trismegistul era Thot, iniţiatorul egiptenilor. După Manethon, el ar fi scris 365 de cărţi de învăţătură sacră. Iniţiatul vorbeşte când trebuie şi accelerează evoluţia omenirii şi a civilizaţiilor. În zilele noastre au mai rămas cca 20 de fragmente din ştiinţa antică egipteană atribuită lui Hermes Trismegistul. Opera sa a continuat, înglobând cele mai vechi tradiţii din Egipt, monoteismul, filozofia, inspirându-i pe Pitagora şi Platon). El a rezumat această doctrină în celebrul postulat: „Ceea ce se află în partea de sus e ca ceea ce se află în partea de jos. Tot este în tot". Hermes a mai spus: „Spiritul (energia) exista în natura umedă (oceanul) care a ieşit din întuneric; totul era confuz şi obscur înainte ca verbul (structurarea materiei, complexitatea) să vină să anime totul". Este exact ceea ce gândesc cei mai mulţi fizicieni: dacă îndrăznim să ne imaginăm Universul, trebuie să-l vedem ca o condensare de energie care se transformă în hidrogen şi apă. Pe scurt, am putea spune: La început a fost Oceanul-mamă, Apa-mamă. Acest concept este în mod sigur fals în absolut şi în infinitul spaţiu-timp, dar este adeseori folosit din motive de comoditate în limitarea Universului nostru cunoscut.

În acest caz, cine este Dumnezeu? Cine este inteligenţa supremă? Şi aici, Hermes Trismegistul este de aceeaşi părere cu toate marile spirite ale timpurilor noastre: „Stăpânul creaţiei este totul şi unitatea, întregul Univers şi cea mai mică bucată de pământ imaginabilă care reprezintă un continent şi dă naştere totalităţii. Stăpânul Unic este preexistent şi postexistent: este eternul călător al secolelor... Prin urmare, continuumul spaţiu-timp". Suntem cuprinşi de admiraţie când medităm la aceste cuvinte înţelepte pe care fizicienii şi astronomii secolului XX ar trebui să le pună la loc de cinste, la 4.000 de ani după marele iniţiat egiptean. Aşadar, tradiţia şi ştiinţa sunt afirmative: există la fel de multe posibilităţi de inteligenţă într-un bob de nisip, cât într-o moleculă animală.

Atum, zeul-atom

Se spune că termenul atom este de origine greacă: *a:* privativ şi *temnô* „eu tai”. „În realitate, scriau Gueret şi Oudinot, adevărata lui etimologie se pierde în negura timpului, cu mii de ani înaintea lui Democrit; totuşi, Pitagora, maestrul său, l-a cunoscut în timpul şederii în Egipt”. Colegiul ezoteric din Heliopolis, cel mai vechi din Egipt după Gueret, îl venera pe Creatorul lumii cu termenul de *Atum,* Dumnezeul nobil, al cărui nume nu era cunoscut de ceilalţi zei. Deşi este greu de stabilit o ordine, se pare că cel mai vechi templu din Egipt este cel de la Abidos (6000 î.e.n.), care datează din preistoria egipteană. După construirea Abidosului, regii tiniţi din prima dinastie, acum 5.200 de ani după cronologia clasică, şi-au amplasat cimitirul. „Primul Dumnezeu este cel care a creat din propria-i substanţă zeii şi oamenii, absolut totul, ceea ce atrage şi respinge, pozitivul şi negativul. El este Necunoscutul, în afara timpului şi spaţiului nostru obişnuit”. Dumnezeul trebuie să se sacrifice întotdeauna ca să creeze. Acesta este miracolul transmutării. Cea mai nobilă calitate, pentru iniţiat sau pentru sfânt, nu este aceea de a se purifica, ci de a se oferi drept sacrificiu.
În concluzie, Atum este substanţa primară, protomateria (neutronul) şi, s-o spunem fără ocolişuri: *Atum* este *atomul* originar făcut din spaţiu, timp şi dorinţă. Această legătură etimologică n-ar fi fost solidă dacă un rege iniţiat din secolul al XIV-lea î.e.n, Akhenaton, n-ar fi botezat cu numele atomului pe Dumnezeul unic în care trebuiau să creadă egiptenii, iar acest nume a fost *Aton.*

Zeii atomici

De fapt, Aton era o reînviere a lui Atum, prima divinitate care, prin deteriorarea inevitabilă datorată trecerii timpului, fusese înlocuit cu Ra, Re, Amon şi chiar cu Horus şi Osiris. Identificarea lui *Atum* cu *atomul*, materia primă a fizicienilor şi, de fapt, genitorul întregii creaţii, rezultă din însăşi etimologia lui, care provine dintr-o rădăcină: A, care înseamnă „a nu fi” şi Tu: „a fi în totalitate”.
Preoţii iniţiaţi din Heliopolis învăţau că „în *Nun* (haos, oceanul primordial în care se aflau creaţia şi germenii tuturor lucrurilor şi fiinţelor, dar nu în stare vie) trăia un spirit nedefinit „care purta în el totalitatea existenţelor”. Numele său era Atum şi dăduse naştere, din propria-i substanţă, zeilor, oamenilor şi tuturor fiinţelor. Din acest Atum neutru, identic cu Brahma neutru primordial din Vede, au ieşit, fără niciun sprijin din exterior, + şi – , bărbatul şi femeia. Aşadar, Atum era chiar principiul vieţii din care s-a născut Universul. Fizicienii şi biologii analizează din ce în ce mai mult ipoteza că principiul-viaţă este protomateria, care nu are încărcătură electrică şi pe care îl identifică cu un izotop de *neutron*, care este, de altfel, atomul primitiv neutru. (Trebuie în mod obligatoriu să notăm – şi este chiar ceea ce dovedeşte existenţa adevăraţilor Strămoşi Superiori – că, în cosmogeneza hindusă, principiul vieţii este *Brahma neutru*; în cea a egiptenilor este Atum în acelaşi timp pozitiv şi negativ, ceea ce dă *neutru,* şi Aton, a cărui etimologie înseamnă: *neutru*!).
Această cunoaştere iniţiatică a egiptenilor era împărţită de vechii preoţi ai celor mai multe religii. Marele Ame al brahmanilor era zeul unic cu numele de *Atma*; termenul sacru al tibetanilor era *Aum*; *Adonai* era stăpânul suprem al evreilor, iar *Adonis* al grecilor. *Attis,* soţul Cybelei, Magna Mater, era Tatăl fenicienilor şi probabil că putem găsi etimologia lui Atum în *Atena,* care a ieşit vie din creierul lui Zeus, şi în *Athor* sau Hathor sau Nut, zeiţa cerului la egipteni. Gueret şi Oudinot scriau cu privire la aceste curioase coincidenţe etimologice: „Nu credem că acest lucru este efectul unei întâmplări... Strămoşii numeau Atum, Aton, Atma, Aum etc. ceea ce noi numim astăzi atom, însă ei dădeau termenilor şi ideii un sens larg, complet, filozofic şi religios”. Această ipoteză este întărită de mitologia Persiei vechi, una dintre cele mai vechi din lume, unde *Atar,* focul arienilor, era fiul zeului suprem Ahura-Mazda. „Însă critica, scriau P. Masson-Oursel şi Louise Morin, spune că fiul trebuie să fie mai vechi decât tatăl”. El reprezintă principiul-viaţă, şi pentru acest motiv arderea sau fierberea cărnii moarte este considerată o crimă ce nu poate fi ispăşită.

Timpul închis

Pentru fizicianul Jean Charon, toate fenomenele Universului au o origine comună, dar nimeni nu a reuşit să străpungă structurile intime şi raţiunile profunde ale vieţii. Din „haos" (dar ce era haosul?) materia misterioasă a devenit corpusculi elementari, apoi, printr-o serie de procese complexe, a căpătat o structură atomică. După ce primul pas a fost făcut, atomul a trecut la stadiul de moleculă, apoi de elemente chimice simple, compuse etc. După aceea a luat naştere viaţa, controlabilă. Jean Charon o numeşte Viul. El presupune apoi că structurile şi legăturile au fost determinate de raţiunile unei „amintiri" unite în modfundamental cu Viul prin „câmpul mnemonic" sau memoria trecutului.
În relativitatea generală, spaţiul-timp este curbat în apropierea unei zone cu o mare densitate de energie. Jean Charon este de părere că spaţiul din interiorul unei structuri ADN, dacă se supune acestei legi, se poate curba, astfel încât să formeze un cerc care ar închide undele electromagnetice ale informaţiilor sale (aceste unde se modelează întotdeauna în funcţie de spaţiul unde se propagă). Acest fenomen ar fi valabil atât pentru celulele vegetale, cât şi pentru cele animale, care sunt identice. Pragul dintre Materie şi Viu ar fi legat de spaţiul în patru dimensiuni. Pentru Jean Charon, legăturile prin câmpurile fizice dintre diferitele stări sunt realizate prin topologia plană în spaţiu-materie, topologia cilindrică din Viu**.** Prin topologia cilindrică, unele legături imposibile în materie s-ar putea produce „brusc" în acest nou spaţiu, în care unde undele electromagnetice au forţa să rămână închise.

Cum se naşte inteligenţa

Fizicienii noştri, prin experienţele şi speculaţiile lor, l-au regăsit pe Hermes Trismegistul şi tezele lui. În secolul V î. e.n., filozoful eretic Diogene din Apollonia identificase materia cu energia, scriind: *Ex nihilo nihil fit* (Nimic nu poate veni din nimic). Cum era evidentă existenţa inteligenţei, Diogene din Apollonia a concluzionat că aerul (eterul sau atomul), ca orice creaţie, era locuit de o gândire. Fizicienii cred că energia eternă, infinită, psihică şi inteligentă, preexistă în toate universurile: „Viaţa şi corolarul ei, inteligenţa, există în stare potenţială în Univers, a declarat biochimistul rus V.A. Firsoff în cartea „Viaţă, inteligenţă şi galaxie", 1970. În mod spontan, ea se transformă în materie: corpusculi elementari, care prin procese complexe succesive reuşesc să se structureze în atomi de hidrogen, oxigen, carbon etc. Astfel ar lua naştere materia vizibilă, de la bobul de argilă la galaxia uriaşă. Un proces subtil, din ce în ce mai complex, scoate în evidenţă inteligenţa şi o anume conştiinţă a materiei, printr-o manifestare a alegerii, memoriei şi iniţiativei.
Dacă inteligenţa, aşa cum se crede, este caracterizată de aptitudinea de a face faţă situaţiilor noi, atunci materia, despre care se spune în mod fals că este neînsufleţită, este infinit mai inteligentă decât materia organizată! „În fiecare clipă, menţionează fizicianul german Jordan, ceva nou şi neprevăzut se produce la nivel atomic". De aceeaşi părere este şi Robert Linssen atunci când scrie că „în fiecare clipă, dintr-o miliardime de miliardime de secundă, componenţii internucleari răspund în mod adecvat (în totalitate) cerinţei... procesului de schimburi fulgerătoare, a cărui complexitate şi viteză depăşesc toate posibilităţile imaginilor noastre mentale".
Gânditorii Lothar Bickel, Constantin Brunner, Roger Godel, Ştefan Lupaşcu cred şi ei că formele cele mai autentice ale inteligenţei sălăşluiesc în zonele materialităţii şi nu au doar această calitate, ci şi o anumită capacitate de dragoste, diferită, bineînţeles, de dragostea umană, personală şi egoistă. Ceea ce fizicienii filozofi atribuie materiei şi energiei ar fi, scrie Robert Linssen, ceva asemănător unei „stări de a fi", lipsită de constrângerea ataşamentului şi durerii. Capacitatea de dragoste, asemenea celei de inteligenţă, ar exista în energia-materie sub cea mai perfectă formă a sa şi ar corespunde acelei „energii dătătoare de iubire" (*energie amorisante*) evocată de Teilhard de Chardin care, printre primii în timpurile noastre, a ştiut să pună accentul pe spiritualitatea materiei.
Jean Charon este de părere că factorul catalizator, motorul inteligenţei este, probabil, „memoria cromozomică" a Universului sau câmpul mnemonic, care se regăseşte în orice lucru.

Cromozomii-memorie ai naturii

În această ipoteză ne putem imagina că materia, stăpânind creatul, este încă locuită de toată energia imaginabilă, supusă unor legi în care spaţiul în patru dimensiuni este vecin cu zero (vecin cu eternitatea, imobilitatea, esenţa primară). Materia ar avea privilegiul de a poseda o memorie a timpurilor viitoare, care ar fi cartela ei perforată, programul ei. Calculatorul are inteligenţa lui specifică, dată de om; calcarul are şi el propria-i inteligenţă, dobândită de la Inteligenţa universală, eternă, de la cromozomii săi şi din timpul când el va exista sub o formă mai complexă: apă, plantă, animal, om. Memoria tuturor timpurilor poate fi pusă în paralel cu memoria akaşică a Universului, în mod misterios cunoscută de spiritualiştii iniţiaţi. Pentru fizicieni, fenomenul ar fi legat de cel al spaţiului-timp, care, după cum am mai menţionat, este curbat de câmpuri puternice de energie, aşa cum fotonul este curbat în drumul său atunci când trece prin apropierea unui soare. Avem motive să presupunem că însăşi esenţa vieţii, care se află în absolut tot şi îndeosebi în ADN şi în zonele misterioase ale celulei, este o sursă intensă de energie, deşi are dimensiuni extrem de mici. Dacă energia este foarte mare, curba ia forma unui cerc, din care fotonul şi spaţiul nu mai pot ieşi. (În iniţiere, spaţiul-timp, în Centrul Invariabil sau Centrul centrilor se curbează, formând un şarpe care-şi muşcă coada sau o sferă foarte mică, ce coincide cu punctul, devenind egală cu zero). Astfel, undele memoriei viitorului s-ar putea închide singure...

Cercul magic fără spaţiu-timp

Înregistrarea cromozomică a tuturor informaţiilor care se regăsesc în principiul-viaţă este probabil de unde electromagnetice sau, mai exact, de axe magnetice concentrice, dintre care originalul, închis, dezvoltă, după Einstein, 30 de miliarde de ani-lumină. Credem că aceste unde ale memoriei transportă amintirea a tot ceea ce se întâmplă (tot ce s-a întâmplat şi tot ce se va întâmpla). Undele închise în cercul magnetic (benzi magnetice) al cromozomilor-memorie, care aparţin unui univers mai complex şi mai complet decât al nostru, conţin amintirea timpurilor trecute, prezente şi viitoare. După iniţiaţi, cromozomii-memorie conţin sufletul lumii (sau al lui Dumnezeu, dacă preferăm acest termen) şi ar forma partea esenţială a corpului uman şi a creierului, centrul lui energetic. Teoria cromozomilor-memorie nu este cunoscută de fizicieni decât din 1950. Iniţiaţii vorbeau despre ea de secole şi considerau că Universul poate înregistra toate evenimentele trecute, prezente şi viitoare. Ei numeau această capacitate, memoria akaşică a Universului. Pe scurt este posibil, dacă nu probabil, ca biologii să descopere mâine că natura secretă a vieţii şi fenomenul cromozomic sunt guvernate de nişte legi superioare, în care spaţiul în patru dimensiuni este diferit de cel pe care-l cunoaştem noi, adică în care viitorul şi trecutul sunt absorbite de un alt timp. Inteligenţa sau psihismul, parte inerentă a vieţii, există în orice materie şi credem că anumite condiţii de necesitate sau de degradare a energiei pot provoca ieşirea din propria închisoare a acestei inteligenţe.

6. CROMOZOMII-MEMORIE

Omul este „condus” în profunzime – în inconştient, din instinct sau prin legea biologică – fără ca intelectul său să aleagă sau să participe la procesul acţiunii în cele mai elevate manifestări ale evoluţiei sale. Acest fenomen este impus:
- de planul speciei sale, raţiune primordială care îl diferenţiază de animale şi plante;
- de cunoştinţele sale ereditare, înregistrate în complexul său biologic.

Imaginile-dorinţe

Utopiile pe care Martin Buber („Căile utopiei”), citat de Jean Servier („Istoria utopiei”) le numeşte „imagini-dorinţe”, care provin din adâncurile inconştientului, ar reprezenta un fel de căutare

disperată provocată de deziluzie, dezamăgire. Zeii, cetatea lui Dumnezeu, Apocalipsa, Eldorado, apariţiile, fantomele, Atlantida, călătoria spaţială, OZN-urile etc. ar fi imagini-dorinţe. Primele ţin în mod sigur de o creaţie, unde nevoia de refugiu şi de ideal joacă un rol primordial, dar, pentru alţii, problema este mult mai profundă şi ştiinţifică. Pentru biologi, „utopiile" precum Atlantida, zborul spaţial, OZN-urile, credinţa păsărilor migratoare într-un pământ-escală atlantic şi a lemingilor (rozătoare din Scandinavia) în existenţa unui continent dispărut, vecin cu Norvegia, nu provin din dorinţa necesară sau dintr-o fantasmă, ci din amintirea inconştientă a unor fapte autentice, dintr-un viitor înregistrat pe veci în cuprinsul memoriilor lor secrete. (În trecut, grupuri de lemingi îşi părăseau vizuinile din Norvegia, pătrundeau în mare şi se îndreptau spre sud, înotând până la epuizare, înecându-se). Tot aici se vor scrie şi alte amintiri. În schimb, unele se vor estompa în timp, iar altele ar putea chiar să dispară. De acest lucru se tem specialiştii de la Institutul Naţional de Cercetări Agronomice în privinţa găinii şi a altor animale destinate creşterii intensive şi industriale, al căror sistem de selecţie excesiv de avansat riscă să provoace dispariţia bazei genetice. Pe scurt, e posibil ca specia naturală a găinii să dispară, fiind înlocuită cu o specie analogă, dar nu identică, ai cărei cromozomi şi gene ar pierde planul lor iniţial, substituindu-l cu un altul.
Teoria imaginilor-dorinţe nu este deloc lipsită de fundament în privinţa credinţei religioase. Apariţiile lui Iisus Hristos, ale Sfântului Mihail, ale Sfintei Ecaterina sau ale Sfintei Fecioarei sunt imagini-dorinţe. Acest ultim caz are legătură, probabil, cu un fapt autentic sau care pare astfel: venirea pe Pământ, în timpurile foarte vechi, a unei iniţiatoare sau mamă a omenirii pe care incaşii au numit-o Orejona, celţii Marea Zeiţă, latinii şi grecii: Ops şi Cybela. Dar fenomenul, din ce în ce mai frecvent, va aparţine de acum înainte ştiinţei, savanţilor din secolul XX care studiază misterul biologic, acela al uluitorilor cromozomi-memorie.

Uluitorii cromozomi-memorie

Memoria omului şi a animalelor preexistă la naştere. De exemplu, este dovedit, graţie experienţelor profesorului german Konrad Lorenz, că puiul de găină recunoaşte sunetele şi vocea pe care le-a auzit pe când era încă în ou şi că păsările învaţă deja limbajul speciei lor în timpul clocitului. Pentru că le-a vorbit când erau încă în ou, raţele profesorului Lorenz îl acceptă drept tată şi ghid. Copilul percepe şi el anumite unde exterioare când se află în pântecele mamei. Ca adult, îi va plăcea foarte mult Dansul nr. 5 de Granados, dacă a fost deseori ascultat de mama sa în timpul sarcinii, şi va avea o atracţie deosebită pentru o voce masculină, percepută în semiconştienţa formării, chiar dacă această voce nu este cea a tatălui său.
Ceea ce ieri numeam instinct (noţiune înnăscută), rămânând în acelaşi timp adevărat în anumite cazuri (impuls, sentiment motivat de un simţ misterios), este cel mai adesea o amintire ereditară transmisă prin cromozomii-memorie sau sistemul nervos. Prin extrapolare, anumiţi biologi cred că fenomenul se extinde la toate regnurile naturii şi ale cosmosului. De aici putem deduce că Universul are şi el propriii cromozomi-memorie asemănători cu arhivele akaşice ale lumii, presimţite în mod aproape miraculos de secole, de către spiritualişti.
Cromozomii *(hroma*=culoare şi *soma*=corp*)* sunt elemente ale nucleului celular. Au forma unor grăunţe, filamente sau beţigaşe, existând în număr constant şi par în toate celulele aceluiaşi individ şi ale tuturor indivizilor care aparţin aceleiaşi specii. Cromozomii sunt constituenţii nucleului celulei, compuşi din acid dezoxiribonucleic (ADN) unde se crede că ar exista lăcaşul fundamental al vieţii. Fiecare individ este „înrâurit" pe planul director al celulelor, care sunt programatorii speciei. Din acest motiv, boabele de grâu dau naştere în mod invariabil unor tije de grâu, stejarul dă ghinda şi nu ulmul, iar pasărea dă naştere unei păsări şi nu unui mamifer. Fără excepţie!
Prin intermediul cunoştinţelor sale ereditare, omul vorbeşte, construieşte, creează unelte şi construieşte nave spaţiale deja programate în celulele sale. Luaţi un ou dintr-un cuib de rândunică, puneţi-l în incubator şi sechestraţi-l, astfel încât să nu vadă şi să nu audă pe niciunul dintre fraţii lui.

În octombrie, când toate rândunicile vor fi plecate în Africa de Nord sau în Congo, daţi drumul păsării devenită acum adult. În mod inevitabil, ea va pleca să-şi întâlnească părinţii în Africa. Să fie vorba despre instinctul animalic? Nu! Este un joc subtil al cromozomilor-memorie! Este chiar curios de constatat – fiind, în mod sigur, o coincidenţă – că rândunicile din Anglia pleacă în fiecare an în Africa de Sud. De parcă, în mod misterios, englezii şi rândunicile lor ar avea o atracţie către un pământ altădată frecventat de strămoşii lor.
Stejarul dă o arhitectură ramurilor lui; pasărea îşi ţese sau construieşte un cuib; toate regnurile naturii se supun unor legi permanente pentru aceleaşi motive şi prin acelaşi joc. Acum înţelegem de ce Biblia, evreii, iniţiaţii au proslăvit în faţa maselor şi civilizaţiilor primitive necesitatea păstrării sângelui pur, necontaminat, astfel încât să se înfăptuiască programul natural al destinului omenirii. Misiunea evreiască din timpul lui Moise avea acest scop. Indivizii nu inventează nimic esenţial. Inteligenţa lor (reflecţia, speculaţia, munca, experienţa) le foloseşte doar la evoluția socială, în funcţie de directivele planului care este el însuşi determinat, după toate aparenţele, de legile universale, pe care le putem numi Dumnezeu sau Lege, sau cu un alt termen. Inteligenţa, care pare să implice liberul-arbitru şi creaţia, depinde de cunoştinţele care se bazează în mod fundamental pe fenomenul memorie. În concluzie, putem spune că planul fiecărei specii este o memorie iniţială şi ereditară înscrisă ca prioritate în cromozomi.
În America, Internaţional Business Co a construit în 1967 o bibliotecă atât de complexă, încât poate fi asemuită cu cea a celulelor-memorie. Elementele acestei biblioteci sunt formate dintr-un laser multicolor şi un selector de lungimi de undă care înregistrează 100 de milioane de informaţii pe o suprafaţă mai mică de 7 cm².
Procesul fizico-chimic al amintirii înregistrate în cromozomi nu a fost încă descoperit în mod concret de biologi. Amintirile ereditare şi cele dobândite mai recent sunt impregnate în celule, fiind întipărite din ce în ce mai bine prin folosirea lor frecventă. Ele nu vor mai exista dacă celulele nu sunt solicitate sau dacă decrepitudinea fizică deteriorează funcţionarea lor. Bătrânul care devine incapabil să structureze anumite planuri pornind de la amintiri recente pierde amintirea informaţiilor lui recente, dar păstrează mult mai bine memoria faptelor mai vechi înscrise în cromozomii săi, atunci când creierul său era capabil să le înregistreze corect.

Misterele visului

Biologii şi fizicienii, prin encefalograme şi observaţii experimentale, scot în evidenţă mecanismul visului. Este dovedit că bebeluşul de câteva luni visează, dar şi animalele superioare – câinii, pisicile, caii, leii, delfinii, maimuţele... până la păsări. Teoretic, e posibil ca orice creatură să viseze: omul, câinele, stejarul, muntele, dar posibilităţile noastre tehnice de a dovedi fenomenele sunt încă prea mici pentru a ne permite studiul aprofundat al problemei. Semnele clinice înregistrate sunt următoarele: ochii se rotesc în orbite, dintr-o parte în cealaltă, iar extremităţile vibrează. Pisicilor le tremură mustăţile. În timpul somnului, activitatea musculară se relaxează total, reluându-şi activitatea în timpul visului. În înregistrarea encefalografică, se observă foarte bine momentul declanşării visului şi activităţii musculare, prin amplitudinea oscilaţiilor înregistrate în regiunea pontică a creierului. Numeroase halucinaţii sau fenomene considerate misterioase – de exemplu, în anumite cazuri, viziunea unor OZN-uri – pot fi explicate prin lipsa viselor. Persoanele care nu visează sau care sunt împiedicate, în scop experimental, să viseze, sunt victimele unor dereglări şi halucinaţii în stare de trezie: ele vorbesc unui copac, Sfintei Fecioare, unor astronauţi; îl văd pe diavol, pe Sfântul Mihail sau uriaşi; au impresia că recunosc oameni pe care nu i-au văzut niciodată.
Visele au loc în timpul somnului, de trei sau patru ori, primul timp al visului fiind şi cel mai scurt (cca 10 minute); ultimul este cel mai lung (între 30 şi 40 de minute). Dacă un subiect este privat de orele lui de somn, dar i se dă dreptul la cei 3 sau 4 timpi de vis, el nu suferă nicio dereglare. Mai folositor decât somnul, mai indispensabil echilibrului nostru, visul pare să aibă o misiune

misterioasă, al cărei rol ar putea fi acela de stabilire a unei legături cu originea creaţiei sau menţinerea contactului cu primul tip de spaţiu căruia îi aparţinem.
Centrul motor al visului este situat în regiunea pontică a creierului, lângă bulb. Nu este deloc uşor să controlezi dacă bebeluşii visează *intro uterus,* înainte de a se naşte, dar se pare că aşa este. La vârsta de câteva zile, el visează la necesităţi şi dorinţe numite „arhaice": a bea, a face pipi, a-şi auzi sau simţi mama. Zâmbetele, urletele, lacrimile etc., despre care credeam că sunt doar expresia unei necesităţi fiziologice, chiar reprezintă o astfel de necesitate, dar motivată de amintirile „arhaice" dintr-o viaţă anterioară. În concluzie, bebeluşul suge, zâmbeşte, plânge, aşa cum sticletele îşi construieşte cuibul, cum termita zideşte, cum păsările migratoare pleacă toamna, cum pisica îşi îngroapă excrementele, cum câinele devine prietenul omului: aceste cunoştinţe, fenomene, sunt transmise în mod ereditar prin cromozomii-memorie.

Amintiri din vieţile anterioare

Un exemplu şi mai frapant sprijină această teză: într-o gospodărie, existau mai multe locuri de adăpat. O căţea obişnuia să bea numai dintr-un singur loc. Ea mânca întotdeauna dintr-un bol albastru, deşi celelalte trei boluri de culori diferite conţineau aceeaşi mâncare. Femela a murit dând naştere mai multor căţei, dintre care unii au fost salvaţi. La vârstă adultă, câinii beau aproape exclusiv din acelaşi loc ca mama lor şi, la fel ca ea, mâncau întotdeauna din bolul albastru. Fără îndoială, este vorba despre o memorie ereditară.
La bebeluşi se observă comportamente asemănătoare, care sunt, în totalitate, moştenite de la mamă şi de la cea mai îndepărtată ascendenţă directă până la primul om al creaţiei sau, mai degrabă, până la „Mama originară" atestată de celţi şi de experienţele concludente ale doctorului Friedmund Newmann. Studiile experimentale ale acestuia dovedesc că, fără testosteron (hormonul masculin), orice fiinţă vie este de sex feminin. Din acest motiv, savanţii contestă ferm afirmaţiile Bibliei. Primul om nu a fost Adam, ci Eva. Este adevărat că în Geneză 1-27 este scris: „iar el i-a creat mascul şi femelă (hermafrodit)". Celţii, mai iniţiaţi decât evreii, spun că primul om de pe pământ a fost o femeie, Dana sau Ana, femeia originară.
Fără a cunoaşte cu exactitate procesul fenomenului, biologii ştiu acum că cei care conţin memoria a ceea ce s-a întâmplat şi ce se va întâmpla mai târziu sunt cromozomii. Oamenii se reproduc prin sciziparitate. Aşadar, ei sunt nemuritori, adică o parte din corpul şi sufletul lor nu dispare, persistând în timp, prin descendenţă. Memoria transmisă de cromozomi – în mod sigur printr-un fenomen de natură electrică – arată că, uneori, crezând că inventăm ceva, nu facem decât să regăsim idei mai vechi prin intermediul amintirilor aflate în cel mai profund loc al eului nostru etern. Iată ce exclamăm când vedem un peisaj: „Este extraordinar! Cunosc acest loc, îl vedeam deseori în vis! Mi-l amintesc!" Un strămoş al persoanei respective a trăit mult timp în acel loc sau l-a admirat în mod deosebit. Amintirea a fost transmisă ereditar. Acest lucru îi face pe unii să spună: Îmi amintesc să fi fost un anumit personaj... am trăit într-un anumit loc... încă un lucru determinat de cromozomi! Astfel se explică fobiile şi atracţiile noastre: „alergiile", le-a numit un doctor isteţ. Probabil că nu vă place dulceaţa de mere pentru că unul dintre strămoşii voştri a murit după ce a mâncat dulceaţă de mere otrăvite. Vă iubiţi câinele, apreciaţi culoarea portocalie... fiordurile din Norvegia, din raţiuni inerente naturii lucrurilor ce vă atrag, dar dacă sentimentul devine pasional, căutaţi motivul într-un trecut îndepărtat.

Clarviziunea şi cromozomii

Prin memoria cromozomilor se explică naşterea miraculoasă a geniilor: Leucip, Alexandru cel Mare, Descartes, Mozart etc. „Teoretic", o persoană care doarme poate asista la intrarea lui Carol al VIII-lea în Neapole, sub un cer albastru şi însorit, aşa cum s-a petrecut la momentul respectiv. „În realitate", ea poate vedea o furtună abătându-se asupra cortegiului, dacă în cromozomii săi a fost

înregistrată o scenă de furtună posterioară evenimentului şi a avut loc o inducţie între amintiri. În acest caz, persoana care doarme va vedea cortegiul defilând prin furtună, ca şi cum ea n-ar exista, hainele nefiind deloc ude. Printr-o adaptare inconştientă operată de creier, cortegiul ar putea fi dispersat de furtună, iar amintirea ar fi mincinoasă. Deteriorarea sau alterarea imaginilor-memorie este frecventă atunci când amintirea nu aparţine esenţei fiinţei – cazul intrării lui Carol al VIII-lea în Neapole – sau n-a fost întărită printr-o practică îndelungată sau o obişnuinţă atavică: a suge pentru un copil mic, alegerea unei locuinţe situate la malul unui râu pentru un adult, a dansa pentru spaniol, a cânta pentru italian, a fi gastronom pentru francez. Ea explică inexactitatea şi incoerenţa multor visele ale noastre şi ale anumitor viziuni ale clarvăzătorilor, deoarece clarviziunea sau întoarcerea în timp este adesea un vis avut prin intermediul cromozomilor-memorie. Bineînţeles, nu toate visele sunt tributare cromozomilor-memorie. Cea mai mare parte a lor depinde de programul vieţii noastre, de afectivităţi, sănătate, digestie, caracter, de inconştientul nostru într-o anumită măsură. Totuşi, putem spune că influenţarea inconştientului colectiv scapă perspicacităţii psihologilor.
Mergând mai departe cu speculaţiile noastre, am putea spune că iniţierea este capacitatea ce ne este dată pentru a ne solicita cromozomii-memorie. Iniţiat este cel care, prin această metodă – sau prin alta – găseşte soluţii rezonabile, doveditoare pentru misterele care ne obsedează. Cel ce emite afirmaţii vagi şi misterioase, care nu pot fi dovedite, este fie un impostor, fie un visător ai cărui cromozomi au suferit deteriorări grave.

Migraţia animalelor

Anumiţi zoologi explică numeroasele cazuri de migraţie printr-o nevoie inconştientă de selecţie a speciei. Această ipoteză ar fi adevărată pentru lemingii care se îneacă în mare atunci când specia lor este foarte numeroasă într-o ţară, dar şi pentru rândunicile care îşi pierd 50% din efectivul lor în traversarea Mării Mediterane. Însă această explicaţie nu este deloc solidă. Chiar dacă o rândunică din două moare în traversarea mării, selecţia nu are un efect capital, deoarece proliferarea se face prin depunerea ouălor de 4-6 ori în fiecare primăvară, şi adeseori de 2 ori pe an. Fenomenul cel mai interesant pe care zoologii, de altfel foarte calificaţi, nu l-au observat, este că animalele nu-și prea fac griji pentru proliferarea lor. Din contră, grija lor majoră, primordială, este asigurarea perenităţii speciei, prin orice mijloc. Acesta este scopul vieţii lor: să trăiască. În privinţa selecţiei naturale, ea este asigurată de natura însăşi, aşa cum arată şi numele: prea multe insecte = proliferarea păsărilor; prea puţine insecte = diminuarea numărului duşmanilor lor. În unele cazuri, migraţiile se produc în funcţie de anotimpuri, temperatură, posibilităţile de supravieţuire... Dar e greu de crezut că petrelul (o specie de pescăruş) traversează Oceanul Atlantic în căutarea hranei şi a climei americane, în timp ce Africa îi oferă pădurile, câmpurile, deşerturile, oazele. Oare să o facă pentru selecţia speciei? Nu! Petrelul, care nu se înmulţeşte excesiv, traversează oceanul imens deoarece este solicitat în inconştientul său de imperative ereditare. El este ghidat de cromozomii-memorie.

Incursiune panoramică asupra Occidentului

Povestea rândunicilor, lemingilor, bizonilor, a tuturor migratoarelor poate fi parţial refăcută ţinându-se cont de cerinţele lor biologice. Un lucru extraordinar este că istoricii folosesc aceleaşi legi pentru rezolvarea problemei istoriei omenirii. Foarte multe informaţii importante obţinem din faptul că bascii şi irlandezii emigrează de preferinţă în America, fiind primii care au traversat Oceanul Atlantic, că bretonii au descoperit Canada, că incaşii au fost primii sosiţi în Polinezia... Migraţia popoarelor are aceleaşi motive hotărâtoare ca aceea a animalelor, iar istoria civilizaţiilor, din punctul nostru de vedere, este doar dezvoltarea logică, naturală şi obligatorie a posibilităţilor înscrise de mii de ani în celulele umane. Plecând de la acest postulat, ar fi fascinant să încercăm refacerea istoriei popoarelor albe, aşa cum s-a derulat ea, şi să explicăm, prin jocul cromozomilor-

memorie, procesul evolutiv al civilizaţiilor. Acum 12.000 de ani, potopul considerat universal distrugea civilizaţiile întregii planete. Cu toate acestea, au existat supravieţuitori (tăietori de lemne, vânători, oameni ai munţilor) pe toate cele 5 platouri înalte ale globului: Iran, Himalaya, Abisinia (Etiopia de azi), Munţii Stâncoşi, altiplanul peruvian, de unde au renăscut rasele albă, galbenă, neagră şi roşie.

Albii, supravieţuitori din platoul Iranului, după ce au trecut prin încercări îngrozitoare, au repopulat zona şi, împinşi de o atracţie obscură faţă de patria mamă, au emigrat masiv în Occident, în jurul anului 9.000 î.e.n. Rasa albă a dat numeroase subdiviziuni care complică studiul trecutului nostru îndepărtat. Din acest motiv – dacă ne va fi iertat – vom da numele generic de arieni sau chiar celţi acestor popoare diferite, dar cu aceeaşi origine, dintre care ramura celtică este cea mai importantă. Aşadar, celţii s-au îndreptat spre Occidentul european, căutând, bineînţeles, fără succes, din Islanda până la Dakar, continentul dispărut al părinţilor lor, Atlantida. Așa se explică faptul că megaliţii (dolmenele şi menhirele) celţilor se întind din nordul Europei până în Senegal.

Unele etnii s-au stabilit în Europa Centrală, altele în zonele din apropierea oceanului, cum ar fi Irlanda, Insula Man, Ţara Galilor, Bretania, Poitou-Charente, Calicia etc., adică departe de orice contact de îmbogăţire a cunoştinţelor. În toate aceste locuri, cunoaşterea ştiinţifică s-a deteriorat, ajungându-se la empirism grosier şi vrăjitorie. O ramură ostilă magiei negre a autohtonilor bretoni, scria Schure, s-a îndreptat spre Est, instalându-se în India, unde a dat naştere unei civilizaţii remarcabile. Celţii, care se îndreptau spre bazinul mediteranean, au evoluat şi mai repede. Au întâlnit alte popoare, de rase şi culori diferite, s-au hibridizat cu succes şi au putut, cu câteva mii de ani înaintea celţilor de rasă pură, să construiască civilizaţii strălucitoare în Egipt, Fenicia şi, îndeosebi, în Asiria. Oamenii albi din Orientul Apropiat şi India au fost primii care au ieşit din barbarie, dar n-au mai fost „ghidați” de cromozomii-memorie intacţi, de benzile magnetice moştenite de la strămoşii lor, atlanţii şi hiperboreenii de dinaintea potopului, neputând să asigure dezvoltarea culturii lor, care s-a plafonat. Popoarele de sânge pur: francezii, englezii, ruşii, germanii, americanii trebuiau să dezvolte la cel mai înalt grad şi până la nivelul atins pe vremuri de atlanţi şi hiperboreeni, civilizaţiile metalului, celulei şi atomului.

Aproape că am ajuns la nivelul marilor civilizaţii anterioare şi, asemenea strămoşilor noştri, ne îndreptăm în mod sigur spre o catastrofă. Aceeaşi! Acest proces evolutiv este în acord cu legile biologice şi universale. Textele sacre hinduse spun că strămoşii arienilor (rasa albă) nu s-au născut pe Pământ, ci pe o stea din Calea Lactee (Sirius). Primul nostru strămoş este Aryaman. „Drumul lui Aryaman este drumul care duce de la o stea la Pământ” (text vedic). Izvoarele tradiţionale atestă o origine extraterestră a oamenilor din rasa albă, precizând că prima călătorie ale cărei urme s-au păstrat s-a făcut pe traseul Sirius-Pământ. E foarte probabil ca celelalte sub-rase, îndeosebi cea a negrilor, să fie şi ele de origine extraterestră. În tradiţiile africane, şarpele reprezintă vehiculul strămoşilor, ceea ce înseamnă, ca şi la rasa albă, că şarpele zburător era o maşină extra-planetară. Emitem cu prudenţă două date, în încercarea de a situa acest eveniment: anul 13.000 sau în timpul civilizaţiei atlanţilor, şi anul 10.000 sau după potop. A doua imixtiune, atestată de numeroase documente, a fost cea a venusienilor, acum aproximativ 5.000 de ani.

Mult timp, astronomii au crezut că planeta Venus aparţine sistemului solar de miliarde de ani. Noi am reuşit, graţie documentelor pe care le deţinem, dar şi cu ajutorul Observatorului din Paris, să facem să se permită rediscutarea cazului Venus. Ştim că anumiţi astronomi, înaintea adevărului care trebuie să apară în timp scurt, admit pătrunderea cometei Venus în sistemul nostru solar acum 5.000 de ani. Mult timp s-a crezut că istoria omenirii s-a scris în aştri şi abia după aceea în cărţi. Apoi, o descoperire în biologie a bulversat acest sistem, sau mai degrabă l-a prelungit până la începuturile umanităţii, adică până la primii strămoşi nepământeni... până la Adam, care, în mod sigur nu era evreu, celt sau egiptean. Până la omul unei stele stinse de miliarde de ani, trecând prin omenirea altor stele antrenate în străfundurile unui Univers presupus în expansiune.

Hiperboreenii şi atlanţii

Incursiunea noastră panoramică în Occident, pornind de la migraţiile ariene, ne-a făcut să vorbim despre aceşti mari strămoşi, hiperboreenii şi atlanţii. Diferenţierea lor nu este deloc uşoară, iar părerile privind originea lor sunt divergente. Tradiţiile localizează hiperboreenii sau Marii Strămoşi Albi în partea de nord a globului: în Hiperboreea înfloritoare, cu o climă minunată şi care, totuşi, era situată într-o vale presărată cu munţi de gheaţă. Capitala era Tuia sau Thule (Cartea lui Enoh, Platon, Diodor din Sicilia). Atlanţii locuiau pe un continent al cărui centru era reprezentat de Insulele Azore, dar care se întindea de la nord la vest, poate chiar până în ţara hiperboreenilor. Acest continent era Atlantida.

Hiperboreenii par să fi reprezentat elita de după potop, statul-major, stăpânii lumii dispărute. La hiperboreeni a căutat Enoh ordine, a stat de vorbă cu şefi, şi aici, la Thule, se păstrează intacte caracterele genetice ale rasei. Atlanţii au fost un popor foarte avansat, pe care l-am putea compara cu americanii sau ruşii de la sfârşitul secolului nostru. Hibridările care au avut loc au alterat, după toate aparenţele, cromozomii-memorie ai atlanţilor. Întâietatea pe care o dăm hiperboreenilor este atestată de omagiul pe care foştii mayaşi, descendenţi ai atlanţilor, îl aduceau Părinţilor rămaşi la Thule. Vechii regi mexicani nu puteau fi înscăunaţi, este scris în Popol Vuh (cartea sacră a mayaşilor), decât după ce treceau prin Thule, unde primeau învestitura oficială. Se crede că, după potop, un grup mic de supravieţuitori s-a întors în Hiperboreea, sau mai degrabă în ceea ce mai rămăsese din ea, deoarece devenise o insulă bătută de valurile îngheţate ale Oceanului din nord.

Ram părăseşte Celţia

Aşadar, după potop, marea ramură a celţilor a căutat Atlantida, din Islanda până la Dakar. Oare ramura populaţiei arya s-a dus direct din Iran în India? Posibil. Totuşi, susţinem, mai degrabă, teza lui F. Schure din lucrarea sa „Marii iniţiaţi": celţii din Bretania, după câteva mii de ani de supravieţuire culturală, dificilă, dar în linia tradiţională, au căzut, treptat, în empirism, ajungând la practicarea generalizată a magiei sângeroase. Un grup conştient, condus de Ram în scopul păstrării cunoaşterii transmise şi a elitei, a emigrat în India, urmând un itinerar binecunoscut, unde se află dolmenele, menhirele, dar şi piramidele. Astfel, în cătunul breton au mai rămas doar celţii cel mai puţin evoluaţi, de la care nu s-ar fi putut extrage esenţa geniului nostru ancestral. Ceea ce este valabil pentru Bretania este şi pentru Irlanda, Ţara Galilor, Poitou, Masivul Central, Galicia şi Corsica. Aceste cătune au constituit mlaştina unde evoluţia s-a împotmolit de-a lungul a mii de ani. Ramura celtă emigrată în zona Mării Mediterane a evoluat foarte repede. Celţii de pe continent – slavii, caucazienii, germanii, galii – au contribuit la strălucirea civilizaţiei. Probabil că scandinavii, bretonii, britonii, irlandezii şi galezii erau cei ce urmau să ducă la apogeu geniul oamenilor albi.

Celţii sunt atlanţi

Un studiu superficial, dar certificat de istoria ultimelor două milenii, are ca efect naşterea unei judecăţi de valoare destul de uimitoare şi, credem noi, deloc remarcată. De la Polul Nord, la 60° latitudine: zona oamenilor albi şi blonzi, a înţelepciunii şi a calmului. De la 60° la 30°: zona oamenilor mai puţin albi şi blonzi, a inteligenţei active. Sub 30°, oamenii au o piele mai închisă la culoare sau sunt negri, zona fiind în regres în ceea ce priveşte potenţialul intelectual. Aceste afirmaţii ne fac să credem că anumiţi nordici sunt descendenţii puri ai hiperboreenilor, în timp ce celţii, în general, sunt de origine atlantă, metişi născuţi din autohtoni tereştri şi hiperboreeni „veniţi din cer". Oare centura polară hiperboreeană a înţelepciunii se va bizui într-o bună zi pe zona de activitate slabă a atlanţilor? Este greu de crezut, dar este sigur că popoarele celtice ar primi cu mai multă plăcere un Mesia alb şi blond, cu ochi albaştri, gen Apollo, şi o Fecioară nordică cu părul lung şi deschis la culoare, de tip Velleda, decât un Mântuitor negru venit din Orientul Apropiat.

Merită să menţionăm că, pe bună dreptate sau nu, din punct de vedere fizic, Iisus a fost întotdeauna înfăţişat cu tipul galic.

Arya, sanscrita şi Vedele

Ramura ariană stabilită în peninsula Deccan s-a încrucişat şi ea cu misterioşii dravidieni, care probabil erau supravieţuitori de pe continentul Mu. De aici a avut loc stabilirea castelor în India. Singurele arhive vechi ale strămoşilor noştri se află la indo-europeni. Ele sunt Vedele. Aceste scrieri sacre, care la origine relatează istoria strămoşilor noştri de după potop, sunt de o valoare inegalabilă, ele fiind interpolate. Deteriorările cromozomiale ale hinduşilor, hibridizarea lor, au modificat în mod periculos mesajul primitiv, până la a face din Vede o simplă poveste a arienilor din India, prin adăugiri şi alterări succesive. Vedele cuprind: Rig-Veda, Yajur-Veda, Sama-Veda, Atharva-Veda. Doar Rig-Veda este foarte veche: ea oferă o învăţătură şi informaţii despre cosmogonie şi cultul arienilor, despre *dam* (damă, femeie), care a avut un rol important pentru toţi celţii, despre *soma* sau licoarea de iniţiere, asemănătoare cu hidromelul galic (băutură alcoolică obţinută prin fermentaţia mierii cu apă) şi despre o mitologie care serveşte drept model pentru cea mai mare parte a mitologiilor europene.
Vedele sunt scrise în sanscrită, limba-mamă a tuturor limbilor familiei indo-europene, limbă universală după toate aparenţele, cel puţin pentru popoarele legate de civilizaţia hiperboreenilor şi atlanţilor. Se spune că ele au fost scrise în urmă cu 4.000 de ani (în realitate, mult mai mult). Lingviştii consideră sanscrita cea mai perfectă limbă din lume, graţie rezonanţei sale cu ideea. Afinităţile ei cu limbile celtice au fost subliniate de elveţianul Adolphe Pictet.

7. CELE CINCI INSULIŢE DE PE GLOB

Potopul nu mai este o ipoteză, el a devenit o certitudine istorică. L-am fi putut numi diluviu (potop, în latină) dacă geologii, pentru a-şi evidenţia ostilitatea faţă de realitatea cataclismului, nu ar fi stabilit o legătură a termenului cu aluviunile cuaternare ale fluviilor noastre. Imaginaţi-vă anul 10.000 î.e.n. (subliniem că această datare reprezintă o durată de 12.000 mii de ani, adăugând cei 2.000 de ani ai erei creştine). În jurul acestui an, gheţarul continental, astăzi cu dimensiuni mult mai mici, mărgineşte Green Land sau Hiperboreea unde, conform tradiţiilor, s-a dezvoltat o civilizaţie excesiv de avansată. Spunem „excesiv”, deoarece limitele au fost depăşite, iar oamenii, savanţi, aroganţi şi periculoşi, vor redeveni lutul stării lor iniţiale.
Tradiţiile ne asigură: cataclismul a început printr-un incendiu gigantic al planetei. Oamenii au fost arşi de vii sau înecaţi, unii dintre ei fiind metamorfozaţi în animale. Oamenii s-au transformat în maimuţe, scrie în Popol Vuh. Trebuie să ne raportăm şi la metamorfozele mitologiei greceşti şi la fiinţele fabuloase, jumătate om, jumătate animal, întâlnite foarte des în toate celelalte mitologii (inclusiv în Biblie). Aceste mutaţii sugerează ideea iradierii. În „Cartea secretelor trădate”, capitolele II şi III, am expus teza războiului atomic dintre continentul Mu şi Atlantida, atestat de Vede şi confirmat de Popol Vuh, cartea sacră a vechilor mexicani. În orice caz, dacă nu a existat un război atomic înaintea potopului, trebuie să considerăm probabilă existenţa unui fenomen asemănător la trecerea unei comete, fapt care ar fi fost suficient să provoace perturbări atmosferice importante şi să deterioreze centura Van Allen. Astfel, s-ar fi produs un bombardament violent al particulelor cosmice (iradiaţie) şi mutaţii accelerate la oameni, animale şi plante. Astfel de fenomene s-au produs de mii de ori, în miliardele de ani de existenţă a planetei noastre. S-au făcut, în mod sigur, prea multe speculaţii în privinţa evoluţiei speciilor. Evoluţia nu se produce întotdeauna aşa cum îşi imaginează antropologii clasici, cu intervale de timp imense, ci uneori se produc evenimente neprevăzute şi mutaţii brutale.
Ploaia de foc care a precedat invazia apelor poate avea cel puţin patru cauze:
1. Trecerea unei comete, coliziune uşoară, ploaie de meteoriţi sau explozie de asteroizi.

2. Erupţii vulcanice.
3. Explozii nucleare sau război atomic, provocat de locuitorii Pământului.
4. Semnal extraterestru (manifestare brutală a civilizaţiilor cosmosului, în scopul trezirii atenţiei pământenilor; şocul unei imense rachete spaţiale prăbuşite în SUA sau Mongolia).
Să ne imaginăm explozia din taiga din 1908, înmulţită cu 1.000 sau 100.000: Gheţarul se sparge, lovind munţii Scandinaviei, acoperă continentele, agitând oceanele. Celţia este împărţită de Canalul Mânecii, având la nord Anglia, Insula Man, Irlanda, şi Galia, la sud. O mare parte din Bretania şi Aquitania este înghiţită de ape. Restul planetei suferă modificări însemnate; apar continente din abisuri, altele dispar înghiţite de pământ sau acoperite de munţii care se prăbuşesc. Ca o imagine generală, globul este o magmă fumegândă greu de definit, un vârtej în care, în vuiete, trosnete şi haos, se modelează geografia viitorului.
Nu vrem să ne erijăm în vizionari, dar oare nu aşa au descris Strămoşii cataclismul? Nu aşa s-a şi întâmplat în faţa ochilor îngroziţi ai supravieţuitorilor? Totuşi, din acest glob terestru în care invazia apelor termină acţiunea incendiului, au ieşit la suprafaţă câteva insuliţe ferite de foc şi acţiunea violentă a talazurilor. Aceste insuliţe reprezintă cele 5 mari platouri ale globului, a căror altitudine medie şi ale căror vârfuri ating 2.000, respectiv 4.000 de metri. Înălţimea valurilor din timpul potopului a fost estimată, în funcţie de altitudine, între 2.000 şi 4.000 de metri. Această afirmaţie se bazează pe mai multe elemente:
1. Având în vedere că omenirea a fost aproape în totalitate distrusă, dar că, totuşi, au existat câţiva supravieţuitori, trebuie să presupunem că apele au ocolit cele mai înalte platouri, unde locuiau câţiva defavorizaţi ai soartei: vânători, ciobani, tăietori de lemne. Altfel spus, „pleava" civilizaţiei de dinaintea potopului.
2. Conform tradiţiei, singurii supravieţuitori au fost cei care au escaladat munţii înalţi. Or, este greu de crezut că locuitorii văilor au avut timp să facă o ascensiune care cerea, în general, mai multe ore, dacă nu mai multe zile de mers greoi, deoarece ştim că valurile înalte au apărut brusc.
3. Biblia vorbeşte despre muntele Ararat pentru salvarea lui Noe; Xisuthrus, în Caldeea, îşi pune arca pe muntele Korkura; Manu al hinduşilor se duce pe platoul din Himalaya; Bochica, pentru America de Sud, se refugiază în altiplanul Anzilor, iar Coxcox – Noe al mexicanilor – se retrage în Sierra Madre. Indienii din America de Nord vorbesc despre Munţii Stâncoşi, iar triburile din Africa menţionează platoul etiopian ca fiind punctul de adunare al supravieţuitorilor respectivi. Vârfurile tuturor acestor munţi depăşesc 4.000 de metri altitudine.
4. Elefanţi surprinşi de o înălţare bruscă a pământului au fost găsiţi îngheţaţi în Asia Centrală, la o altitudine de 4.000 de metri. Aşadar, trebuie să admitem că acest cataclism diluvian a provocat deformări foarte mari ale scoarţei terestre. Elefanţii au murit din acest motiv, fiind apoi prinşi în gheţurile de după potop.

Apariţia a cinci insuliţe
Dacă ne imaginăm un glob terestru inundat şi bătut de valurile care escaladează şi distrug munţii până la o altitudine de 4.000 de metri, ce vom vedea apărând după terminarea cataclismului? Vom vedea 5 platouri înalte:
- platoul mexican;
- altiplanul din Peru;
- platoul din Abisinia;
- platoul din Iran;
- platoul din Himalaya.
În mod sigur au mai existat şi alte insuliţe sau vârfuri unde s-au putut refugia oamenii – şi ne gândim la Groenlanda, unde valul seismic a avut intensităţi mai mici, deoarece el a plecat de la Polul Nord (vârfurile din Groenlanda depăşesc cu mult 3.000 de metri) dar, practic, numai cele 5 platouri ale globului au fost ferite de potop.

Dar de unde consideră geologii şi arheologii că au pornit rasele umane?
- Din Peru şi Mexic pentru rasa roşie (Lucru parţial greşit, deoarece vechii indieni sau mexicani din America de Nord nu sunt originari din platoul mexican, care are doar 2.000 de metri altitudine, ci din Munţii Stâncoşi, fapt stabilit de tradiţii, Codex şi etnologie. Mexicanii au emigrat, adică au părăsit actualele State Unite după un mare cataclism. Îndrumaţi de preoţii lor, au fondat Mexicul într-un loc marcat de semne profetice).
- Din Abisinia, pentru rasa neagră.
- Din Iran, pentru rasa albă.
- Din Himalaya, pentru rasa galbenă.
Din aceste zone, şi nu din altă parte. Şi niciodată din văi, unde omenirea a luat naştere. Nu e tulburător? Dacă oamenii nu şi-au stabilit leagănul în câmpiile bogate din Eyzies, Touraine, Ucraina sau Florida, înseamnă că au avut un motiv întemeiat: ei n-au putut începe decât de la muntele înalt, deloc fertil. Potopul universal aduce o explicaţie plauzibilă fenomenului, iar această constatare este dovada evidentă a unui cataclism în urma căruia au supravieţuit doar câţiva indivizi.

Foarte puţini supravieţuitori

Potopul universal, care corespunde potopului lui Ogige, a provocat dispariţia aproape a întregii omeniri, deoarece tradiţiile menţionează:
- 8 supravieţuitori, conform Bibliei.
- 2 supravieţuitori în timpul potopului lui Deucalion, în mitologia greacă.
- 2.901 supravieţuitori, în mitologia persană.
- Între 2 și 6, în potopul asiro-babilonian (atribuit lui Venus).
- Între 10 și 1.000 de supravieţuitori în potopul caldeean al lui Xisuthrus.
- 1 supravieţuitor în potopul lui Manu (cel mai vechi), al lui Catapatha-Brahmana.
- 4 sau 5 supravieţuitori într-o versiune greacă, în care potopul lui Ogige este mai vechi decât cel al lui Deucalion.
- 8 supravieţuitori în potopul lui Manu (Mahabharata).
- 8 supravieţuitori în potopul lui Satyavrata.
- 2 supravieţuitori în potopul kymrisilor (celţii belgieni).
- 2 supravieţuitori în Edda scandinave.
- 2 supravieţuitori în potopul lituanienilor.
- 2 supravieţuitori în Insulele Canare de la Ecuator.
- Între 50 și 100 de supravieţuitori, în potopul lui Bochica (Columbia)
- Între 50 şi 100 de supravieţuitori în potopul şişimecilor în prima eră, numită atanotiuli (soarele apelor). El este numit „potopul universal”.
- 2 supravieţuitori în potopul mexican al lui Coxcox.
- 4 supravieţuitori, conform tradiţiilor din Brazilia.
- Câţiva supravieţuitori în potopul din Noua Californie, al incaşilor etc.

Fără să ne mulţumim doar cu tradiţia, cifrele pe care ea ni le oferă de la un pol la celălalt şi de la est la vest, dovedesc că numărul supravieţuitorilor a fost extrem de mic. Cea mai mare parte a speciilor animale s-au salvat, fiind posibil ca ele să fi simţit pericolul. Această presimţire nu poate fi explicată raţional, ea scapă de sub controlul analizei sistematice, fiind totuşi un fenomen dovedit. Legenda referitoare la arca lui Noe, chiar dacă nu este lipsită de fundament, nu poate explica supravieţuirea animalelor. Este sigur că arca, dacă ar fi existat, ar fi trebuit să fie construită într-un mod la fel de ştiinţific precum cele mai moderne nave-meteo sau vase-laboratoare din zilele noastre. Pentru ocrotirea multor specii sensibile la frig sau la călduri excesive, la umiditate sau la uscăciune, pentru a separa oile de lupi, pentru a asigura fiecăruia o temperatură ideală, o hrană potrivită, trebuia, în mod obligatoriu, să se folosească electricitatea sau electronica.

Cazul egiptean

O altă enigmă, de data aceasta referitoare la omenire, ne solicită curiozitatea: „cazul egiptean”. Până în anul 4.000 î.e.n., în lume nu s-a dezvoltat nicio civilizaţie importantă, mai puţin în Egipt. Mai înainte, pare imposibilă găsirea urmelor arhitecturale – mai puţin în grote – potopul erodând o parte din suprafaţa Pământului, în primul rând văile unde erau situate oraşele şi mărturiile activităţii umane. Cataclismul, menţionat în multe rânduri de hinduşi, babilonieni, caldeeni, evrei, nordici şi amerindieni, aproape că nu există la egipteni, lucru care, probabil, i-a incitat pe istorici să-i respingă existenţa. Totul pare că s-a petrecut de parcă populaţiile Nilului n-ar fi cunoscut niciodată potopul. Şi, într-adevăr, ele nu l-au cunoscut, deoarece Valea Nilului nu are decât 12.000 de ani; înainte, fluviul nu se revărsa în Marea Mediterană!
Aşadar, într-o ţară nouă a luat naştere, acum cca 8.000 de ani, cea mai veche dintre civilizaţiile noastre istorice, fapt care ne permite să afirmăm că, la puţin timp după potop, hiperboreeni sau atlanţi s-au stabilit în văile înalte ale Nilului. (Numim hiperboreeni nucleul rasei albe instalat înaintea potopului între Groenlanda şi Florida. Prin atlanţi înţelegem populaţiile rasei roşii instalate într-o parte a Americii de Sud şi pe continentul nou format, Atlantida, situat în mijlocul Oceanului Atlantic). Să fi coborât ei din cer, asemenea „îngerilor” din Biblie? Nu întâlnim nicio altă menţiune a unei astfel de apariţii în mitologia egipteană. Totuşi, trebuie spus că simbolicul disc înaripat, asemenea celui al asiro-babilonienilor, este semnul misterios pe care-l găsim pe cea mai mare parte a templelor. Acest semn datează doar de 5.000 de ani, adică din epoca în care zeii, deplasându-se pe un şarpe zburător, au aterizat în Fenicia şi Asiria.
Aşadar, iniţiatorii n-au putut veni decât de pe cel mai apropiat platou, cel etiopian, locuit de negri, dar este greu de imaginat că aceşti supravieţuitori, care erau păstori, tăietori de lemne şi vânători, posedau resursele necesare reinventării civilizaţiei dispărute. Printre ei se aflau savanţi, lucru care nu poate fi explicat decât prin existenţa în Etiopia a unei baze strategice sau ştiinţifice, asemănătoare laboratoarelor pe care marile naţiuni ale secolului XX le-au construit în mai multe zone înalte ale globului: Munţii Wilson, Palomar, Vârful Sudului etc. Această bază trebuia să fie echipată şi prevăzută cu provizii care să asigure o subzistenţă de cel puţin câteva luni.
După terminarea cataclismului, supravieţuitorii au coborât în zone mai puţin ostile, instalându-se în văile înalte ale Nilului. În mod sigur ei s-au confruntat cu probleme. Cele mai mari nenorociri din timpul sau după o inundaţie sunt: în primul rând, lipsa de apă potabilă, apoi epidemiile, tifosul, ciuma, holera, febra tifoidă etc. Dacă 3 sau 4 miliarde de oameni s-ar îneca în anul 2.000, s-ar produce o epidemie care ar da şanse foarte mici de supravieţuire. În grămada de cadavre care ar deveni Pământul după retragerea apelor, viaţa umană ar fi aproape imposibilă. În august 1966, în Anatolia Orientală, după un cutremur de pământ, s-au înregistrat cazuri de holeră, în ciuda vaccinărilor preventive şi ajutorului furnizat de toate naţiunile globului. Putem afirma că într-un oraş de 10.000 de locuitori, unde un seism ar provoca moartea a 2.000 de persoane, cei 8.000 de supravieţuitori, fără ajutor din exterior, ar urma să moară în urma epidemiei de holeră.
Dar în ciuda consecinţelor potopului, este evident că au existat supravieţuitori, iar cei din Etiopia au fost privilegiaţi. „Miracolul egiptean” în artă şi ştiinţă nu se poate justifica decât astfel: După 5-6.000 de ani de viaţă socială în timpul cărora civilizaţia s-a dezvoltat în Valea Nilului, de la Teba, până la Sais, egiptenii aproape că au uitat chinurile potopului, fapt cu atât mai logic, cu cât pentru ei, inundaţiile reprezintă o binecuvântare a cerului.

O femeie poate reface lumea

Supravieţuitorii de pe platoul din Etiopia erau împărţiţi, după ipoteza noastră, în două clase sociale: cea a savanţilor şi cea a autohtonilor negri. Savanţii atlanţi trebuie că erau cu toţii bărbaţi şi, pentru asigurarea perenităţii rasei, au fost nevoiţi să se unească cu femei de culoare neagră. Deoarece

tradiţiile potopului fac referire numai la bărbaţi, credem că numărul femeilor supravieţuitoare a fost extrem de mic. Poate că n-a mai rămas decât una singură pe întreg continentul; de aici reiese preţul inestimabil pe care primii oameni de după potop l-au acordat femeii, lui Mater, de unde a pornit umanitatea. Dacă Mater a fost o femeie neagră (autohtonă terestră), atunci avem o explicaţie naturală a cultului Fecioarelor negre care, la egipteni, devine cultul lui Isis. Această teorie este cu atât mai probabilă, cu cât istoricii tradiţionalişti, îndeosebi renumitul scriitor Marcel Moreau, ne asigură de faptul că în sanctuarele subterane – Chartre, Le Puy, Paris etc. – statuile Fecioarei negre-Isis au precedat întotdeauna statuile Fecioarelor albe.
Acest sfârşit de lume face, în mod fantastic, să coincidă degradarea morală a oamenilor, menţionată în texte, cu focul cerului şi invazia apelor. Mai exact, aceste coincidenţe extraordinare se înscriu în normele universale, de care se leagă aventura noastră umană. În preajma producerii cataclismului cosmic, civilizaţiile sunt prea avansate, prea periculoase (sau invers), şi atunci se produce explozia inevitabilă. Asemenea fructului şi păstăii la intrarea în cataclismul iernii, omul putrezeşte şi explodează la apropierea unui nou ciclu cosmic.
Teza menţionată mai sus se află în acord cu legile evoluţiei, deoarece însăşi natura i se supune. Ar fi stupid ca revoluţia să se producă atunci când civilizaţiile nu sunt coapte, nu sunt puse la punct. Ar fi ilogic. În schimb, este raţional să gândim că totul este orchestrat – inclusiv neprevăzutul – de nişte legi adeseori obscure, dar întotdeauna ştiinţifice şi universale.

8. CONTINENTE DISPĂRUTE

Deriva continentelor, postulată de Alfred Wegener la începutul acestui secol, ridicarea bruscă a fundurilor marine, prăbuşirea nu mai puţin bruscă a pământurilor ieşite la suprafaţă ne fac să credem că întreaga configuraţie a Terrei s-a transformat de multe ori în cursul timpului. Herodot relatează că preoţii egipteni din Teba i-au povestit că, în timpul mileniilor precedente „soarele a răsărit de patru ori, contrar obiceiului său, şi a apus de două ori acolo de unde răsare acum". Oare Pământul s-a rotit în sens invers? În legătură cu răsturnările cosmice, Papirusul Magic Harris ne asigură că „Sudul a devenit Nord" şi că „Pământul s-a întors". Multe manuscrise vechi, precum Papirusul de la Ermitaj şi Ipuwer, se referă la aceleaşi fenomene, folosind exact aceiaşi termeni.
În ultima perioadă, la un stadiu mult mai redus, Pământul a cunoscut unele modificări. În 1883, s-a produs scufundarea parţială a insulei Krakatoa, în Indonezia: cele două treimi de pământ ieşit la suprafaţă s-au prăbuşit într-o prăpastie marină adâncă de 300 de metri. În Marea Chinei, în Atlantic, au apărut insule şi într-o zi au dispărut. În urmă cu 30.000 de ani, Marea Mânecii era un pământ ieşit la suprafaţă care lega Franţa de Anglia. La 2 octombrie 1957, o insulă vulcanică a apărut lângă insula Fayal, în Azore. Din secolul al XVII-lea au apărut – cel puţin pe hărţile marine – şi au dispărut sau au rămas de negăsit Insula Grande, Insulele Aurora, Insulele Saxembourg, Thompson şi Lindsay în Atlantic; Insulele Companiei Regale, Insula Smaraldului, Dougherty şi arhipelagul Nemrod în Pacific... Pe scurt, în 2.000 de ani, peste 200 de insule, după apariţii efemere, s-au scufundat în abisuri.
Tradiţia și uneori memoria au păstrat amintirea acestor bulversări geologice, adeseori brodând, adăugând și inventând chiar planete în contul galaxiei noastre, deoarece în timpul lui Pitagora se presupunea existenţa unui Anti-Pământ gravitând în jurul Soarelui la polul opus, atât de bine sincronizat, încât astrul îl ascundea tot timpul. Totuşi, o dată sau de două ori pe an, era posibilă observarea conturului acestui Anti-Pământ care are şi astăzi partizani.

Hiperboreea

Atlantida despre care a vorbit Platon, pe care o situăm între America de Sud şi Tropicul Racului, este fără îndoială cel mai celebru dintre continentele dispărute. În aceeaşi ordine de idei, din cele mai îndepărtate timpuri (Herodot, Diodor, Pliniu, Vergiliu), oamenii au crezut într-o altă insulă

probabil legendară: Ţara hiperboreenilor, situată în zona arctică. Este sigur că într-o anumită epocă geologică foarte veche, Ecuatorul şi polii şi-au schimbat locul, astfel încât regiunile polare s-au bucurat de o climă tropicală şi de o floră luxuriantă. Totuşi, tradiţia vorbeşte de o insulă de gheaţă înconjurată de munţi înalţi, unde trăiau oameni aproape transparenţi: hiperboreenii. Navigatorii greci şi babilonieni ar fi văzut insula înconjurată de corola ei diamantină, viziune atât de minunată, încât au căzut în genunchi şi s-au rugat zeilor lor. Sclipirea gheţii dădea o lumină ireală şi în interiorul ţinutului domnea o căldură blândă, unde se aclimatiza perfect o vegetaţie bogată. Niciun contact nu părea să existe între insulă şi restul lumii; totuşi, un pasaj secret (subteran?) ar fi existat până în Germania de Sud. Femeile hiperboreene erau nespus de frumoase, iar fiecare a cincea femeie născută în fiecare familie era înzestrată cu calităţi extraordinare de clarviziune. Când insula a devenit de nelocuit „din cauza răcirii polilor”, scrie Sylvain Bailly, locuitorii ei au emigrat în Europa şi în America şi, tot conform tradiţiei, femeile hiperboreene şi-au păstrat calităţile ereditare de frumuseţe şi de prezicere a viitorului, şi-au ales soţi de mare valoare şi au dat naştere unei descendenţe feminine de elită, care ar mai putea fi recunoscută şi azi după inteligenţa excepţională şi frumuseţea deosebită. Ferekyde din Scyros, cel care l-a iniţiat pe Pitagora, ar fi fost un descendent al hiperboreenilor.

Țara Mu

Altă pereche legendară, dar a Atlantidei de data asta, este Lemuria sau Ţara Mu, care este situată în Oceanul Indian. Misteriosul continent Mu se întindea aproape peste întreg Oceanul Pacific, de la strâmtoarea Bering în Australia și din India până în California. La drept vorbind, existenţa lui nu se bazează decât pe afirmaţii insuficient dovedite şi pe tăbliţele „colonelului” englez James Churchward, pe care nimeni nu le-a văzut vreodată.

Pe la 1868, colonelul, aflându-se în India, a devenit asistentul marelui-preot al unui templu colegiu şi a studiat cu interes inscripţiile de pe un vechi basorelief. Colonelul a mai aflat că în arhivele secrete ale templului se aflau tăbliţe de argilă, acoperite cu texte scrise de aşa-numiţii *naacali* (fraţii sfinţi) pe tera-mamă dispărută, numită Mu. Tăbliţele se aflau într-un ambalaj şi nu trebuiau să fie citite niciodată, dar colonelul s-a folosit de o stratagemă ca să-şi satisfacă marea curiozitate. „Ar fi înţelept, a zis el, să verificăm două ambalaje, ca să ne putem da seama cât de bine se păstrează mesajele”. Marele-preot, care şi el ardea de nerăbdare să vadă tăbliţele, nu s-a lăsat rugat de două ori, scoţând două dintre ele din învelişul lor de pânză. Şi atunci n-a putut să nu se vadă caracterele imprimate în argilă. Imediat s-a constatat identitatea lor cu inscripţiile de pe basorelief! Pe scurt, cele două tăbliţe au fost traduse şi, după aceea, toate celelalte. Ele conţineau geneza lumii şi povestea scufundării continentului Mu, cu 12.000 de ani înainte de Hristos.

Geologul William Niven a găsit în Mexic tăbliţe indescifrabile, iar Churchward a susţinut descoperirea, afirmând că literele hinduse şi mexicane de pe tăbliţe erau identice. El a mai pretins că, graţie cheii hinduse, a tradus cele două texte mayaşe celebre: Codex Cortesianus şi Manuscrisul Troano! Neobosit, colonelul a străbătut lumea în căutarea unor confirmări, şi atâta zel inspiră simpatie, ba chiar şi încredere.

Poporul de pe continentul Mu, care ar fi colonizat pământul întreg, se numea uigur şi capitala era situată în Asia, acolo unde profesorul Koslov a descoperit, în deşertul Gobi, la o adâncime de 15 metri sub ruinele de la Khara-Khota, un mormânt pictat, vechi de vreo 18.000 de ani. Sarcofagul conţinea rămăşiţele pământeşti ale unei regine şi ale unui rege purtând (după Churchward) emblemele MU: un M, Tau şi un cerc traversat vertical de un diametru.

Un manuscris descoperit într-un vechi templu budist din Lhasa, în Tibet, povesteşte şi el sfârșitul Ţării Mu, iar vasele preistorice găsite la Glozel în 1925 ar reproduce semnele şi scrierea uigurilor. Apogeul Ţării Mu s-ar situa în urmă cu 75.000 de ani, dar imperiul ar data de 150.000 de ani şi chiar mai mult. În zilele noastre, o sectă americană din Ramona (California) perpetuează teoriile lui

Churchward şi, printr-o ciudată coincidenţă cu tradiţiile despre Tiahuanaco, studiază caracterul venusian al civilizaţiei Ţării Mu.
Colonelul englez nu a prezentat niciodată dovada existenţei tăbliţelor hinduse. Totuşi, putem fi frapaţi de două fapte semnificative:
1. Churchward ar fi putut, fără voia lui, să se piardă în nişte traduceri fanteziste, dar este sigur că nu a inventat existenţa tăbliţelor.
2. Toată teoria pe care a construit-o şi care era incoerentă în urmă cu 80 de ani a fost puternic întărită de descoperirile de la Tiahuanaco şi de la Glozel.
În realitate, avem certitudinea că biblioteci secrete există în India şi în Europa, la Vatican, la Escorial şi chiar în Franţa. În aceste condiţii, se poate înţelege foarte bine că Churchward nu a vrut să dezvăluie unde a citit tăbliţele şi, fireşte, nu avea cum să le arate. Alt punct în favoarea colonelului ar fi faptul că şi-a cheltuit averea şi şi-a petrecut ultimii ani din viaţă străbătând lumea în căutarea unor confirmări, ceea ce nu se potriveşte cu comportamentul unui glumeţ răutăcios.

Teoria lui Wegener

Totul decurge din teoria lui Wegener despre deriva continentelor, confirmată de descoperirile profesorului Stuart Blackett, laureat al Premiului Nobel pentru fizică. Acesta a declarat: „Este foarte probabil ca acele continente să se fi depărtat unele de altele din perioada Paleozoicului. De exemplu, cred că în cei 440 de milioane de ani care preced epoca cuaternară, America de Nord s-a depărtat cu aproximativ 3.000 de mile de vechiul continent”. Ceea ce înseamnă că, în epoca terţiară, Americile erau lipite de Europa şi de Africa.
Putem să nu fim de acord cu profesorul Blackett în privinţa estimării cronologice a epocilor geologice, căci 400 de milioane de ani pot fi foarte bine înlocuiţi cu 4 milioane, sau chiar cu 400.000 de ani – preistoria nu e deranjată de astfel de aproximări – dar derivele continentale constituie o ipoteză acceptabilă. *Grosso modo*, globul terestru este format dintr-un nucleu central „nife” (nichel-fier), înconjurat de „sima” (silicaţi de magneziu). Sima este plastico-vâscoasă, o pastă care se întăreşte treptat până la scoarţa terestră propriu-zisă pe care o cunoaştem: „sial” (siliciu şi aluminiu). Continentele ar fi în fond un fel de insule tari care plutesc pe sialul vâscos. „La origine, spune Wegener, trebuie să fi fost o singură masă continentală, pe care rotaţia Pământului a tins să o repartizeze pe întreaga suprafaţă a globului. America a derivat spre vest, Australia spre est, Antarctica spre sud şi Groenlanda s-a deplasat spre nord”.
Sir Stuart Blackett a calculat că Marea Britanie ar deriva spre nord-vest cu 6 metri pe secol; se ştie că Groenlanda se deplasează spre vest cu o viteză de 90 cm pe an şi, în curând, sateliţii americani şi ruseşti, exprimând cu exactitate distanţele dintre continente (încă aproximative), vor permite măsurarea fidelă a derivei Americii faţă de bătrânul continent. Este foarte probabil ca aceste derive să nu fie constante, suferind încetiniri sau accelerări bruşte şi accidentale, astfel încât tradiţia continentului Atlantida să poată fi examinată într-o lumină nouă.
Atlantida despre care vorbeşte Platon ar fi fost America, pe atunci „ancorată” în Oceanul Atlantic, destul de aproape de coastele Africii şi Europei; o derivă brutală ar fi dus la un cataclism şi la o prăbuşire sau la o scufundare parţială. Bineînţeles, totul e doar o ipoteză, dar „foarte posibilă”, mai ales dacă luăm în considerare „smulgerea” americană deosebit de intensă pe linia ecuatorială, acolo unde rotaţia terestră se face simţită cel mai puternic. Această ipoteză, fără să le acrediteze cu adevărat, dă totuşi o anumită verosimilitate tradiţiilor care vorbesc despre Atlantida, Mu, Lemuria şi despre acele insule arctice, Groenlanda, Islanda, Spitzberg, desprinse din continent.
Un singur obstacol: geologii şi specialiştii în preistorie vorbesc de milioane de ani, sfidând memoria umană. Şi dacă aceste estimări ar fi considerabil de exagerate? În urma cercetărilor făcute de savanţii americani în cadrul proiectului „Mohole”, s-a ajuns la concluzia că asupra evaluării vârstei oceanelor s-a comis totuşi o eroare. Căldura în primul rând, provenind fie de la o masă internă aflată

în suprafuziune, fie din radioactivitatea naturală a rocilor, nu corespunde definiţiilor gradului geometric al geologilor. De asemenea, grosimea sedimentelor traversate de sonde, înainte ca ele să atingă straturile dure ale pământului, nu corespunde cu vârsta admisă a oceanelor. Se credeau vechi de un miliard de ani. Or, ar fi fost de ajuns 90 de milioane de ani pentru formarea celor 550 de metri de depozite medii care există astăzi. Este cât se poate de evident: în privinţa evaluării vârstei oceanelor, savanţii au comis o mică greşeală: 1 miliard de ani, în loc de 90 de milioane de ani; asta înseamnă că globul ar fi de 20 de ori mai bătrân decât se afirmă! Nici astronomii nu pot avea cele mai corecte informaţii: tehnicienii de la Observatorul de pe muntele Palomar din America afirmă existenţa între 100% și 200% a erorilor în calculele lor privind măsurătorile Universului. De exemplu, galaxia noastră ar fi mai mare decât credem noi cu 60.000 de ani-lumină, sau chiar cu 60 de milioane!

Tezele lui Hörbiger

În mod sigur, tradiţia nu ne dă o garanţie mai bună, dar n-ar fi deloc absurd să ne imaginăm că America-Atlantida, sau chiar o insulă mare, înghiţită de ape în momentul de faţă în jurul Bermudelor sau sub Marea Caraibelor, a existat în Oceanul Atlantic acum 20.000 de ani. Teoriile iluministului german Hans Hörbiger, preluate de Denis Saurat în „Atlantida și regatul giganţilor", dau la o parte în mod deliberat orice date ştiinţifice şi „strică" repartizarea continentelor şi a mărilor. Pe scurt, pentru Hörbiger, cosmosul este guvernat de o luptă neîncetată între frig şi cald, între gheaţă şi soare. Luna se apropie şi se depărtează de Pământ, atrăgând mai mult sau mai puţin oceanele, care acoperă munţi şi seacă funduri marine. În acest complex cosmo-filozofic, omul este asociat în mod intim evoluţiei naturii şi, în funcţie de influenţa lunară, suferă transformări dezordonate. Când e atins de gigantism (când Luna apropiată exercită o atracţie dublă), când e strivit de o apăsare de plumb.În funcţie de aceste date, omenirea noastră provenită din giganţi blonzi, cu o frumoasă piele albită în aura gheţurilor eterne, reînvie vechiul mit ancestral al ţării hiperboreene, al oamenilor ei superiori şi al încântătoarelor femei care ghiceau viitorul. O astfel de ipoteză era foarte potrivită pentru a-l seduce pe Adolf Hitler, care avea nevoie, pentru refacerea globului, de o nouă mitologie. Or, Hans Hörbiger îi aducea asta şi încă şi mai mult: o ştiinţă exaltată, cu totul diferită de vechile principii care stabileau alte norme de fizică, de chimie, de literatură şi de arheologie. Această concepţie politico-romantică a lumii ce va să vină, calchiată pe reconstituirea de mare spectacol a trecutului tradiţional, ar fi putut să furnizeze omenirii o ştiinţă diametral opusă conceptelor clasice. Visul fantastic al lui Hörbiger şi Hitler nu era nici mai fals şi nici mai nebun decât cel al lui Einstein-Kennedy-Hruşciov.

Invazii lunare

În Franţa, ipoteza „primistoricului" Marcel Boscher, foarte personală, se apropie de teoriile lui Hörbiger, Bellamy şi Saurat. Luna joacă în cadrul ei rolul principal. Ea poate să sugereze şi legături cu Ţara Mu. Conform acestei teorii, Luna ar fi determinat o rezultantă mecanică, din cauza cataclismelor declanşate, şi una socială, prin cucerirea militară a unui popor lunar. Această ipoteză provine dintr-un vast şi surprinzător ansamblu cosmogonic, metafizic şi fizic, depărtându-se în mod deliberat de ştiinţa raţională. Ea porneşte de la un postulat: totul este energie-materie indisociabilă, nediferenţiindu-se decât prin potenţial în cazul energiei şi prin masă în cazul materiei. Principiul mecanic al lumii este gravitaţia şi atracţia produsă de energia-materie.
O diferenţă constantă de potenţial magnetic echilibrează alimentul-motor al celulei vii: oxigenul. Pe scurt, viaţa şi evoluţia oamenilor sunt condiţionate de acest potenţial magnetic şi de oxigen. Omul originar, trăind într-un mediu perfect echilibrat, era un fel de zeu ale cărui celule se regenerau singure în totalitate. Nu cunoştea nici suferinţa, nici moartea şi era înzestrat cu perceperea tuturor lucrurilor (cunoaşterea) prin capacităţi psihice dezvoltate care îi permiteau să se lipsească de

progresul tehnic şi acţiona în modul unor posturi emiţătoare şi receptoare de televiziune. Statura lui era de aproape 3 metri, iar gigantismul constituia ceva comun regnului vegetal şi animal.
Se pare că regăsim aici starea de graţie şi raiul timpurilor biblice. Decăderea, păcatul originar nu au fost provocate de Eva, ci de mecanica cerească, de Dumnezeu, am putea spune. Nu se ştie ce dereglare cosmică sau perturbare a motivat rătăcirile Lunii; totuşi ea a început să vagabondeze în cosmos până când s-a plasat pe orbită pe planul eclipticii terestre. Înainte, ea evolua mai aproape de Soare şi populaţia ei, cu o durată de viaţă relativ scurtă din cauza diametrului mic, trecuse repede peste etapele cunoaşterii şi se situa la nivelul pe care-l vom atinge după anul 2000. Fără să prezinte referinţe, nici să situeze evenimentul în timp, Boscher crede că în acel moment seleniţii erau în pericol, atmosfera planetei lor rarefiindu-se şi solul uscându-se din cauza acestui fenomen.
Aşadar, apropierea de Pământ a constituit o şansă nesperată de salvare, iar seleniţii au pregătit invadarea planetei noastre. Satelizarea Lunii s-a făcut într-o perioadă de timp considerabilă (secole) şi a avut consecinţe dezastruoase pentru pământeni. Echilibrul magnetic fiind rupt, atmosfera terestră a devenit săracă în oxigen, ca urmare a diminuării presiunii atmosferice, iar gravitaţia a crescut considerabil. Parcă ţintuiţi la pământ, oamenii şi-au pierdut capacităţile şi insensibilizarea reţelei nervoase (circuit magnetic) a corpului lor. Au cunoscut durerea şi moartea. Deoarece Luna se plasa pe orbite din ce în ce mai apropiate, Pământul a început să cunoască valurile seismice, erupţiile vulcanice, apoi o mare catastrofă determinată de răsturnarea polilor, ceea ce a avut ca rezultat imprimarea unei viteze de gravitaţie mai mare şi creşterea forţelor de atracţie. Oxigenul atmosferic a devenit mai rar şi gravitaţia a crescut şi mai mult, astfel încât seleniţii, aterizând, au găsit o omenire cu capacităţi reduse, capabilă să se apere doar cu mijloace primitive, asemănătoare cu cele ale vechilor persani, asirieni şi caldeeni.
Invadatorilor, foarte înalţi, înzestraţi cu arme atomice, nu le-a fost deloc greu să-i domine pe pământeni, apărând în ochii lor ca nişte zei coborâţi din cer! Rasa terestră s-a modificat în ritmul fluctuaţiilor cosmice şi geofizice, căci globul a suferit o transformare profundă. Continente erau înghiţite de ape, iar altele ieşeau la suprafaţă din oceane. Ecuatorul, care trecea pe timpuri prin Siberia, s-a fixat sub Asia. Totuşi, nu a existat nici potop, nici perioadă glaciară şi Pământul s-a apropiat de Soare, încălzindu-şi atmosfera, stabilizându-se treptat pe poziţia actuală, recăpătându-şi atât potenţialul magnetic, cât şi conţinutul în oxigen. În cursul acestei evoluţii naturale, autohtonii pământeni şi cuceritorii lor au fuzionat într-o rasă comună, ale cărei caracteristici ar fi fost păstrate mai ales de rasa galbenă.
Aceasta este preistoria concepută de Marcel Boscher. Evident, ea scapă simţului nostru critic, dar prezintă elemente noi care nu ar putea să fie îndepărtate din capul locului. Boscher imaginează şi faptul că forţele colosale eliberate din atom ar putea într-o zi să permită încetinirea vitezei de gravitaţie a Pământului, ceea ce ar avea ca rezultat creşterea presiunii atmosferice şi, în consecinţă, bogăţia aerului în oxigen. Autorul crede că atunci ne vom întoarce la echilibrul originar, va dispărea uzura celulelor şi vom redobândi calităţile psihice ale Strămoşilor Superiori (Doctorul Siegel, de la *Union Carbide Research Institute*, susţine ideea oxigenării artificiale a ţesuturilor celulare pentru creşterea longevităţii). În cadrul originii în parte extraterestră a omenirii noastre, propuse de Boscher, oare galbenii, descendenţi cu capacităţi reduse ai giganţilor seleniţi, ar fi putut să populeze Ţara Mu? Luna ar fi putut să transporte de pe Venus sau de pe Marte emigranţi, adevărate vehicule cosmice sau rachete interplanetare? Derivele continentelor, cataclismele naturale, cutremurele, potopurile, erupţiile vulcanice, căderile corpurilor celeste, continentele dispărute şi invazia planetară, deja istorie, tradiţia şi anumite imaginaţii se unesc pentru a da o faţă necunoscutului.

Secretele distruse

Tiahuanaco, piramidele, Baalbek proiectează deja o oarecare lumină asupra vechii enigme, iar sanctuarele secrete și-ar putea deschide porțile curând. Unele mărturii au fost distruse. Iulius Cezar

poartă greaua responsabilitate a primului incendiu al Bibliotecii din Alexandria, unde literatul Ptolemeu Soter adunase 700.000 de volume care constituiau atunci totalitatea tradiţiei transmise şi a ştiinţei umane. Patru secole mai târziu, al doilea incendiu aprins de hoardele dezlănţuite a pustiit aceeaşi bibliotecă, ce a fost definitiv arsă în anul 641 din ordinul califului Omar. Se spune că, întrebat de căpitanii săi ce soartă va fi rezervată cărţilor, şeful musulman ar fi răspuns: „Dacă ceea ce spun ele se află în Coran, sunt inutile şi puteţi să le ardeţi. Dacă ceea ce spun ele nu se află în Coran, atunci trebuie distruse ca dăunătoare şi nelegiuite". Preţioasele manuscrise au servit timp de câteva luni drept combustibil în sobele din clădirea băilor din Alexandria. Doar câteva au scăpat de la distrugerea prin foc.

În 240 î.e.n., un autodafe asemănător a fost ordonat de împăratul chinez Tsin Che Hoang, care a pus să fie distruse toate cărţile de istorie, de astronomie şi de filozofie existente în imperiul său. În secolul al III-lea, la Roma, Diocleţian a pus să fie căutate şi distruse toate cărţile care conţineau formule pentru făcut aur, sub pretext că arta transmutării ar fi putut să permită cumpărarea de imperii. Noul Testament (Faptele Apostolilor) dezvăluie că Sfântul Pavel a adunat la Efes toate cărţile care se refereau la „lucruri ciudate" şi le-a ars în piaţa publică. Jacques Weiss relatează că unii călugări din Irlanda, ignoranţi, au pus să fie arse 10.000 de manuscrise runice scrise pe scoarţă de mesteacăn, conţinând toate tradiţiile şi analele rasei celtice. Tot el mai spune: «Savary, în lucrarea sa „Scrisori despre Egipt", aminteşte de cuvintele spuse la sfârşitul secolului al XVIII-lea de părintele Sicard în „Scrisori lănuritoare": „Mi s-a spus că în acest sat (micul port egiptean Uardan) era un porumbar cu papirusuri pline de caractere magice, cumpărate de la unii călugări copţi şi schismatici. Am făcut cu ele ce trebuia să fac (un autodafe) şi am înfipt în locul lor o cruce a Ierusalimului pe care copţii o privesc cu multă devoţiune".»

În secolul al XVI-lea, fanatismul religios, aliat cu o ignoranţă criminală, a dat foc manuscriselor din Yucatan (Mexic). Episcopii spanioli, în secolul al XVI-lea, au pus să fie arse cantităţi enorme şi numai intervenţia unui franciscan francez, Jacques de Testera, a oprit distrugerea ultimelor documente. Cuceritorii au comis, de altfel, cruzimi nemaivăzute asupra populaţiei totuşi paşnică şi blândă din aceste ţinuturi, tăind mâini, braţe şi picioare, tăind sânii femeilor, bătând cu patul armelor copiii, astfel încât rasa a fost aproape nimicită.

Viceregele Perului, Francesco Toledo, pe la 1566, vorbeşte în rapoartele sale de stofe incaşe şi de tăbliţe pictate de o mare bogăţie narativă: istorie, ştiinţă, profeţii etc. El a pus să fie aruncat totul în foc. Existenţa acestei scrieri incaşe este acreditată de Jose d'Acosta, Balboa şi părintele Cobo. Din fericire, iezuiţii şi papii au salvat o parte din patrimoniul tradiţional**.** Cărţile lui Garcilaso de La Vega şi câteva manuscrise ce conţineau cele mai preţioase date despre mitologia sud-americană au fost arse în Spania în secolul al XVI-lea, dar Biblioteca Vaticanului şi Garcia Beltran, descendent al lui Garcilaso, deţin esenţialul tradiţiei în manuscrise inedite, ce ne-au fost puse la dispoziţie.

9. CIVILIZAŢII PIERDUTE

În fiecare an, sau aproape, descoperiri, datorate cel mai adesea întâmplării şi uneori săpăturilor arheologice, împing şi mai mult limitele apariţiei omului pe Pământ. În mod firesc, ies la suprafaţă ruine şi vestigii ale civilizaţiilor a căror existenţă nu era bănuită de nimeni, astfel încât specialiştii în preistorie confuzi, nu mai ştiu unde să dea cu capul! Zinjanthropus (omul Africii de Est) tocmai a fost detronat de un şi mai vechi hominid, care răspunde la numele de Paraustralopitecus Aethiopicus, originar din Etiopia. Vechile superstiţii ale „savanţilor" noştri clasici sunt şi ele foarte atacate. În mod paradoxal, se spune în continuare că oamenii preistorici locuiau în caverne şi că uneltele lor de bronz, confecţionate înaintea celor din fier (!), au fost inventate acum doar 4.000-6.000 de ani, după ce au fabricat 14 varietăţi de bronz în Medzamor (Armenia sovietică). Descoperirea „oficială" a uzinei preistorice de la Medzamor n-a fost deloc pe placul Conjuraţiei! N-a fost o veste bună nici biblioteca din piatră de la Lussac-les-Châteaux, dar Muzeul Omului a

acceptat în cele din urmă (în 1937) s-o scoată din pivniţele sale, unde a fost sechestrată! Pe pietrele gravate de la Lussac se observă o femeie care poartă pălărie, încălţăminte, vestă, pantaloni!
Ce se întâmplă cu teoriile sacre ale specialiştilor în preistorie, care spun că omul numit al cavernelor se îmbrăca doar cu piele de animale? În apropiere de Yladimir (Rusia), arheologi ruşi au descoperit un mormânt, vechi de 35.000 de ani, în cea mai importantă necropolă din epoca pietrei. S-a putut descoperi prima dovadă a confecţionării de către om a hainelor, printre care un fel de pantaloni barbari, cu cusături împodobite cu oseminte cioplite.
În toate celelalte planuri ale preistoriei, teoriile clasice sunt şi ele puse sub semnul întrebării: la Bimini, unde a apărut Atlantida; referitor la amplasamentul Ţării Mu, unde s-au descoperit ciudate zăcăminte metalice; în Groenlanda şi în Siberia, unde s-au găsit vestigii ale unor civilizaţii necunoscute; în Sahara unde, după doctorul Faibridge, geolog la Universitatea din Columbia, se situa Polul Sud acum 450 de milioane de ani; în Iran, unde a fost scos la lumina zilei un oraş industrial vechi de 6.000 de ani: Sahr-I-Soktch, care ar fi adăpostit 100.000 de locuitori care prelucrau pietrele preţioase şi metalele în ateliere şi uzine! În aceste condiţii, cum ar putea nişte minţi lucide să refuze admiterea existenţei Strămoşilor Superiori şi a civilizaţiilor necunoscute, dintre care unele erau, probabil, mai evoluate decât a noastră?

Stâlpul lui Aşoka

Numeroşi şarlatani au scris că celebrul stâlp al lui Aşoka, din fier care nu rugineşte, este vechi de 4.000 de ani. Este o exagerare, aşa cum am putut constata în urma examinării minuţioase a monumentului. El se află în curtea unui templu din New Delhi (India), în faţa unei porţi monumentale în stil arab. Are o înălţime de cca 7 metri, un diametru de 42 de centimetri la bază şi 32 la vârf şi o greutate de 6 tone. La prima vedere, acest stâlp nu poartă vechimea care i-a fost dată, deoarece ornamentul din vârf este în stil indian, uşor de identificat. Este numit în general „stâlpul lui Aşoka”, după numele unui suveran, nepotul lui Bindusara care, între 260 şi 227 î.e.n. a ridicat la hotarele imperiului său coloane pe care, uneori, îi erau gravate edictele. Conform stilului arhitectural, n-a putut fi ridicat de Aşoka, ci de împăratul Candragupta al II-lea, supranumit Vikramaditya, care a domnit între anii 380 şi 413 e.n., el fiind cel care a inspirat epoca de aur a civilizaţiei indiene. Louis Renou, orientalist consacrat, membru al Institutului, este categoric în privinţa datării lui. Aşadar, stâlpul are aproximativ 1.550 de ani, şi nu 4.000. El rămâne totuşi o curiozitate şi o enigmă, deoarece este adevărat că, în ciuda umezelii din India şi a musonilor, fierul din care este realizat nu a oxidat absolut deloc.
Într-un studiu prezentat de *Inforespace,* Jacques Scornaux scrie că „o puritate excepţională, inaccesibilă celei mai avansate tehnologii din epoca noastră, a fost atribuită fierului din care este construit stâlpul, pentru a explica starea sa de conservare nealterată”. Dacă suntem de acord, adaugă Jacques Scornaux, că performanţa poate fi realizată în zilele noastre, trebuie menţionat că acest lucru se face de foarte puţin timp, pentru cantităţi foarte mici, şi la un preţ exorbitant. Stâlpul lui Aşoka sau, mai bine zis, al lui Vikramaditya, ar fi realizat dintr-un fier necunoscut, provenit, spun unii, dintr-o ştiinţă extraterestră sau un secret de fabricaţie pierdut! Este o ipoteză hazardată, dar care poate fi formulată în absenţa unei explicaţii mai plauzibile.
Specialiştii în coroziune afirmă că stâlpul este format din mai multe plăci de fier, sudate cu ciocanul, atunci când ele erau topite. Analize făcute pe diferite eşantioane au arătat o mare eterogenitate, adică porţiuni de impurităţi: de carbon, între 0,1 şi 0,2%, fosfor, între 0,11 şi 0,18%, siliciu, cupru, nichel, cu un strat extern format din 80% oxizi de fier (FeO şi Fe2O3). Acest fier, scria Jacques Scornaux, este deci impur şi enigma necorodării sale rămâne în continuare nedesluşită... dacă nu cumva se datorează faptului că, de-a lungul secolelor, indienii credincioşi l-au uns în timpul unor ritualuri cu materie grasă, vegetală şi animală care, prin pătrunderea în metal, a

asigurat protecţia acestuia. Mai trebuie remarcat că metalul altarelor şi obiectelor venerate în acelaşi fel se bucură de o protecţie asemănătoare, miraculoasă, atât în India, cât şi în Nepal.

Valea minunilor

Într-o regiune deşertică, unde accesul este foarte greu, din Alpii din regiunea Provence, Valea minunilor oferă arheologilor, care nu se descurajează în faţa dificultăţilor, un sit incomparabil, unde abundă picturile rupestre. Cine le-a realizat? Ce civilizaţie s-a instalat cândva în aceste văi muntoase? Se ştiu puţine lucruri referitoare la acest subiect. Itinerarul recomandat pentru accederea la acest sit care se întinde pe zeci de kilometri porneşte de la Tende în direcţia Saint-Dalmas, de unde se poate urca până la Mesces. De aici se merge prin valea Minière şi se ajunge, după un drum obositor de 6 kilometri, în preajma Văii Minunilor. La nord-est, regiunea este străjuită de muntele Bego care, cu o altitudine de 2.873 m, domină un aranjament haotic de roci care, în *contre-jour*, oferă extraordinare reprezentări zoomorfice proprii.
Pentru numele de Bego s-au avansat mai multe etimologii. El ar proveni fie de la provensalul *begon* = vrăjitor, fie de la *beg* = senior, dar pare să aibă o asociere de idei cu *beugh*, mugetul taurilor sau boilor. De altfel, aproape 16.000 de desene fac referire la aceste animale, dintre care 45.000 au fost mai mult sau mai puţin identificate. Altitudinea medie a sitului variază între 2.100 şi 2.600 m, iar doi munţi aflaţi în vecinătate poartă numele de „Cornul taurului" şi „Vârful cornului țapului", ceea ce, la o primă vedere, ne face să credem că Valea minunilor a fost altădată un loc destinat agriculturii, creşterii animalelor, dar şi cultului magic al taurului.
Trebuie să cauţi cu atenţie în labirinturile stâncilor pentru a descoperi desenele gravate pe piatră cu un instrument ascuţit sau trasate linear, probabil în timpul unor epoci mai recente. În anumite locuri, se află în abundenţă pe dalele netede din gresie roşiatică, şist în straturi suprapuse, sau silicoase, unele dintre ele fiind de culoare verde, violet sau portocaliu. Subiectele cele mai reprezentate sunt taurul (sau boul), furci cu dinţi, dreptunghiuri cadrilate, cuţite, arme, siluete umane, harpoane care seamănă foarte mult cu literele alfabetului fenician, carian, italic, cretan, armean. Tot aici găsim desene reprezentând Insula Paştelui. Gravurile cadrilate sau „ţarcurile" reprezintă, probabil, scheme ale caselor sau ale parcelelor agricole; le întâlnim aproape peste tot în lume, îndeosebi în Peru (platoul din Marcahuassi) şi în regiunea Snake River din Statele Unite. Alte desene sunt stilizări de vrăjitori, dansatori, tauri şi oameni trăgând o pereche de boi. Cum era de aşteptat, aici găsim, în apropierea petroglifelor, graffiti, numele şi prenumele vizitatorilor-sabotori care şi-au inscripţionat identitatea pe o operă extraordinară. Pe „Masa cea mare", scria André Verdet, putem observa „semne-totemuri învecinate cu alfabetul". Peste tot decorul este grandios, titanic, și în acelaşi timp gol şi populat de locuitori invizibili...

Oamenii din Bego

Oamenii din Bego par să fi dorit să populeze această natură erodată, şlefuită de intemperii, acest oraş natural cu fortăreţe, străzi şi circuri imaginare, cu fantome şi o faună gravate pe mese stâncoase, dar care, prin credinţa lor, printr- o puternică magie, trebuiau să prindă viaţă la anumite date sacre fixate de Marele Vrăjitor. Conform estimărilor, aceste desene ar data din secolul al V-lea î.e.n., însă arheologul Carlo Conti afirmă că sunt vechi de 4.000, sau poate chiar 5.000 de ani. Aceeaşi ezitare există şi în cazul definirii a ceea ce numim deja „civilizaţia din Bego" sau civilizaţia Văii minunilor: ea ar fi opera unei etnii alungate de pe coaste sau din nord-est de o invazie, care s-ar fi instalat în jurul muntelui Bego pentru cultivarea unui sol despre care se ştie că a fost fertil la sfârşitul epocii neolitice. Totuşi, având în vedere caracterul magic al numeroaselor desene, anumiţi istorici cred că „oamenii din Bego" au constituit o civilizaţie itinerantă, a cărei urmă o găsim în regiunea Hesse din Germania, în jurul lacului Iseo, la nord de Brescia şi în Val Camonica (Italia). „Oamenii din Bego" erau, fără îndoială, celto-liguri.

10. ATLANTIDA

Atlantida, continentul înghiţit de ape, ne este cunoscut dintr-o povestire a lui Platon, confirmată de numeroşi alţi autori geci şi latini: Homer, Hesiod, Euripide, Teopompos, Ailianos, Strabon, Diodor din Sicilia, Produs, Pliniu, Tertulian, Iamblichos etc. Ei dau informaţii despre tradiţii sau detalii semnificative şi favorabile. Continentul înghiţit de ape a fost situat în Oceanul Atlantic, aceasta fiind versiunea cea mai plauzibilă, însă el mai este situat şi în alte regiuni. Autenticitatea Atlantidei a fost mult timp pusă la îndoială, însă putem spune că în zilele noastre prezenţa ei este admisă de toată lumea. Nu intenţionăm să relatăm în amănunt geneza cazului, care, de altfel, este bine cunoscută, ci să amintim marile sale trăsături, să aducem elemente noi şi să tragem o concluzie, ţinând cont de cele mai recente descoperiri cu caracter istoric sau arheologic. Acest lucru a fost făcut, la vremea sa, de către Paul Le Cour, a cărui lucrare este continuată de revista *Atlantis*.

Informaţiile oferite de Critias

Două fragmente din *Timeu* şi *Critias*, dialogurile lui Platon, fac referiri la Atlantida. Critias, om de stat şi filozof atenian (450 î.e.n.), contemporan şi rudă cu Platon, i se adresează lui Socrate (extrase din *Timeu*): „Ascultă, Socrate, o poveste foarte neobişnuită, dar cât se poate de adevărată, aşa cum a spus Solon, cel mai înţelept dintre cei şapte înţelepţi... Solon spunea că, atunci când s-a dus la egipteni, a dobândit un mare respect. Întrebându-i pe cei mai savanţi preoţi în acest domeniu despre antichităţi, a descoperit că nici el şi niciun alt grec nu ştiau nimic referitor la acest subiect... Atunci, unul dintre cei mai bătrâni preoţi a spus: Solon, voi, ceilalţi greci... sunteţi tineri, atât cât sunteţi, în suflet. Căci în el nu aveţi nicio părere provenită de la o tradiţie veche şi nicio cultură ştearsă de timp... Dintre cele două oraşe ale noastre (Sais, în Egipt, şi Atena), cel mai vechi este al vostru, de 1000 de ani... De când a devenit civilizată această ţară au trecut, aşa cum este menţionat în scrierile noastre sacre, 8.000 de ani. Aşadar, de la concetăţenii voştri de acum 9.000 de ani vă voi spune, pe scurt, legile şi cele mai glorioase fapte... Pentru o detaliere mai exactă, vom vorbi altă dată, când o să avem timp, studiind chiar pe texte... Din scrierile noastre reiese că oraşul vostru a distrus, pe vremuri, o putere trufaşă care invada în acelaşi timp Europa şi toată Asia, venind din străfundurile Oceanului Atlantic.

Oceanul putea fi traversat în acele vremuri. Exista o insulă în faţa acestei treceri pe care o numiţi Coloanele lui Hercule (strâmtoarea Gibraltar). Insula era mai mare decât Libia şi Asia la un loc (notă: Pe vremuri, Libia cuprindea Siria, Egipt, Libia şi chiar Africa de Nord). Călătorii din acea vreme puteau trece de pe această insulă pe celelalte, şi de acolo ajungeau pe continent (America), pe malul opus al oceanului care îşi merita numele. Pe de o parte, în interiorul strâmtorii despre care vorbim, se pare că era doar un mic port cu o intrare îngustă, iar de cealaltă parte, la exterior, era oceanul adevărat şi pământul ferm care îl înconjoară şi pe care îl putem numi, în adevăratul sens al cuvântului, un continent.

Or, în Atlantida, regii formaseră un imperiu mare şi minunat. El era stăpânul întregii insule, dar şi al mai multor alte insule şi diferite porţiuni din continent. În plus, în partea noastră, din acest continent făceau parte Libia, până la Egipt, şi Europa, până la Tirenia (sudul Italiei). Această putere, concentrându-şi toate forţele, a pornit la cucerirea teritoriilor noastre şi a tuturor celor aflate de acea parte a strâmtorii.

În acel moment, oraşul vostru s-a afirmat prin eroism şi hotărâre, el câştigând lupta... După aceea s-au produs cutremure de pământ foarte puternice şi cataclisme. într-o singură zi şi o noapte, întreaga voastră armată a fost înghiţită, brusc, de pământ, iar Atlantida a fost înghiţită de ape, dispărând. Iată de ce, şi astăzi, acel ocean nu poate fi explorat din cauza fundurilor mocirloase şi foarte înalte, formate de insula înecată (Marea Sargaselor). V-am spus, pe scurt, ce a spus bătrânul Critias (notă: e vorba de Critias cel Bătrân, bunicul povestitorului) din ceea ce ştia de la Solon”.

Atlantida este înghiţită

Critias este continuarea lui *Timeu.* Critias vorbeşte aproape tot timpul, povestindu-i lui Timeu şi lui Socrate gradul înalt de civilizaţie atins de atlanţi. Atlantida era bogată în metale, fructe şi animale necunoscute de restul lumii. Locuitorii ei, foarte generoşi, îşi înmulţeau bunurile prin armonie şi virtute. Însă au căzut pradă legii inexorabile a decadenţei; elementul uman, luxul şi aviditatea au trecut deasupra elementului divin. Au întreprins războaie ca să-şi extindă teritoriul. Dumnezeu i-a pedepsit distrugându-le ţara care măsura, spune Platon, cât lungimea a 3.000 de stadioane, şi 2.000, urcând de la mare până în centrul ei (notă: În mod evident, aici s-a strecurat o greşeală: lipseşte un zero de la sfârşitul cifrelor! 3.000 de stadioane înseamnă 540 km, iar 2.000, 360 km, dimensiuni care nu corespund unui continent mare precum Asia şi Libia la un loc. În schimb, 5.400 km înseamnă exact lungimea cicatricei principale, pornind de la groapa bazinului nord-atlantic oriental, între Irlanda şi Terra Nova, la cea din Romanche, între Guineea şi Brazilia. La fel, 3.600 km reprezintă lăţimea ideală a unui continent între Europa şi America şi între Africa şi Brazilia. Platon a uitat să corecteze... sau, mai degrabă, a murit, după cum se ştie, lăsând *Critias* neterminat).
Din aceste rânduri reiese că ceea ce a auzit Platon din gura lui Critias este o poveste „adevărată”, iar autorul insistă să o considerăm astfel. În „Republica”, una dintre lucrările sale de bază, îi atacă cu vehemenţă pe Hesiod şi Homer, „aceşti povestitori periculoşi” care deformează adevărul istoric. Documentele studiate de preotul din Sais există în Egipt. Evenimentele s-au petrecut acum 12.000 de ani, şi ar fi semnificativ să menţionăm că potopul universal datează cu exactitate de acum 12.000 de ani, după glaciologi. Conform acestei expuneri, Atlantida era situată în plin Atlantic, între America pe de o parte, şi Europa şi Africa de Nord pe de alta. Capitala sa era Poseidonis. Se presupune că centrul ei se afla în direcţia Insulelor Azore, fapt care corespunde profilului submarin al oceanului, care perforează suprafaţa în acest loc, având funduri foarte mici.
Atlanţii au invadat Marea Britanie, Galia, Spania, Italia, circumferinţa Mării Mediterane, dar şi, lucru care nu s-a spus, porţiunile de coastă ale Americilor. În acest loc, cu preponderenţă, se găseşte cea mai mare parte a megaliţilor celtici: tumuli, piramide, dolmene, menhire. Acest detaliu are importanţa lui. În consecinţă, înaintea potopului existau mai multe civilizaţii mari; în primul rând, cea a Atlantidei, iar în al doilea rând, cea a Greciei. Ele au fost distruse de cataclism şi se înţelege de la sine că imensul continent atlant nu s-a scufundat în mare fără să provoace un val seismic mondial, care a inundat şi distrus toate naţiunile de pe glob. Aceste evenimente se alătură povestirii din Geneză (cap. VI), unde Dumnezeu spune că se pocăieşte pentru lucrarea sa şi va declanşa potopul universal. De aici lipseşte doar un punct important, cel referitor la rasa uriaşilor.

Dovezile existenței Atlantidei

Indiciile care dovedesc existenţa Atlantidei sunt numeroase şi convingătoare. Iată-le pe cele mai importante:
- Formigas, numeroase insule situate în jurul Insulelor Azore, care formau obstacole pentru navigaţie, aşa cum este menţionat în *Timeu.*
- Linia de fractură numită „dorsala atlantică”, ce porneşte din Islanda până în Antarctica, semănând cu o cicatrice.
- Între dorsală şi continente se află „patul submarin” al fluviilor Hudson (SUA), Loara, Sena, Rin.
- În 1898, o ambarcaţiune care amplasa cabluri a scos de pe fundul Oceanului Atlantic, de la o adâncime de 3.000 de metri, lavă sticloasă având compoziţia chimică a bazalturilor. Lava, depozitată la Muzeul Şcolii de Mine din Paris, nu s-a putut întări în acea stare decât la presiune atmosferică normală. De aici tragem concluzia că fundul Oceanului Atlantic, la 500 de mile de Insulele Azore, a fost acoperit de scurgeri de lavă atunci când a ieşit la suprafaţă. Coordonata exactă este de 47° latitudine nordică şi 29° longitudine vestică.

- Maria Klionova, profesoară de mineralogie şi geologie, aflată în misiune la bordul vasului-laborator rus *Mihail Lomonosov*, a descoperit în nordul Oceanului Atlantic un munte necunoscut, despre care se crede că este vestigiul unui continent care a existat acum 15.000 de ani.
- Platon nu putea ghici existenţa acestei lave, a acestei coloane vertebrale atlantice, a datei exacte a potopului, care se cunoaşte abia din 1964, a Mării Sargaselor, a continentului american situat dincolo de Atlantida şi nici nu avea de unde să ştie de Curentul Golfului, atunci când vorbea despre o sursă de apă în acelaşi timp caldă şi rece (în *Critias).* El nu ştia nici că, potrivit teoriei lui Wegener deriva continentelor ar explica distrugerea marii insule situată pe linia fracturii terestre.
- Petrelii, păsările brune migratoare, traversează Oceanul Atlantic, din Europa în America, din septembrie până în octombrie. Ajunşi la cca 1.200 km de Capul Verde, încep se zboare în cerc, îndelung, apoi se îndreaptă spre Brazilia. Cromozomii-memorie ai acestor păsări le spun că altădată exista în acel loc o escală terestră: Atlantida.
- Acele *inlandsis* (gheţar continental) din America şi Europa arată ca şi cum ar face parte dintr-un *inlandsis* general, care se întinde pe suprafaţa actuală ocupată de ocean. Aşadar, suntem siguri că în epoca glaciară un continent a ieşit la suprafaţă, în mijlocul Oceanului Atlantic.
- Analogia între flora miocenică a Europei şi cea actuală din America Orientală.
- Reproducerea anghilelor; femelele obişnuite cu apele terestre, îndrumate de cromozomii-memorie, se duc să se reproducă în Marea Sargaselor.

Arhivele secrete

După iniţiatul Anubis Schenuda, „arhivele secrete copte din Egipt fac referire la pământul ferm care a existat în locul valurilor din nordul Atlanticului”. Aceste arhive mai menţionează că polii s-au aflat de trei ori pe planul eclipticei. „Noi, copţii, a scris Anubis Schenuda, ştim că polul şi planul eclipticei au coincis, după cum ne arată Zodiacul din Denderah, unde Leul este situat pe coada Şarpelui. De asemenea, ştim că trei dinastii reprezintă cele trei rase ale spiritelor celeste: uriaşi, titani, kabiri”.
O teză a lui Constant Basir, care face referire la *Melpomene* a lui Herodot, vorbeşte despre un personaj care în 2.350 î.e.n. s-a deplasat din Atlantida terestră în Atlantida maritimă. Basir vorbeşte despre un exod al atlanţilor la Locmariaquer, dar fără să menţioneze sursele.
Aelianos, în *Varia Historia* (cartea a III-a, cap. XVIII), spune că Teopompos povesteşte o discuţie purtată între regele Frigiei şi Silen, în care cel din urmă vorbeşte despre existenţa unui mare continent situat dincolo de Oceanul Atlantic, mai mare decât Asia, Europa şi Libia la un loc. Această relatare este reluată, de data asta mult mai detaliat, de istoricul H. d'Arbois de Jubainville, în cartea sa, „Primii locuitori ai Europei”.
După Teopompos (secolul al IV-lea î.e.n.), scria el, istoria Atlantidei ar fi făcut parte din învăţăturile date de Silen, la acea vreme prizonier al lui Midas, regele Frigiei. „Europa, Asia şi Africa formează o insulă încercuită de ocean. Există doar un singur continent foarte mare, care se află în altă parte. El hrăneşte animale uriaşe şi oameni de două ori mai mari ca noi. Într-o bună zi, ei au trecut în insulele noastre, iar după ce au traversat oceanul, într-un număr de 10 milioane de oameni, au ajuns în ţara hiperboreenilor (adică în regiunile unde rasa celtică domina în secolul al IV-lea, deoarece un autor grec contemporan lui Teopompos îi numeşte hiperboreeni pe galii care au cucerit Roma). Cuceritorii s-au interesat despre ţinutul unde urmau să debarce. Li s-a spus că hiperboreenii era poporul cel mai fericit dintre toate popoarele Europei, Africii şi Asiei, dar, dispreţuind existenţa săracă a hiperboreenilor, nu au binevoit să meargă mai departe”.
Învăţătura druizilor, culeasă de istoricul grec Timagene (secolul I î.e.n.), concordă cu povestirile lui Platon şi Teopompos. Marcellus, în cartea sa intitulată *Etiopica,* vorbeşte despre 7 insule situate în Oceanul Atlantic, în apropierea continentului nostru (Insulele Canare), şi adaugă că locuitorii acestor insule păstraseră amintirea unei insule mult mai mari, Atlantida, care, mult timp, îşi

exercitase dominaţia asupra celorlalte insule din ocean. „Astfel, spune H. d'Arbois de Jubianville, există patru texte de provenienţă diferită care vorbesc despre tradiţii, care povestesc cucerirea unei părţi a lumii vechi de către nişte străini veniţi dintr-o ţară necunoscută, care în două dintre aceste texte apare sub numele de Atlantida”.
După druizi, populaţia venită în Galia, din cele mai îndepărtate insule, fusese alungată din patria lor primitivă de inundaţiile provocate de mare. „Uneori se vede cum pământul se ridică la suprafaţă, alteori se scufundă, scria în secolul I î.e.n. istoricul Posidonius. Am putea, continua el, să admitem că povestea lui Platon despre Atlantida să nu fie o ficţiune; chiar există motiv să acceptăm povestirea sa, decât să o respingem...”.

Misterul guanşilor

În 1406 d.Hr., cuceritorii francezi care au debarcat primii în Arhipelagul Canarelor au găsit aici un popor cu tenul deschis, înalt, care se considera ultimul supravieţuitor al lumii după potop: guanşii. Spaniolii care au venit după aceea au rămas surprinşi văzând nişte indigeni, îndeosebi în Valea Orotava, care erau mai albi decât cel mai pur castilian. Ei au fost masacraţi de europeni şi nu a mai rămas niciun descendent din această rasă uriaşă, a cărei înălţime, în insula Fuerteventura, avea o medie de 1,84 m. Asemenea celţilor, guanşii, deşi erau oameni blânzi şi ospitalieri, trăiau într-o libertate sălbatică, preferând moartea, sclaviei. Jean de Bethencourt, şambelan al lui Carol al VI-lea, regele Franţei, a rămas „uimit de curajul şi buna lor credinţă. Colegii lui, care au capturat un grup de femei refugiate în grota din Fuerteventura, au văzut cum una dintre ele şi-a spânzurat copilul ca să nu cadă în mâinile invadatorului”. Ospitalitatea guanşilor faţă de călătorii liniştiţi era celebră în Antichitate, fiind pentru ei o datorie să cedeze patul conjugal străinului. Este adevărat că, pe insula Gomera, toate femeile erau proprietatea comună a unui clan! Conform acestor tradiţii, poporul era descendentul regelui Uranus, primul suveran al atlanţilor, care a domnit, spune don Inigo, în urmă cu cca 20.000 de ani. „Răzuiţi egipteanul, libianul, guanşul, mayaşul şi veţi găsi atlantul”, scria P. Couteaud. El adăuga că egiptenii sunt atlanţi din Orient, lucru ce corespunde cu tradiţiile, care îi consideră ca venind dintr-o ţară situată în partea vestică. Oare guanşii să fie supravieţuitorii de pe Atlantida şi cei mai puri descendenţi ai poporului lui Poseidonis? Confruntând obiceiurile şi riturile lor, putem crede acest lucru.

11. TIAHUANACO

Între prima civilizaţie şi a noastră există verigi: în primul rând, civilizaţiile pre-incaşe din Anzii Cordilieri şi de la Glozel. În 1876, arheologul francez Wiener scria: „Va veni o zi când vom putea spune despre civilizaţiile clasice ale faraonilor, caldeenilor şi brahmanilor că sunt catalogate în cărţile noastre ca cele mai vechi, dar ştiinţa dovedeşte că civilizaţia preincaşă de la Tiahuanaco este cu câteva mii de ani anterioară civilizaţiei noastre”.
Civilizaţiile pre-incaşe interferează oare cu istoria sau cu mitul Atlantidei? Probabil. Platon nu este singurul partizan al teoriei Strămoşilor Superiori. În lucrarea sa „Un roman din Tanger. Noul război”, arheologul şi scriitorul René Gau aduce acestei teorii a Atlantidei şi originii extra-planetare a atlanţilor o contribuţie nouă, bazată pe descoperirea, la Ur, a unor tăbliţe gravate care ar fi deţinute de serviciile americane. Aceste tăbliţe, provenind din săpăturile arheologice făcute de Wooley în 1927, aduc studiului preistoriei indicii care susţin în mod ciudat ipoteze pe care le formulăm împreună cu savanţii şi istoricii de avangardă: ruşii Jirov, Agrest şi francezii Lucien Barnier, Louis Pauwels, Jacques Bergier şi Jean Nocher. Iată ce scria René Gau:
„A reconstituit toată povestea minunată a descoperirii în Caldeea (Irak) a celebrului mormânt al regelui din Ur, de către Wooley, în 1927. În primăvară, cercetările metodice pe care le-a făcut aveau să ducă la un rezultat neaşteptat. Săpând mereu, sub un cufăr de rufe, Wooley a descoperit puţul care avea să-l ducă la mormântul regelui. Apoi a fost curăţată o altă încăpere, în care se aflau multe

obiecte de valoare, printre care un stindard pe care se aflau desenate scene de război. Printre alte obiecte, unul a fost subtilizat cu abilitate de un lucrător care a reuşit să-l ascundă şi să-l ia cu el la sfârşitul orelor de lucru”.
Cu totul întâmplător, profesorul Gerboult (pe care îl bănuim a fi René Gau), corespondent al British Museum şi al unui Oficiu Cultural din New York, a găsit sipetul furat la un anticar, care l-a cedat în schimbul unui preţ exagerat, pe care numai americanii au acceptat să-l plătească. Conţinutul acestui sipet era format din pietre preţioase fasonate şi bijuterii gravate cu semne intraductibile. Profesorul Gerboult a păstrat în mod intenţionat 12 foiţe de aur, pe care erau desenate pictografii şi o stea cu 7 braţe, cu un diametru de 2 cm. Relatarea continuă astfel:
„Am aflat din traducerea textelor gravate că bijuteriile aveau o valoare arheologică mult mai mare decât cea comercială. Ele erau talismane preţioase venite de la atlanţi, care le aveau ei înşişi de la nişte fiinţe care-şi ziceau umane, care veniseră din străfundurile interplanetare la bordul unei nave zburătoare... Această descoperire trebuia să servească drept bază pentru alte cercetări arheologice, deoarece confirma spusele lui Platon, aducând în plus ştirea stupefiantă a existenţei unor fraţi din omenirea noastră terestră, net superiori nouă, proveniţi din alte galaxii”.
Referitor la semnele criptografice gravate pe plăcuţele de aur, René Gau a scris:
„Relatarea ar fi cu totul diferită faţă de cea a plăcuţelor de la Ur. Ea pare, ca să spun aşa, o completare explicativă; vorbea de sipetul precedent şi de două planuri care se aflau acolo explicate. Unul indica mijlocul de a ajunge în Egiptul de Sus, la hipogeul regilor atlanţi, iar celălalt dădea planul în stea al mormintelor grupate ale ultimilor 30 de şefi atlanţi, regi, dintre care primul şi al 30-lea erau plasaţi în centru şi foarte clar marcaţi pe steaua plată. Locul pare să fi fost fixat cu aproximaţie, căci indicaţiile lăsau să se înţeleagă că se găsea între 20 şi 30 de zile de mers pe Nil. Un punct precis era totuşi menţionat şi era situat la jumătatea drumului dintre Assuan şi oaza deşertului din Vest. Foiţele de aur aduceau astfel confirmarea sosirii pe Pământ, în Atlantida, a unor fiinţe umane foarte perfecţionate, venite din spaţiu în urmă cu circa 15.000 de ani”.
Această descoperire se înrudeşte cu noile concepte imaginate de savanţi, de biologi şi de susţinătorii aventurii interplanetare. Dar revelaţiile de la Ur – dacă admitem autenticitatea lor foarte îndoielnică – nu au totuşi valoarea indiciilor care se găsesc pe platourile înalte ale Anzilor.

Oraşul cel mai vechi din lume

Prin Poarta Soarelui pătrundem în lumea ignorată de la Tiahuanaco, aşezarea care îşi proclamă antica splendoare în Bolivia, la o altitudine de 4.000 m. Într-o zi de mai a anului 1958, un francez venind din La Paz a descoperit, pe un platou nisipos, un oraş în ruine. Era Tiahuanaco, cel mai vechi oraş din lume. Acest francez, jurnalistul Roger Delorme, cunoştea istoria incaşilor şi tradiţiile văilor andine. El vizitase Cuzco, Pachacamac, Ollantaytambo şi admirase construcţiile colosale din pietre gigantice, dintre care unele cântăresc câteva tone. Vechile cetăţi incaşe, Machu Picchu în special, îl impresionase foarte mult printr-o armonie maiestuoasă, în ciuda gigantismului lor. Dar acolo, la Tiahuanaco, în faţa pietrelor şi statuilor împrăştiate pe kilometri întregi, în faţa acelei Porţi a Soarelui, cizelată ca o brăţară maură, stăruia o influenţă impalpabilă, un fel de magie care depăşea toate emoţiile simţite în ţinuturile înalte din Peru.
La Tiahuanaco, deşertul era stăpânit de un secret extraordinar pe care mintea nu-l putea identifica. Roger Delorme a rămas câteva săptămâni pe platoul bolivian, subjugat de Poarta Soarelui, cercetând monolitul spart la mijloc (după tradiţie, de o piatră aruncată din cer), punând întrebări indigenilor, încercând să dea un sens logic şi ştiinţific parabolelor, imaginilor şi petroglifelor. Aceste petroglife îşi păstrează misterul literal, dar nu e nevoie să fii foarte învăţat ca să simţi o ciudată enigmă, încă indescifrabilă, poate secretul originii oamenilor. În jur, pe platou, personaje monolitice din gresie, cu urechi mari, cu mâini având patru degete, contemplau cu privirea goală omul secolului XX care încerca să le înţeleagă mesajul.

Originea aşezării Tiahuanaco se pierde în negura mileniilor. Incaşii, atunci când Peru a fost cucerit de Fernando Pizzaro, pretindeau că nu cunoscuseră niciodată Tiahuanaco decât aşa, în ruine. Populaţia aymara, cea mai veche din Anzi, spunea că era cetatea primilor oameni de pe Pământ şi că fusese creată de zeul Viracocha, chiar mai înainte de naşterea Soarelui şi a stelelor.
Roger Delorme, după ce s-a întors în Franţa cu o mulţime de note, ne-a vorbit cu entuziasm de acel loc înalt din Anzii Cordilieri. De la căpitanul Tony Mangel, vechi lup de mare, am aflat cu totul întâmplător că fusese numit *ambi* (preot) în America de Sud. În acelaşi timp, căpitanul ne-a pus în legătură cu enigmaticul renovator al religiei Soarelui incaş, Beltran Garcia, biolog spaniol, descendent direct al lui Garcilaso de La Vega, marele istoric al Conchistei. Beltran Garcia avea de la strămoşul său documente inedite referitoare la tradiţiile andine. Poarta Soarelui, prin ea însăşi, era doar o mărturie incompletă. Tradiţiile andine, în sine, erau doar o fabulaţie. Totul, juxtapus, părea să dea o explicație acceptabilă interpretărilor fragile ale mitologiilor şi tradiţiilor americane, egiptene, greceşti şi chiar babiloniene. Istoria, care se oprea la ultimele dinastii faraonice, făcuse un salt în trecut şi se prelungea acum până la mileniul X î.e.n., dacă nu şi mai departe.
Iată ce dezvăluie documentele secrete ale lui Garcilaso de La Vega, traduse şi comentate de Beltran Garcia: „Scrierile pictografice de la Tiahuanaco spun că, în epoca tapirilor giganţi, nişte fiinţe omeneşti foarte evoluate, palmate, cu un sânge diferit de-al nostru, venind de pe o altă planetă, au găsit pe placul lor lacul cel mai înalt de pe Pământ. În cursul călătoriei lor interplanetare, piloţii au dat lacului forma unei fiinţe umane culcată pe spate. Nu au uitat buricul, locul unde se va aşeza prima noastră Mamă, având sarcina inseminării inteligenţei umane. Această legendă ne-ar fi făcut ieri să zâmbim. Azi, scafandrii noştri copiază artificial degetele palmate ale coloniştilor de la Tiahuanaco. Indigenii andini trăiesc la altitudini unde albii n-ar putea să se aclimatizeze, ceea ce constituie dovada că poate să existe şi un alt sânge (sic). Cu telescoapele lor puternice, vizitatorii astrali au căutat o altitudine şi un lac favorabil organismului lor şi vieţii lor amfibii”.

Aeronava lacului Titicaca

Aşadar, documentele descendentului lui Garcilaso de La Vega pomeneau de o Evă de origine extraterestră şi de aparate interplanetare, În plus mai ofereau şi precizări uimitoare:
„În era terţiară (în urmă cu cca 5 milioane de ani), pe când nicio fiinţă omenească nu exista încă pe planeta noastră, ci numai animale fantastice, o aeronavă strălucind ca aurul a aterizat pe Insula Soarelui de pe lacul Titicaca. Din această aeronavă a coborât o femeie semănând cu femeile din zilele noastre, de la picioare până la sâni; dar avea capul în formă de con, urechi mari şi mâini palmate cu patru degete. Numele ei era Orejona (urechi mari) şi venea de pe planeta Venus, unde atmosfera este asemănătoare cu cea de pe Pământ. Mâinile ei palmate indicau că apa exista din abundenţă pe planeta ei de origine şi juca un rol primordial în viaţa venusienilor. Orejona mergea vertical ca noi, era dotată cu inteligenţă şi probabil că avea intenţia să creeze o omenire terestră, căci a avut relaţii cu un tapir, animal mârâitor, care merge în patru labe. Ea a născut mai mulţi copii. Această progenitură ivită dintr-o unire monstruoasă se năştea cu două mamele, o inteligenţă redusă, dar organele reproducătoare rămâneau cele ale unui tapir-porc. Rasa se fixase. Într-o zi, după ce şi-a îndeplinit misiunea, sau poate că plictisită de Pământ şi doritoare să se întoarcă pe Venus, unde putea să aibă un soţ după înfăţişarea ei, Orejona şi-a luat zborul cu astronava. Copiii ei, mai târziu, au procreat, având mai curând destinul tatălui lor tapir, dar în regiunea lacului Titicaca, un trib rămas fidel memoriei Orejonei şi-a dezvoltat inteligenţa, i-a păstrat riturile religioase şi a construit punctul de plecare al civilizaţiilor pre-incaşe. Această istorie este scrisă pe frontonul Porţii Soarelui de la Tiahuancao”.
(notă: Urechile Mari sau Orejonii formau o castă superioară în America de Sud, care s-a răspândit până în Insula Paştelui. Statuile uriaşe de pe această insulă şi de la Bamyan au toate urechi mari şi este interesant să notăm că toţi Buddha din India au aceeaşi particularitate. Pe de altă parte,

populaţia Orejona este cea care, după Garcilaso de La Vega şi Cieza de León, a ascuns comorile incaşe în ascunzători care n-au fost niciodată divulgate de iniţiaţi).
Asta ne-a stârnit puternic curiozitatea, apoi ne-a provocat stupefacţia când am identificat pe petroglifele scafandrilor autonomi aparate cu motoare misterioase, maşini după toate probabilităţile siderale: totul de o claritate ciudată. Aceste desene erau atât de explicite, încât imediat ne-a trecut prin minte un gând: vechea populaţie aymara sau cei care, cu vreo 10.000 de ani înainte de Hristos au gravat aceste figuri cu siguranţă că le unseseră şi le întăriseră cu un preparat pe bază de silicon ca să asigure păstrarea mesajului. Ceea ce subzistă pe platoul înalt permite să ne imaginăm un oraş antic (dar oare este cu adevărat un oraş?) de dimensiuni considerabile, cu străzi, temple, parcuri publice. Statuile, pietrele gravate, obiectele pe care le găsim în nisipul aproape neatins ţin de o tehnică destul de rudimentară, analogă cu cea a populaţiei aymara, a incaşilor sau a aztecilor. Nu ştim dacă e vorba de o artă primitivă sau de o artă degenerată. În schimb, Poarta Soarelui scânteiază în acea junglă ca un giuvaier.
La prima vedere ar părea că Tiahuanaco a fost cetatea unde nişte oameni puţin evoluaţi şi-au sculptat zeii şi totemurile în acelaşi timp în care alţi oameni, infinit mai abili şi cultivaţi, îşi cizelau mesajul în frizele de pe Poarta Soarelui. Mai târziu, după părerea geologilor, un cataclism a ruinat cetatea, a făcut să se prăbuşească templele şi casele. Tiahuanaco a devenit un oraş mort. Poate că legile naturale au vrut să marcheze astfel sfârşitul unei domnii şi dispariţia unei rase. Nu ducem lipsă de documentaţie suplimentară despre cetatea ruinată, îngropată sau scufundată, şi acordăm un anumit credit dezvăluirilor lui Manuel Gonzáles de la Rosa, autorul lucrării „Cele două Tiahuanaco".

Limbajul sforicelelor

Gonzáles de la Rosa, care a trăit multă vreme în Peru, relatează declaraţiile unui *quipocamayo* (interpret al quipus incaşi) Catari, care, retras la Cochachamba în secolul al XVI-lea, a tradus pentru iezuiţi limbajul enigmatic al sforicelelor cu noduri. Manuscrisul traducerii a fost donat pe la 1625 de către canonicul din Chuquisaca, Bartolomeo Cervantes, iezuitului Anello Oliva, cronicar italian din Ordinul Iezuiţilor, care a scris o istorie a statului Peru, deosebit de documentată în privinţa regiunii lacului Titicaca. De atunci, documentul este ţinut secret la Biblioteca Vaticanului, dar esenţa conţinutului său este cunoscută. Iată un rezumat al traducerii bătrânului Catari, comentat de Gonzáles de la Rosa:
„Numele primitiv al lui Tiahuanaco era Chucara. Oraşul era în întregime subteran, iar la suprafaţa lui nu erau decât şantierul de tăiere a pietrelor şi satul unde locuiau muncitorii. Cetatea subterană ar oferi cheia unei civilizaţii uimitoare, care datează din cele mai îndepărtate timpuri. Cetatea avea mai multe intrări care au fost văzute de marele naturalist francez Alcide d'Orbigny şi de călătorii Tschudi, Castelnau, Squier, care vorbesc de galerii întunecoase şi fetide care duceau în incinta Tiahuanaco. Această cetate subterană fusese construită pentru a permite locuitorilor să se bucure de o temperatură mai blândă, ceea ce dovedeşte că altitudinea nu a variat niciodată. Lângă lacul Titicaca exista un palat din care n-a mai rămas nicio urmă, căci construirea lui ar data, după cum spun textele, din epoca creării lumii. Primul senior al cetăţii Chucara, care înseamnă Casa Soarelui, se numea Huyustus; el împărţise globul în mai multe regate. Ultimii locuitori din Chucara nu aparţineau populaţiei aymara, ci quecha. La Tiahaunaco, morţii erau îngropaţi culcaţi. În insulele lacului trăia o rasă albă şi bărboasă". [*Notă*: *Alcide d'Orbigny, celebru naturalist (1802-1857), a explorat America de Sud timp de 7 ani, din 1827 până în 1834. Este autorul a numeroase lucrări de referinţă în domeniu. Partea principală a cărţii sale intitulată „Călătorie în America meridională" vorbeşte despre Bolivia*].
Pentru Gonzáles de la Rosa, strămoşii de pe Uros fondaseră Tiahuanaco. Această tradiţie foarte puţin cunoscută chiar şi de americanişti, sprijină teza originii străine a coloniştilor instalaţi în jurul

lacului Titicaca. De altfel, toate tradiţiile spun că, cu foarte mult înainte de apariţia incaşilor, în Anzi se stabilise o castă superioară, de oameni albi. Garcilaso de La Vega scrie:
„Zeul Soarelui, strămoşul incaşilor, le-a trimis în timpuri foarte vechi pe unul dintre fiii lui şi pe una dintre fiicele sale, ca să le aducă cunoaşterea”, delegaţi pe care oamenii i-au recunoscut ca divini după vorbă şi după „tenul deschis”. Pedro Pizzaro, vărul conchistadorului, spune în cronica sa: „Pe femeile nobile le priveşti cu plăcere; se ştiu frumoase şi chiar sunt. Părul bărbaţilor şi al femeilor este blond ca spicul grâului şi unii indivizi au pielea mai deschisă decât a spaniolilor. În această ţară, am văzut o femeie şi un copil a căror piele era de un alb neobişnuit. Indienii pretind că e vorba de descendenţii idolilor (zeilor)”. Pe aceşti „idoli” care aduc ştiinţa, i-am putea oare considera ca fiind călătorii astronavei venusiene, locuitorii piscurilor înalte de pe Venus, acolo unde gazul carbonic din văi face loc unui aer mai pur şi mai apropiat de cel terestru?

Oamenii albaştri

O altă teză, mult mai seducătoare, a apărut în URSS. Ea asimilează „idolii” cu misterioşii „oameni cu sânge albastru” care, în timpuri îndepărtate, formau un fel de elită. În 1960, o revistă rusească, bazându-se pe relatările istoricului egiptean Manethon, ale lui Herodot, pe inscripţiile Papirusului din Torino şi de pe Piatra de la Palermo, aducea o contribuţie preţioasă atât dezlegării enigmei Atlantidei, cât şi enigmei venirii unor extratereştri. În numărul său din decembrie 1960, revista „Atlanţii”, sub semnătura arheologului Henry Bac, prelua informaţia. „Au fost atlanţii un popor cu pielea albastră?” Ruşii puneau această întrebare amintind că Platon le atribuia o origine diferită de cea a oamenilor pământeni şi un sânge diferit. „După unele tradiţii, spunea documentul, atlanţii ar fi fost fondatorii civilizaţiei egiptene. Şefii cei mai vechi ai dinastiilor divine, cu 12.000 de ani înaintea lui Hristos, erau atlanţi puri”.
Egiptenii, continuă Henry Bac, reproduceau cu mare grijă obiectele pe frescele lor şi le respectau culorile. Or, care e culoarea pe care o dau zeilor lor? Dacă Osiris (zeul vegetaţiei renăscânde) era verde, Thot era pigmentat fie în verde, fie în albastru pal; Ammon şi Shu erau zei albaştri. De ce această culoare fundamentală era apanajul zeilor egipteni? Un singur răspuns ni se pare posibil: aceşti zei ar fi descendenţii unui popor cu pielea albastră, sau consideraţi ca atare. Osiris şi Thot, venind în Egipt şi negăsind condiţiile unei vieţi dintr-o ţară cu munţi înalţi, ci o câmpie cu climă caldă şi însorită, au văzut cum li se modifică tenul de o bronzare care, în cele din urmă, i-a făcut să aibă o piele măslinie (albastru + galben), reprezentată cu culoarea verde pe desenele primilor egipteni. Ipoteză admisibilă, dacă luăm în considerare că există populaţii de „indieni albaştri” pe platourile înalte ale Anzilor, a căror pigmentaţie este cauzată de lipsa de oxigen din sânge. Guansi din insula Tenerife, Arhipelagul Canarelor, aveau o piele măslinie.
Biologic, e posibil ca pielea să capete o tentă vie de azur prin încorporarea de melanină, pigment caracteristic pielii negre. Acest fenomen explică prezenţa tentelor de albastru-deschis, albastru-închis şi violet pe pielea unor maimuţe. Există „oameni albaştri” lângă Goulemina, la sud de Agadir, iar oamenii din vechea Scoţie aveau obiceiul să-şi vopsească pielea în albastru. E ciudat, în sfârşit, să amintim noţiunea de „sânge albastru” care se foloseşte referitor la vechea nobilime. Această noţiune, foarte veche, este originară din Peninsula Iberică. În mod obişnuit, este legată de şederea în Spania meridională a triburilor de vandali, dar această explicaţie nu este satisfăcătoare. Când examinăm toate aceste fapte în raport cu geografia, ne dăm seama că în cele mai multe cazuri existenţa unor triburi cu pielea măslinie sau albastră, naturală sau vopsită artificial, este legată de litoralul atlantic.
Aşadar, putem să ne imaginăm că atlanţii, locuind un ţinut cu munţi înalţi, formau o populaţie cu pielea albastră, ca urmare a condiţiilor biologice, eredităţii şi mediului, rasă aflată deja pe cale de dispariţie, care şi-a pierdut caracteristicile în momentul dispariţiei Atlantidei. Totuşi, ca semn de apartenenţă la vechea rasă, descendenţii dinastiei care domnea în Atlantida se îmbrăcau în haine

albastre cu prilejul sărbătorilor, în timp ce unele popoare de pe litoralul atlantic european şi african îşi vopseau în mod artificial pielea ca să semene cu puternicii atlanţi. Ipoteză întărită de Platon, care relatează că în timpul sacrificiilor nocturne şi al judecăţilor ţinute de regii „atlanţi”, aceştia se îmbrăcau, dintr-un motiv necunoscut, cu haine azurii.
Este posibil ca pierderea pigmentaţiei să provină la atlanţi de la o migrare ulterioară, care a avut drept consecinţă să-i facă să trăiască în regiuni mai puţin înalte, împrejurare care a determinat dispariţia carenţei de oxigen în sânge, precum şi cea a tenului albastru care rezulta şi care rămăsese stabilă timp de milenii. Henry Bac, analizând această expunere a ruşilor, adaugă că expresia „sânge albastru” mai este încă folosită şi în zilele noastre în America de Sud. În unele ţinuturi de pe coasta Pacificului, se spune despre o persoană provenită din unirea unui indian cu un european că e de „sânge albastru”. În Europa, această expresie desemnează în mod explicit indivizi care se consideră că fac parte din înalta şi vechea nobilime. În Rusia şi în Mongolia, se considera că nobilii sunt de sânge albastru, ceea ce, incontestabil, susţine ideea de superioritate.
Declaraţiile lui Plafon şi expunerea ruşilor capătă o valoare ciudată dacă le aplicăm unor fiinţe extraterestre venite de pe Venus, unde conţinutul mare în gaz carbonic ar explica o pigmentaţie naturală albastră. Să fie oare Venus, planeta „albastră” a strămoşilor, cu munţii ei înalţi de 4.000 de metri, cu vegetaţia şi temperatura în unele locuri suportabilă de om, conform datelor rachetei americane Mariner II, patria originară a oamenilor albaştri, a atlanţilor, a rasei din Tiahuanaco şi Glozel? Poate n-ar fi inutil să amintim că evenimentele extraordinare, notate de astronomii antici, au avut loc pe Venus, într-o epocă foarte depărtată în timp.
Sfântul Augustin spune, după Varro, că un anume Castor Rodianul a lăsat, în scris, relatarea unei minuni uimitoare care ar fi avut loc pe Venus. Această planetă, care avea mai mulţi sateliţi, şi-ar fi schimbat culoarea, mărimea, aspectul şi traiectoria. Acest fapt fără precedent ar fi avut loc pe timpul regelui Ogige, după cum atestă Adrastus, Cyzicenus şi Dion, nobili matematicieni din Neapole. Ce fel de minune? Coliziune? Explozie nucleară? Nu putem spune, dar este destul de verosimil ca „planeta soră”, Venus, să fie legată de istoria omului de pe Pământ. Poate că nu este departe timpul în care aceşti sateliţi-fantomă se vor identifica cu navele spaţiale dirijate şi poate cu astronava „strălucitoare ca aurul” care va transporta pe Pământ transfugi de pe Venus, forţaţi să-şi părăsească planeta ameninţată.
(notă: În mitologia greacă, Ogige avea drept tată pe Neptun şi mamă, Oceanul. Era considerat cel mai vechi rege la Aticii, iar domnia lui a fost marcată de un potop într-o epocă foarte nesigură, deoarece adjectivul grec *ogygios* înseamnă „fabulos, precedând orice cunoaştere istorică”, şi se leagă astfel de ideea de cataclisme antice. Ogige ar fi întemeietorul Tebei, iar existenţa sa este atestată de majoritatea tradiţiilor din vechea şi din noua lume. În etimologia sanscrită, Ogige ar însemna *născut la potop.* Iată deci o legătură care asociază sub semnul lui Ogige potopul, planeta Venus, Oceanul, Egiptul, oamenii albaştri şi Tiahuanaco, ceea ce este destul de tulburător).
Nu e lipsit de curiozitate nici faptul că ruşii, pionieri în cursa pentru cosmos (întoarcerea la origini?) se străduiesc să lege misterul planetei Venus de misterul cetăţii Tiahuanaco. Arheologul american A. Posansky a descoperit cinci civilizaţii succesive distruse de catastrofe naturale, dintre care două inundaţii sau potopuri, ceea ce ar autentifica marea vechime a oraşului Tiahuanaco şi ar acredita unele aproximări de ordinul a 15.000-40.000 de ani. Unii americanişti, precum Denis Saurat şi Hörbiger, au explicat aceste catastrofe printr-o teorie în care Luna, coborâtă în apropierea Pământului, ar fi aspirat apele oceanice în zona sud-americană. În consecinţă, mările, părăsind restul lumii, s-ar fi acumulat într-o gigantică sferă de apă sărată în jurul lui Tiahuanaco, pe care l-ar fi acoperit. Saurat sprijină această ipoteză pe existenţa unei linii de sedimente marine lungă de 700 km. „Această linie, scrie el, începe lângă lacul Umayo din Peru, la aproape 100 m înălţime deasupra nivelului lacului Titicaca, trece prin partea de sud a acestui lac, la 30 m deasupra nivelului apei, şi se termină înclinându-se din ce în ce mai jos spre sud... Acolo a fost deci o mare”, explică el. Iar

câteva pagini mai jos continuă: „Cheiurile portului Tiahuanaco încă mai există şi sunt, nu în preajma lacului învechit, ci pe linia sedimentelor”.
Din păcate, realitatea depăşeşte ficţiunea. Tiahuanaco se află la o altitudine de 3.825 m, iar lacul la 3.812 m. Linia de sedimente fiind situată între 100 şi 30 m deasupra nivelului lacului, aşa-zisul „port” de la Tiahaunaco ar fi fost deci portul unui oraş scufundat la 87 m sub apă! Nu prea se potriveşte! În schimb, printre alte ipoteze, se poate admite că atunci când ploile s-au abătut asupra pământului, în epoca potopului, oraşul subteran de la Tiahunaco a fost acoperit de avalanşele de apă, de noroi şi pământ, ceea ce ar da un sens acelei Porţi a Soarelui, care se deschide spre golul unor locuinţe sau al unui oraş inexistent.
Petroglifele de pe Poarta Soarelui au rezervat astronomilor şi specialiştilor în astronautică surprize mari. Desenele reprezintă poate aparate interplanetare, aşa cum le descrisese descendentul lui Garcilaso de La Vega: „Ideograma de pe capul personajului este o astronavă terestră (cap de jaguar: forţă, viaţă terestră; conuri stilizate: cabine, habitate; cap de condor: călătorie, spaţiu)”. Această interpretare se potriveşte cu cea a savanţilor în ceea ce priveşte, desenele gravate pe personaje: costum de protecţie interplanetar cu motor în partea din spate. În pasăre: motor cu reacţie sau având o forţă motrice, care rezultă din descompunerea razelor solare, sau din dezintegrarea lor în cele două polarităţi, aşa cum se descompun în cele 6 culori ale spectrului (notă: Este evident că spectrul cuprinde 6 culori, nu 7: cele trei culori fundamentale (albastru, galben şi roşu) şi cele trei culori secundare care rezultă prin amestecul lor, două câte două (verde, portocaliu şi violet). Culoarea indigo, juxtapunere a violetului şi albastrului, este o culoare terţiară... ceea ce înseamnă că mai există multe altele!)
Fizicianul francez Jean Plantier a studiat această forţă iono-solară, care e posibil ca în curând să propulseze rachete spaţiale. Pe de altă parte, inginerul sovietic Alexandr Kazanţev a identificat un calendar venusian pe Poarta Soarelui de la Tiahuanaco. Cel mai vechi calendar de pe Pământ, spune el, cu ani de 225 de zile terestre. Chiar dacă e vorba despre o coincidenţă, ea este uimitoare! Şi, rebotezând Poarta Soarelui, savantul rus pune o întrebare: Cum au putut strămoşii incaşilor să cunoască anul venusian, şi de ce se interesau în mod atât de deosebit de această planetă? Se poate spune că aceste ipoteze acreditează în mod ciudat tradiţia Orejonei, Eva de pe Venus, sosită, poate în urmă cu milioane de ani, cu o astronavă pe globul nostru terestru.
Bineînţeles, tradiţia Orejonei (ca toate desenele de pe Poarta Soarelui) a fost deformată. Descendenţii venusieni – strămoşii noştri? – uitaseră probabil detaliile tehnice ale călătoriei siderale, dar fuseseră iniţiaţi în unele cunoştinţe ştiinţifice. Simţind în mod confuz că civilizaţia lor degenera, ultimii iniţiaţi au lăsat omenirii viitoare mesajul de pe Poarta Soarelui.
Aceşti strămoşi americani erau oare atlanţii? Această ipoteză ar explica dezvăluirea existenţei Atlantidei de către Platon în *Timeu* şi în *Critias* şi brusca, minunata şi greu de înţeles apariţie a civilizaţiei egiptene. Să amintim pe scurt relatarea lui Platon: „Ascultă, Socrate, zise Critias, o poveste extraordinară, dar adevărată, pe care o povesteşte Solon... după destăinuirile unor preoţi din Sais”, ale căror cărţi sacre conţineau istoria lor de 8 mii de ani [*în 400 î.e.n.]*. Înainte de potop, regatul Atlantidei [*în Marea Atlantică*] era o insulă mai mare decât Libia şi Asia la un loc [*aşadar, un continent*]. Un cutremur de pământ cumplit şi un potop provocat de o ploaie torenţială de o zi şi o noapte au desfăcut pământul... şi Atlantida a dispărut sub ape. Acesta este, Socrate, rezumatul a ceea ce străbunicul meu spunea că a aflat de la Solon”. Socrate îi răspunde: E important să privim ceea ce ai spus nu ca pe o istorie inventată de noi, ci ca pe una adevărată”.
Rămâne de aflat natura cataclismului care a distrus în mod brutal evoluţia andinilor din Peru. Au existat potopuri, poate erupţii vulcanice, însă aceste calamităţi naturale nu pot explica distrugerea geniului. Tiahuanaco a fost locuit de oameni care aveau cunoştinţe ştiinţifice avansate, cărora le-au succedat oameni din ce în ce mai puţin instruiţi, care au trăit cu toţii ca într-o vază închisă, fără ca restul pământului să le observe dezvoltarea. Rasa andină a fost, în mod sigur, victima unei nenorociri care i-a distrus posibilităţile de reproducere după un stadiu de micşorare a intelectului,

astfel încât ea a dispărut prin neprocreare. Ne putem imagina drama produsă: rasa, aflată la apogeu, este victima unei iradieri, deoarece s-a jucat cu forţele periculoase. Supravieţuitorii se ştiu condamnaţi. Ultimii care au păstrat rămăşiţe de cunoaştere înscriu mesajul lor dureros pe Poarta Soarelui. Apoi rasa este distrusă: Tiahuanaco nu va fi niciodată terminat.
O a doua ipoteză, paralelă, este mai verosimilă şi seducătoare: fiinţe de pe Venus au adus, brusc, pe platoul andin, o civilizaţie minunată. Colonizarea ei ar explica prezenţa, în epoca preistorică, a acestei enclave la 4.000 de metri altitudine, care dispreţuia oamenii din Neolitic şi era, probabil, incapabilă să găsească posibilităţile de viaţă în altă parte decât în jurul lacului Titicaca (ne întoarcem la tradiţie). Aceşti venusieni cu patru degete întreţin schimburi cu planeta lor originară şi încep că construiască Tiahuanaco. Dar adaptarea lor pe Pământ este deranjată de modificarea profundă a condiţiilor biologice naturale. Reproducerea se realizează cu greutate, rasa este periclitată şi ultimii venusieni, incapabili să se întoarcă pe planetă, transmit mesajul Porţii Soarelui, înaintea dispariţiei lor totale.
Astfel, în timp ce la Grand-Pressigny, Lussac-les-Châteaux, Charroux, Lascaux, Eyzies, adevăraţii locuitori ai Pământului vânau ursul, peştele cu harponul, unii oameni aflaţi la celălalt capăt al globului foloseau, probabil, rachete spaţiale şi motoare iono-solare. Oare n-a existat niciun fel de schimb între aceste două civilizaţii? Se pare că nişte cosmonauţi au ieşit în afara zonei viabile a platoului de la Tiahuanaco. Probabil că au plătit cu viaţa pentru temeritatea de a coborî în văi sau de a trece oceanul, dar au avut curaj, îndeosebi după înghiţirea de ape şi distrugerea cetăţii, iar tradiţia greacă ne-a transmis această moştenire emoţionantă.

12. CIVILIZAŢIA CELŢILOR ESTE MAMA TUTUROR CIVILIZAŢIILOR

Studiul nostru efectuat pe monumentele megalitice ale celţilor, după informaţiile oferite de tradiţie, nu dorea rezolvarea problemei, ci expunerea unor teze unde, printre extravaganţele empirice, se strecurau adeseori noţiuni extrem de valabile şi demne de luat în seamă. Geometrul, adevărat iniţiat, era cel care trebuia să ofere explicaţia ştiinţifică, singura care, în timpurile noastre, poate convinge cercetătorul cu judecată. Pe scurt, Geometrul demonstrează că cei mai vechi tumuli din Galia sunt piramidele construite din beton! Această teză, la prima vedere, ni s-a părut incredibilă şi inadmisibilă; dar, după o reflecţie şi analiză îndelungate, temeiul argumentelor ne-a făcut să fim de acord cu ea. Geometrul avea dreptate! (*geometru = specialist în geometrie, topograf*)
„O întâmplare fericită sau o misterioasă intuiţie ne-a făcut să descoperim, împreună cu istoricul Eugène Beauvois, o Americă secretă, al cărei fast al cuceririi spaniole îi ştersese amintirea. Istoria acestei Americi secrete se asemăna cu cea a celţilor, a tumulilor, a menhirelor, până a deveni identică cu ea. Pentru a înţelege Galia şi Marea Britanie celtice, era obligatorie, în acelaşi timp, redescoperirea Mexicului şi a mexicanilor, aceşti pelasgi ai Americii", spunea marele naturalist Alexander von Humboldt. Astfel, viziunea panoramică a trecutului celţilor lua o dimensiune neaşteptată, provoca dezvoltări fantastice şi aducea la lumină un postulat pe care specialiştii în limbile celţilor, eretici, îl prevăzuseră deja: civilizaţia celtică este cea mai veche din lume şi mama tuturor civilizaţiilor de regn alb. Ne-a mai rămas doar să ne deplasăm în Mexic ca să verificăm şi să strângem dovezile pe care credeam că le vom găsi. Zis şi făcut.

Nicio piramidă în Mexic

O dată ajunşi în Mexic, am fost foarte surprinşi. Nu vedeam nicio piramidă, iar acest lucru este indiscutabil, dovedind până în ce punct istoricii vechi pot deforma adevărul. Într-adevăr, nu există nicio piramidă în Mexic, dar sistemul arhitectural al vechilor mexicani a împrumutat stilul numit „în platforme". Cele mai înalte platforme au fost botezate de istorici piramide. Dar, mai întâi, ce este o piramidă? Este un monument cu formă geometrică piramidală, ascuţit în vârf, care adăposteşte o

cavitate sau o cameră pentru eternitate. Ea nu este făcută să fie escaladată, ci, mai degrabă, pentru a intra în ea. Este foarte rar realizată în trepte şi nu suportă nicio construcţie adiţională. Oare există monumente asemănătoare în Mexic? Nici măcar unul! Pseudo-piramidele din Mexic ascund cel mai adesea, se crede, un mormânt, asemenea tumulilor celtici, catedralelor (criptelor), este adevărat, dar în toate cazurile aceste monumente sunt formate dintr-un piedestal mai mult sau mai puţin înalt, pe care se află un templu foarte important sau un „palat", la care se ajunge printr-o scară imensă, uneori la fel de largă ca un bulevard.

Existenţa unor excepţii, de exemplu „piramidele" numite ale Soarelui şi Lunii de la Teotihuacan, se datorează faptului că ele au fost reconstruite recent şi că restauratorii nu au construit templul care se afla peste ele. De altfel, acest lucru este admis de toţi arheologii. Este vorba despre piedestaluri care, în cele mai multe cazuri, au o înălţime de doar 5-6 metri, în timp ce templul are o lungime cuprinsă între 10 şi 30 de metri, iar baza sa depăşeşte uneori mărimea unui teren de fotbal. Toate construcţiile mexicane au împrumutat stilul platformelor care, la fel ca la Teotihuacan şi Monte Alban, se întind pe mai multe hectare.

Este necesar să evidenţiem acest detaliu extrem de important: monumentele care, în Mexic, seamănă destul de departe cu o piramidă, sunt construcţii din era noastră sau datează din anul 1.000 e.n. Aceste „piramide" nu sunt netede, iar existenţa scărilor-bulevarde largi se datorează faptului că ele trebuiau să faciliteze escaladarea pentru credincioşii care veneau să viziteze templul.

În cartea „Arheologia Mexicului" de C.V. de Pemex, la pagina 12 se poate citi: „Piramidele au fost construite încă de la începutul ocupaţiei şi au folosit drept bază templelor". Începutul ocupaţiei înseamnă perioada numită „Teotihuacan I", situată între anii 500 şi 1.000 î.e.n. Teotihuacan a fost construit de popoare venite din golf, probabil de mayaşi sau olmeci, deci de către descendenţi ai celţilor. Mai târziu, sub dominaţia aztecilor, piramidele şi-au pierdut templele. La venirea spaniolilor, în 1519, erau acoperite de vegetaţie. Ele erau tumuli. Vârful „piramidei" Soarelui este în continuare un tumul, iar interiorul este subteran. În privinţa „celei mai mari piramide din lume", cea de la Cholula, ea este doar o colină împădurită, cultivată, cu vâlcele şi cărări, în vârful căreia se află biserica creştină de la Los Remedios. Se poate ca ea să fi fost la origine un tumul, deoarece a fost amenajată la interior. Acum 5.000 de ani, sute de mii de tumuli din pământ au fost construiţi în zonele de ţară mexicane.

Cu puţin timp înaintea epocii creştine, tradiţiile erau complet distruse, mexicanii transformând cei mai importanţi tumuli în piedestaluri pentru temple. Au construit şi temple piramidale la Palenque, Chichen-Itza, Uxmal etc. Pentru mexicanii moderni, adevăratul nume al monumentelor nu este „piramidă". Se spune: templul de la Palenque, marele templu de la Kabah, Castillo (castel), sau del Adivino la Uxmal, care este de fapt construcţia care seamănă cel mai mult cu o piramidă. Aceste constatări şi altele mult mai interesante referitoare la menhire, aleile acoperite şi incintele megalitice pe care le-am descoperit la Yucatan – despre care vom vorbi la sfârşitul capitolului – permit abordarea enigmei tumulilor din Galia, cu elemente valabile expunerii unei explicaţii raţionale.

Piramide celtice din beton

Studii îndelungate ale acestei probleme şi zeci de analize ale pământului din jurul monumentelor din Galia l-au făcut pe geometru să ajungă la următoarea concluzie, de care s-au apropiat şi Henri de Clouzion şi istoricul Henri Martin: tumulii sunt foste piramide erodate. Geometrul este chimist-mineralog, fapt ce garantează nu doar calitatea analizelor făcute, ci şi rigoarea ştiinţifică a studiilor sale. La prima vedere, pare incredibil că temerarii noştri tumuli, culcaţi ca nişte oi pe păşune, au fost, cu mii de ani în urmă, adevărate piramide care-şi ridicau spre cer vârfurile lor ascuţite.

Dacă piramidele ar fi fost construite din piatră, asemenea celor de la Gizeh sau Saqqarah, ele ar fi rezistat în faţa timpului dar, dintr-un motiv neştiut încă, au fost construite din beton. Analiza chimică a împrejurimilor tumulilor şi dolmenelor scoate în evidenţă constituenţii căptuşelii antice.

Or, chiar este vorba despre beton, adică de ciment hidraulic, nisip, apă şi piatră. Ştim deja că celţii au cunoscut mortarul şi cimentul: oamenii din Paleolitic le foloseau în construcţiile lor, aşa cum mărturisesc abatele Breuil şi profesorul Lantier în cartea lor „Oamenii din epoca pietrei vechi”, cu privire la cuptoarele de copt de la Noailles (Corrèze).
Dar celţii, urmaşi ai atlanţilor, cunoşteau şi alte secrete de ordin ştiinţific, precum astronomia, matematica şi fizica teoretică. Cum fabricau ei cimentul şi de ce au preferat betonul pietrei care, totuşi, era din abundenţă în Galia? Iată părerea geometrului referitoare la acest subiect: continentul atlanţilor, care a fost înghiţit de ape, a fost format din lavă dură, greu de prelucrat, deoarece a fost supusă unei căliri care a creat întinderi mari de puzolană (rocă vulcanică), care s-au transformat rapid în argilă coloidală. Pe aceste suprafeţe, sărace în piatră calcaroasă, dar bogate în puzolană şi în var de scoici, adoptând soluţia cea mai uşoară, atlanţii au inventat cimentul şi betonul care avea în compoziţie pietre mici şi plate. Celţii au adoptat acest material (spre deosebire de templieri, constructori ai stilului gotic în piatră) care s-a deteriorat cu timpul, aşa cum s-au deteriorat deja pilonii din beton ai liniilor electrice care datau din 1920. Ce vor deveni în 3.000 de ani bisericile, uzinele, castelele de apă, imobilele, podurile şi barajele noastre construite din beton precomprimat? Vor dispărea sau vor fi doar nişte grămezi de pietre sau de pământ... nişte dâmburi!
Solul din jurul dolmenelor şi menhirelor este foarte compact, deoarece este compus, în general, din siliciu cristalin sau un ciment silico-calcaros. De aici tragem concluzia că pietrele ridicate şi introduse în sol formau scheletul betonului şi suporturi pentru tencuieli. Pământul din jur a fost întărit prin impregnarea lentă de siliciu coloidal provenit din dizolvarea mortarelor şi betoanelor. Într-un anumit fel, cei pe care îi numim constructorii dolmenelor sau cromlehurilor erau în realitate constructori de piramide, temple şi alei, totul din beton şlefuit şi foarte probabil sculptat.
Diodor din Sicilia, vorbind, după toate aparenţele, despre Stonehenge, a scris că a văzut un templu magnific circular, ornat cu ofrande bogate, situat în faţa ţării celţilor. Şi Scymnis din Chios făcea aluzie la obeliscul breton din Locmariaquer, descriind Coloana Nordului situată la marginea ţării celţilor, în faţa oceanului cu valuri agitate. Era vorba, în mod sigur, despre o adevărată coloană, a cărei piatră, astăzi aparentă, reprezenta doar scheletul. Putem spune acelaşi lucru despre menhirele din Oblicamp, situat în apropiere de Bavelincourt (Somme), *obelisci campus* al romanilor.
Peste tot, betoanele şi tencuielile, în urma degradării lor prin dizolvare, s-au infiltrat în sol, întărindu-l, aşa cum s-a constatat în urma analizei fizico-chimice. Nu este vorba aici despre o teză mai mult sau mai puţin fantastică, ci de concluzii trase în urma examinării betoanelor reale, vechi de cel puţin 3.000 de ani, care s-au conservat în mod miraculos, fie între două blocuri de marmură, cum întâlnim în cetatea celtică de la Tourette-sur-Loup, fie la adăpostul unui strat protector din piatră, cum este cazul betonului piramidei de la Couhard, pe cale să devină un dâmb. Piramidele din Egipt erau şi ele acoperite, la origine, de o tencuială care acum nu mai există.

Tumuli, piramide şi dâmburi

Vechii autori nu fac referire la piramidele din Galia şi nu vorbesc niciodată despre piscurile şi tăbliţele de piatră, lucru care ne arată că ei au văzut doar tumuli şi dâmburi de bolovani şi pământ cărora nu le-au acordat atenţie. Cu certitudine, spune geometrul, deoarece menhirele şi dolmenele erau iniţial obeliscuri şi piramide din beton, toate părerile noastre despre civilizaţia occidentală trebuie revizuite. Îndeosebi, trebuie să ştim că marile cromlehuri erau temple cu cupolă din beton, identice monumentelor funerare din Afghanistan, dintre care unele sunt astăzi, după descompunere, doar nişte dâmburi de pietriş. Tumulul este de fapt o piramidă conică, ce acoperă un cavou orientat. În Egipt, piramida de la Saqqarah, care este cea mai veche, are nişte muchii imprecise şi, în jurul ei, alte piramide la fel de vechi au exact forma tumulilor celtici.
Pseudo-piramida din Cholula, Mexic, este fie o colină, fie un tumul, şi putem afirma acelaşi lucru despre platforma piramidală de la Cuicuilco, recent curăţată, care, spun arheologii, „conţine un

nucleu de pământ susţinut de stâlpi mari din piatră". După „Cerro del Tepacalte", este cel mai vechi monument de pe continentul american. Piramida de la Cuicuilco se află aproape de Mexico, între campusul universitar şi localitatea Tlalpan. Manualele de arheologie, în continuare supuse conjuraţiei „conservatorilor" pe care am putea-o numi „conjuraţia din Sumer", datează tumulul-piramidă din Cuicuilco din anul 450 î.e.n. Or, monumentul a fost acoperit de lava vulcanului Xitle, iar analiza acestei lave arată că erupţia a avut loc acum 8 mii de ani! La fel, Teotihuacan (Cetatea Zeilor, nume dat târziu), situat la nord-est de Mexico, era până mai ieri datată în sec. al II-lea î.e.n.
Cercetările prof. Joseph Michels, de la Universitatea din Pennsylvania, bazate pe proprietăţile de absorbţie a apei de către obsidian, arată că Teotihuacan datează din anul 5.000 î.e.n., adică Cetatea Zeilor, tumulii şi ale sale piramide-temple reconstituite aşa cum le vedem astăzi, după 7.000 de ani. Ea are aproape vârsta templului din Abidos, Egipt. Aşadar, cataclismul fericit al vulcanului Xitle şi obsidianul de la Teotihuacan ne permit să situăm în timp, cu aproximaţie, originea civilizaţiei mexicane, datând-o cu cel puţin 9.000 de ani în urmă. Acest lucru înseamnă că acum 10.000-11.000 de ani, dacă nu mai mult, o ramură a celţilor a emigrat în America după potop, în mod sigur în căutarea propriei patrii. Cu atât mai rău pentru cei 4-5.000 de ani (laborioşi!) ai Sumerului, unde s-a născut lumea!"
În Lidia (Asia Mică), mormântul lui Algate, tatăl lui Cresus, este un dâmb piramidal cu o bază din piatră, însă restul monumentului se află în pământ. Tot în Asia Mică, la Nemrut Dag, mormântul numit al lui Nemrod este un adevărat munte de pietre şi pământ. În Peru găsim numeroase piramide; altădată, exista una la Tiahuanaco, în formă de platformă construită în trepte (şi dolmene). Conform tradiţiei, fusese construită de oameni de origine divină, cu pielea albă, ochi albaştri, părul roşcat, ultimii descendenţi ale poporului Viracocha. *Viracocha* înseamnă „spumă de mare", termen apropiat de cuvântul *pelagos*: „venit din mările din Nord".
Dar mult mai semnificativă este analogia dintre stilurile arhitecturale ale pelasgilor care construiau pietre sacre, ale poporului Viracocha, egiptenilor, mayaşilor şi celţilor care construiau tumuli sau piramide. Altădată, menţionează tradiţiile Insulei Paştelui, povestite de Thor Heyerdahl, un rege Viracocha pe nume Kon Tiki a emigrat din Peru în Insula Paştelui, împreună cu nişte oameni cu urechile mari şi părul roşcat, numiţi *orejones*, care au fost constructorii marilor statui cu conci roşu de aici. Aceşti emigranţi au adus în insulă cartoful, pe care poporul pascuan, asemenea indienilor din America, îl numea *kumara* şi *totora*, sau stuf de apă dulce din lacul Titicaca. La Rapaiti, în Polinezia, Thor Heyerdahl a numărat 12 piramide-castele pe vârfurile munţilor.

Celţii navigatori

Arheologia şi tradiţiile dovedesc că hiperboreenii, sau descendenţii lor direcţi, celţii, au fost, în timpurile străvechi, colonizatori care şi-au instaurat dominaţia spirituală asupra globului. Celţii, proveniţi din casta de la Thule, se evidenţiază prin calitatea lor excepţională de navigatori. Ei au emigrat în toate Americile, au făcut o incursiune în Polinezia, cucerind întreg bazinul mediteranean. Pelasgii (*pelagos* = veniţi din mările Nordului) sunt strămoşi ai grecilor, frigienilor şi fenicienilor, adoratori ai lui Apollo, Baal-Bel, ai pietrelor sacre, şi constructori de megaliţi ridicaţi la umbra unui stejar sau pe muntele Ida, tipic nordic. Toreenii, nuraghii, sardanii, hiksoşii şi alte „popoare ale mării" ce purtau pe cap, ritual, o cască cu coarne de taur, s-au instalat în Corsica, Sardinia şi Egipt.
Fenicienii şi-au îndepărtat vasele dincolo de Coloanele lui Hercule şi este remarcabil faptul că popoarele navigatoare prin excelenţă: islandezii, irlandezii, britonii (englezii), vikingii, bretonii, bascii, spaniolii, portughezii, sunt cu toţii celţi de rasă pură care locuiesc în ţări unde abundă tumulii şi menhirele. În mod incontestabil, popoarele de rasă galbenă şi neagră nu au avut niciodată acest temperament şi nici vocaţie de marinari şi descoperitori de pământuri. În comparaţie cu celţii migratori, solicitaţi şi mai mult de cromozomii-memorie moşteniţi de la strămoşii lor călători în spaţiu, ei erau sedentari. Cu cât vechii celţi erau de sânge mai pur, cu atât aveau o înclinaţie mai

mare pentru navigat, proprie „popoarelor mării”. Iar popoarele maritime sunt şi cele care au colonizat restul lumii. Din acest motiv un imperiu mare între toate, Egiptul, nu şi-a impus niciodată civilizaţia departe, ci a fost victima invaziilor, dintre care cea mai importantă e cea a hiksoşilor.

Celţii au descoperit America cu 10.000 de ani înaintea lui Columb

Pentru marele public, vechiul popor al mayaşilor este de rasă roşie şi nu pare deloc a fi înrudit cu rasa noastră albă. Totuşi, dacă studiem cu atenţie problema, rămânem uimiţi să aflăm că albii şi roşii au un numitor comun: atlanţii. De asemenea, anumite popoare din Africa de Nord au o legătură comună cu celţii: dolmenele. Concluzia e că toate popoarele din Africa şi Europa sunt de aceeaşi rasă, iar istoria vechilor mexicani se leagă direct de cea a celţilor, probabil precedând-o. Cu toate acestea, înainte de a face o expunere a tradiţiilor mayaşe, este de preferat, pentru a urmări ordinea cronologică şi geografică, să efectuăm o incursiune în mitologia indienilor din America de Nord, adică în cea mai apropiată ţară a insulei Thule, leagănul rasei albe şi a hiperboreenilor. Nu putem da o soluţie coerentă şi definitivă pentru imensa problemă a civilizaţiei popoarelor albe, dar vrem să scoatem la lumină, pentru istoricii unei alte generaţii, intriga greu de perceput care leagă ramura ariană din Iran şi Hiperboreea cu ramurile ei egiptene, greceşti, mexicane şi amerindiene. Cu aceeaşi ocazie vom constata că genovezul Cristofor Columb, care a fost oficial descoperitorul Noii Lumi, n-a făcut decât să urmeze un drum paralel cu cel urmat, cu mii de ani în urmă, de adevăratele exoduri ale celţilor şi hiperboreenilor.

Algonkinii din Canada, îndeosebi cei din tribul Wapanachkis (care înseamnă „oriental” şi „popor alb”), locuiesc în Marea Irlandă şi Hvitramannaland, ţara oamenilor albi în romanele scandinave. Conform miturilor algonkinilor, civilizatorii lor (nu strămoșii) au venit din est. În poveştile tribului Wapanachkis, numit şi Abenakis, stăpânul oamenilor şi al animalelor, Glusgahbe (Ghilgameş?), a fost zeul epocii de aur. Unii spun că Glusgahbe s-a născut în estul ţării Abenakis, iar alţii că a venit aici „pe o barcă mare din granit, acoperită cu copaci” (catarge). El călătorea mult şi, asemenea lui Hercule, a lăsat urme peste tot pe unde a trecut: diguri mari, lacuri săpate, roci sparte. A învăţat oamenii cum se fac armele şi cum să se folosească de propriile calități, apoi, într-o bună zi, s-a urcat în barca sa şi a dispărut, nu pentru totdeauna, ci până ce poporul lui a avut din nou nevoie de el. Putem observa cât de apropiată este această tradiţie de cele ale lui Quetzalcoatl-Kukulcan, Ghilgameş şi Hercule. Manabuch, erou fondator al mai multor triburi de algonkini, a realizat fapte vitejeşti identice, dispărând la fel „în direcţia unde răsare soarele, traversând oceanul cel mare, spre o ţară stâncoasă, unde îşi avea locuinţa”. Un iezuit, tatăl lui Allouez, scria: „Populaţia illinouek, utagami şi alţi sălbatici de pe coasta sudică cred că există un mare geniu, stăpân al tuturor celorlalţi, care a creat cerul şi pământul şi care se află, spun ei, la est, în direcţia ţării franceze”. Şanuanonii şi Şaunii, sau meridionalii, spun că strămoşii lor au venit din est, pe ocean, mergând pe apă.

Femeia albă din Leni-Lenapes

Tribul Leni-Lenapes avea aceeaşi tradiţie. Ajungând în 1890 la 94 de indivizi şi retraşi din Delaware în Kansas, apoi în Texas, şi-au păstrat vie amintirea originii lor transatlantice, deoarece unul dintre ei i-a povestit inginerului suedez Lindstroem: „Altădată, o femeie care aparţinea rasei voastre (adică o europeană) a venit la noi şi a rămas însărcinată după ce a băut apă dintr-un golf mic. Ea a născut un băiat care a devenit atât de înţelept şi abil, încât nu avea pereche. Vorbea atât de frumos, iar toată lumea îl admira. El a înfăptuit multe miracole. Într-o zi, ne-a părăsit şi „s-a dus la cer”, promiţând să revină, însă nimeni nu l-a mai văzut. Alţi lenapi povestesc că acest bărbat extraordinar i-a învăţat să vâneze şi le-a arătat secretele industriei. Venise de departe şi i-a părăsit, nu murind, nici plecând spre alt ţinut, ci „urcând la nori”. Avea o barbă lungă, iar strămoşii acestor indieni credeau că binefăcătorul lor se va întoarce de la est. Mai târziu, când i-au văzut pe albi, i-au considerat divinităţi, adorându-i.

Aceste tradiţii datează din negura timpului, deoarece ele menţionează potopul, atribuit unui şarpe puternic care a ridicat apele până în vârful munţilor, distrugând aproape în întregime rasa umană. (Gulf Stream, curent submarin provenit din fundurile vulcanice ale Golfului Mexic, ar putea fi o rămăşiţă a puternicului şarpe devastator. E posibil ca potopul universal să fi fost de „apă caldă”). Supravieţuitorii s-au dus la Thule, pe insula primilor strămoşi, unde şi-au cerut pământurile înapoi. Emigranţii celţi numiţi papas au populat Islanda, apoi Mexicul şi America Centrală, scria Eugène Beauvois în cartea sa „Primitiva Thule”.
Dar Eugène Beauvois nu este singurul care susţine această teză, care este şi cea a tuturor specialiştilor în istoria ameridiană, a indienilor şi a scrierilor tradiţiei. Acest lucru înseamnă, în mod incontestabil, că mayaşii, care altădată locuiau în nordul Americii, erau descendenţi ai marilor strămoşi albi veniţi din Hiperboreea, prin Thule. Istoria veche a mexicanilor este povestită în memorialele lor scrise, cea mai mare parte, în ideograme sau hieroglife mayaşe, pe care încă nu ştim să le traducem, chiar şi cu ajutorul (iluzoriu) al maşinilor electronice. Încercarea ruşilor anunţată drept concludentă a fost un eşec total.

„Popol Vuh” a fost falsificat

Cel mai important document dintre toate acestea, Popol Vuh, care relatează evenimente anterioare potopului, a fost retranscris în limba latină în sec. al XVI-lea de un „înţelept quiche” care, foarte probabil, era spaniol catolic. Există o traducere remarcabilă în limba franceză, făcută de eruditul abate Brasseur de Bourbourg, dar şi câteva extrase şi o exegeză publicată recent de Editura Payot. Se ştie foarte bine că Venus guverna religia maya, în mod sigur de la pătrunderea acestei planete în cerul nostru vizibil, acum 5.000 de ani. Cea mai mare parte a piramidelor îi sunt dedicate: Quetzalcoatl şi Kukulcan, cei doi mari zei ai panteonului mayaş, sunt personificările planetei strălucitoare; în toate manuscrisele mayaşe, semnele planetei Venus apar pe fiecare pagină. Or, cu excepţia abatelui Brasseur de Bourbourg, toţi ceilalţi autori, supunându-se dispoziţiilor de a trece cu vederea, nu afirmă clar rolul palnetei Venus în civilizaţia mayaşă, iar uneori reuşesc chiar să nu menţioneze deloc numele planetei.
O coincidenţă curioasă: în Biblie au existat aceleaşi dispoziţii de tăcere privind „Steaua” pe care evreii recăzuţi în erezie aveau un obicei supărător s-o idolatrizeze în acelaşi timp cu taurul (în mod impropriu numit „cultul banului”). Această stea este tocmai Venus, iar taurul, simbolul „îngerilor” genitori, reprezintă şi iniţiatorii venusieni la mayaşi, fenicieni, asiro-babilonieni şi incaşi. <u>În fond, totul decurge ca şi cum, de 3.000 de ani, o conjuraţie se străduie să ascundă un adevăr periculos pentru instituţiile şi religiile noastre. Un adevăr a cărui cheie ar fi planeta Venus</u>.

Mexicanii au venit din Europa

Din hierologlifele din Popol Vuh, povesteşte E. Beauvois, se observă că strămoşii lor au locuit mai întâi dincolo de mare, în est, unde cunoşteau oameni albi şi negri care trăiau fără casă (erau nomazi?). Ei şi-au părăsit ţara, pornind spre Thulan-Zuiva, în căutarea zeilor. Până aici au parcurs un drum foarte lung. Unul dintre aceşti zei era Yolcuat-Quitzalcuat (Quetzalcoatl). „Sahagun spune că primul vânt vine dinspre est, unde se află paradisul terestru”. Acest lucru are o mare importanţă! Oare de la strămoşi sau de la iniţiatorii lor veniţi din Europa aveau mayaşii obiceiul de a-şi înhuma morţii celebri în tumuli din piatră şi pământ, numite de strămoşi gorgan? Să fie oare ţara gorganelor din tradiţia irlandeză situată în Atlantida, Hiperboreea, America de Nord sau Mexic? În interiorul acestor tumuli, asemenea celor din Europa, era amenajată o cameră secretă.
Populaţia mayaşă quiche a emigrat în număr mare în timpul celei de-a patra epoci descrise de Popol Vuh şi s-au stabilit la Tulan „situat în apropiere de Mexic, cum se spune acum”. Acest lucru se poate citi în retranscrierea cărţii mayaşilor. Când au plecat, au spus: „Mergem în ţara unde soarele <u>răsare</u>, în ţara părinţilor noştri”. (În interpretarea sa privind Popol Vuh, prof. Girard, din dorinţa de a

raporta totul la Guatemala, menţionează acest pasaj, adăugând: „în Guatemala, unde soarele răsare!” De când răsare soarele în sud? Iată cum se scrie istoria!) Prin aceasta, mayaşii-quiche nu se refereau la Africa, situată la aceeaşi latitudine cu Yucatan, ci la Europa situată la aceeaşi latitudine cu vechiul lor domeniu, în nordul Americii. Într-adevăr, se ştie foarte bine, iar „Marele dicţionar universal al secolului XIX” menţionează că „tradiţii îndepărtate transmise din generaţie în generaţie spun că populaţiile mexicane vin din nord. Descoperirile făcute, construcţii antice în mijlocul stepelor californiene şi în preeriile fluviului Mississippi şi, mai mult, studiul comparat al unei familii numeroase de idiomuri americane au confirmat exactitatea acestor tradiţii”.
În urmă cu 10.000 de ani, mexicanii, ascultând sfatul preoţilor lor, au abandonat ţinuturi din America de Nord, unele dintre ele numindu-se acum „Văile morţii”. Ce cataclism i-a alungat? Indiferent de ce s-a întâmplat, tradiţia spune că exodul trebuia să se continue până ce triburile vor întâlni un vultur într-un copac, în timp ce devorează un şarpe. Această scenă s-a produs într-un loc numit astăzi Mexic. Când Marii Strămoşi au plecat din Europa, nu s-au dus direct în America, ci au făcut o escală la Thulan (insula Thule a hiperboreenilor) unde s-a produs confuzia limbilor, întocmai ca la Babel. „S-au separat... unii s-au întors în est (Europa), iar Tohil le-a spus quiche confederaţilor lor: Casa noastră nu este aici, să plecăm spre destinaţia noastră”. Povestitorul mărturiseşte că nu ştie cum a avut loc traversarea mării, dacă ea s-a realizat pe pietre împrăştiate sau pe nisip, în urma deschiderii apelor (Probabil este vorba despre gheaţă plutitoare sau banchize, dar ipoteza plutelor scobite nu poate fi una absurdă).

Unii mayaşi se întorc în Europa

„Se aflau la Hakavitz atunci când cei patru şefi ai lor au dispărut în mod misterios. Deşi erau în vârstă şi veniţi de foarte departe, ei nu erau bolnavi în clipa în care şi-au părăsit copiii, spunând că misiunea lor era îndeplinită şi că se vor întoarce în patria lor. Ei şi-au sfătuit succesorii să meargă să-şi revadă ţara de unde veniseră, lăsându-le amintire un pachet acoperit, care corespundea cu *quimilli* popoarelor de limbă nahua. La mult timp după aceea, trei dintre fiii lor au pornit spre est, traversând oceanul, pentru a fi învestiţi de Marele Senior al orientalilor, judecătorul suprem Nacxit, care le-a oferit emblemele regalităţii. Au adus cu ei din Thulan arta de a picta poveştile. În acest moment, Nacxit a fost lăsat de emigranţi cu populaţia yaquis.” Popol Vuh. (Niciuna dintre aceste relatări nu figurează în exegeza profesorului Girard).
Un alt document quiche păstrat în arhivele de la Totonicapan, situează Thulanul în est, dincolo de mare. El povesteşte că, atunci când populaţia quiche a plecat din Thulan, a primit de la Nacxit, bunicul şi zeul lor, plicul misterios numit *Giron-Gagal* care conţinea o piatră magică, în mod sigur identică cu tăbliţa din obsidian păstrată actualmente în biserica din Tecpan, Guatemala. După ce a servit drept amuletă şi a fost consultată ca oracol, această piatră face parte din masa marelui altar.

Megaliţii celtici de la Venta

Iată, aşadar, reconstituite primele pagini ale istoriei mayaşilor şi celţilor, popoare cu aceeaşi origine. Alte indicii importante vor sprijini identitatea celor două civilizaţii. Văzut prin intermediul manualelor de arheologie şi turism, Mexicul este ţara piramidelor-temple, însă niciodată nu s-a semnalat existenţa tumulilor şi megaliţilor care, cu toate acestea, se găsesc în provinciile centrale şi în tot Yucatanul. (notă: O altă anomalie: în Europa se caută în van o origine a artei ogivale sau gotice. De unde provine ea? Cine a inventat-o? În Mexic, arcul şi arcul butant sunt tipice arhitecturii mayaşe de peste 1.000 de ani. La Kabah, la Labna găsim porţi de oraş sau arcuri de triumf care sunt pur gotice. Oare găsim aici structura ogivală a bolţilor şi încrucişarea ogivelor unei bolţi gotice? Ca să ştim, ar trebui să explorăm ruinele vechilor cetăţi. Oricum, este interesant de menţionat că arcul gotic, ogival, francez sau mayaş aparţin branşei celţilor, ca şi cum cromozomii-memorie le-au dictat secretul arhitectural).

Tumuli există peste tot: în junglă, pe marginea drumurilor, în abundenţă în siturile arheologice. De-a lungul „Aleii morţilor”, la Teotihuacan, există cca 40, tot atâţia sunt şi la Chichen Itza, şi mai mulţi la Palenque. Sunt cu zecile în jungla din Yucatan şi Guatemala, unde nu mergi mai mult de câteva sute de metri fără să întâlneşti movile acoperite de copaci, un templu sau vestigiile unei aglomerări de tumuli, nenumărate movile de pământ şi pietriş: Mexicul este indiscutabil „Ţara movilelor” tradiţiei celtice. La Uxmal, chiar la baza piramidei Castillo (a Vrăjitorului) se află un cerc de falusuri şlefuite în mod grosier în piatră, care evocă Ţara Galilor şi situl Filitosa din Corsica. Dar adevărul istoric al unui Mexic necunoscut, Mexicul celtic, explodează în parcul din Venta, Villahermosa. Aici găsim menhire, pietre ridicate, o alee acoperită făcută din blocuri de piatră, în mod sigur bazaltică, şi incinte de menhire pe suprafeţe considerabile, la fel ca la Carnac sau într-un sat din Finisterre. Uimit, vizitatorul comtemplă aceste vestigii ale unei civilizaţii a cărei existenţă era greu de bănuit. Cercuri de falusuri, cromlehuri, menhire, tumuli, alei acoperite, incinte megalitice se află acolo, la 10.000 de kilometri de Galia. Şi imediat ne punem următoarea întrebare: De ce a fost trecută sub tăcere, în manualele de istorie, această civilizaţie celtică?

Thule

Din Popol Vuh, tradiţii şi aceste monumente reiese că ţara de origine a primilor Părinţi a fost într-o insulă pe care o situăm, în general, în Oceanul Atlantic, la latitudinea Cercului Polar Arctic. Unii istorici au spus că Thule ar putea fi Islanda sau Orcadele. Americanii au numit Thule una dintre bazele lor polare, situată pe coasta vestică a Groenlandei, însă nu trebuie să vedem în acest lucru decât un omagiu adus strămoşilor lor, fără să existe o relaţie cunoscută cu capitala antică a hiperboreenilor. Orice ar fi, este cert că insula Thule a existat altădată şi presupunem că a dispărut în timpul seismelor violente care au tulburat mileniul al III-lea î.e.n. Vechii mayaşi quiche s-au dus la Thule şi au recunoscut-o drept ţara Strămoşilor lor Superiori, dar este posibil ca cea mai mare parte a lor să fi fost originari din teritoriile celtice din Scandinavia, Marea Britanie, Germania şi Galia. Mitul zeilor albi Quetzalcoatl-Kukulcan este posterior aventurii thuleene, deoarece datează de doar 5.000 de ani, adică din epoca în care venirea planetei Venus a coincis cu sosirea pe Pământ a iniţiatorilor pe care, din motive întemeiate, îi putem considera extratereștri. În Popol Vuh nu apare nicio informaţie referitoare la planeta Venus, fapt care confirmă această idee şi o leagă într-un mod coerent şi natural de istoria generală a popoarelor, aşa cum am schiţat-o noi, îndeosebi în privinţa popoarelor asianice.

Oare incaşii sunt celţi?

Se fac în continuare numeroase speculaţii privind triburile mayaşe din Yucatan şi Guatemala, care au dispărut în urmă cu mai puţin de 1.000 de ani „fără să lase urme”, spun vechii istorici. Totuşi, misterul este foarte simplu de elucidat. Mayaşii n-au dispărut în proporţia afirmată; mii dintre ei au rămas în propria ţară, dar ştim că aprigii cuceritori spanioli au măcelărit autohtonii, din Mexic până la Merida. Trebuie să ţinem cont de un fenomen cu caracter religios, care explică în parte migraţiile neîncetate ale acestor vechi celţi care, în 8.000 de ani, au trecut din Thule în America de Nord, apoi în Mexic, Yucatan şi, în final, în America de Sud. Vechii mayaşi, fideli profeţiilor preoţilor lor, credeau că o dată la 52 de ani s-ar putea produce un sfârşit al lumii. Anumite etnii rămase fidele provinciilor lor s-au mulţumit, la acele date fatidice, să ridice monumente în onoarea divinităţilor, în semn de recunoştinţă. Alte etnii în schimb, au emigrat periodic pentru a ocoli pericolul, iar migraţia lor i-a condus spre sud, în Columbia şi Peru. Găsim urmele lor în Nicaragua, în regiunea Chomales, cu 14 piramide retezate, şi în Columbia, în situl arheologic de la San Augustin, unde abundă tumuli, morminte acoperite cu movile de pământ, pietre ridicate şi chiar divinităţi ascunse sub un dolmen introdus într-un tumul.

Suntem de părere că piramidele şi dolmenele din Peru sunt opera acestor emigranţi. Chiar dacă admitem unirea lor cu autohtonii din America de Sud, nu este deloc exclus ca incaşii să aibă origine celtică. De altfel, în Peru, în timpul Conchistei, găsim numeroşi indivizi blonzi, cu tenul alb, numiţi *idolos*, adică descendenţii marilor strămoşi albi care au fost zeificaţi. Ne putem face o părere mai clară asupra acestor *idolos* de când inspectorul de poliţie Carlos Aliaga Silva a descoperit în provincia San Martin, în nordul statului Peru, ziduri care încercuiau fortăreţele, turnuri rotunde şi clădiri circulare cu trei etaje. În acest context, nu putem să nu amintim misterioasa cetate din Zimbabwe, actualmente Rhodesia (Africa). Au fost identificate trei cetăţi: La Joya, Atuen, Cochabamba, iar specialiştii în preistorie cred că ele au fost construite de legendarul popor chachapoya, care s-a instalat în Peru înaintea incaşilor, probabil în timpul populaţiei aymar. Or, aceşti chachapoya aparţineau unei rase cu pielea albă, ochi albaştri şi părul blond, tipic ariană. Suntem tentaţi să spunem hiperboreeană! În fond, etnologii au găsit celţi în Peru, dar ei nu acceptă acest lucru, deoarece nu pot explica argumentat cum s-a putut duce acest popor acolo!

Oare au minţit Pitagora, Herodot şi Aristotel?

Acum credem că identitatea rasei mexicanilor şi a celţilor din Europa este bine stabilită. Pe scurt, este în afara oricărei îndoieli că istoria clasică a Mexicului a fost falsificată, inventată de o conjuraţie dornică să arunce în umbră trecutul strămoşilor noştri. Civilizaţia planetei Terra nu s-a născut la Sumer, cum se vrea să credem, ea este de origine extraterestră, iar celţii au fost moştenitorii ei direcţi şi importanţi. Această afirmaţie era un lucru evident pentru grecii pe care noi îi considerăm iniţiatorii rasei albe şi din care pare să se fi născut toate civilizaţiile Europei.
Aristotel a spus: „Filozofia a început cu druizii”. Pentru Herodot, care vizitase Grecia, Egiptul, Libia, Fenicia, Babilonia, Persia, Tracia, Sciţia până la Dunăre, „druizii cunoşteau cerul, fapt care demonstrează profunzimea ştiinţei lor”. (Istorii, 14-111) Încoronat la Olimpia, Herodot este unul dintre geniile universal recunoscute, tot aşa cum Aristotel, numit „prinţul filozofilor”, chiar şi a celor din zilele noastre, reprezintă personificarea spiritului ştiinţific şi filozofic. Opiniile lor o confirmau pe cea a celui mai mare dintre maeştrii tuturor timpurilor, Pitagora, care, după ce a căutat iniţierea în Egipt timp de peste 20 de ani, a găsit-o, în final, în Galia. Conform relatărilor cronicarilor, Pitagora era convins că „druizii erau cei mai învăţaţi oameni din lume”. Declaraţiile sunt categorice şi dovedesc că civilizaţia celtică a fost prima din Occident şi Orient, deci mai veche decât civilizaţiile Egiptului, Greciei şi Asiro-Babiloniei. Această convingere s-a bazat în principal pe cunoştinţele de astronomie şi filozofie pe care le aveau druizii, pe concepţia lor privind materia eternă (spiritul) şi pe un Dumnezeu unic, creator al universului vizibil şi al „lumii de dincolo”.
Nu putem pune la îndoială judecata lui Pitagora, Herodot şi Aristotel, deoarece de-a lungul mileniilor nu a existat niciun alt geniu mai mare şi mai universal ca ei. Atunci cum se explică faptul că „istoricii” noştri (sic) nu ne vorbesc despre civilizaţia celtică decât atunci când o denigrează? Cum am putea explica faptul că religia creştină a satanizat şi sufocat religia celtică a Dumnezeului unic, totuşi identic cu Dumnezeul lui Moise şi Iisus? De ce au fost distruse sau creştinate monumentele druizilor? De ce, de la şcoala primară până la Sorbona, se predau istoria, ştiinţele, filozofia tuturor popoarelor vechi, cu excepţia celei a stămoşilor noştri? Există, în această problemă, o linişte scandaloasă. Cui îi este frică de adevăr?

13. CIVILIZAŢIILE MISTERIOASE ÎN SCOŢIA, FRANŢA, SARDINIA, MALTA

Nu cunoaştem mare lucru despre dolmenele, menhirele şi toţi megaliţii care, totuşi, abundă încă pe teritoriul Franţei. Ce ştim despre civilizaţia misterioasă care a construit în Franţa, Scoţia şi în alte zone din Europa numeroasele „fortăreţe vitrificate”? Desigur, acest subiect nu este tratat în cărţile

noastre „de istorie” (preferăm să nu spunem de ce), însă aceste fortăreţe vitrificate există, punând un semn de întrebare pentru individul curios, cel care îndrăzneşte să se intereseze de trecutul Franţei.

Răzbunarea zeului Azuria

Aceste fortăreţe sunt, la drept vorbind, nişte incinte, în general în formă eliptică, construite pe coline, sau care încercuiesc promontorii naturale abrupte. Zidurile lor, în partea inferioară, când pe o parte, când pe ambele, sunt făcute din pietre granitice vitrificate, care reprezintă pentru arheologi o enigmă aproape de nerezolvat. Incintele sunt protejate de ziduri de apărare, care poartă şi ele urme de vitrificare. La prima vedere, am putea crede că la baza zidurilor au fost arşi cărbuni, în scopul topirii granitului, pentru o mai bună coeziune a elementelor. Explicaţia devine puţin convingătoare atunci când vorbim despre interior, singurul vitrificat, în timp ce părţile exterioare, care uneori ating grosimi ce măsoară între unu şi doi metri, sunt construite din piatră naturală. În sfârşit, ea nu ne mai satisface absolut deloc când ne gândim la cele 1.300° necesare pentru declanşarea procesului de topire a materialelor.
Arheologul englez James Anderson, într-o carte editată în 1777, a fost primul, se pare, care a descoperit fortăreţele vitrificate din Scoţia unde, scria el, există un pământ feruginos, care a servit la tencuirea pietrelor; focul aplicat pe tencuială a produs vitrificarea! Charles Hoy Fort, în „Cartea blestemaţilor”, expune o teză şi mai stranie: Deoarece britanicii nu voiau să-şi vopsească pielea în albastru, zeul Azuria „şi-a revărsat electricitatea asupra fortăreţelor, ale căror pietre vitrificate şi topite există şi astăzi”. Principalele fortăreţe vitrificate din Scoţia sunt; Craig Phoedrick, Ord Hill of Kissock, Barry Hill, Castle-Spynie din Ivernesshire, Top-o-Noth, în comitatul Aberdeen, şi tumulii celtici vitrificaţi din Orcade (insula Sanday). Există fortărețe asemănătoare în Boemia.

Craig Phoedrick

Două construcţii sunt tipice: Craig Phoedrick şi Ord Hill of Kissock, „care se înalţă ca doi stâlpi imenşi pe colinele aflate la o distanţă de cca 6 km între ele şi situate la extremitatea golfului Moray, după oraşul Inverness, care par să apere accesul dinspre mare”. Arheologul Jules Marion descrie aceste fortificaţii ca o acropolă regulată ca formă, a cărei parte superioară plată, în formă de terasă ovală, este săpată în centrul unui bazin adânc de 2-3 metri, asemănător unui crater vulcanic. La baza acropolei, continuă J. Marion, circumferinţa întregii coline este acoperită cu blocuri de granit vitrificat, de dimensiuni uriaşe, şi care au făcut parte, în mod sigur, din construcţii. Acestea din urmă domină valea Ness în partea de est, unde panta este cea mai înclinată. Pietrele fortăreţei, de culoare închisă, sunt enorme, fiind legate cu un strat de mortar de grosimi inegale, ansamblul formând un conglomerat compact, foarte dur şi imposibil de desprins. Anumite blocuri, care au fost supuse unui foc intens, sunt arse ca nişte pietre vulcanice şi prezintă, „dacă le spargem, bucăţi mari vitrificate destul de asemănătoare în privinţa culorii şi consistenţei cu bucăţile de sticlă” sau cu un obsidian numit „tectite lunare”, înainte ca astronauţii să demonstreze că această materie nu exista pe Lună! Nu putem afirma cu siguranţă că Craig Phoedrick şi Ord Hill of Kissock au fost fortăreţe, presupunând că au fost faruri sau posturi de observaţie datând din epoca vikingilor. În realitate, nu cunoaştem absolut deloc destinaţia şi originea lor.

Fortăreţele vitrificate din Creuse

Nu deţinem mai multe informaţii privind datarea fortăreţelor vitrificate din Franţa, în număr de cel puţin 12. Obiecte îngropate sau scoase de sub dărâmături au fost datate ca aparţinând secolului al V-lea, dar bănuim că realizarea lor datează de câteva milenii, aşa cum mărturisesc manuscrisele irlandeze care vorbesc despre turnul incendiat din Tory. De altfel, cronicile istorice ar fi făcut referire la aceste fortăreţe dacă ar fi fost construite în urmă cu doar 1.500 de ani. Totuşi, putem

vedea, la Muzeul din Gueret, un bloc de granit topit în care se află un olan de origine romană, lucru care complică şi mai mult misterul.
Principalele fortăreţe vitrificate se află în Creuse: la Châteauvieux, la Ribandelle (în faţa lui Châteauvieux, pe malul opus al Creusei), la Thauron, Saint-Georges-de-Nigremont; în Bretania: la Peran; în Vienne, probabil la Thorus, în apropiere de Château-Larcher unde un fost promontoriu fortificat domină valea râului Cloucre (ruinele şi incintele nu au fost niciodată explorate sau eliberate. Astfel, este greu de ştiut dacă ele conţin blocuri vitrificate, însă analogia dintre Thorus şi Châteauvieux lasă să se creadă acest lucru); lângă Argenton (Orne); la Sainte-Suzanne (Mayenne).
Incinta de la Châteauvieux are formă ovală, cu o lungime axială de 128 m; zidul de apărare este un terasament gros de 7 m la bază şi 3 m la vârf. Pe aceste substructuri a fost construit, cu pereţi din granit, un zid. „Spaţiul dintre cei doi pereţi, scria de Nadaillac, este umplut cu un strat de granit topit, lat de 4 m, gros de 60 cm, aşezat pe un pat de tuf. Nu găsim nicio urmă de folosire a mortarului, aşa cum este cazul în Scoţia". În comparaţie cu pereţii exteriori, partea interioară a zidului este complet vitrificată!
Fortăreaţa antică de la Ribandelle-du-Puy-de-Gaudy, care a fost ocupată de celţi, apoi, succesiv, de romani şi vizigoţi, are aceeaşi structură. Se întinde pe un perimetru de 1.500 de metri şi o suprafaţă de 13 hectare. Interiorul zidurilor din granit vitrificat este separat de pereţi prin paturi de pământ îngrăşat cu resturi vegetale. Vitrificarea este superficială, având o grosime de 2 cm. Diferite indicii arată că edificiul a fost terminat când granitul topit a fost turnat în pereţi; sau cuptorul în care a fost topit se afla în interiorul zidurilor. O altă constatare: masa vitrificată este împărţită în parcele de cca 3 metri lungime, ca şi cum operaţiunile s-au derulat succesiv, şi nu în acelaşi timp. La Thauron, în apropiere de Bourganeuf, pietrele fortăreţei sunt uneori atât de arse, încât au devenit un fel de lavă; încă mai există resturi de bolţi.

Pietrele arse

Prosper Merimée a scris că zidurile de la Péran păreau să fi fost cimentate cu sticlă topită. Tabăra de la Péran, din comuna Pledran (Côtes-du-Nord), are o lungime de 134 m şi o lăţime de 110; în ţară este numită „Pietrele arse". Aceste pietre nu sunt legate cu mortar sau ciment, ci prin topire, ceea ce reprezintă un lucru extraordinar. Faptul că tabăra de la Péran este anterioară cuceririi romane este atestat de descoperirile făcute, care dovedesc că fortăreţele vitrificate sunt vechi de cel puţin 3.000 de ani. Ce civilizaţie necunoscută a construit aceste fortăreţe în Franţa, Scoţia şi Boemia? Probabil că e vorba despre celţi, lucru care ar denunţa trădarea anumitor istorici şi specialişti în preistorie care, pentru a face pe plac Conjuraţiei, au îndepărtat în mod deliberat un popor care ştia în epoca-fantomă a bronzului să topească la 1.300-1500° o rocă dură ca granitul! Procesul operaţiunii este necunoscut, dar se pare că aceşti chimişti din preistorie foloseau soda şi potasa pentru a face un fel de foc incendiar. Mai ştim, dar nu cunoaştem natura tradiţiei celtice irlandeze, că oamenii din Leinster ştiau „să construiască un zid roşu". Să fie acesta un zid de foc sau vitrificat? În orice caz, el reprezenta un tabu de netrecut. Aceeaşi tradiţie vorbeşte despre un „foc druidic" extrem de puternic. De Cessac, care a studiat fortăreţele antice din Creuse, a reuşit să topească un zid construit din amestec de granit şi lemn, dar încercarea sa nu este concludentă pentru suprafeţe mari.

Ipoteza druidului E. Coarer-Kolandan

În pasionanta lor carte „Celţii şi extratereştrii", druidul orb E. Coarer-Kolandan şi *ovatul* (druid galic ce făcea sacrificii şi prezicea viitorul) Gwezenn-Dana explică misterul fortăreţelor vitrificate:
«„Lansatoarele de flăcări" care au incendiat ţara. În cartea „Zei şi eroi ai celţilor", L. Sjoestedt vorbeşte despre o altă armă ştiinţifică folosită la acea vreme. În fiecare an, la data comemorării lui Şaman (1 noiembrie), venea un războinic, singur, să înfrunte oraşul Tara din Irlanda. Acest războinic, pe nume Aillenn Mac Neidhna, se apropia de cetatea terorizată şi, scuipând flăcări,

incendia, pe rând, toate cartierele. Finn, părintele lui Ossian, a pus capăt acestei ameninţări permanente, omorând incendiatorul cu sabia. Aruncătoarele de flăcări folosite în ultimele două războaie mondiale dau o explicaţie raţională a modului în care Aillenn Mac Neidhna arunca focul pe zidurile şi casele din Tara. Acest episod tinde să demonstreze că celţii, prin cunoştinţele lor de chimie, ştiau să folosească lichide sau gaze incendiare".

„Toriniz" turnul vitrificat. Turnul din insula Toriniz (Donegal, nordul Irlandei), astăzi insula Tory, încă mai exista în secolul trecut, iar arheologii au constatat cu uimire că vestigiile erau vitrificate. În faţa acestei probleme, s-au avansat trei soluţii:

1. Turnul care a aparţinut populaţiei fomore a fost atomizat de acei tuatha, la sfârşitul celei de-a doua bătălii de la Mag Tured. Căldura foarte mare degajată de armele lor ştiinţifice (lansatoare de flăcări sau nor atomic) a vitrificat granitul fortăreţei. (notă**:** Tuatha de danann era un popor misterios, expert în magie, care a invadat Irlanda. Ei veneau din „Ţara movilelor", situată „dincolo de Marea Întunecată" şi au fost iniţiatorii celţilor acum 4.000 de ani).
2. Turnul a fost tencuit cu o materie izolantă, vitroasă, care l-a protejat de radiaţiile emanate de armele ofensive...
3. Doar baza construcţiei este din material dur. Deasupra unei temelii de granit se ridică turnul, în întregime compus din materie vitrificată. Un incendiu de mari proporţii, o atomizare sau folosirea energiei solare pot fi o explicaţie a fenomenului.»

Turnurile din Scoţia

Turnurile din Scoţia, numite şi *brochs*, din insulele Shetland şi Orcade, sunt construcţii din piatră în formă de degetar, uriaşe, în care se intră printr-un culoar lung şi îngust. S-a crezut că aceste locuinţe cu un acces greoi au servit locuitorilor insulei la apărarea împotriva incursiunilor vikingilor, în secolul al XI-lea. Mult mai plauzibilă este teza care le datează din perioada primelor migraţii ale celţilor în Occident, ale picţilor (şi pictonilor din Poitou), dar nu avem nicio certitudine în această privinţă. Picţii au trăit în Scoţia acum cel puţin 4.000 de ani şi probabil că au o legătură cu civilizaţia din insulele Shetland şi Orcade. Aceste *brochs* au, în general, o incintă identică cu cea a fortăreţelor vitrificate din Dun Aengus.

Dun Aengus

Construit pe o faleză înaltă, dominând oceanul de la o înălţime de 60 de metri în Insulele Aran, la vest de Irlanda, Dun Aengus este una dintre cele mai frumoase şi mai enigmatice fortăreţe din Europa Occidentală. Aici există trei ziduri de apărare de formă semicirculară, cel mai mic din interior având o cale de acces circulară şi camere de locuit. La exteriorul fortăreţei, solul este presărat cu pietre mari ridicate – cai de friză – pentru a împiedica invadatorii să pătrundă în interior. Arheologul Peter Harbison, care este un specialist renumit, presupune că Dun Aengus are o vechime de câteva secole înaintea erei noastre, dar că a fost folosit ca bastion până în secolul al XVII-lea.

O tradiţie atribuie fribolgilor, popor preceltic din epopeea irlandeză, construirea acestui ciudat Babilon care probabil că acum 3.000 de ani nu era la fel cum îl vedem noi azi. Într-adevăr, e foarte posibil ca eroziunea produsă de ocean sau o prăbuşire a falezei să fi distrus jumătate din fortificaţii. Alte ipoteze, mai îndrăzneţe, spun că Dun Aengus ar fi fost o escală feniciană pe drumul staniului – atunci, de ce o fortăreaţă? – sau un sistem de apărare a popoarelor vechi din Irlanda împotriva vecinilor lor puternici... atlanţii! În mod sigur s-a mers prea departe, dar, făcând referire la mitologia celtică, putem crede că fortăreaţa situată deasupra „mării occidentale", Marea Întunecată a Strămoşilor, era un post de observare şi de apărare împotriva poporului tuatha de danann, care a invadat Irlanda pentru a aduce aici civilizaţia lor şi a distruge hegemonia uriaşilor fomore.

Civilizaţiile nuraghilor

Deşi ipoteza noastră este total diferită de cea a arheologilor clasici, suntem de părere că un popor preceltic a emigrat din munţii înalţi ai Iranului spre continentul occidental şi Oceanul Atlantic. Acest popor, pe care îl vom numi „arian”, este posibil să fi avut un alt nume, pe care nu îl cunoaştem. Arienii, care au format ramura principală a celţilor, au pornit în căutarea patriei-mamă dispărute, Atlantida, din Irlanda până în Senegal, jalonând drumul parcurs de megaliţi imenşi şi construcţii din ce în ce mai elaborate, pe măsură ce înaintau în timp şi spre ţinuturi unde îşi îmbogăţeau cunoştinţele cu cele ale altor popoare care supravieţuiseră potopului. Aceasta ar putea fi, pe scurt, protoistoria strămoşilor noştri.
Regăsim, într-adevăr, o înlănţuire logică, de la megaliţii grosieri din Stonehenge la cei din Carnac, apoi la civilizaţia deja mai rafinată din Filitosa (Corsica). Din Corsica, arienii-celţi deveniţi navigatori au trecut în Italia, Sardinia, Grecia, Malta, Fenicia, unde civilizaţia lor s-a închegat şi s-a întins în tot bazinul mediteranean. În Sardinia, s-au instalat mai multe etnii care au dezvoltat o artă încă primară, din care ne-au rămas vestigii importante, îndeosebi la Barumini. Constructorii din Barumini sunt numiţi toreeni, datorită formei circulare pe care au dat-o propriilor locuinţe şi fortăreţe. Civilizaţia lor este numită „a nuraghilor”. În acest trecut, parţial mitic, Peninsula Italică era încă la stadiul barbar, ca de altfel întreg restul lumii occidentale. Civilizaţia insuficient cunoscută a nuraghilor s-ar fi născut acum 3.500 de ani, continuând să existe sub dominaţiile punică şi romană, dar noi credem că ea este mult mai veche. Construcţiile din Barumini au un sistem de apărare impozant, cu fortăreţe prevăzute cu patru turnuri legate între ele prin tranşee foarte solide. Acest sistem este înconjurat de un al doilea zid de apărare prevăzut cu turnuri, totul formând un labirint presărat cu numeroase obstacole. Zidurile sunt realizate din blocuri imense necimentate, destul de asemănătoare cu cele de la Sacsahuaman din Peru şi Dun Aengus din Scoţia.

Un templu în formă de mână

Cele mai mari situri preistorice din Europa nu sunt cele de la Carnac sau Stonehenge, aşa cum se crede în general, ci în insula Malta şi în insula vecină, Gozo, unde putem admira ansambluri megalitice fără pereche în lume. În timpul fenicienilor, Malta se numea Ogigia. Sub dominaţia greacă, numele ei a devenit Melite, iar insula Gozo a fost numită Gaulos. Aceasta este insula lui Calipso, descrisă în Odiseea, Calipso fiind regina Ogigiei. Desigur, aceste cetăţi sunt cunoscute de specialiştii în preistorie, însă misterul lor nu este elucidat. Oficial, nu se ştie nimic despre popoarele care au construit aceste oraşe megalitice, care au nume cu consonanţă arabă: Hagar-Qim, Mnajdra, Ghar Dalam, Ggantija sau care au fost botezate de greco-latini: templele Jarxien, Hypogeum etc. Totuşi, aici putem vedea o continuare naturală şi mai stilizată a construcţiilor celtice din nord şi a nuraghilor din Sardinia.
Unul dintre cele mai importante temple, Hagar-Qim, situat la 10 km de La Valetta, este un fel de Stonehenge din piatră calcaroasă care, la fel ca în Barumini, este construit în formă de labirint, cu săli interioare, dar ovale, nu rotunde. Hagar-Qim (sau Hadjar-Kim) înseamnă „pietre de cult” sau „pietre ridicate”; unele ating o înălţime de 5 m (cel mai mare bloc se află la Ggantija: 5x8x4 m). „Este un templu fără plafon, ca să primească razele soarelui, lunii şi ale altor aştri, scria Emile Isambert în cartea sa „Orient, Malta, Egipt”, iar rugăciunea se făcea la aceste divinităţi, fără existenţa vreunei bolţi”. Cu toate acestea, arheologii cred că templele malteze erau acoperite cu piatră, în genul celor din Provence.
Dintr-o vedere aeriană, planul de la Hagar-Qim este un fel de treflă dublă sau de mână, dar prima impresie, văzând trilitele şi pietrele ridicate, este că ne aflăm în faţa unui Stonehenge un pic mai savant, comparativ cu cel din Anglia. În timpul săpăturilor arheologice, au fost găsite 7 statui ale unor fiinţe obeze, pe care unii arheologi le-au identificat ca fiind cei 7 cabiri. În interiorul templului, se pot vedea, la intrarea în labirinturi, „orificii de oracole”, despre care vom vorbi în continuare, şi o

dală sacră încastrată care conţine două spirale gravate în relief, în mijlocul cărora recunoaştem un *omphalos* (ou sacru). Treapta dalei reprezintă un „prag sacru”, unde oficiau preoţii sau preotesele. Hagar-Qim se afla la început într-un tumul, absidele având deasupra lor cupole cu console şi culoarele protejate de lungi dale orizontale. Aşadar, stilul monumentelor din Malta aparţine ţărilor tipic celtice.

Hipogeul din Hal-Saflieni

În 1902, în timp ce construiau un imobil, lucrătorii de la terasamente au descoperit la Paola, la 3 km de La Valetta, hipogeul de la Hal-Saflieni, o înlănţuire vastă de grote subterane, alei şi camere, care reproduceau pe trei etaje principalele caracteristici ale templelor în aer liber. Planul hipogeului este foarte curios: dacă cel de la Hagar-Qim are forma unei mâini, cel de la Paola „reprezintă construcţia ideală a omului, aşa cum este concepută de ezoterişti, adică axată pe 7 centre: sexual motor, instinctiv, emoţional normal, emoţional superior, intelectual normal, intelectual superior”. A. Hubert-Bonnal, care a studiat simbolismul Maltei, vede în orientarea generală a hipogeului „procesul evolutiv uman, al tipului terestru, al echilibrului perfect”. În concluzie, el descoperă aici centrul unei civilizaţii spirituale cu o concepţie foarte dezvoltată a legilor cosmosului. De fapt, planul hipogeului de la Hal-Saflieni are o formă umană, cu un cap, un bust, corp, două picioare şi sex masculin foarte bine evidenţiat. Cea mai mare sală situată la nivelul superior trebuia să reprezinte naosul (sfântul sfinţilor) cu o masă pentru sacrificii (de animale). La cel mai jos nivel, la o adâncime de 12 metri, ultima treaptă a scării labirintului este înaltă de 2 metri. Probabil că folosea la păstrarea comorii, sau poate, lucru foarte probabil, acolo se afla rezerva de apă. Maurice Déribéré afirmă că vechimea hipogeului este de 6.000 de ani. Aici s-au găsit cca 7.000 de corpuri incinerate, dar această destinaţie a hipogeului ar fi mult mai târzie.

O centrală de stereofonie veche de 6.000 de ani

Mult mai misterioasă, mai impregnată de ezoterism decât civilizaţiile de la Stonehenge, Barumini, Machu-Picchu şi Chichen Itza, cea din Malta, „insula sacră”, pare să fi avut cultul unei Mater ciudate, mult mai obeză decât toate celelalte Mater din epocile preistorice. Cercetările arheologice au permis scoaterea la iveală a unor statui, toate fără cap, reprezentând, credem noi, femei care, în marea lor majoritate, nu au sâni. Aceşti mastodonţi de carne, aproape la fel de laţi cât înalţi, au braţele încrucişate sub piept, asemenea lui Venus din Quinipily, sau numai un braţ, celălalt atârnând pe şold. Christia Sylf le numeşte „Obezele” şi se miră că ele nu prezintă sânii voluptoşi şi hrănitori care reprezintă marca logică şi apanajul „femeilor antice”. „Să fie oare, scria Sylf, o castă a „marilor senzitivi” special trataţi, de eunuci, castraţi, nereproducători, evident, dar care posedau caracteristicile lunare ale mediumilor, a căror feminitate forţată, exagerată, permitea obţinerea capacităţilor de captare paranormală?”
Aşadar, trebuie să credem că nu este vorba despre *Mater*, ci despre creaturi aproape asexuate, pregătite fizic şi psihic într-un scop religios bine stabilit. Or, acest scop devine evident când studiem arhitectura labirintului hipogeului, un labirint subteran vast, construit de un popor misterios, în scopul inducerii unei stări speciale fecioarelor-oracol. Aici, totul a fost amenajat pentru a răspunde legilor acusticii, înţelese în mod admirabil. Vocile, sunetele emise într-o sală, se îndreaptă prin reflexii ştiinţific studiate până la o cameră de ecou, amplificându-se în cavităţile dreptunghiulare ale căror plafon şi pereţi au fost cu grijă nivelaţi, şi trecând apoi prin deschizăturile ovale sau pătrate, asemănătoare camerelor de rezonanţă. Pe un perete, la un nivel puţin mai ridicat, o altă fereastră ovală are laturi concave, pe care figurează trei discuri pictate în ocru roşu. Dacă o persoană cu voce profundă vorbeşte în această deschizătură, cuvintele pronunţate sunt repercutate foarte clar. Presupunem că toate aceste Mater fără sâni, invizibile, ascunse în sala de emisie, ascultau întrebările puse de preoţi şi răspundeau într-un mod atât de puternic şi inuman, încât fidelii credeau

că aud însăşi vocea zeilor. Pe un perete din sala de emisie, lângă plafon, s-a descoperit un canal mic făcut în piatră, care avea rolul să transmită printr-un al doilea canal cuvintele divine, producând astfel un efect de stereofonie. În concluzie, sălile, anticamerele, culoarele hipogeului au fost realizate de un arhitect savant, pentru a servi drept studiou de emisie, reflexie şi ascultare.

„Obezele"

Aceste constatări, ducând la înţelegerea rolului templului, ne permit să ne imaginăm natura „obezelor". Probabil că ele erau femei însărcinate să facă preziceri. Trăiau în camerele subterane şi nu vedeau niciodată lumina zilei, devenind, astfel, prin lipsa lor de mişcare, obeze, până când nu mai puteau merge. Statuile le reprezintă fără sâni, deoarece erau în mod sigur castrate, după cum presupune Sylf, şi determinate din punct de vedere psihic să-şi cultive înclinaţiile înnăscute pentru clarviziune şi intuiţiile paranormale datorită cărora fuseseră alese de preotese. Atunci, „obezele" se îngrăşau, dezvoltându-şi al treilea ochi şi dobândeau în urma castrării vocea de bărbat indispensabilă ca să intre în jocul înşelător, dar, în mod sigur, fără să ştie. Ele oficiau la Hagar-Qim, Mnajdra, unde „orificiul oracolului" este în continuare vizibil, bine decupat într-o piatră groasă, în toate templele din Gozo şi Malta, dar este sigur că Oracolul de la Hal-Saflieni avea o notorietate deosebită, datorită înşelătoriei magistrale de acolo! Mulţimea de credincioşi credea că în acel loc zeii vorbeau cu adevărat, întrucât se putea auzi sunetul puternic şi vibrant al vocii lor!
Iată, aşadar, misterul hipogeului din Malta care ar fi fost elucidat dacă nu am fi găsit, în afară de „obeze", o Mater, la drept vorbind la fel de obeză ca şi celelalte, dar care se diferenţia de restul prin sânii ei proeminenţi şi poziţia culcată. În acest caz, este vorba despre o Mater şi putem crede că, paralel cu condiţionarea „obezelor", preoţii creşteau în celulele subterane de la Hal-Saflieni femei care trebuiau să nască, probabil viitorii membrii ai cultului. Enormele nu au cap, însă ştim că le putem pune unul din lemn, fixat pe o tijă din fier. De altfel, în acest scop este prevăzut un orificiu în gâtul statuilor. Fecioarele-oracole erau, fără îndoială, zeificate, li se ridicau statui, dar se păstra întotdeauna corpul din piatră în timp ce capetele erau interschimbabile.

14. MÂNIA CERULUI

Tatonând, selectând adevărurile probabile, eliminând falsurile dovedite, putem stabili ordinea marilor evenimente care oferă o faţă trecutului. Dar istoria este şi o problemă de date şi nu avem repere cronologice care să situeze cu exactitate aceste evenimente în timp. Delimităm marile perioade preistorice într-un mod empiric, cât se poate de grosolan, într-un secol în care distanţele sunt măsurate în miimi de micron şi timpul în milionimi de secundă.

O dată: Venus în anul 3.000 î.Hr.

Baza care este naşterea lui Iisus Hristos nu are nici o rigoare ştiinţifică, deoarece este imposibil să ştim, chiar cu o eroare de câţiva ani, când s-a produs evenimentul. Mai departe în timp, îi situăm cu aproximaţie pe Pitagora, Buddha, dar, odată cu Homer şi cu războiul Troiei, pătrundem în ceaţa epocilor zise „a fierului şi a bronzului", care sunt nişte farse nostime, imaginate de cei care se ocupă de preistorie.
În mod incontestabil, o civilizaţie atât de ştiinţifică şi de raţională ca a noastră ar trebui să stabilească un calendar astronomic, ceea ce într-o zi se va face în mod obligatoriu. Totuşi, două epoci ar putea să fie datate cu o anumită precizie: cele ale evenimentelor care au motivat micul şi marele potop. Micul potop, despre care deţinem multe relatări, a avut loc din eroarea planetei Venus care, venind în atmosfera noastră ca o cometă, a intrat în capcana sistemului solar şi s-a stabilizat aici ca planetă. Date astronomice serioase – tabelul hindus de Tirvalur, tabelele astronomice caldeene, mărturia tradiţiilor de pe glob, venirea la putere simultan a numeroşi zei venusieni – nu ne permit să ne îndoim de autenticitatea fenomenului. Data, care ar putea fi calculată cu precizie, se

situează la o depărtare de 5.000 de ani de secolul nostru, adică pe la anul 3.000 î.Hr. Al doilea eveniment care ne interesează, marele potop universal, este fixat în timp dar, fără să fie negat de majoritatea savanţilor, îi contrariază atât de mult pe specialiştii în preistorie şi pe astronomi, încât ar fi nepotrivit să-i punem în banca acuzaţilor. Or, de mai mulţi ani, geologia, glaciologia, mai ales, au făcut progrese uimitoare şi au adus nu numai dovezi ale potopului universal, ci şi elementele care permit datarea lui.

Specialiştii în preistorie nu au deloc dorinţa să accepte ca real acest cataclism, care a fost un adevărat sfârşit al lumii, căci le dă peste cap teoriile construite pe filiaţia obscură a omului din maimuţă, sau pe nişte fiinţe zise din Paleolitic şi din Neolitic, a căror abuzivă interpretare am demonstrat-o matematic. Astronomii au decretat că ordinea planetară nu a suferit nicio tulburare notabilă de multe milenii; apariţia lui Venus pe cerul nostru le tulbură, aşadar, profund liniştea. Pe de altă parte, istoricii, aserviţi unei mitologii religioase fără bază ştiinţifică, ci dogmatică prin esenţă, nu pot deloc – altfel ar fi consideraţi eretici – să admită nişte relaţii care nu se aliniază după cele ale Bibliei. Totuşi, părându-ne că istoria oamenilor a fost falsificată de la potop până la era creştină, am vrea, în mod cinstit, să facem câteva rectificări şi să prezentăm teze noi, în acord cu faptele, aşa cum probabil s-au petrecut. Punctul de plecare al acestor teze este potopul, care a modelat o nouă configuraţie a globului şi a fost adevăratul an 1 al omenirii actuale.

Lumină asupra grotelor din Lascaux

Lumea civilizată cunoaşte această minune nr. 1 a globului: grotele de la Lascaux, din Dordogne, unde se găsesc cu nemiluita picturi rupestre admirabile, datând din Magdalenian. Desenul este sobru, clar, precis şi denotă o ştiinţă a observaţiei şi a mişcării pe care nu o aveau pictorii din Renaştere. Coama animalelor este pictată „cu pistoletul” sau, mai exact, prin pulverizarea culorilor printr-un tub. Or, troglodiţii din Magdalenian, acele „nulităţi” care au creat această expoziţie de pictură, au avut o singură preocupare: să-şi dovedească ştiinţa şi talentul artistic. Aceste fresce au 25-30.000 de ani, după spusele specialiştilor, reproduse în pliantele publicitare care laudă grotele de la Lascaux. Apoi, picturile din Magdalenian s-au apropiat de epoca noastră: 15-20.000 de ani... iar acum numai 12.000 de ani!

Dumnezeule, greşeala este ceva omenesc şi suntem dispuşi să iertăm din toată inima această libertate de datare! Dar rămâne inadmisibil că a fost escamotată învăţătura descoperirii. Un fapt sare în ochii oricărui om onest: aceşti magdalenieni capabili să deseneze şi să picteze cu atâta artă nu erau nişte primitivi, nişte brute! În etnologie există o constatare bine stabilită, şi anume că noţiunea de artă, mai ales de pictură, fără scop utilitar, dovedeşte că o civilizaţie a ajuns în punctul crucial în care vor apărea marile invenţii: maşini agricole, organizarea oraşelor, industria de armament etc.

În mod incontestabil, oamenii din Lascaux, autorii unor fresce prodigioase, ştiau „cel puţin” să construiască un zid din piatră, o casă prevăzută cu o vatră! În mod incontestabil, într-un secol-două, aveau să ajungă la topirea metalelor, la practicarea agriculturii, la creşterea vitelor, la edificarea unor oraşe clădite din piatră. În o mie de ani, ar fi trebuit să ajungă la praful de puşcă, la tipar... În două mii, în trei mii de ani, ar fi trebuit să dobândească cunoştinţele noastre: să organizeze curse de maşini și meciuri sportive, să lanseze rachete spaţiale... Or, în timp ce totul anunţa înflorirea apropiată a unei civilizaţii şi venirea unei ere de mari invenţii, nu s-a întâmplat nimic! Şi nu numai că oamenii din Lascaux n-au inventat praful de puşcă şi bicicleta, dar au şi „dispărut”. Oare acest fenomen uimitor n-ar fi trebuit să atragă atenţia docţilor noştri specialişti în preistorie? Ba da. Dar ar fi trebuit să admită autenticitatea unui eveniment primordial care trebuia negat cu orice preţ: potopul universal. Căci un singur motiv explică oprirea bruscă şi totală a civilizaţiei magdaleniene, a acelor oameni care purtau pălărie, haină, pantaloni, încălţări şi ale cărei „nulităţi” pictau în grote: un cataclism gigantic care i-a nimicit! Nu este cât se poate de evident?

Martori irecuzabili

Tradiţiile a cinci părţi din lume, atât Occidentul european (scandinavi, celţi şi greci), cât şi evreii, caldeenii, hinduşii, irochezii, amerindienii sioux, mayaşii, incaşii, negrii din Africa şi metişii din Oceania pomenesc de un mare potop. O astfel de unanimitate face foarte improbabil faptul ca oameni izolaţi pe insule sau de pe continente atât de depărtate unele de altele să fi putut inventa o legendă ale cărei detalii să fie analoge, dacă nu identice. A nega că globul nostru a fost, în timpuri preistorice, perturbat – chiar de multe ori – de cataclisme interne sau cosmice ar echivala cu a susţine că răcirea planetei s-a făcut prin magie, munţii ridicându-se cu o lentoare plină de cuminţenie, iar abisurile formându-se astfel, încât să nu tulbure somnul stirpei marine. Ar mai trebui să admitem că nici cometele nu pot să întâlnească planete, că navele n-ar putea face explozie. Pe scurt, că Universul e un ceas bine reglat, unde nu s-ar putea produce niciun fel de fenomen exploziv. Niciun savant nu s-ar aventura să susţină o astfel de teză. Începând din era primară, s-au produs numeroase potopuri, şi totul ne face să credem că sunt supuse unor cicluri universale, care alternează de la un pol la altul. Din anul 1248, emisfera noastră boreală a început să se răcească, în timp ce emisfera australă a început să se încălzească. Periodicitatea acestui ciclu fiind de 21.000 de ani, putem crede că un nou potop se va produce în anul 11.748. Prin urmare, au avut loc bulversări, pe care le dezvăluie, de altfel, studiul diferitelor fenomene cosmice, meteorologice şi geologice.

Quasarii şi potopul

Quasarii sunt corpuri cereşti relativ mici, a căror importanţă ca volum se situează în general între stea şi galaxie, dar care emit o energie colosală, mult mai intensă decât Calea Lactee. Variaţiile de luminozitate ale quasarului 3 C 273 par să dovedească faptul că aceste corpuri se dilată sau se contractă periodic, ca pentru a compensa pierderile sau creşterile universului nostru, jucând astfel rolul unor regulatori cosmici. Acest fenomen l-a făcut pe astrofizicianul Fred Hoyle să formuleze o teză fantastică, totuşi în deplin acord cu tradiţia, pe care scriitorul André Schubnel o explică astfel:
„De mai bine de 10 miliarde de ani, Universul a atins progresiv niveluri crescătoare de organizare: galaxie, stea, planetă, viaţă. Dar, într-o zi, toată această materie va redeveni pulbere de atomi şi totul va reîncepe fără noi... Unui timp al arhitecturii îi va urma un timp al autodinamitării şi aşa mai departe...”. În această teorie, masa oricărui corp ar depinde de conţinutul global al Universului, care ar fi supus la fluctuaţii (expansiune, explozie, reorganizare). Ne-am putea mira, în acest caz, că micul nostru glob terestru cunoaşte potopuri şi bulversări periodice, în acord cu fluctuaţiile cosmice? „Studiul fenomenelor geologice evidenţiază existenţa ciclurilor”, scria specialistul în preistorie Furon, iar glaciologul Milankovici a atribuit fenomenului glaciaţiunilor o cauză extraterestră: ciclurile radiaţiilor solare.

Meteoriţii şi potopul

Pe globul nostru cad anual mii de meteoriţi, a căror masă variază de la câteva grame, până la câteva tone. Statisticile indică faptul că un meteorit de câteva mii de tone ar trebui să tulbure liniştea terestră la fiecare 7-8.000 de ani. Aşadar, cauzele potopului sunt numeroase! S-a calculat că un meteorit cu un diametru de 50 km, căzând în largul Capului Verde, ar provoca un val capabil să acopere construcţiile portuare ale Oceanului Atlantic. Căzând pe Pământ, el ar produce un cataclism pe tot globul, putând să provoace alunecarea polilor, care nu sunt – mai ales Polul Sud – într-un echilibru foarte stabil, în vârful perei terestre! La un diametru de peste 100 km... ar însemna în mod automat potop universal. Pe de altă parte, trebuie să ţinem cont şi de şansele întâlnirii cu planeta noastră a unei comete sau asteroid. Faptul nu este chiar atât de rar pe cât se crede, deoarece, în 1966, câţiva astrofizicieni, printre care şi S.T. Butler, profesor la Universitatea din Sydney, exprimau unele îngrijorări în privinţa unei posibile coliziuni a Pământului cu asteroidul botezat

„Icar”. Icar nu este prea mare, traiectoria lui trece la cca 7 milioane de kilometri de Pământ, dar puterea lui explozivă este egală cu cea a o mie de bombe atomice cu hidrogen. Incontestabil că au existat mulţi Icari în viaţa sistemului nostru solar; nu toţi ne-au nimerit, dar unii probabil că au provocat coliziuni teribile. În sfârşit, trebuie să mai amintim că în jurul Pământului gravitează asteroizi proveniţi, după toate probabilităţile, de la o planetă care a făcut explozie:
Hermes = diametru de 1.200 m.
Adonis = stâncă rătăcitoare în formă de caltaboş, lung de 400 m.
Amor = stâncă rătăcitoare de câteva sute de metri.
Eros = în formă de halteră, lung de 40 km.
Cometa Halley, care va trece prin apropierea Pământului.
Se poate oare admite că nici un alt asteroid, deosebit de percutant, nu a lovit Pământul în perioada cataclismului?

Pietre misterioase şi meteoriţi

Este greu de identificat cei mai mari meteoriţi de pe glob, fie că se află pe fundul mărilor, fie că au format coline sau grămezi stâncoase greu de recunoscut, fie că zac sub pământ, în fundul craterelor pe care le-au provocat.

Marile cratere sunt:

Chubb din Lingava (Labrador): 3.350 m
Meteor Crater (SUA): 1.300 m
Wolfe Crater (Australia): 853 m
Aouelloul (Mauritania): 250 m
Henbury (Australia): 220 m

Cei mai grei meteoriţi au fost găsiţi la:

Cap York (Groenlanda): 36.000 kg
Bacubirito (Mexic): 27.000 kg
Otumpa, lângă Tucuman (Argentina), masă de 15.000 kg, despre care se credea că este aflorimentul unui zăcământ metalifer.
Villamette (SUA): 14.000 kg
Bemdego (Brazilia: 9.000 kg
Krasnoiarsk (URSS): 375 kg
Paragould (SUA): 338 kg
Molina (Spania): 116 kg

Pietrele misterioase, căzute pe Pământ, erau numite de cei din vechime *ceraunia, pietre de fulger, betili* sau *pietre însufleţite.* Li se atribuia proprietatea de a „înota în apă în sunet de trompetă” sau aceea, şi mai miraculoasă, de a intra în pământ imediat ce erau pronunţate nume spurcate. Se spunea că în ele se aflau zei şi, din această cauză, erau păstrate în temple sau li se aduceau, acolo unde se aflau, onoruri divine. Iată cei mai celebri aeroliţi din lume:

- Pietrele negre din Templul Soarelui din insula de pe lacul Titicaca, în Bolivia, Peru. Aceste pietre ar fi fost aduse de Orejona, mama oamenilor, venită de pe planeta Venus.
- Cele trei pietre negre din *Kabba* de la Mecca, aduse din cer de îngeri.
- Piatra lui Apollo, neagră, tare, grea, care se crede a fi un aerolit. Helenius, fiul lui Priam şi celebru ghicitor grec, deţinea, se spune, cunoaşterea adevărului prin magia unei pietre dăruită de Apollo.

Conform legendei, Helenius, ca să obţină oracolul zeilor, agita piatra deasupra capului, recitând invocaţii. Atunci piatra vorbea cu un glas ciudat, înăbuşit, plăpând, anunţând viitorul.
- Piatra Cybelei de pe Muntele Ida (Frigia, la est de Troia). Masă de fier ce se crede a fi un aerolit.
- Mama Zeilor de la Pessinonta (Frigia), dar şi în Creta şi Teba celor Șapte Porţi. Cultul lui Cybele-Astarte.
- Piatra Dianei de la Efes. Conform tradiţiei, statuia zeiţei şi pietrele din templu ar fi căzut din cer. Se celebrează cultul Dianei-Artemis, adică, al stelei Venus şi nu al Lunii, aşa cum s-a pretins. Diana (*diano* = steaua dimineţii) era sora lui Apollo, care el însuşi era Gwyon şi Bel-Heol al celţilor, Hermes al egiptenilor.
- Ancyle al romanilor, masă de fier meteorică căzută din cer în timpul domniei lui Numa Pompiliu (pe la 700 î.e.n.). După o profeţie a Cărţilor Sibiline, pierderea sa avea să anunţe căderea Romei.
- Piatra din Argos, căzută în 465 î.e.n., în provincia Tracia, l-a făcut să creadă pe filozoful Anaxagoras că bolta cerească era alcătuită ca un zid de piatră, care pierdea uneori o parte din el.
- Elagabal din Emesa, Siria. Era o piatră neagră şi conică, pe care o adorau fenicienii. Varius Avitus Bassianus şi-a împrumutat de la ea numele de împărat, Heliogabal, în amintirea templului unde, se spune, era venerat Soarele. Şi aici a avut loc, în mod voit, o falsă identificare. Piatra din Emesa nu era legată de cultul Soarelui (Elah Gabala), ci de un cult necunoscut, probabil cel consacrat Asimei, divinitate a oraşului Hamath aflat în apropiere.

Pe lângă aceşti aeroliţi celebri – sau poate în legătură directă cu ei – se cuvine să amintim munţii magnetici, al căror fier puţin oxidat, de un negru strălucitor, compact, are doi poli şi joacă exact rolul unui magnet natural. Cei mai renumiţi sunt cei de la Dannemora (Suedia), la nord de lacul Watter, de la Taberg, în sudul aceluiaşi lac, şi de la Utoe (Finlanda).

Glaciologii: potop în urmă cu 12.000 de ani

Până de curând se presupunea că ultima glaciaţiune terestră – Würms – s-a întins, cu topire foarte lentă, pe o durată de 100-150.000 de ani. Bazându-ne pe lucrările cele mai recente ale marilor glaciologi, precum S. Jelgersma, V. Romanovski şi André Cailleux, putem preciza în zilele noastre unele puncte fundamentale, care pun evenimentele la locul lor.
1. Ultima topire a gheţurilor (ultimul maxim glaciar) a avut loc în urmă cu 12.000 de ani (cu o aproximaţie de 2.000 de ani).
2. Ea a fost extrem de brutală şi, după toate aparenţele, cauzată de un şoc suportat de planeta noastră, sau de un fenomen cosmic cu efecte asemănătoare (de exemplu, trecerea unei comete).
3. Cataclismul a avut un caracter universal, toţi gheţarii de la poli topindu-se în acelaşi timp. Globul terestru a fost măturat de un val gigantic. În acelaşi timp, geologii au căpătat certitudinea, bazată pe dovezi ştiinţifice, că pe la anul 10.000 î.e.n. (în urmă cu 12.000 ani), viteza de sedimentare pe fundul mărilor a scăzut considerabil, în timp ce o schimbare bruscă a climei afecta tot globul.

Teza unui potop universal, provocat de topirea bruscă şi deraparea masivului polar, este, aşadar, un fapt bine stabilit şi bine datat în timp. Cu această cheie de aur a istoriei, preistoriei şi geologiei, putem acum să întredeschidem poarta interzisă a trecutului, punând capăt rătăcirilor unor pontifi care, cu toată forţa, vor să ne inventeze geneza. Ironia sorţii, bunul abate Breuil, somitate mondială în materie de preistorie, a construit numeroase teorii fără valoare, pentru că n-a dat crezare Bibliei şi poveştii lui Noe: n-a înţeles lecţia de la Lascaux şi a căutat toată viaţa verigi darwiniene.
În groapa marină de la Cariaco (Venezuela), la 350 km est de Caracas, sondajele au permis să se constate că sedimentele de pe fund văzuseră lumina zilei – aer şi soare – în urmă cu 12.000 de ani. Ar fi dovada că valuri înalte de 1.500 m s-ar fi rostogolit pe glob în acel loc, a căror înălţime a escaladat probabil munţii până la o altitudine de aproape 2.000 m. Or, un astfel de val are o

intensitate destul de mare ca să distrugă omenirea din majoritatea regiunilor globului, cu excepţia unor grupuri împrăştiate pe platourile înalte, care n-au fost afectate de creşterea nivelului apelor.

15. VENUS, PLANETA STRĂMOŞILOR NOŞTRI

Popoarele din vechime, mai conştiente decât noi de integrarea lor în ordinea universală, nu se temeau de nimic mai mult decât de căderea cerului. Este adevărat că pe vremea aceea, erau foarte aproape de marile bulversări cosmice care făcuseră să se cutremure planeta, evenimente atât de departe acum, încât contemporanii noştri le-au pierdut amintirea sau nu vor să tragă învăţăminte de pe urma lor. Ne imaginăm ridicatul din umeri nepăsător, dacă nu incredul, pe care îl poate provoca această temere! Totuşi – ca şi în urmă cu mai bine de 4.000 de ani – într-o zi, o cometă mică se va ivi la orizont, Pământul se va răsturna, nordul va deveni sud, estul va trece la vest... şi totul se va fi sfârşit, atât pentru cunoscători, cât şi pentru spiritele tari! Dar veţi spune că şansele ca Pământul să se întâlnească cu o cometă sunt infinit de mici: de ordinul 1 la 281 de milioane, după calculele astronomilor!

Sfârşitul lumii la fiecare zece mii de ani

Globul nostru fiind acum, după părerea geologilor, vechi de 5-10 miliarde de ani, putem deduce că sfârşitul lumii terestre e foarte aproape! Ba chiar ar fi trebuit să se producă deja! Din fericire, aceste calcule nu sunt foarte corecte. Totuşi, Pământul are 100% şanse să fie perturbat în mod catastrofal la fiecare 5-10.000 de ani, căci dacă nu este lovit de comete, ele pot să treacă destul de aproape pentru ca influenţa lor să fie dezastruoasă. Profesorul american Immanuel Velikovsky, într-o carte extraordinar de bine documentată şi cu o clarviziune excepţională**,** „Lumi în coliziune”, a ştiut să reconstituie geneza Pământului şi aventura lui cu cometele. Pornit în căutarea adevărului şi sprijinindu-se pe tradiţii şi pe cele mai bune baze ştiinţifice, concluziile lui Velikovsky se aseamănă în unele puncte cu cele ale profesorului Louis Jacot, tehnician al rotaţiilor lente şi apoi accelerate ale Pământului. Studiile lor savante şi recentele descoperiri arheologice, extinse prin interpretările scrierilor apocrife şi ale Bibliei formează, din punctul nostru de vedere, suma tuturor elementelor, permiţând elucidarea misterului preistoriei umane până la anul 10.000 î.e.n. şi probabil că şi mai departe în trecut.

Polul Nord era la sud

În urmă cu aproape 10.000 de ani, Polul Nord se situa pe Insula Baffin (Arhipelagul Arctic) şi Terra se rotea în jurul axei sale fără înclinaţie, determinând climate egale în toate anotimpurile. O cometă sau o planetă rătăcitoare – Venus – a trecut atât de aproape de el, încât globul nostru a fost zdruncinat şi incendiat. Oraşele, pădurile şi chiar munţii au luat foc şi au făcut explozie, în timp ce din cer cădea o ploaie de petrol, pământ şi aeroliţi incandescenţi. Banchizele de la Polul Nord au pornit în derivă, declanşând un val seismic formidabil, care a acoperit incendiile şi a distrus ce mai rămăsese. Numai o parte infimă din omenirea, fauna şi flora terestră a scăpat de la distrugere. În timpul acestor bulversări, Pământul s-a întors complet, astfel încât Polul Sud a ajuns la nord, Polul Nord la sud, estul şi vestul schimbând locurile între ele. Această situaţie a durat un timp nedeterminat, poate doar câteva zile. Venus s-a prins ca într-o plasă în sistemul nostru solar, înscriindu-se pe orbita pe care o ocupă în momentul de faţă.

Pe la jumătatea mileniului al II-lea î.e.n., un nou cataclism, dar mult mai puţin devastator, a provocat ploaia de aeroliţi, valurile seismice şi cutremurele despre care vorbeşte Biblia în Cărţile lui Enoh şi Iosua. Iată, expusă foarte pe scurt, istoria ultimelor 5-10 milenii, în care figurează evenimente bine cunoscute: cataclism universal, zis potop, şi cataclism restrâns survenit în timpul exodului evreilor. Dar două aspecte cer explicaţii detaliate, dat fiind caracterul lor fantastic: schimbarea poziţiei polilor şi venirea planetei Venus între Pământ şi Mercur. În ceea ce priveşte

polii, adică răsturnarea completă a Pământului, textele vechi nu lasă nicio îndoială asupra autenticităţii faptului. În Egipt, Papirusul magic Harris, pomenind de un cataclism cosmic prin foc şi apă, semnalează faptul că „sudul a devenit nord şi Pământul s-a întors”. Papirusul Ipuwer spune cam acelaşi lucru: „lumea s-a întors invers, ca roata unui olar, şi Pământul s-a răsturnat”. În papirusul de la Ermitage, păstrat la muzeul din Sankt Petersburg, citim că „lumea s-a răsturnat”; Platon, în dialogul său „Omul politic”, vorbeşte şi el de inversarea cursului Soarelui și de nimicirea oamenilor, iar Herodot – părintele istoriei – aminteşte că preoţii egipteni spuneau că, de mai multe ori, în cursul epocilor istorice, soarele a răsărit de unde apune acum şi viceversa! În papirusurile găsite în piramide, este notat faptul că „Soarele a încetat să mai sălăşluiască în vest şi străluceşte din nou în est”. Polinezienii, chinezii, hinduşii şi eschimoşii au fost şi ei martorii acestor fenomene.
În sfârşit, această acumulare de indicii care mult timp i-a mirat pe arheologi şi astronomi a fost în mod ciudat pusă în valoare odată cu descoperirea a două hărţi ale cerului, pictate pe tavanul mormântului lui Senmut, arhitectul reginei Hatşepsut. Una dintre hărţi este normală, cu punctele cardinale plasate corect, dar pe cealaltă, în funcţie de poziţia stelelor, estul este la stânga şi vestul la dreapta, ceea ce are o semnificaţie importantă, mai ales în mormântul unui personaj a cărui profesiune obliga la buna cunoaştere a configuraţiei terestre şi a astronomiei! (notă: Hatşepsut: dinastia XVIII, 1.500 î.e.n. Arhitectul Senmut a trăit în epoca în care, conform lui Velikovsky, s-a produs cataclismul terestru. Astfel, harta din mormânt amintește un eveniment extraordinar contemporan). Atunci, geologii şi-au amintit că în unele regiuni vulcanice studiaseră lave polarizate în sensul invers al câmpului magnetic local, fenomen inexplicabil dacă nu s-ar admite cristalizarea acestor lave într-o epocă în care polii erau inversaţi!

Venus, invizibilă acum 4.000 de ani

Suntem obişnuiţi cu o cosmografie în care planetele sistemului nostru îşi urmează cuminţi drumul, fără să întârzie nici măcar o secundă. Dacă, într-o zi, ceasurile noastre ar arăta ora prânzului şi soarele încă nu ar fi răsărit, nu ne-ar veni să credem! Totuşi – şi astronomii sunt de acord în această privinţă – au existat zile de 30-40 de ore şi nopţi la fel de lungi. Ştim din Biblie că în ziua în care „Iosua a oprit soarele, acea zi a fost lungită în mod miraculos”; ceasul cu apă al faraonului Amenhotep al III-lea, găsit în urma săpăturilor arheologice, era conceput pentru o zi de 11 ore şi 19 minute la solstiţiul de iarnă, în loc de 10 ore şi 26 de minute, cum este acum. În plus, este sigur că o cometă, trecând prin apropierea Pământului, i-ar frâna rotaţia din cauza masei sale. Acest fenomen s-a produs deja. Oare se va repeta? În ceea ce priveşte planeta Venus, ea pare să aparţină sistemului nostru solar la fel ca şi celelalte planete! Ei bine, nu! Putem chiar să credem că, în urmă cu 5-6.000 de ani, Venus, planeta cea mai strălucitoare, cea mai uşor de remarcat pe cerul nostru, era invizibilă pentru oameni! Unde se afla ea? Poate dincolo de Jupiter în sistemul solar sau poate la miliarde de kilometri, în vreo galaxie îndepărtată. În orice caz, este sigur că la o dată relativ apropiată, în văzul tuturor, Venus s-a instalat pe actuala ei orbită, trecând foarte aproape de Pământ, căruia i-a distrus omenirea. O amintire pe care cei din vechime nu o puteau uita!
Toate acestea sunt, bineînţeles, controversate de mulţi astronomi, pentru care tradiţia şi logica sunt inexistente şi, neaducându-se nici o dovadă ştiinţifică a faptului, li se pare mai comod să-l nege pur şi simplu. Dar pentru orice om cu o gândire logică, fenomenul pare sigur, iar analiza lui raţională se poate diviza în două părţi:
- a dovedi că planeta Venus nu era vizibilă ca planetă, în urmă cu 5.000 de ani;
- a dovedi că apariţia ei a constituit într-adevăr cauza cataclismului zis potop universal.

Tăbliţele de la Tirvalur

În secolul al XVIII-lea, Jean-Baptiste-Joseph Gentil, orientalist renumit, şi unii misionari creştini au trimis în Franţa tabele astronomice indiene (hinduse) care atestă marea vechime a ştiinţei în India.

Printre aceste documente, „tăbliţele de la Tirvalur”, care au intrat în arhiva Marinei, dovedesc că perioada *Caliugam* a început la 16 februarie a anului 3102 î.e.n., la 2:27'30” dimineaţa.
„Indienii – scrie astronomul Jean-Sylvain Bailly – spun că în perioada Caliugam a avut loc conjuncţia tuturor planetelor; tabelele lor indică această conjuncţie, iar ale noastre arată că ea a putut cu adevărat să aibă loc. Revenind asupra acestui eveniment, astronomul regal a continuat cu această precizare uimitoare, care poate, de altfel, să fie controlată pe tăbliţele de la Tirvalur: În acea epocă, „indienii au văzut patru planete desprinzându-se succesiv de razele Soarelui; mai întâi Saturn, apoi Marte, apoi jupiter şi Mercur, iar aceste planete s-au arătat la un loc într-un spaţiu destul de mic...” Bailly a fost, fireşte, surprins să nu găsească planeta Venus în această observaţie astronomică şi, neputând să creadă într-un sistem cu patru planete, a dedus, fără să aprofundeze misterul, că este vorba de o scăpare sau de faptul că Venus, în cursul acestei observaţii, se afla probabil în spatele Soarelui.
Dar o astfel de explicaţie nu este valabilă. Hinduşii, ca şi caldeenii, erau astronomi foarte abili şi meticuloşi, şi precizează faptul că, în perioada Caliugam, a existat o conjuncţie a tuturor planetelor, nu doar a patru dintre ele. Au relevat această conjuncţie atât de precis, încât s-a putut stabili data exactă în raport cu calendarul nostru actual: 16 februarie 3102 î.e.n., la 2:27' 30” dimineaţa, cu o aproximaţie de o secundă pe durata a peste 5.000 de ani! Această precizie meticuloasă, riguroasă, matematică ne permite să certificăm faptul că planeta Venus nu a putut să fie uitată în cadrul observaţiei şi în raport, cu atât mai mult cu cât ea este cea mai strălucitoare şi „mai vizibilă”.
Este inadmisibil să fi fost plasată în spatele Soarelui, căci nu putea să rămână acolo mult timp şi s-ar fi degajat, precum „ Saturn mai întâi, apoi Marte, apoi Jupiter şi Mercur!” Era imposibil să fi rămas ascunsă tot timpul cât le-a trebuit celor patru planete să-şi execute „degajarea”. Dar tăbliţele de la Tirvalur nu menţionează deloc planeta Venus, nici absenţa şi nici reapariţia sa, care ar fi trebuit să fie notată. În sfârşit, astronomii hinduşi, atât de meticuloşi, de precişi, sunt categorici în declaraţiile lor: era vorba de o conjuncţie a „tuturor” planetelor. De unde se poate deduce că, în urmă cu 5.000 de ani, sistemul solar era un sistem cu patru planete. Tăbliţele hinduse posterioare celor de la Tirvalur sunt însă bazate pe un sistem cu 5 planete, incluzând planeta Venus.

Tăbliţele babiloniene

În astronomia babiloniană este vorba despre cele patru planete citate mai sus, iar Venus este şi aici absentă şi, vorbind despre ea, vechile texte o numesc „marea stea care s-a alăturat marilor stele”. În rugăciunile lor, babilonienii invocau pe Saturn, Jupiter, Marte şi Mercur, clar niciodată pe Venus. Un calendar antic, găsit la Boghaz-Keui în Asia Mică, menţionează stelele şi planetele, dar Venus lipseşte din listă, ceea ce nu poate să aibă decât o singură explicaţie logică: Venus nu era cunoscută de babilonienii anului 3.000 î.e.n. Aşadar, această planetă nu figura în sistemul nostru planetar sau era prea departe de Pământ ca să fie văzută de cei din vechime.
Tradiţia mexicană spune că „marele şarpe de foc Quetzalcoatl a atacat Soarele şi s-a făcut un întuneric care a durat patru zile. Apoi, marele şarpe s-a preschimbat în radioasa stea (Venus)”. În insulele Samoa, indigenii pretind că această planetă a avut o „cursă sălbatică” şi că pe cap i-au crescut coarne. În Grecia, Democrit, deosebit de priceput în astronomie, susţinea – dar fără să-şi dezvăluie motivele – că Venus nu era o planetă, lucru cât se poate de tulburător, având în vedere că era spus de un mare iniţiat ! Sfântul Augustin spune, după Varro, că un anume „Castor Rodianul lăsase în scris relatarea unei minuni uimitoare, în ceea ce o priveşte pe Venus; această stea şi-ar fi schimbat culoarea, mărimea, înfăţişarea şi cursa. Acest fapt, nemaivăzut înainte şi nici de atunci, s-ar fi petrecut pe timpul regelui Ogige (să ne amintim de potopul lui Ogige), după cum atestă Adrastus, Cyzicenus şi Dion, nobili matematicieni din Neapole”. Numărul mare al relatărilor concordante i-a preocupat foarte mult pe savanţi, care se pierd în presupuneri în privinţa motivelor

acestor fenomene. Mulţi au crezut – şi I. Velikovsky este şi el de această părere – că Venus fusese o cometă sau că fusese confundată cu o cometă.
„Dar, spune Marea Enciclopedie, se putea confunda o cometă cu o stea? Şi chiar dacă s-ar fi făcut o astfel de greşeală, oare, prin reapariţia lui Venus, nu s-ar fi recunoscut imediat greşeala? Ce observator, ce savant, ce matematician ar fi îndrăznit să susţină cu atâta uşurinţă un eveniment atât de mare, de 36 de secole, unic în lume?". Deoarece, pe de altă parte, chinezii, grecii, hinduşii etc. vorbesc de un „păr", de o „coamă de foc" care o însoţea pe Venus, formând un fel de trenă, suntem obligaţi să convenim că această planetă nu exista pe cerul celor din vechime şi că şi-a făcut apariţia în modul unei comete şi provocând mari perturbări. În sfârşit, reamintim că, potrivit tradiţiilor incaşilor, prima femeie a omenirii,Orejona, a venit de pe planeta Venus „la bordul unei astronave mai strălucitoare ca Soarele".
Este adevărat că misterul acestei stele se menţine nezdruncinat, dar se impun totuşi două certitudini: Venus şi-a făcut apariţia pe cerul nostru în urmă cu aproximativ 5.000 de ani, cu aparenţa şi efectele malefice ale unei comete. Acestor constatări li se mai poate adăuga faptul că un satelit misterios, natural sau „artificial" a fost zărit lângă Venus în secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea de către astronomi eminenţi: Cassini, Short, Montagne etc. Astfel, planeta patronată de Lucifer ar fi avut o cursă neregulată şi ar fi de vină pentru potopul universal, atrăgându-şi din această cauză reputaţia de „aducătoare de nenorocire".
Chiar este atât de absurd ca o planetă a sistemului nostru solar să se dedea unor astfel de excentricităţi? Deloc! Contrariul ar fi anormal. Atomul, spun astrofizicienii şi savanţii în general, este constituit după imaginea sistemului solar... sau invers, dacă preferaţi. În acest sistem, Soarele este pe post de nucleu, planetele fiind electroni şi, ca în atom, un proces electric încă insuficient cunoscut asigură viaţa, mişcarea şi gravitaţia planetelor. Or, în atom, electronii sar de pe un nivel pe altul, adică îşi schimbă orbita; în sistemul solar, planetele ar trebui, aşadar, să se comporte identic şi din aceleaşi cauze. „Ce se află sus este la fel cu ce se află jos" (Hermes Trismegistul). Ca în atom, fenomenul poate să determine reacţii concomitente (în cazul laserului) cu planetele, provocând ceea ce oamenii din vechime numeau un „sfârşit al lumii".
În 1696, fizicianul englez W. Whiston spunea că o cometă din 1680, a cărei perioadă este de 575 de ani şi jumătate, a provocat potopul biblic. Nu putem susţine corectitudinea unor astfel de calcule, dar, dacă Whiston a avut dreptate, următorul sfârşit al lumii ar trebui să vină în anul 2.271!

Sumerul şi Biblia

Nu credem miile de persoane care au văzut farfurii zburătoare şi marţieni, sutele de mii de halucinaţi care au văzut fantome, dar credem miile de martori care atestă de-a lungul a 4 milenii eroarea savanţilor şi ştiinţei clasice şi care au declarat, de la poli la Ecuator, de la răsărit la apus: „O planetă rătăcitoare a provocat incendierea globului şi potopul universal. Această planetă era Venus". Eroarea savanţilor nu este, din păcate, singura care falsifică istoria oamenilor! Atunci în ce să mai avem încredere, pe ce să ne sprijinim certitudinea dacă bazele sunt denaturate şi jocul trucat ca la pocher? Mai bine să nu crezi în nimic! Să nu crezi în Biblie. Să nu crezi în Sumer, leagănul primei civilizaţii!
Ei, da! Astronomii şi arheologii au zeci și sute de dovezi că civilizaţia egipteană este anterioară cu câteva milenii celei sumeriene. Civilizaţia hindusă este, şi ea, mult anterioară Sumerului. Tăbliţele de la Tirvalur (peste 5.000 de ani) constituie dovada unei culturi care datează de cca 7.000 de ani. „Calendarul lui Sothis" (Sirius), vechi de 6.206 ani (în 1965), dovedeşte faptul şi permite situarea începutului civilizaţiei în Egipt în urmă cu 7 şi chiar 8 mii de ani (În calendarul lui Ptolemeu, găsim răsăritul heliac al lui Sirius la o dată de 4.241 de ani î.e.n. Răsăritul lui Sirius, fiind de o importanţă capitală, deoarece anunţa revărsarea Nilului, deducem că acest calendar a fost întocmit de astronomii egipteni). Dar „sistemul" vrea ca lumea să înceapă la Sumer, în urmă cu 5.000 de ani...

aşa că respingem calendarul lui Sothis şi, prin calcule subtile, „rectificăm eroarea” pentru a duce cei 6.206 de ani de la crearea sa la numai 2.772 de ani. Şi Sumerul este salvat!
E nevoie de un anumit curaj sau de inconştienţă ca să vrei să faci pe Don Quijote în regatul imaginilor iluzorii! Cu atât mai mult, cu cât conjuraţii „sistemului” nu vor scăpa ocazia să discrediteze şi, dacă e posibil, să arunce oprobriul asupra tentativei noastre de reconstrucţie. Ce importanţă are! În labirintul mileniilor şi maşinaţiilor, încercăm să ne apropiem cât mai mult posibil de fapte, sugerând explicaţiile care ni se par cele mai logice. În ipoteza noastră, extratereștrii au venit pe planeta Pământ cu câteva milenii înainte de potop, fără să fie posibil să situăm cu aproximaţie sosirea lor în marea noapte primistorică, ce poate că s-a întins până la perioada omului de Neanderthal.

16. INIŢIEREA ÎN TIMPURILE PRIMORDIALE

Populaţia globului, în trecutul apropiat şi în viitorul apropiat, este evaluată cu ajutorul unui grafic, care reproduce curba populării istorice. Necunoscutele din trecut şi din viitor – fără să se ţină cont de lucrurile neprevăzute – sunt obţinute prin prelungirea curbei în ambele sensuri. Elementele dau aproape 3 miliarde de oameni în 1968, 500.000.000 în secolul al XV-lea, 300.000.000 în anul 1 al erei noastre şi numai câţiva locuitori din anul 8.000 î.e.n. şi până în anul 10.000 î.e.n., unde curba se apropie de zero. Populaţia din aceste timpuri postdiluviene, folosind două extreme, trebuie să fi numărat între 1.000.000 de indivizi şi doar 10.000 mii.
Această constatare dovedeşte, pe lângă autenticitatea unui cataclism universal, imposibilitatea pentru om, contrar a ceea ce pretind specialiştii în preistorie, de a fi putut să vegeteze timp de un milion de ani fără să-şi sporească puterile intelectuale în progresie aritmetică... Au existat, aşadar, în mod obligatoriu civilizaţii anterioare potopului, ai căror supravieţuitori, cei mai conştienţi, s-au gândit să păstreze cunoştinţele. Căci, în mod cât se poate de evident, primii iniţiaţi au format celule în care preoţii nesupuşi celibatului au devenit gardienii secretelor şi, în acelaşi timp, agenţii transmiterii genetice. Religia avea atunci un caracter grandios şi de ea depindea viitorul lumii.

Primele secrete păzite

Ce ştiau oamenii despre omenirea înfloritoare? Puţine lucruri, căci ne putem închipui ce-ar putea să cunoască în zilele noastre 200 sau 2.000 de ruşi sau de americani supravieţuitori ai potopului! Ar exista o şansă la un milion ca printre ei să fie un savant atomist. Şi, chiar şi aşa, înconjurat de o masă de oameni cu cunoştinţe reduse, n-ar şti cui să vorbească şi cum să-şi transmită ştiinţa. La câţiva ani după cataclism, când oamenii s-au gândit să stabilească un catalog al cunoştinţelor lor, mai aveau în memorie doar câteva frânturi, uneori detalii, dar nicio noţiune coerentă şi ştiinţifică a lucrurilor. Totuşi, mai tenace, nepieritoare chiar, unele amintiri se impuneau cu putere: mai întâi potopul, apoi maşinile care zburau prin aer, o armă capabilă să distrugă totul, o imagine care apărea în mod magic pe suprafaţa unei oglinzi, cuvântul transportat în mod misterios dintr-o parte în alta a Pământului. Şi aici regăsim esenţialul civilizaţiilor lor... şi al civilizaţiei noastre: avioanele sau rachetele spaţiale, bomba atomică, televiziunea, radioul, scrisul...
Aceste amintiri, şi altele câteva de mai mică importanţă, vor constitui nucleul iniţierii antice şi al secretelor permanent modificate, edulcorate, pe care şi le vor transmite iniţiaţii. Şi le vom regăsi sub o sută de forme în tradiţie şi în documentele lăsate. În Peru, oamenii, conştienţi încă, vor desena pe Puerta del Sol imaginile unui motor şi ale unui scafandru; în Mexic, mai clar, mai savant, cineva va grava o navă spaţială, soră geamănă cu Titan II şi Gemini VI. Mayaşii vor povesti, în Popol Vuh, fantastica distrugere a universului american, hinduşii vor relata războiul atomic care a distrus continentul Mu; şi unii, şi ceilalţi vor lăsa descrieri de oameni zburători şi care miraculoase. Şi va mai persista o amintire, mai confuză: cea a Stăpânilor Lumii veniţi de pe o altă planetă.

Aceşti iniţiatori aveau nume, iar unele dintre ele au ajuns până la noi, mai mult sau mai puţin deformate sau inventate: Azazel, Lucifer, Prometeu... Căci venirea lor se situa în timpurile extrem de îndepărtate şi a fost mai uşor să fie numiţi „zei”, „îngeri”, „veghetori”, „sfinţi” etc. Toţi au furat focul din cer, toţi au vrut fericirea oamenilor, toţi aveau origine necunoscută, exterioară Pământului. Prin urmare, la câteva decenii după potop, oamenii îşi amintesc, îşi adună cunoştinţele, uneori desenează, de bine-de rău, din memorie, maşini a căror funcţionare n-au înţeles-o niciodată. Aceşti oameni nu au fost contemporani ai cataclismului, ci mai curând fii sau nepoţi ai contemporanilor. Secretele sunt pe buzele „iniţiaţilor” care urcă panta, şi ne imaginăm ce poate să devină o descriere a unui robot electronic, a unui televizor, sau a unui turboreactor cu 100 sau 200 de ani mai târziu, după ce omenirea s-a împreunat cu animalele şi în timp ce starea de decădere se învecinează, pentru mulţi, pur şi simplu, cu anihilarea caracterelor rasiale. Atunci, în rândul „nulităţilor” s-a format legenda, empirismul, viziunea deformată, degradată, a adevărurilor primare. Din acest empirism se va naşte magia primitivă, care încă se mai întâlneşte în rândul popoarelor de pe Pământ.

Scrierea misterioasă

În cartea sa „Cheia lucrurilor ascunse”, Maurice Magre scrie: „O tradiţie care se apropie de cea a Agarthei spune că, după marea catastrofă cosmică, în urma căreia Atlantida a fost înghiţită de ape, au existat oameni care au scăpat şi şi-au luat sarcina să perpetueze patrimoniul moral uman. Ei s-au refugiat pe înălţimile Munţilor Himalaya. Acolo au ascuns tabelele astronomice, documentele gravate pe foi de metal, tot ce reprezenta elementele cunoaşterii”. Este aproape admis faptul că omenirea postdiluviană avea un limbaj universal, cel puţin în rândul învăţaţilor. Dacă, aşa cum se pretinde, există documente gravate pe metal în Peru, în Tibet şi în deşertul Gobi (Biblia lui Anahita după Swami Matkormano) toate ar trebui să fie redactate cu scrierea misterioasă pe care a găsit-o Sanchoniathon în templele din Fenicia. Câteva cuvinte din această limbă universală au reuşit să ajungă până la noi: *mama* = mamă; *dam* = femeia sau stăpâna casei din Vede (*dam* este mai vechi decât sanscritul vedic, care l-a luat „dintr-o limbă pierdută astăzi”; *div, dev, deva* = zeu.
Sectele spiritualiste spun că iniţiaţii, înainte de potop, au avut presentimentul şi cunoştinţa cataclismului, ba chiar au ştiut de declanşarea lui, şi şi-au găsit un refugiu sigur: în Tibet, după unii, în piramide, după alţii. Această aserţiune ni se pare hazardată, căci ea presupune că aceşti iniţiaţi, instruiţi cu mult înainte de sfârşitul unui ciclu terestru, ar fi avut posibilitatea construirii unor adăposturi rezistente la ape şi la cutremurele de pământ! Sarcină imposibilă! Ştim că se apropie sfârşitul ciclului nostru, că va veni negreşit un sfârşit al lumii, dar s-ar putea oare construi un adăpost de dimensiunile piramidei lui Keops, sau s-ar putea amenaja peşteri după imaginea Agarthei? Să foloseşti Agartha sau sanctuarul subteran din Hawaii?
Dacă Mu a fost înghiţit de Oceanul Pacific, cum să crezi că peşterile din Munţii Himalaya şi din Insulele Sandwich ar fi putut să rămână intacte? În sfârşit, ni se pare inadmisibil ca iniţiaţii să fi acceptat să supravieţuiască, să se închidă într-un refugiu considerat sigur, în timp ce deasupra şi sub ei, miliarde de bărbaţi, femei şi copii mureau în apocalipsa evoluţiei. De altfel, natura transmiterii secretelor indică faptul că supravieţuitorii erau oameni cu un nivel intelectual foarte obişnuit, deoarece „cunoştinţe majore nu au fost transmise”, de exemplu cele ale atelajului cailor, asolamentului şi grefei. Şi niciun om raţional nu va vrea să admită că iniţiaţii demni de acest nume ar fi putut avea neruşinarea să ascundă astfel de secrete dacă le-ar fi cunoscut!

Oameni mascaţi care ieşeau doar noaptea...

Totuşi, cele mai multe secte cred că, de la potop şi până în zilele noastre, iniţiaţii au stabilit un lanţ neîntrerupt, transmiţând din gură în gură, sculptând în piatră sau scriind – dar sub o formă voalată în mod savant – cunoştinţele fabuloase pe care le deţineau. Iniţiatul, în sensul înţeles de empiric, este în mod tipic un personaj necunoscut, la care nu se poate ajunge, imposibil de identificat de marea

masă şi care, după toate aparenţele, iese probabil mascat, noaptea, mergând pe lângă ziduri! El ştie cauza tuturor lucrurilor, poate să fabrice aur alchimic, să se dedubleze, să vadă şi să audă la distanţă. Are darul ubicuităţii, harul de a folosi chintesenţa puterilor psihice ale omului şi ar putea, dacă ar vrea, să elibereze forţe mai puternice decât cele ale bombei atomice. Acesta este arhetipul iniţiatului, personaj invizibil şi mut, deţinătorul secretelor Universului, confident al lui Dumnezeu şi mare înţelept al credinţei, căruia ar fi necuviincios să i se pună la încercare ştiinţa. Toate acestea sunt nişte neghiobii empirice, spun raţionaliştii, sătui să mai aştepte începutul primei revelaţii de anvergură.

Problema a fost deplasată. Au existat (şi încă există) iniţiaţi autentici: Pitagora, Platon, Poincaré, Einstein – ca să cităm doar câţiva – a căror cunoaştere n-ar putea fi pusă la îndoială. Dar, chiar dacă nu toţi au revelat integralitatea mesajului lor, toţi au făcut dovada ştiinţei lor şi au adus o contribuţie imensă la ascensiunea omului. Problema a fost deplasată, pentru că în mintea empiricilor a devenit aproape exclusiv o problemă de alchimie a unei anumite ştiinţe a numerelor şi a unui psihic misterios, necunoscut care, de 2.000 de ani, rătăceşte pe aceleaşi făgaşe.

„Iniţiatul” se învăluie în mod ritual într-un mare mister şi nu pierde ocazia să sublinieze că, „dacă ar putea să vorbească”, ar spune lucruri uluitoare! Dar a promis să păstreze secretul! Sau încă nu a sosit timpul! Ar putea să dezvăluie formula cuadraturii cercului... leacul împotriva cancerului... Însă, din păcate, „nu poate” să vorbească! Acelaşi lucru este valabil şi pentru anumiţi alchimişti căutători ai unei pietre filozofale, care, în realitate, ar putea produce aurul, convertibil în bani! Printr-o minciună evlavioasă destinată să le dea o bună conştiinţă, aceşti alchimişti ne fac să credem că Marea lor Operă, în realitate ezoterică, este înţelepciunea! De parcă înţelepciunea s-ar putea materializa într-o piatră... ca şi cum am putea s-o găsim încălzind într-un alambic un balon cu gât lung cu mercur, plumb, sulf, fosfor şi alte produse chimice! Alchimia, care altădată a fost, pur şi simplu, chimia, este însăşi imaginea adevărului aflat într-o continuă deteriorare.

Cum să luăm în serios întortocheata limbă păsărească a celor care umblă cu cioara vopsită? Sau desenele şi sculpturile în mod machiavelic încâlcite de pseudo-iniţiaţi? Să fie oare iniţiere desfacerea nodului gordian al Cabalei prin intermediul unor inversări, permutări şi manipulări ale numerelor asupra unui text probabil falsificat? Să fie oare iniţiere să vezi în expediţia argonauţilor doar nişte simboluri ermetice ale unei ştiinţe a cărei realizare supremă ar fi Marea Operă a alchimiştilor? Dacă iniţiaţii au fost atât de reticenţi, atât de vicleni, atât de sibilini, dacă iniţierea practicată de ei a constat în a-l supune pe celălalt la teste intelectuale urmate de probe fizice, precum coborârea periculoasă într-un puţ întunecos, îmblânzirea unui leu şi dominarea fricii, mai bine am avea încredere în şarlatani!

Adevărata iniţiere

La drept vorbind, iniţiatul a fost dintotdeauna cel care, cu răbdare şi ştiinţă, prin munca sa, atenţia şi claritatea expertizei sale, a ştiut să descurce iţele diabolice, încurcate de conjuraţiile răului şi ignoranţă. Iniţierea reprezintă cunoaşterea, nu a fabricării aurului şi a înţelepciunii sulfuroase adusă de Marea Operă a alchimiştilor, ci a ceea ce a fost istoria omenirii şi ce poate fi destinul ei în universul perceptibil din care face parte. Omul vrea să ştie de unde vine şi încotro se îndreaptă. Vrea să vadă ce este în jurul lui şi să descopere, dacă poate, esenţa lucrurilor ascunse, a genezei, a ştiinţei, a necunoscutului misterios care-i solicită curiozitatea. Cei care merg cel mai departe în descoperire, numai ei sunt adevăraţi iniţiaţi. Cu puţine excepţii – pentru subiecte în mod incontestabil periculos de divulgat – iniţiatul arată ce ştie, pentru ca experienţa trăită să poată ajuta experienţa pe care o trăieşte. În acest sens, alchimistul nu este anonimul improbabil care ştie să fabrice aur, ci savantul care, în mod sigur, preschimbă în laboratorul său şi jonglează cu materia, într-un joc eficace, deşi extrem de îngrijorător. Totuşi, suntem de părere că unele adevăruri au fost

omorâte, deteriorate sau pierdute. Ştim că există simboluri care ascund chei, că misterele voalează, sufocă o cunoaştere la care milioane de oameni, de-a lungul mileniilor, s-au străduit să acceadă.

Cei care au ucis balaurul

Ar fi fost mult mai uşor de reconstituit istoria necunoscută a oamenilor dacă egiptenii, grecii şi evreii nu ar fi transmis-o prin legende şi dacă, mai târziu, catolicii nu ar fi creştinat vechile rituri şi nu ar fi distrus mărturiile străine doctrinelor lor. Întreg trecutul omenirii a fost distrus în urma acestei acţiuni, care a fost în mod ciudat glorificată prin simbolul Sfântului Gheorghe şi al Sfântului Mihail ucigând balaurul păgân. Conform adevărului ezoteric, adevărului pur, Sfântul Gheorghe şi Sfântul Mihail sunt emisarii Satanei, care sting lumina cunoaşterii, asasinând paznicul comorii transmise de strămoşii noştri. În istorie, cei care „au omorât balaurul" au lăsat nume prestigioase: Iuliu Cezar, Augustus, Alaric, Omar, Carol cel Mare, Genghis Han, Torquemada etc:

330 î.e.n. - Incendierea Bibliotecii din Persepolis de trupele lui Alexandru cel Mare (îndoielnic!).
240 î.e.n. - Împăratul Tsin Che Hoang ordonă distrugerea tuturor cărţilor de ştiinţă şi istorie.
75 î.e.n. (671 al Romei) - Cărţile Sibiline ale preoţilor lui Apollo ard în incendiul Capitoliului.
48 î.e.n. - Prima incendiere a Bibliotecii din Alexandria de către Iuliu Cezar.
1 (aproximativ) e.n. - Augustus pune să fie distruse 2.000 de volume de oracole.
54 e.n. - Sfântul Pavel face la Efes un rug din toate cărţile care se refereau la „lucruri ciudate".
296 - Diocleţian dă ordin să fie arse bibliotecile creştine cu documentele lor egiptene şi greceşti.
Secolul III - Împăraţii creştini din Occident, în gigantice autodafe-uri, ard şi distrug minunile lumii antice, printre care templul Dianei din Efes şi arhivele considerate păgâne. Adevărata istorie a lumii este distrusă în urma acestei acţiuni criminale.
389 - Teodosiu arde Cărţile Sibiline.
490 - A doua incendiere a Bibliotecii din Alexandria de către creştini.
405 - Stilicon distruge copiile Cărţilor Sibiline.
410 - Alaric jefuieşte bibliotecile din Roma.
Secolul VII - Călugări irlandezi ignoranţi ard 10.000 de manuscrise runice scrise pe scoarţă de mesteacăn, conţinând tradiţiile şi analele civilizaţiei celtice.
641 - A treia incendiere a Bibliotecii din Alexandria, din ordinul califului Omar.
728 - Leon Isaurianul arde 300.000 de manuscrise la Bizanţ, cu ocazia războiului icoanelor.
789 - Carol cel Mare, punând în practică decretele conciliilor de la Arles, Tours, Nantes şi Toledo, interzice cultul copacilor, pietrelor şi fântânilor şi ordonă distrugerea oricărui obiect sau document care se referea la ritul păgân.
1221 - Genghis Han arde cărţile din antica Djuldjul, Teba Orientului (Bamiyan).
Secolul XIII - Catolicii distrug cărţile catarilor.
Secolul XIV şi XV - Inchiziţia arde manuscrisele eretice.
Secolul XVI - Conchistadorii creştini şi episcopul Diego de Landa distrug aproape în totalitate cărţile sacre ale mexicanilor. Cărţile lui Garcilaso de La Vega sunt arse de Inchiziţie.
1566 - Viceregele Perului, Francisco Toledo, distruge un stoc imens de stofe incaşe şi de tăbliţe pictate în care figura istoria veche a Americii.
Secolul XVIII - Părintele Sicard, în micul port Uardan din Egipt, arde „un coteţ de porumbei cu papirusuri pline de litere magice".
1709 - Inchiziţia arde documentele ştiinţifice ale lui Gusmao la Lisabona.
Secolul XX - La Paris au fost sechestrate tăbliţele astronomice brahmanice (de la Tirvalur). Poate că au fost distruse.
1926 - A fost distrusă în mod fraudulos credibilitatea celui mai bogat sit arheologic: Glozel.
1937 - A fost sechestrată biblioteca preistorică de la Lussac-les-Châteaux...
Ne-am gândit că e bine să prezentăm această „vânătoare de vrăjitoare"!

Adevăraţii iniţiaţi

Nu ne-au învăţat Sigurd şi Buddha că obţinerea iniţierii nu este contemplativă? Cei care contemplă, teoreticienii psihismului, ai pietrei, extazului, „revelaţiei”, ajung doar la deteriorarea spiritului lor, la secătuirea psihică şi mentală. Niciodată un iniţiat nu a fost o persoană contemplativă. Niciodată un secret superior, util omenirii, nu a fost cunoscut prin revelaţie: nici roaba, nici maşina cu aburi, nici electricitatea sau vaccinul. Transa este un procedeu demn de ură când este doar o experienţă egoistă. Dacă Sfânta Tereza de Avila şi Sfânta Tereza de Lisieux ar fi tratat bolnavi, n-ar mai fi avut timp să aibă viziuni; Dumnezeul care sălăşluia în ele în stările de extaz era mai puţin util ascezei lor decât ceaiul de nufăr, care le-ar fi făcut să-şi recupereze bunul-simţ.

Iniţiaţii vorbesc

Marii iniţiaţi, care se pare, dacă nu sigur, au existat cu adevărat, chiar dacă nu se cunoaşte cu exactitate identitatea lor, au revelat, cu toţii, secrete, dând astfel dovada cunoştinţelor lor. Prometeu, Oannes, Quetzalcoatl, Kukulkan, Viracocha i-au învăţat pe oameni secretele focului, agriculturii, scrisului. În India, primul iniţiator a fost Mannus sau Jina Mahavira (marele om); Zoroastru, în Persia antică, a adus sământa de grâu, cunoaşterea topirii metalelor şi a astronomiei. La celţi, iniţiatul Lug era expert în toate artele şi promotorul cavaleriei. Khusor, zeu antic din Biblos, ar fi inventat formulele de incantaţie și prezicere, dar n-avem o dovadă concretă în acest sens. În schimb, tradiţia spune că a fost primul constructor de porticuri, cripte şi case cu curţi. Egipteanul Hermes a revelat prin scris ştiinţele şi arta. În Grecia, Apollo a inventat lira, cele şapte note ale gamei, medicina; „a avut darul profeţiei, pe care a ştiut să-l transmită”. Orfeu, revelatorul „misterelor sacre”, era priceput în construirea carelor. Moise cunoştea secretele genezei, ale prafului de puşcă şi electricităţii. Prin revelaţie? Nu! Prin învăţătură directă. Într-adevăr, totul s-a petrecut ca şi cum ar fi fost mandatat de o sinarhie (guvernare simultană a mai multor căpetenii care conduc fiecare câte o parte a unui stat) venită pe un obiect zburător – nor gros – ca să-i dea instrucţiuni.

- Enigmaticii vizitatori se mulţumeau când să vorbească la faţa locului, când să-l ia pe Moise într-un loc pe care am fi tentaţi să-l identificăm fie ca Marele Cartier General (probabil o altă planetă), fie într-un centru de iniţiere (lucru mult mai probabil) situat în America sau Asia, deoarece Moise absenta luni întregi, sau chiar ani.
- Cazul este asemănător pentru Enoh înaintea producerii cataclismului, dar, după potop, presupunem că destinaţia a fost ascunsă în mod intenţionat, lucru care acreditează această centrală a secretului păstrat, Agartha, pe care tradiţia o situează în Tibet.
- Buddha a fost un filozof moralist şi un mare astronom; şi-a lansat doctrina cu următoarea idee de bază: „Numai ştiinţa duce spre asceză”.
- Leucip a scris despre atom şi universul corpuscular
- Pitagora, filosof şi matematician, a descoperit legile de bază ale matematicii.
- Apollonius din Tyana, născut în jurul anului 1 d.Hr., a călătorit în Grecia, Babilon, India, colindând marile sanctuare de iniţiere. El a predicat reforma obiceiurilor, abstinenţa de la carnea de animal, comunitatea bogăţiilor şi dogmelor stabilite de Pitagora. A dat toate bunurile lui săracilor, a trăit în temple (calmă rebeliune) instruia oamenii, mergea în picioarele goale şi înfăptuia miracole. La Roma, pentru că a înviat o tânără, a fost expulzat din ţară de Nero. Demnitatea vieţii, moralei şi învăţăturii lui a făcut ca poporul să-l zeifice.

Toate aceste personaje, şi nu sunt singurele, sunt, în mod incontestabil, iniţiaţi, iar toţi au vorbit. Totuşi, nu trebuie să credem că, oricât de mari ar fi fost, iniţiaţii au deţinut puteri supraomeneşti. Erau doar astronomi, fizicieni, matematicieni, filozofi, biologi la înălţimea timpurilor lor, iar ceea ce ştiau este foarte puţin în raport cu ce ştie un savant modern. Sigur, ei au ştiut să formuleze teorii,

să descopere procese, dar niciunul dintre ei nu ar fi putut să construiască un avion sau un calculator electronic. Este evident că dacă ar fi cunoscut secrete utile, indispensabile, le-ar fi revelat, iar omenirea ar fi putut beneficia mai devreme de chinină, vaccin, vitamine, tiparniţă, maşina de cusut, cardan, maşina cu aburi etc. Or, aceste descoperiri nu s-au datorat celor pe care-i numim „iniţiaţi”, ci savanţilor sau cercetătorilor care au redescoperit prin geniul lor secretele vechi, a căror formulă nu a supravieţuit potopului şi mileniilor. Prin aceasta înţelegem puţinele cunoştinţe ale unei iniţieri, atunci când ea nu este prelungită, pasionată de activitatea ştiinţifică şi geniul iniţiatului. Se pare că transmiterea, îndeosebi de la Orfeu la Pitagora, s-a făcut cu unele scăpări, erori şi falsificări. Evreii au preluat ştacheta în anul 500 î.e.n. şi le datorăm faptul că au adunat anumite fragmente ale secretelor antice. În secolul I e.n. Apollonius din Tyana a fost obligat să se întoarcă la origini ca să reconstituie o parte din patrimoniu; probabil a fost ultimul moştenitor al tradiţiei.

17. SCRIEREA CROMOZOMICĂ ŞI PĂCATUL

Simbolurile apă, Mater, şarpe, grotă etc. au fost desenate de oameni înaintea cunoaşterii naturii lor profunde, iar ele au fost transmise, probabil, înaintea scrierii. Conştientizarea lumii exterioare a precedat conştientizarea psihologică, ambele fiind încercările unei deschideri asupra realităţii care, ca să fie valabilă, trebuie să aibă o rezonanţă universală. Totul în Univers, de la stele la bobul de nisip, participă în intenţie şi interacţiune cu viaţa oamenilor: Pământul a ştiut să apară, să se împartă în proporţii rezonabile, marea a ştiut să sculpteze continentele, iar muntele să crească pe pământ. Obiectul fabricat, atunci când se află într-o relaţie de încredere cu omul care ştie să perceapă adevărata sa identitate, îşi manifestă bunăvoinţa. În natură nu există nici prezenţă, nici noţiunea de umilinţă, ci o colaborare, o comuniune, deoarece totul are o esenţă identică şi la fel de inteligentă ca să ducă la bun sfârşit destine paralele, dar complementare.

Psihosfera

Pământul, explică Jean-André Richard, s-a născut din plasma originară, de unde s-a declanşat elaborarea lentă a structurilor polimorfe care, prin complexitatea lor succesivă, au dat naştere regnurilor, de la mineral la animal superior. Această plasmă era un câmp de forţe electrice. Aparte, forţa psihică reprezenta psihosfera terestră. Din psihosferă, care are o prezenţă eternă, Viul (tot ce trăieşte şi îndeosebi materia organică) îşi extrage energia spirituală şi mentală: clarvăzătorul-viziunea sa, înţeleptul-meditaţia, maleficul-instinctul de a face rău, iniţiatul-cunoaşterea, hazardul-legile lui. Apa este catalizatorul şi dizolvantul acestei forţe psihice, parţial antrenată de curenţii hidrotelurici care alimentează izvoarele, puţurile, iazurile şi râurile. Radiestezişti şi numeroşi observatori au afirmat existenţa unui raport constant între aceşti curenţi şi punctele de trăsnet, casele, locurile vrăjite şi, spun ei, „punctele negre” de pe traseu. Unii clasează într-o categorie vecină, dar diferită, curenţii electrotelurici care, de fapt, se identifică cu primii.

Marea teamă ancestrală

Altădată, cauzele care motivau migraţiile oamenilor au fost produse de forţe obscure, a căror natură o cunoaştem astăzi. Din punct de vedere geografic, siturile arheologice sunt situate cel mai adesea pe nişte noduri magnetice speciale. Când oamenii din preistorie se grăbeau să recucerească o civilizaţie, erau nevoiţi să-şi ascută toate simţurile de percepţie pentru a scăpa de pericolele, imaginare sau reale, care riscau să „desăvârşească” lucrarea distructivă a potopului. O singură greşeală, şi umanitatea dispărea de pe scena terestră! În inconştientul lor personal şi colectiv, oamenii resimţeau în mod profund intensitatea dramei şi gravitatea fiecăruia dintre actele lor. Terra-Mamă îi înghiţise, provocase revărsarea oceanelor, explozia munţilor: mânia sa a fost teribilă, iar cea mai bună politică rezida, pe viitor, în încheierea cu ea a unei păci durabile. Dar mai rămăseseră,

pe ici, pe colo, zone afectate: mlaştini infecte, văi inundabile, munţi rupţi în bucăţi, periodic, de zdruncinături telurice, munţi care aruncau foc spre pământ.

Azilurile păcii

Atunci, oamenii din timpurile străvechi mergeau ghidaţi probabil de o femeie, sau de cel care era cel mai sensibil: şeful, preotul *avant la lettre*. Iar şeful spunea:
– Nu mă opresc, pentru că simt frică. Nu pot să mă opresc, nu trebuie să mă opresc.
Apoi, într-o bună zi, şi-a înfipt bâta în pământ, spunând:
– Aici ne putem construi o casă.
Pentru a mulţumi Terrei-Mamă că le-a oferit un cămin protector, oamenii construiau un tumul sau un altar. Peste tot pe unde conducătorul grupului îşi înfigea bâta, strămoşii noştri construiau un monument, lăsând un semn de recunoştinţă în care ceilalţi oameni ştiau că se pot încrede. În acele locuri se stabilea un *modus vivendi*, un echilibru în acelaşi timp biologic, social şi industrial. Acolo, omul era în siguranţă şi dormea liniştit, acolo găsea apă, piatră, lemn, fructe, vânat, argilă pentru vase şi fier pentru unelte. Dacă mina se epuiza, iar vânătoarea şi culesul înregistrau o scădere a resurselor, oamenii din vechime considerau că înţelegerea a fost ruptă pentru un timp şi plecau mai departe, în căutarea unui nou sit. Dar altarul rămânea, în semn de recunoştinţă.
Este posibil ca magnetismul pământurilor bogate în zăcăminte de fier să influenţeze complexul biologic şi magnetismul oamenilor. Suntem de părere că incintele galice din piatră, pe care le întâlnim în păduri şi stejărişuri, provin din amintirea atavică a unei zone tabu şi de securitate, care în preistorie era delimitată de un cerc de piatră sau un şanţ. În cerc erau exercitate lucrurile tabu: nu aveai voie să tragi cu arma, să furi, să violezi. Era cercul magic de protecţie, inima bisericii inviolabile. Vai de cel care nu respecta tabuul. Numai moartea putea pedepsi un asemenea sacrilegiu. Tot prin transmiterea ereditară au fost construite bisericile şi necropolele, în cercul magic al tabuului, iar oraşele au fost construite în cercul de siguranţă numit zid de apărare. Tabuul bisericilor şi cimitirelor, pe o suprafaţă de 30 de metri, a fost instituit la Charroux (Vienne) în 988 de un conciliu mixt. Au urmat conciliile de la Narbonne în 990, Limoge în 994, Poitiers în 1000. „Pacea lui Dumnezeu”, transformată apoi în „Armistiţiul lui Dumnezeu”, interzicea războiul între 230 şi 250 de zile pe an. Când cercul magic era pătat, îşi pierdea privilegiile şi virtuţile. Era nevoie de o ceremonie rituală pentru renaşterea eficacităţii sale virtuoase.
Vechile cetăţi au fost construite, după toate aparenţele, în jurul bâtei unui şef inspirat. Cele care nu s-au fondat pe acest principiu: New York, Tokyo, Bombay etc., care-şi datorează existenţa unor motive mercantile, nu se vor bucura niciodată de privilegiile aduse de curenţii telurici. Mayaşii, popor de origine pre-celtică, au stat mult timp în Canada, apoi în America. Într-o zi, şefii lor au avut premoniţia că trebuiau să părăsească rapid aceste regiuni, totuşi ospitaliere, şi să se instaleze în sud. E posibil ca pământurile din nord să fi fost spulberate. Atunci, mayaşii au fugit „rătăcind ca nişte orbi prin ceaţă”. Au urmat câteva luni numai cu noapte şi aproape toţi mamuţii au murit. Aşa este scris în Popol Vuh. Sub conducerea preoţilor, toţi mayaşii au plecat în căutarea Pământului Făgăduinţei. Ei trebuiau să recunoască locul în care urma să fie ridicat oraşul lor, lângă un copac în care un vultur devora un şarpe. Astfel s-au stabilit în Mexic. Mai materialişti, evreii au ales pământul din Canaan, deoarece era bogat: Moise nu şi-a înfipt bâta aici, deşi Palestina nu a fost niciodată marcată de tabu.

Scrierea biologică

Putem crede că aceşti cromozomi, aceste mici bastonaşe sinuoase care transportă calităţile ereditare, constituie „scrierea biologică”, folosind la compunerea textului propriului program, viitorul roman al vieţii noastre. Prin intermediul cunoaşterii inconştiente, scrierea originară a derivat în mod obligatoriu din această scriere biologică, ale cărei semne le regăsim pe stela din Mesa (Palestina), în

alfabetul din Oceania, China, Japonia etc. Le distingem îndeosebi în sanscrită: literele a, p, m, 1, în pali (limbă veche din India, vorbită astăzi de budiştii din sud), în feniciană: y, x, c, u, v, 1; şi în scrierea de la Glozel: y, u, x, c, + i, 1.

În filamentele nucleului celulei se află 46 de cromozomi. Când spermatozoidul şi ovulul se întâlnesc, dau naştere la 23 de grupări din care se formează 46 de diviziuni ale celulei viitoarei fiinţe. Dacă acceptăm aceste 23 de grupări ca bază pentru un alfabet de tot atâtea litere, putem considera că „numele propriu" al fiecărui individ este deja programat, înscris, marcat cu caractere alfabetice în procesul evoluţiei organice. El este „numele cromozomial" al omului, numele său incognoscibil, care nu poate fi pronunţat, precum cel al lui Dumnezeu. Aşadar, este un „nume divin". Celălalt nume: Jean Gauthier sau Claude Girard este doar numele uman de stare civilă, ce poate fi schimbat sau modificat printr-un act administrativ. Numele cromozomial este numele „ereditar" care corespunde transmiterii calităţilor tatălui, şi nu ale mamei, în general mai importante. În realitate, copilul ar trebui să poarte din punct de vedere ereditar numele mamei sale, şi, mult mai logic, ar trebui să aibă un nume propriu, individual, care să-l caracterizeze şi să-l deosebească de membrii familiei sale. Acest rol revine prenumelui care, de fapt, este mult mai personal decât numele.

Inventarea numelui

La început, numele indivizilor erau nume obişnuite: Charpentier, Dulac, Duchêne, Duplan, Duroc; ele semnifică o meserie, un obiect, un loc etc. În India, Legea lui Manu recomanda ca femeile să aibă un nume uşor de pronunţat, iar bărbaţii, un nume cu sens pozitiv, cu o semnificaţie fizică şi morală. Numeroşi indieni au ales să adauge la acest nume pe cel al unei divinităţi ale cărei calităţi le admirau în mod deosebit.

La vechii evrei, numele patriarhilor aveau semnificaţie mistică, de obicei în legătură cu Dumnezeu şi sentimentele pe care le nutreau faţă de el: Elie, Ioil – două nume de la Dumnezeu; Nathaniel, Elviathan, Jonathan, Nat han ia – darurile lui Dumnezeu; Iosua, Iisus – nume misterios şi profetic. Apoi numele se raportau la elementele naturii: Thamar = palmier, Sarah = prinţesă, Rachel = oaie, Deborah = albină, apoi la nume de profeţi, iar în final, rasa a degenerat în acelaşi timp cu calităţile ei morale, numele devenind tipic materialiste: Piatră de aur, Piatră de argint, Munte de aur, Munte de argint = Goldstein, Silverstein, Goldberg, Silverberg etc. Decretul din 20 iulie 1803 privind evreii străini rezidenţi în Franţa i-a obligat să aibă un nume propriu care să-i distingă pe unii de ceilalţi, recomandând nume de oraşe franţuzeşti sau din alte ţări. Din acea vreme datează familiile Lisbonne, Ratisbonne, Carcassonne, Crémieux, Crémone, Fribourg etc.

La musulmani, numele patronimice sunt mai recente; în numeroase ţări, numele se stinge odată cu moartea individului. Popoarele barbare şi cele din nord ţineau mult să aibă un nume distinctiv, personal şi netransmisibil, mai puţin prin formula: „fiul lui".

Poreclă sau nume cromozomic

Grecii antici aveau un singur nume, pe care nu-l transmiteau; romanii aveau de obicei un nume şi un prenume. Celţii – galii, kimrii, dacii etc. – aveau un nume sau un supranume individual semnificativ, asemenea indienilor din India şi America. Porecla, care e şi ea veche de când lumea, este de fapt numele personal cel mai semnificativ al unei calităţi sau deformări psihice, dar este evident că adevăratul nume al omului viitor va fi codat de un calculator, în funcţie de literele-gene sau literele-cromozomi care vor exprima identitatea sa adevărată, profundă, inalterabilă. Omul va fi atunci după imaginea numelui său, până ce biologul va căpăta puterea monstruoasă de a falsifica genele, adică de a modifica identitatea unui individ, de a schimba „eul" lui sacru. Acesta va fi „păcatul" care va provoca în mod inevitabil pierderea paradisului terestru în care trăim.

Să huiduim femeia!

Păcatul originar, ştim foarte bine, a fost făcut, conform Bibliei, de Eva şi Adam, care au luat fructul din copacul cunoaşterii şi care apoi, văzându-se goi, au căzut pradă plăcerilor carnale. În afara puritanilor, nimeni nu se mai supără nici pentru lăcomia, nici pentru „josnicia" strămoşilor noştri; dimpotrivă, deoarece învăţătura şi actul căsătoriei au devenit pe tot globul virtuţi lăudate şi încurajate de religii şi guverne. În consecinţă, faimosul păcat trebuia să fie, la început, o crimă a cărei natură s-a pierdut în negura secolelor. A treia dintre cele cinci cărţi canonice chinezeşti, Yi-Jing, anterioare Bibliei, aruncă asupra femeii vina pentru greşeala primară. Aici putem citi: „Aveam câmpuri fericite, femeia ni le-a răpit. Totul ne era supus, femeia ne-a aruncat în sclavie. Ceea ce urăşte ea este inocenţa, iar ce-i place este crima. Soţul înţelept ridică zidurile incintei, dar femeia, care vrea să ştie tot, le dărâmă. Oh! Fie ca ea să fie luminată! Este o pasăre al cărei strigăt este funest; este limbută. Ea este scara pe unde au coborât toate relele noastre... Ea a dus la pierzanie rasa umană; mai întâi a fost o greşeală, apoi o crimă".
Un proverb chinezesc spune că nu trebuie să asculţi vorbele femeii, deoarece ea a fost sursa şi rădăcina răului. Dorinţa excesivă a ştiinţei, spune filosoful Hi-nan-Ise, a pierdut rasa umană; dar nu precizează a cui a fost vina. „Zend-Avesta" vechilor iranieni, vorbind de primul cuplu uman, povesteşte păcatul astfel: „Mesquia şi Mesquian au fost la început puri, pe placul lui Ormuzd; Ahriman, gelos pe fericirea lor, i-a abordat luând forma unei năpârci și le-a arătat fructe, convingându-i că el era adevăratul creator al Universului. Mesquia şi Mesquian l-au crezut şi au devenind sclavii lui; de atunci, natura lor a fost coruptă, iar această corupţie le-a infectat urmașii".
Sciţii îşi numeau mama comună „Femeia şarpelui", care înseamnă acelaşi lucru cu Cihua-Cohualt a mexicanilor.

Două greutăţi, două măsuri

Noţiunea binelui, răului şi a păcatului nu este chiar atât de diferită de cea avută de anumiţi oameni ai Bisericii din Evul Mediu, şi chiar mai aproape de secolul nostru. Teologii şi papii au abuzat adeseori de interpretarea „păcatului mortal". În Evul Mediu, iertarea tuturor păcatelor era acordată creştinilor care luptau împotriva duşmanilor bisericii: musulmani, eretici şi chiar alţi creştini, supuşi ai regelui, care avuseseră proasta inspiraţie să pice în dizgraţia Sfântului Scaun. Astfel, papa Iulius al II-lea (1503-1513) acorda iertarea tuturor păcatelor oricui ar fi ucis pe unul din membrii familiei Bentivoglio, excomunicată! Clement al V-lea (1305-1314), după ce a excomunicat oraşul Veneţia, declara iertat de păcate şi scutit de orice penitenţă pe oricine ucidea un veneţian. În 1797, papa Pius al VI-lea a promis aceeaşi iertare de păcate pentru oricine va ucide un republican francez! „Toţi cei care vor ucide un francez vor face un sacrificiu important în faţa lui Dumnezeu, iar numele lor vor figura printre aleşii Domnului". La acea vreme, Dumnezeu nu era republican! În compensaţie pentru această atitudine binevoitoare, biserica s-a arătat nemiloasă în faţa crimelor odioase, care reprezentau adevărate păcate mortale. Papa Inocenţiu al XI-lea excomunica femeile „care nu-şi acopereau pieptul de la sâni până la gât". Acest edict a fost reînnoit de papii Pius al VII-lea şi Léon al XII-lea care, în plus, şi-au extins pedepsele asupra croitorilor şi modistelor care confecţionau haine indecente. Papa Benedict al XIII-lea a pronunţat excomunicarea „împotriva jucătorilor la loterie de diferite naţii şi celor care administrau acest joc". Papa Clement al XII-lea (1730-1741) a îmbrăţişat acest edict virtuos, dar, pentru că el însuşi crease o loterie în statele sale, nu apela la anatemă decât „împotriva celor care îşi pierdeau banii în altă parte"!

Noţiunea de rasă

Aceste digresiuni anecdotice nu sunt inutile pentru cine doreşte să aibă o noţiune relativ clară a păcatului, aşa cum era înţeles în vremurile de obscurantism, şi aşa cum îi putem studia natura

profundă în lumina cunoştinţelor noastre actuale. De fapt, există o virtute primordială: rasismul, şi un păcat mortal: a contraveni legii rasiale. Scopul vieţii, în cea mai largă interpretare a sa, este pentru om să asigure, fără nicio alterare, evoluţia propriei rase şi să facă tot ce-i stă în putere pentru dezvoltarea sa fizică, intelectuală şi psihică. Cel care tinde spre dezvoltarea caracterelor sale duce o viaţă bună; cel care, dimpotrivă, îşi distruge propria natură, profundă şi originară, prin droguri, alcool, vicii, gânduri rele şi acţiuni criminale contravine legilor universale. A fost o vreme în care oamenii au avut relaţii intime teribile cu alte rase decât a lor. Mitologiile şi cea mai mare parte a scrierilor sacre vorbesc despre această deviere de la bunul-simţ uman, din care au rezultat creaturi monstruoase care au dereglat legăturile genetice, punând omenirea în pericol. Am abordat deja acest subiect, evocând recomandările Domnului către poporul său, făcute în Biblie.

Levitic, cap. XVIII: *22. Să nu te culci cu un bărbat, ca şi cu femeie; aceasta este spurcăciune. 23. Cu niciun dobitoc să nu te culci, ca să-ţi verşi sământa şi să te spurci cu el; nici femeia să nu stea la dobitoc, ca să se spurce cu el; aceasta este urâciune. 24. Să nu vă întinaţi cu nimic din acestea, că cu toate acestea s-au întinat păgânii, pe care Eu îi izgonesc dinaintea feţei voastre.*

Este cât se poate de clar că, altădată, s-au produs împerecheri între rasa umană şi cea a animalelor inferioare. Rezultatul a fost o degenerescentă a omenirii care, probabil, nu s-a aflat departe de a cunoaşte o animalitate monstruoasă. Acest lucru ar fi reprezentat nu sfârşitul lumii, ci sfârşitul omului, distrugerea unei minunate şi dificile ascensiuni, mărturisită de mileniile noastre istorice. Iată de ce credem că păcatul mortal prin excelenţă este cel comis împotriva rasei umane.

Întreaga natură este rasistă

Autenticitatea păcatului contra legii rasiale (sau a speciei) este de ordin universal. Un animal nu are o inteligenţă la fel de evoluată ca a noastră, dar niciunul nu se aventurează să procreeze cu o altă rasă decât cu cea din care face parte. Cucul ouă într-un cuib de silvie de grădină sau măcăleandru, însă nu există relaţii sexuale între aceste păsări. Plantele sunt şi mai rasiste. Vântul duce polenul, răspândindu-1 pe pistilul miilor de flori diferite, albina transportă polenul unui stânjenel pe mixandre, salcâmi, cimişiri, crini, dar <u>niciodată</u> nu are loc o fecundaţie. Chiar şi de la orhidee la orhidee, dacă specia nu este identică, anticorpii se grăbesc să neutralizeze polenul străin. Şi forţa rămâne de partea legii. În toate departamentele vastei sale organizaţii, Natura veghează la respectul pentru protejarea speciilor şi totul este prevăzut ca hibridarea periculoasă să nu se producă, îndeosebi la scară superioară, adică la speciile cele mai evoluate.
Talmudul recomandă unei femei să se căsătorească, dacă poate, cu un membru al Sanhedrinului, cu un profesor de şcoală sau cu un om inteligent şi cunoscător al scrierilor sacre. De omul ignorant sau idiot „îi este ruşine lui Dumnezeu” şi ar trebui ocărât sau chiar eliminat (eutanasiat). Legea mozaică pronunţă pedeapsa cu moartea pentru cei care încheie căsătorii între rude apropiate. Împingând prea departe noţiunea de păcat şi rasism, israeliţilor le era recomandat să aleagă cât mai multe soţii din tribul lor, pentru a rezolva mai uşor problemele de ereditate. Căsătoriile între evrei şi canaaneene erau strict interzise (Exod, XXXIV, 16, Deuteronom, VII, 3 etc).

Păcatul mortal

Dacă plantăm o ghindă, va creşte un stejar, şi nu un salcâm sau fag. Stejarii îşi cunosc meseria de copaci, aceea de a asigura continuitatea speciei lor. Dacă unul dintre ei, prin nu ştim ce miracol sau aberaţie, ar da naştere unui plop, ar fi sfârşitul lumii într-un haos inimaginabil, fantastic şi de coşmar. Atunci, ţăranul ar semăna grâu şi ar recolta pir, căţeaua ar făta şoareci, peştele, păsări; tot planul universal ar fi bulversat, falsificat, iar viaţa monstruoasa ar înlocui viaţa organizată. Marea siguranţă oferită de viaţă, nu suportabilă, ci admirabilă, este încrederea pe care o avem în ordinea universală. Fiecare lucru din univers se supune unui ritm, unei legi preconcepută de o inteligenţă

infinit mai subtilă decât cea umană. Totul din evoluţia creatoare este supus unui plan infailibil, unde totul este prevăzut, chiar şi hazardul, iar cartelele perforate ale calculatorului cosmic nu suportă nicio eroare. Niciun calculator uman nu va fi vreodată capabil să asigure un proces matematic, fizic şi spiritual, la fel de complex şi inteligent ca procesul reacţiilor, legăturilor, mesajelor care, înaintea ADN-ului, se dezvoltă, ajungându-se la crearea unui trandafir, unei rândunele sau unui om, a unui nor sau a unei galaxii.
Într-o anumită direcţie, omul reprezintă un rezultat atât de miraculos, încât ar fi un sacrilegiu să-i pricinuim un rău. Ar fi la fel de stupid ca atunci când am vrea să distrugem capodopera unui sculptor într-o mie de bucăţi. Nimeni n-are dreptul să comită un astfel de sacrilegiu, iar cel mai rău dintre toate, în ceea ce ne priveşte, este să facem rău codului nostru genetic. Legea rasialităţii este universală. Oricine o încalcă comite „păcatul". Ne putem imagina un tiran capabil să distrugă 3 miliarde de oameni, nelăsând în viaţă decât 1.000 sau 100 de indivizi. Ar fi o mare crimă, dar nu „păcatul", deoarece lumea ar putea reîncepe, şi nimic nu este pierdut atâta timp cât nu s-a pierdut totul. În schimb, şi nu suntem departe, când biologul va începe să falsifice genele şi cromozomii, el va comite păcatul de neiertat, iar rasa umană se va îndrepta spre nefiinţă. Nimeni nu va mai putea s-o salveze, paradisul terestru se va pierde şi se va produce „căderea omului" (notă: Biologii au început deja să falsifice gene şi celule. Ei studiază modul de a modifica unele caractere ereditare. La nivelul celulei, la Universitatea din Oxford s-au făcut împerecheri între plantă şi animal).

18. FECIOARELE NEGRE

Biblia şi tradiţiile spun că, după potopul universal, împerecheri monstruoase au dus la naşterea unor fiinţe hibride – jumătate om, jumătate animal – care au fost gata să ducă la dispariţia rasei noastre. Această hibridare să fi fost conformă cu legile secrete universale? Trebuie să ai curaj – expunându-te riscului de a fi catalogat rasist – să ai în vedere o astfel de ipoteză. Sigur, negrii şi galbenii sunt fraţii albilor, dar de ce nu şi maimuţa, vaca, tapirul, leul, stejarul şi varza?
Rasismul este legea dominantă a civilizaţiilor şi a tuturor marilor evenimente istorice. Cei mai exaltaţi de pe acest drum sunt pseudo „antirasiştii". Căsătoriile consangvine între frate şi soră sau între mamă şi fiu sunt interzise de legile din toate ţările, deoarece ele favorizează apariţia unor tare genetice prezente în cadrul familiilor. Se urmăreşte astfel să se împiedice deteriorarea rasei. Omul cinstit ştie cât este de rasist, fie că e alb, negru sau galben. Totuşi, pare posibil ca antirasistul să aibă câştig de cauză într-un viitor în care specia umană ar putea să se hibrideze, nu numai cu animalele, ci şi cu regnul vegetal, în scopul creării unei superrase sau a altei rase, care, bineînţeles, ar practica apoi rasismul exagerat!

Antirasism cosmic

Oare nu suntem în pragul repetării dramei pe care au trăit-o oamenii post-diluvieni, învingători ai monştrilor cărora le dăduseră chiar ei naştere? Se intenţionează ca rachetele noastre spaţiale să ducă bărbaţi şi femei pe Lună şi apoi pe Marte. N-avem nicio şansă să găsim o omenire pe planetele vizitate şi nu se ştie dacă astronauţii se vor putea aclimatiza şi procrea în afara bunei noastre atmosfere terestre. Bazându-se pe această ipoteză, serviciile speciale americane şi ruseşti au pregătit un program de hibridare, care constă în a face să încolţească într-un mediu eterogen – vulvă animală sau receptacul vegetal extraplanetar – o sământă sau un fetus uman adus direct de pe Pământ. Nu este imposibil ca sămânţa astfel depusă să se dezvolte până la formarea unei creaturi viabile, dacă se furnizează, mediului de incubaţie elementele chimice indispensabile. Bineînţeles, se va face şi operaţiunea inversă: anihilarea în mediul de incubaţie a secreţiilor naturale susceptibile a fi dăunătoare dezvoltării seminţei.
După experienţele „concludente" realizate în 1964, la nivelul celulei, de profesorul englez Henry Harris şi de doctorul J.F. Watkins de la Oxford, nu încape îndoială că în viitorul apropiat vor fi

create noi rase prin hibridare între diferite regnuri ale naturii. Pentru biolog nu există nicio diferenţă fundamentală între materie şi energie, între mineral şi materia vie organizată superior. Pygmalion iubea o statuie de marmură, iar poeţii... nu iubeau ei, cu toate simţurile lor, stejarul secular care a fost martor la naşterea unei idile, râul, pajiştea cu margarete, marea sau muntele, pentru un anumit motiv care se aseamănă foarte mult cu dragostea carnală? Prietenii animalelor îşi iubesc din toată inima câinii sau pisicile, sau maimuţica! Pentru aceştia nu există nicio repulsie fizică în perspectiva căsătoriei, ci doar o barieră morală numită rasism, adică săvârşirea unei crime împotriva legilor naturale ale vieţii.

Eva, Isis şi fiicele lui Lot

Pe vremuri nu exista problema rasială atunci când pământencele rămâneau gravide cu „îngerii". Dumnezeu, ca şi cei care au scris Biblia, n-au văzut în asta nimic imoral. Fecioara Maria a avut un copil de la „Sfântul duh"; în Egipt, zeiţa Nut s-a unit cu fratele ei, imitată de Isis, care a avut chiar un copil (Horus) de pe urma legăturii cu cadavrul soţului ei; Zeus al grecilor a născut-o pe virtuoasa Atena. Deci, în istorie, în legendă şi în mitologie găsim nenumărate exemple de împerecheri bizare, mergând de la incest până la căsătoria cu extraplanetari. Dar atunci când este în joc soarta rasei umane, toate scrupulele dispar, ca să cedeze în faţa legii superioare a reproducerii indispensabile. Eva a avut numai băieţi; ea şi-a asigurat descendenţa având relaţii sexuale cu fiii ei. Fiicele patriarhului Lot, după distrugerea atomică a Sodomei şi Gomorei, au crezut că a dispărut întreaga lume (Geneza, XIX, 31-32). Atunci, cea mai mare i-a spus celei mai mici: „Tatăl nostru e bătrân... dar să-i dăm să bea şi să ne culcăm cu el, ca să ne păstrăm sământa prin tatăl nostru". Mai târziu, în istoria ebraică, Dumnezeu se va arăta mai moralist, mai scrupulos cu principiile, dând chiar o misiune rasială „poporului ales" de el! Vom înţelege mai bine, după această expunere, problema cu care s-au confruntat oamenii după potop şi cum a fost ea rezolvată. Unii s-au crezut singurii supravieţuitori de pe glob şi s-au împreunat cu animalele până când s-au născut fiinţe aproximativ umane. S-a făcut atunci o experienţă biologică pe scară mare, infinit mai probantă decât cele câteva inseminări artificiale, încercate ilegal şi pervers de biologii din secolul XX. Aceste experienţe au fost încununate de succes şi s-au născut monştrii împotriva cărora oamenii de rasă pură au fost nevoiţi să pornească un război de exterminare.

Doamna neagră din peşteri

Cultul Fecioarei a fost contemporan cu primii oameni postdiluvieni, dacă printre supravieţuitori nu s-a aflat nici măcar o singură femeie albă pentru reconstruirea omenirii. Această ipoteză, după cum am spus, nu trebuie înlăturată de tot în ceea ce priveşte etnia de pe platoul etiopian care s-a instalat în Egipt. Or, în Egipt a luat naştere cultul „fecioarelor negre", a căror răspândire pe tot globul pare totuşi să indice o cauză cu caracter universal. Mama este atât de intim legată de viaţă şi de afectivitatea oamenilor, încât cultul ei a fost primul cult celebrat de omenirea devenită conştientă. Pentru ocultişti, Mama neagră a devenit divinitatea universului ascuns şi a activităţii subtile, care se elaborează clandestin. În acest sens, ea este Fecioara neagră şi, paradoxal, se deosebeşte de *Mater*, şi ea tot neagră, din peşterile şi sanctuarele subterane, prin copilul pe care-l poartă în braţe. Cultul Mamei, albă sau neagră, şi al Fecioarelor negre au sfârşit prin a se identifica o dată cu trecerea timpului, după „epurarea" severă făcută de creştini în primele secole ale erei noastre.

Amanţi insoliţi

Mama omenirii la celţi se numea *Dana*, *Danu* sau *Ana* şi era asociată berbecului zburător, venit din cer până în Armenia: fecioară neagră pământeană + astronaut = mutant. Ea era *Mama* Quilla din Peru, *Ma* în Asia Mică şi *Maia* la greci, cea care l-a născut pe Hermes în „bârlogul întunecat". În Misterele de la Eleusis, simbolurile Mamei, şarpelui şi al grotei erau asociate în mod fundamental

cu cultul zeiţei Demeter, iar Dionysos (Iniţiatorul) era, în mitologia greacă, înviat sub formă de şarpe cu cap de berbec. Ezoteric, adică cu semnificaţie profundă, mitul este legat direct de problema genezei şi a hibridării noastre. Prof. André Bouguenec spune că, la majoritatea speciilor vegetale, la care evoluţia e cu mult mai rapidă – fecundarea cere venirea unui agent extern care transportă polenul: vânt, insectă, om etc., de cele mai multe ori pe calea aerului. Acest agent „străin" se află oare în analogie cu „amanţii extratereștri" insoliţi, care au venit şi care vor veni probabil din nou să fecundeze Pământul, fetele şi inteligenţele noastre? Cred că da. Încrucişările, amestecurile, grefele, nu sunt oare indispensabile evoluţiei speciilor? Legat de această teză şi de cea a schimburilor obligatorii între planete, geneticianul francez J. Korke a făcut experienţe de-a dreptul fascinante.

Supraomul geneticianului J. Korke

Nu ştim mare lucru despre originea raselor umane, şi cu atât mai puţin despre cea a plantelor. De unde vine grâul? Cum a reuşit anticul măr din Armenia să dobândească însuşirile deosebite pe care i le-au recunoscut atâţia cronicari? Mister! Geneza plantelor nu este cunoscută. Aşadar, putem formula ipoteza unei însămânţări făcute de colonizatori care nu erau pământeni. Tot aşa, unele rase de animale ar putea foarte bine să nu fie aborigene. Așa cum este foarte posibil ca într-o zi să colonizăm planete, nu putem respinge din capul locului fenomenul invers. Pregătirea planului terestru cuprinde exportul de seminţe vegetale şi animale destinate unor încercări de plantare, de creştere a vitelor şi, bineînţeles, de hibridare.
Experienţele geneticianului J. Korke, în cadrul reproducerii animale, sunt pline de învăţăminte atât despre istoria trecută, cât şi despre evoluţia oamenilor. În prealabil, este bine să amintim câteva cunoştinţe referitoare la transmiterea vieţii şi, în special, ce este soma şi germenele.
Soma este ansamblul celulelor care formează un organism, având capacitatea de a se adapta la condiţiile exterioare individului.
Germenele este ansamblul de elemente ereditare, transmise de o fiinţă descendenţei sale.
Soma, factor mediu, şi germenele, factor părinte, se influenţează reciproc. Pornind de la aceste date, devine teoretic posibil să construieşti un om superior, cu un genitor şi o mamă selecţionaţi, ca să se provoace un caz favorabil de hibridare. J. Korke a realizat această experienţă cu succes, pornind de la animale de crescătorie: taurul şi vaca. A rezultat un viţel excepţional, dar care nu păstra ca genitor calităţile adiţionale ale tatălui şi mamei sale.
În plan uman, experienţa va trebui să se facă cu indivizi deosebiţi: descendenta lui Genghis Han şi descendentul lui Hugo Capet, de exemplu, dacă vom considera că Genghis Han şi Capet au fost nişte genii. Oricare ar fi fost deteriorarea fizică a descendenţilor lor, aceştia păstrează în sânge caracterele geniului ancestral, având posibilitatea de apariţie cu atât mai mare, cu cât „mariajul" ar fi contractat între indivizi foarte diferiţi, cât se poate de depărtaţi, dar, fireşte, din aceeaşi specie. În fond, pentru a aduce pe lume copii superiori, ar trebui să se caute consangvinitate la fiinţe omeneşti de tipuri diferite: între un breton deosebit şi o chinezoaică deosebită, ca să dăm alt exemplu.
Asta se întâmplă din când în când şi în mod natural. Un geniu se naşte pentru că strămoşii săi au fost oameni superiori şi şi-au păstrat genotipul calităţilor lor. Dar acest geniu nu poate să dea naştere unui copil genial, fenomenul petrecându-se doar la nivelul tatălui şi mamei, în condiţiile pe care le-am precizat. O altă posibilitate de naştere a unui geniu, analogă dar nu identică, poate să apară datorită acțiunii genelor recesive din legile eredității ale lui Mendel, aşa cum i s-a întâmplat probabil lui Albert Einstein, care se pare că a avut părinţi evrei de sânge pur.

Metişii vor schimba faţa lumii

La popoarele unde căsătoriile sunt fatalmente consangvine din cauza izolării, a lipsei de contact cu alte grupuri de oameni, nu există nicio şansă de sublimare, mai ales pe plan intelectual. Un exemplu caracteristic este cel al unor triburi aborigene din Australia, America de Sud şi Africa, unde evoluţia

s-a oprit de milenii şi nu poate să se reia, în ciuda eforturilor întreprinse de civilizatori. Cea mai bună metodă pentru salvarea de la decădere a acestor triburi, pentru ale ridica la rangul de oameni, ar fi cu siguranţă metisarea lor cu albii, fapt care s-a produs în Africa, unde mulatrii, ca şi în America, tind să înlocuiască tipul originar. Accesul brusc al Africii Negre în clanul naţiunilor civilizate pune probleme sociale ce nu vor fi rezolvate decât după ce hibridarea îşi va face pe deplin efectul. Rasismul este atât de mare în rândul negrilor (e vorba de negri, nu de metişi), încât face ravagii chiar şi în interiorul rasei biologice, sub forma unor rivalităţi tribale imposibil de înlăturat. Acest rasism nu se bazează pe culoarea pielii, pe naţiune, provincie sau localitate, ci pe familie. Cine nu face parte din familia unui negru, face parte dintr-o etnie, o „rasă rivală şi inamică”. Mulatrii, fără tradiţii, fără strămoşi ai rasei lor, nu vor avea scrupule să facă *tabula rasa* din trecut. Mileniile de istorie vor fi fatalmente măturate de ei şi se va naşte o nouă Conjuraţie a Neadevărului. În China, Gărzile roşii, din fanatism şi ură rasială, au distrus statuile lui Buddha şi operele de artă provenite din Occident. Vandalismul este totdeauna legat de un complex de natură rasială.

19. SECRETUL DOCTORULUI CABRERA

În urmă cu o jumătate de secol, colonelul englez James Churchward susţinea că descoperise în India o mănăstire unde se aflau tăbliţe *naccale*, care dezvăluiau secretul creaţiei şi al civilizaţiilor umane începând cu 200.000 de ani în urmă. Documentele erau depozitate într-un templu despre care, din nefericire, Churchward nu a vrut să spună unde se află, aşa cum nu a binevoit să arate nici măcar o tăbliţă pentru a-şi dovedi spusele, astfel încât a trebuit crezut pe cuvânt! În mod logic, arheologii au negat autenticitatea descoperirii, şi nu-i putem acuza pentru asta, chiar dacă simpaticul colonel era de bună-credinţă, ceea ce nu este deloc exclus.
Or, iată că noi înşine am făcut o descoperire asemănătoare: 15.000 de pietre gravate, depozitate în muzeul secret al unui chirurg din Ica (Peru), pietre care relatează istoria lumii începând cu 50 de milioane de ani în urmă. Sunt nişte pietre gravate rare, fără putinţă de îndoială, ce reînvie, prin intermediul unor imagini bine desenate, amănunţite şi precise, viaţa marilor saurieni din era secundară, precum şi a unei omeniri savante, având cunoştinţe în domeniul chirurgiei, medicinii, geografiei, tehnicii şi al majorităţii ştiinţelor pe care le studiem în zilele noastre. Dar, spre deosebire de Churchward, noi spunem clar unde se află aceste documente extraordinare, încât toată lumea poate de acum, cu autorizaţia proprietarului legitim, să le vadă, să le pipăie şi să le expertizeze.

27 aprilie 1973 – Apocalipsă în pampas

Era 27 aprilie 1973, ora 17, o dată care va rămâne pe veci gravată în istoria expediţiilor noastre în lume. Însoţiţi de ghidul nostru, Edmond Wertenschlag din Lima, de şoferul nostru incaş, de simpaticul Emilio şi de îndatoritorul *ingineria agronomo* Alain Elias din Ica, tocmai încercam să identificăm un desen mare reprezentând o pasăre, când Alian Elias a întredeschis uşa universului interzis! A fost pentru noi ca un bubuit de tunet al Apocalispei!

Cavernele secrete ale doctorului Cabrera

– *Señor*, a spus el, la Ica există un om extraordinar pe care ar trebui să-l întâlniţi. Are un muzeu de pietre gravate care, fără nicio îndoială, este unic în lume.
– Pietre gravate cu semne?
– Nu, *señor*. Gravurile reprezintă animale, oameni şi scene din viaţa cotidiană sau ştiinţifică din cea mai îndepărtată Antichitate... din era secundară sau terţiară, dacă nu mă înşel!
– Manualele de preistorie spun că omul nu exista în epoca secundară, Alain, dar poate că se înşală!
– Tocmai, *señor* Charroux! Sunteţi cel care-l poate înţelege cel mai bine pe doctorul Javier Cabrera Darquea. De altfel, vă cunoaşte, vă citeşte cărţile şi o să vă primească. Uitaţi adresa lui... Muzeul lui

secret este în Piaza de Armas. Mergeţi să-l vedeţi, dar trebuie să ştiţi că autenticitatea colecţiei sale este contestată de specialiştii în preistorie...
– E de înţeles! Dacă doctorul Cabrera a găsit nişte pietre gravate de mare valoare, poţi fi sigur că, pentru a-şi ascunde carenţele investigaţiilor, arheologii oficiali vor spune că e un fals! E procedeul clasic şi tot ce îmi spuneţi mă face să vizitez cât mai repede *museo de glipstolitos* din Ica. Inginerul Elias s-a aplecat să ia un ciob pictat de vas de Nazca şi a murmurat ca pentru sine:
– Dacă acele *grabados* (gravuri) sunt autentice, aşa cum cred, întreaga istorie a lumii este dată peste cap. Dar, într-adevăr, oamenii de ştiinţă nu vor accepta niciodată o asemenea revoluţie.

Un univers de pietre inteligente

– Chiar sunteţi scriitorul Robert Charroux? m-a întrebat doctorul Cabrera.
– Aşa se pare!
Doctorul şi-a desfăcut braţele şi, după o îmbrăţişare frăţească, ne-a invitat în muzeu. Acesta ocupă parterul unui vast imobil din Piaza de Armas, din Ica, şi e alcătuit din cinci săli principale, unde doctorul Cabrera a strâns o extraordinară colecţie de pietre rotunjite, plate şi blocuri de andezit, aproape toate de culoare neagră sau gri, unele din rocă vulcanică mai deschisă la culoare şi cu o granulaţie mai fină. Aceste pietre, dintre care unele cântăreau 200 kg, erau acoperite de gravuri fin trasate, pe toate laturile, în faţă, pe spate, deasupra şi dedesubt, astfel încât trebuia să le întorci, ceea ce era uneori greu, ca să poţi vedea în integralitate subiectul reprezentat. Mii dintre ele erau aşezate pe etajere solide; altele, cele mai grele, erau puse direct pe podea, una lângă alta, dar printre ele fusese croit un drum labirintic pentru a putea fi examinate separat, deseori cu dificultate.
Niciodată, din India şi până în Insula Paştelui, şi din Franţa până la izvoarele Nilului, nu mai întâlnisem o asemenea aglomerare de pietre gravate şi şlefuite, o asemenea încâlceală de desene ce păreau să înceapă din tavan, continuând pe pereţi şi pe podea, ajungând să sfideze capacitatea vizuală şi simţul orientării. Şi totuşi, după cum am constatat ulterior, aceste pietre erau clasate şi dispuse într-o ordine coerentă, dar numai privirea şi mintea exersată ale doctorului Cabrera puteau să se orienteze şi să stabilească această continuitate. Era extraordinar, minunat, incredibil, şi vizitatorul neavertizat care eram rămăsese cu gura căscată, incapabil să mai scoată o vorbă, pierdut într-un univers mineral din care radia totuşi o inteligenţă pe care n-o percepe decât subconştientul. Doctorul Cabrera probabil că s-a bucurat o clipă de uimirea noastră înainte de a ne conduce, pas cu pas, dându-ne explicaţii care, de bine-de rău, se întipăreau în mintea noastră descumpănită.

Arhivele scrise înaintea potopului

Doctorul Javier Cabrera Darquea, chirurg, profesor la Universitatea din Ica şi membru al mai multor comisii ştiinţifice, este în vârstă de 49 de ani. Brunet, de înălţime mijlocie, cu frunte înaltă şi ochi inteligenţi, seamănă cu strămoşul său, don Jerónimo Luis, care a întemeiat oraşul Ica în 1563. Ca şi acela, el este un conchistador, dar al secolului XX, iar cuceririle sale se situează pe planul ştiinţific şi, îndeosebi, al preistoriei. Doctorul Cabrera este directorul unui colectiv de cercetare, medic la Spitalul Muncitoresc din Ica, membru în juriul Consiliului Regional din Ica şi membru corespondent al Colegiului Internaţional de chirurgie. Specialist în preistorie, antropologie, biologie, este una dintre personalităţile marcante ale elitei ştiinţifice din Peru.
– Pietrele mele, spune el, provin de la civilizaţia primilor oameni cultivaţi de pe pământul nostru. Dintr-un motiv necunoscut, poate un cataclism natural, această civilizaţie a dispărut, dar oamenii din Ica antică au vrut să lase o mărturie indestructibilă sau cel puţin capabilă să supravieţuiască în timp. Sau, aceste arhive sunt cele ale unui popor mai apropiat de noi în timp, dar care e moştenitorul direct al cunoştinţelor marilor înaintaşi. În mod logic, ne putem gândi că aceşti Strămoşi Superiori erau atlanţi, ale căror etnii supravieţuitoare, după scufundarea continentului lor, şi-au creat diaspora în regiunea localităţii Ica, lăsând aici în păstrare pietrele vorbitoare aflate acum în muzeul meu.

Părerea conform căreia *Homo sapiens* a apărut în urmă cu două sau trei milioane de ani este greşită. Omul a apărut cu mult mai mult timp în urmă şi a cunoscut, în mod sigur, marii monştri care îşi instaurau dictatura asupra regnului viu din era secundară. Pot să certific că aceşti monştri: plesiozaurii, diplodocii, iguanodonii etc. care au trăit la sfârşitul erei secundare, au supravieţuit erei terţiare, până într-o epocă în care oamenii s-au lovit de ei şi au declanşat lupta pentru supremaţie pe glob. Am început să colecţionez pietrele din 1966, dar primele au fost găsite în 1961 de acei *huaqueros,* căutători de vase incaşe.

Biblioteca primistorică de la Ica

Cărţile din piatră de la Ica dezvăluie – când clar, fiind de ajuns să citeşti desenele, când într-un mod mai obscur, trebuind să le interpretezi – ceea ce atlanţii sau înaintaşi necunoscuţi ştiau în domeniul biologiei, istoriei naturale, chirurgiei, geografiei, sociologiei, paleontologiei şi al majorităţii celorlalte discipline ştiinţifice. De fapt, s-ar putea ca toată istoria lumii şi a Universului să fie relatată în glife (încrustaţii) pe pietrele cu desene a căror simbolistică scapă ochiului neavizat.
– Poate am ajuns la sfârşitul timpurilor noastre, spune dr. Cabrera, adică în ajunul unui mare cataclism pe care oamenii lucizi încep să-l perceapă, deoarece americanii au îngropat într-un container dovezile esenţiale ale civilizaţiei noastre. Acelaşi fenomen s-a produs probabil într-o perioadă foarte îndepărtată. Omul nu-i poate lăsa știința moştenire fiului său, dar o umanitate poate s-o lase pe a ei unei alte umanităţi. Cunoaşterea s-a transmis întotdeauna în acest fel, dar dv. trebuie să vă daţi seama de asta prin studierea istoriei popoarelor şi prin ceea ce veţi vedea aici.
Atunci, călăuzindu-ne prin sălile muzeului şi prin pasajele labirintice, doctorul ne-a dat o idee despre textul „Bibliotecii primistorice de la Ica”. Am văzut perindându-se, ca într-un film, scene care se desfăşurau în urmă cu milioane de ani. Într-un decor de floră preistorică dispărută, sunt desenate cu exactitate animale pe care le cunosc cu precizie doar paleontologii: brahiozauri, dinozauri, tilozauri, pteranodoni, tiranozauri, brontozauri, protoseratucşi, stegozauri, stycozauri (faptul că nu suntem familiarizaţi cu aceste specii dispărute explică orice greşeală care s-ar fi putut strecura în această enumerare). Se mai văd şi oameni care vânează dinozauri, iar unul dintre ei, care se întoarce probabil de la pescuit, deoarece duce în spinare o grămadă de peşti, atacă un saurian cu arcul. Şi mai deconcertante, unele desene ce par să aibă aceeaşi vechime ca şi precedentele reproduc specii animale a căror apariţie este, după datele ştiinţifice oficiale, mult mai târzie: struţi, canguri, pinguini, bâtlani, lilieci, cămile etc.

Specialiştii în preistorie contestă

Doctorul Cabrera e de acord că această contemporaneitate a animalelor care, în principiu, trăiau la mii de ani distanţă în timp, poate fi considerată ciudată, însă cei care au gravat pietrele nu s-au lăsat încurcaţi de această eventualitate şi, fără îndoială, nu n-au greşit. Specialiştii trebuie să rezolve problema, dacă sunt în stare. Noi ne permitem, cu toată modestia, să observăm că sauropodul, care trăia în cretacic, deci în epoca tiranozaurilor, seamănă în mod ciudat cu cangurul, deşi Ruth Moore, în cartea sa, *L'Evolution*, notează la pagina 126 că ar putea fi denumit „reptila-struţ”! Şi nu au fost oare găsite desene precolumbiene reprezentând un *paleotherium magnum*, a cărui specie se presupune că a dispărut în urmă cu 50 de milioane de ani? (Reprezentarea toxodonului figurează pe unul dintre vasele de la Tiahuanaco şi pe stelele funerare din Mexic). La fel, stycozaurul, care a trăit tot în cretacic (cu 80-60 de milioane de ani în urmă), era fratele geamăn al rinocerului, căruia *arsinotherium-ul* îi era văr. Moenithenium, animal semiacvatic, era tot atât de apropiat de hipopotam precum maimuţa A*egitopithecus* de om, şi e firesc ca ele să fie confundate când sunt gravate pe un petroglif multimilenar! Această incoerenţă aparentă este unul dintre principalele argumente avansate de specialiştii în preistorie, pentru a nega marea vechime a pietrelor de la Ica.

În jurul anului 1968, profesorul american N.A. John Rowe a văzut la Lima o piatră din colecţia dr. Cabrera. După ce a răsucit-o şi a pipăit-o, a dat sentinţa în cel mai doctoral mod cu putinţă:
– E un fals!
După cum era de aşteptat, ceilalţi pontifi i-au călcat pe urme, considerând, fără o altă expertiză, că biblioteca de la Ica nu merita atenţia lor.
– Specialiştii clasici în preistorie, spune doctorul Cabrera, sunt victimele propriilor prejudecăţi, ochelari de cal şi decrete-legi. A trecut un sfert de secol de când au fost descoperite aceste pietre gravate în regiunea Ica şi mai rămân alte câteva mii de descoperit. Nu pretind că pot explica totul, dar ce e sigur e că pietrele există, şi într-un număr atât de mare (poate 10.000) încât orice bănuială de impostură trebuie înlăturată. Faptul că unele reprezintă atacarea unui stegozaur de către om poate însemna că aici, în Peru, condiţiile ecologice care au îngăduit existenţa animalelor zise preistorice până în timpuri mai recente decât cele din alte regiuni ale globului. Despre coelacant se crezuse că a dispărut din devonian (perioadă a erei primare), în urmă cu 300.000.000 de ani, şi totuşi el este pescuit în zilele noastre pe coastele orientale ale Africii! Argumentul nu este lipsit de importanţă!
Există, incontestabil, fisuri în „ştiinţa” specialiştilor clasici în preistorie! Geologul Neil Opdyke a notat că dispariţia anumitor specii de microorganisme – radiolarii – corespundea unei perioade de deplasare a polilor magnetici. Fenomenul avea ca efect o creştere cu 15% a radioactivităţii de la suprafaţa Pământului, suficient pentru a-i perturba pe marii saurieni preistorici, care deveniseră deja foarte vulnerabili din cauza gigantismului. Se mai ştie că schimbările de polaritate ale globului sunt parţiale, că, adică, ele influenţează doar anumite zone, în timp ce altele rămân neafectate! Astfel, la Mammouth, în California, şi în situl de la Oldway s-au găsit roci a căror cristalizare era inversată faţă de normal! Se pare că aceste deplasări sunt legate de cele ale nucleului terestru, care joacă rolul de dinam autoindus. Oricum ar fi, dacă din acest motiv dinozaurii au dispărut de pe glob, dacă deşerturile au devenit pământuri fertile şi invers, e logic ca efectele să nu fi avut pretutindeni aceeaşi intensitate şi ca saurienii să fi putut supravieţui în anumite zone mult timp după dispariţia generală a speciei.

În vremurile primistorice: lupe şi telescoape

Preistoria (studiul epocilor care au precedat timpurile istorice) a devenit un termen perimat, evocând grotele, epoca fierului, a bronzului şi alte erori ale pontifilor clasici. În 1962, am inventat termenul *primistorie*, cu acelaşi sens literal, dar subînţelegând o viziune nouă a vremurilor străvechi care repudiază strămoşul-maimuţă, admite autenticitatea Strămoşilor Superiori şi a înaltelor civilizaţii dispărute. Muzeul primistoric de la Ica deţine multe alte minunăţii de necrezut, fascinante şi capabile să provoace descumpănirea în mintea unui membru neînduplecat al Conjuraţiei! Desene perfect gravate şi neputându-se preta niciunei contestaţii reproduc oameni care examinează obiecte cu o *lupă.* Pe alte pietre, astronomii privesc cerul cu un ochean care poate fi numit, literalmente, un *telescop.* Cu ochiul lipit de ocular, ei îşi îndreaptă aparatul, unii spre o stea de primă mărime, alţii spre o cometă cu aspectul unui bolid, având o coadă imensă şi iradiantă, capul fiind reprezentat printr-un glob, în conformitate, se pare, cu optica oamenilor din toate timpurile. Bineînţeles, acest detaliu poate face să se presupună că glifele aparţin unei epoci relativ apropiate de a noastră! Ce, stelele, care sunt nişte corpuri cereşti, nu au fost văzute dintotdeauna în formă de

pentaclu (în 5 colțuri)? Şi cometele nu au fost înfăţişate din cele mai vechi timpuri ca având capete cu coarne, strălucitoare, şi cozi luminoase? Să ne amintim de „Venus cu coama de foc”, de „şarpele de foc cu coada lungă” al tuturor popoarelor primitive!
Imensa cometă de pe pietrele de la Ica era oare cometa Kohutek, care i-a impresionat atât de mult pe Strămoşii Superiori, încât au simţit nevoia să-i perpetueze amintirea? Dacă am da un răspuns acestei întrebări, poate că am reuşi să datăm Biblioteca de la Ica. Din nefericire, problema e departe de a fi rezolvată! Totuşi, trebuie precizat că Kohutek este vizibilă îndeosebi în emisfera sudică, deci din Peru. Se mai poate presupune că această cometă de la Ica a fost cea care a declanşat un „sfârşit al lumii”, fie în momentul marelui potop universal, produs în urmă cu 12 de ani, fie în momentul apariţiei „cometei” Venus, în urmă cu circa 5.000 de ani. O observaţie ciudată ar putea veni în sprijinul acestei ipoteze dacă ne referim la cerul înstelat aflat în partea de sus a desenului care îi înfăţişează pe astronomi. Acest cer are mai multe comete, unele captive în cercul unde evoluează stele şi un fel de insule pe care le-am putea numi „universuri singulare”, iar altele ieşind de pe firmament şi îndreptându-se spre Pământ.
Aflat între doi astronomi, există un desen care sugerează o săgetă înaripată, cu coadă împănată şi cu vârful ca o stea în formă de floare îndreptată spre cer. E o săgeată sau o rachetă? Sau un observator spaţial? Interpretarea este probabil abuzivă, dar desenul dă realmente impresia a trei acţiuni simultane: trecerea cometei, observaţia astronomică şi plecarea spre cer a unui obiect zburător. Vârful pietrei reprezintă firmamentul. Cometele sunt nişte elemente excepţionale ale acestuia; stelele sunt de diferite mărimi; universurile singulare sau „universurile-insule” dau naştere unor interpretări diferite; ele ar putea fi nişte nori sau insulele unui Pământ inundat. Grafia acestor insule este, de altfel, conformă cu cea care, pe alte pietre, reproduce uscatul.

Ce spune „piatra cu astronomi”

Studiate în detaliu, desenele de pe piatra zisă „cu astronomi” se prezintă astfel:
- Două personaje studiază un important fenomen ceresc cu ajutorul unui telescop.
- Un obiect zburător pleacă de pe Pământ înspre cer.
- Nişte comete – cel puţin trei – se deplasează în derivă pe un firmament haotic.
- Pe cer, stelele au o strălucire neobişnuit de puternică. Unele sunt enorme şi iradiante, altele, mult mai îndepărtate, desigur, par străine de dezordinea cosmică.
- Un nor imens, cu striaţii orizontale care simbolizează ploaia, vine pe urma cozii unei comete enorme. Ploi diluviene cad probabil pe Pământ.
- Continentele, care se pot recunoaşte după haşurile şi curbele lor, sunt pe jumătate inundate de acest potop, semănând cu nişte insule.
- Căzută pe un continent vast sau pe o insulă foarte mare, o stea a încetat să mai strălucească.
- Reprezentând un eveniment, fără îndoială, major, o barcă pluteşte pe oceanul ceresc sau terestru, ducând cu ea ceea ce par a fi trei personaje sau supravieţuitori ai cataclismului.

Această ultimă explicaţie pare arbitrară, subiectivă, dar ea este irezistibil sugerată de barca, oceanul, stelele, insulele şi cometele înfăţişate. Dacă încercăm, în lumina tradiţiilor şi a mitologiilor, să punem o oarecare ordine şi logică în acest puzzle de cuvinte şi imagini, ajungem la o concluzie fascinantă şi destul de clară pentru a spulbera numeroase convingeri: scena evocă sau reprezintă potopul. Toate elementele tradiţionale sunt înrudite pentru a veni în sprijinul acestei teze. Aceasta este interpretarea noastră despre piatra de la Ica, unde figurează astronomii cu telescoape. Reiese că potopul reprezentat aici este fie potopul universal, fie cel parţial, din anul 3000 î.e.n. (potopul din vremea lui Ogige şi potopul din vremea lui Deucalion). Care dintre ele? La prima vedere, potopul universal relatat de Biblie se înscrie mai firesc în această temă evocată pe *grabados*. Desigur, a fost un potop de apă, dar provocat de tulburări atmosferice excepţionale, care implică intervenţia cometelor, a stelelor căzătoare, a meteoriţilor, a furtunilor etc. pe care Biblia nu le relatează. _În

sfârşit, mai e barca aceasta, „arca”, amintind în chip ciudat de cea a lui Noe, Xisuthrus, Manu, Bochica, Coxcox etc.
Aşadar, ar fi vorba de potopul universal care a inundat continentele în urmă cu 12.000 de ani şi care a înghiţit Atlantida! În acest caz este evident că arca lui Noe, cu încărcătura sa alcătuită din toate speciile animale: furnici, păsări, oi, vite, cai, şopârle, brontozauri şi alţi dinozauri n-ar fi putut acosta pe pantele aride ale muntelui Ararat, ci, dimpotrivă, într-un loc apropiat de marile savane ierboase, mlaştini şi păduri dese, deoarece marii saurieni preistorici erau nişte consumatori înspăimântători de vegetale, iar carnivorele aveau o nevoie nu mai puţin vitală de carne vie. Dacă dăm crezare relatărilor mitologice, ne pierdem în presupuneri privitoare la locul unde fauna antediluviană ar fi avut şanse să supravieţuiască.

Cometa misterioasă

Această explicaţie ipotetică a pietrelor de la Ica este seducătoare şi oferă avantajul de a data, măcar aproximativ, o scenă redată de glife, dar confruntarea cu potopul parţial din urmă cu 50.000 de ani ne rezervă surprize. În acea perioadă, spun tradiţiile, au avut loc mari evenimente pe cer şi s-au văzut bătălii între şerpi lungi de foc. Alt „şarpe de foc”, Venus „cu coama strălucitoare”, cu coamă de foc, cu capul încornorat ca al unui taur, şi-a făcut apariţia pe firmament şi a îngrozit popoarele de pe faţa pământului. Această cometă (sau astru de foc), pe care fenicienii au denumit-o Astart, asiro-babilonienii, Iştar, iar grecii, Astarte, a provocat prin intensitatea sa calorică imense incendii de păduri. „Până şi casele ardeau, şi recoltele, şi copacii”. Şi apoi a fost inundaţia care a constituit apogeul ravagiilor, pământurile incendiate au fost năpădite de apele râurilor revărsate şi ale mării tumultuoase. Aceste relatări sunt comune pentru aproape toate popoarele de pe pământ, după cum afirmă Velikovsky şi Louis-Claude Vincent:
- Profeţia de la Vala: Polul Nord e la vest; Soarele e înghiţit de beznă, Pământul se cufundă în mare; din cer dispar stelele scânteietoare...
- Preoţii Egiptului: s-au produs mari prăbuşiri ale unor continente întregi.
- Codexul Chimalpopoca: tot ce exista a ars şi a căzut o ploaie de pietre de gresie... au fost fenomene cereşti înfricoşătoare...
- Tradiţiile mexicane: şase stele au căzut din cer în vremea potopului.

Atlantida, acum 200.000.000 de ani

Alte două pietre rotunjite, din andezit, cântărind aproximativ 100 de kilograme, au o oarecare corelaţie cu „piatra cu astronomi”. Ele par să reprezinte un imens ocean înconjurat de munţi înalţi sau de un fluviu care ocupă jumătate din desen de jur-împrejurul acestuia. Patru continente se deplasează în derivă pe oceane şi comportă reprezentări de oameni, animale, case şi munţi care ar trebui să ajute la identificarea lor. Şi în acest caz, imaginaţia face apel la mitologii pentru a încerca să găsească soluţia enigmei, şi ne gândim la Pământul din urmă cu sute de milioane de ani, când, conform teoriei lui Wegener, continentele se deplasau în derivă pe magma centrală. Pe continentul C, atribuit de dr. Cabrera Americii de Sud, putem recunoaşte un cap asemănător cu tipul de personaje de pe pietrele de la Ica, dar desenul ni se pare că se potriveşte deopotrivă cu munţii săi înalţi – Anzii Cordilieri – şi cu animalul specific acestora, lama. Să observăm reprezentarea unei case cu acoperiş, uşă şi fereastră întru totul asemănătoare caselor din vremurile noastre. Lacurile, cercurile, crucile şi stelele răspândite pe continente au o semnificaţie precisă care însă ne scapă. Pentru noi, Atlantida, aceasta nefiind decât o ipoteză timidă, s-ar situa în G, unde se văd clar două culmi muntoase, un soi de fiinţă marină cu

coadă, ducând un peşte şi o casă de un tip aparte. Să fie aici, în G sau în C sau altundeva, fabulosul continent scufundat în Atlantic, după spusele lui Platon? Figurile E şi F sunt atât de sibilinice, încât nu putem face decât presupuneri fără mare consistenţă.

Lupta dintre oameni şi dinozauri

Există o mulţime de pietre pe care au fost gravaţi marii monştri preistorici, astăzi dispăruţi. O piatră ne înfăţişează ceea ce credem că este un brahiozaur, cel mai mare dintre dinozauri. Acesta avea 25 de metri, cântărea până la 50 de tone şi a trăit cu cel mult 140.000.000 de ani în urmă. Totuşi, marii ţepi dorsali sau marile plăci blindate triunghiulare, care se întindeau de la cap până la coadă, ne-ar îndemna să credem că acest dinozaur era un *sauropelta* (lungime: 5 metri şi jumătate, greutate: 3, 5 tone) sau poate un *spinosaurus,* de două-trei ori mai lung şi de două ori mai greu. Scena înconjurătoare este plină de informaţii. Doi oameni, perfect vizibili, îmbrăcaţi cu un fel de şorţuri scurte, atacă monstrul căţărându-se pe spinarea lui. Unul dintre ei îl loveşte în cap cu o secure mare, iar celălalt înfige un cuţit de mari dimensiuni între doi ţepi dorsali. Un al treilea personaj, un fel de umanoid cu coadă, pare să cadă în urma unui atac eşuat. (Trebuie remarcat că Strămoşii din vremea dinozaurilor cunoşteau foarte bine topirea metalelor, deoarece nu încape îndoială că securea şi cuţitul au lame de metal).
Acest tip de animal sau de primată este total necunoscut pentru antropologi şi zoologi. Poate că aparţinea unei verigi dispărute sau unui tip neviabil al evoluţiei clasice. Prietenul şi corespondentul nostru din Tahiti, Yves Morel, ne asigură că în munţii Vietnamului de Sud trăieşte o populaţie de oameni păroşi, care au un cap enorm şi nişte mâini şi picioare foarte mari. Sunt şi acum canibali şi temuţi de populaţia mois. Aceşti oameni sălbatici au coloana vertebrală terminată printr-o coadă scurtă de 3-5 cm. O prietenă vietnameză a lui Morel, locuind la Papeete, a văzut câteva dintre aceste fiinţe care, după ce au fost capturate de populaţia mois, au muncit pe plantaţiile mamei sale.

Cezariană sub anestezie

În calitate de chirurg, doctorul Cabrera resimte o legitimă mândrie pentru unele dintre pietrele sale care dovedesc cunoştinţele de biologie ale strămoşilor noştri superiori. Într-adevăr aceste pietre sunt cele mai uimitoare şi cele mai preţioase din colecţie, căci dacă altele reproduc imagini din vremurile trecute, acestea dezvăluie secretele chirurgiei de mâine. Este cât se poate de evident că, în acel sfârşit de după-amiază pe care l-am petrecut în fantasticul muzeu al doctorului Cabrera, nu am avut timp să examinăm cele 11.000 de pietre gravate care se găsesc aici. Privirea noastră nu putea decât să cuprindă mulţimea lor, fără a avea posibilitatea să înregistrăm, să luăm note, să detaliem. Superioritate fizică a materiei zisă inertă de către fizicieni: în timp ce ambiţia noastră se limita la a fotografia gazda, alături de portretul strămoşului său Jeronimo Luis, aparatul nostru a înregistrat, fără ştirea noastră, o imagine pe care am descoperit-o mai târziu. Şi ce imagine! Cea a unei naşteri prin cezariană, fixată pe andezit „acum 60 de milioane de ani”, ne asigură doctorul Cabrera! În fotografie se zăresc vreo sută de pietre îngrămădite pe etajere sau puse pe parchet. Una dintre ele, cea mai mare, dă detaliile operaţiei.

Tehnica strămoşilor

Acolo unde doctorul Barnard a eşuat, iar cei mai mari specialişti din Franţa, America, Anglia şi Germania întâmpină dificultăţi şi incertitudini deprimante, se pare că medici chirurgi preistorici au obţinut rezultate pozitive. Gravuri de o mare acurateţe ne asigură, neîndoielnic şi cu argumente când peremptorii, când deconcertante, că grefele de rinichi, de inimă... şi de creier erau practicate cu succes în urmă cu mii, dacă nu milioane de ani. Nu suntem abilitaţi să emitem o opinie savantă despre acest subiect, astfel încât ne vom mărgini să descriem şi să interpretăm cât putem de bine imaginile pe care le-am adus de la Ica. Doctorul Cabrera, chirurg eminent şi specialist în preistorie,

a putut să le expertizeze în cartea pe care o scrie actualmente şi care e foarte probabil că va marca o cotitură în istoria omenirii. Maestrul şi prietenul nostru subliniază diferenţa dintre tehnicile folosite de Strămoşii Superiori şi de chirurgii clasici ai vremurilor noastre, cum ar fi Christian Barnard. Profesorul Barnard nu înlocuieşte inima, ci cele două ventricule şi faţa anterioară a auriculelor bolnave cu părţile sănătoase corespunzătoare. Vom explica tehnica preistorică incluzând înlocuirea totală a inimii şi a marilor sale vase artero-venoase.

Etapa I: Chirurgul palpează pacienta care este întinsă pe un pat. Copilul, în pântecele mamei sale, nu are nimic pe el. Se vede cuţitul care va servi la operaţie: este din metal, cu o lamă încorporată în mâner şi fixată cu trei nituri.

Etapa a II-a: Femeia, cu un nas accentuat acvilin, e întinsă, goală. În faţa ei, un chirurg operează după metoda clasică, dar în continuumul-timp specific mayaşilor şi incaşilor: trecutul şi viitorul se contopesc în prezent. Astfel, medicul se pregăteşte să deschidă abdomenul pacientei cu un bisturiu ţinut în mâna stângă, în timp ce cu mâna dreaptă pare să scoată deja copilul... care poartă chiloţi! Acest detaliu este folosit de contestatari, pentru a susţine că gravorul scenei trăia în secolul al XVI-lea şi fusese deja sensibilizat faţă de noţiunea de păcat al nudităţii instaurat de Biserica creştină. De notat suflul de aer care iese din gura femeii, însemnând că aceasta este vie.

Într-o lucrare publicată în 1971, am relatat, după „Raportul expediţiei ştiinţifice Marmadjaidjan în Asia Centrală Sovietică”, despre urmele unor intervenţii chirurgicale găsite pe opt schelete, pe oasele toracelui. Operaţia, care a avut loc în urmă cu 100.000 de ani, fusese încununată de succes, după cum dovedea grosimea periostului. Concluziile profesorului Leonidov Marmadjaidjan susţineau că, după rezecţia coastelor, fusese probabil transplantată o inimă. În colecţia de la Ica, procesul unei asemenea operaţii este gravat pe 20 de pietre. Prof. Bohn este de acord cu dr. Cabrera. Aceste gravuri sunt destul de elocvente pentru a ne convinge că Strămoşii Superiori de la Ica aveau cunoştinţe extinse în biologie şi că erau realmente capabili să facă o grefă de inimă.

Etapele preoperatorii şi particularităţile operaţiei înseşi l-au făcut pe doctorul Cabrera să înţeleagă că respingerea era probabil anihilată de proprietăţile speciale pe care le avea sângele unei femei însărcinate. Acest sânge conţine în mod sigur un principiu activ sau un hormon anti-respingere a cărui absenţă sau insuficienţă poate fi cauza incompatibilităţii genetice (avortul). Diminuarea sa brutală la sfârşitul sarcinii provoacă începutul procesului de naştere. Hormonul antirespingere, spune doctorul Cabrera, trebuie căutat în sângele femeilor însărcinate, între luna a treia şi a cincea, care este cea mai bună perioadă de activitate.

În 1934, prof. Bohn, eminent biolog şi profesor la Sorbona, prezenta o teză care o acredita pe cea a doctorului Cabrera, referitoare la fenomenul de respingere. Se ştie că corpul uman este condiţionat să se opună oricărei integrări forţate a unui corp străin: un spin, un glonţ de revolver, un ac rupt în carne provoacă reacţii care au drept scop eliminarea – nu vorbim aici despre cazurile excepţionale – acestor obiecte care nu aparţin natural sistemului fiziologic. Prof. Bohn afirma că la începutul sarcinii, când spermatozoidul atacă ovulul, când acesta este fecundat şi chiar şi când embrionul începe să se dezvolte, organismul femeii are tendinţa de a respinge corpul străin masculin, din care jumătate din gene provin de la tată. Această intoleranţă este întotdeauna obligatorie când ţesuturile primite prezintă diferenţe genetice, chiar şi uşoare, faţă de ţesuturile primitorului. Apare atunci riscul avortului, dar cum sarcina este o funcţie naturală, organismul femeii sfârşeşte prin a se supune. Faptul de a preleva sânge de la o femeie însărcinată, pentru a face un transplant, lasă deci să se presupună că Strămoşii Superiori aveau cunoştinţe destul de mari în domeniul chirurgiei pentru a învinge fenomenul de respingere. Se pare că au reuşit să facă şi grefe de creier!

20. CANDELABRUL DIN ANZI

Când oamenii descoperă pe planeta lor obiecte neobişnuite, desene sau scrieri pe care nu le pot nici data, nici descifra, sunt, în mod sigur, tentaţi să le atribuie unor civilizaţii necunoscute şi, uneori,

extraterestre. Mai mult, aceste mistere sunt întotdeauna considerate ca având un caracter de mesaj. Pe două coline numite Gog şi Magog, în apropiere de Cambridge (Anglia), se pot vedea, din avion, desene imense care scapă observaţiei terestre. Sub acelaşi unghi de vedere găsim, în comitatul Somerset, harta cerului emisferei noastre, reprodusă de zonele uscate şi canalele care limitează un heleşteu cu o lungime de câţiva kilometri. În Statele Unite, ridicături de teren dau forma unor peşti imenşi, lucrarea aparţinând unui popor vechi misterios. Aceste diferite simboluri sau scrieri par să fi fost trasate pentru a fi descifrate de un observator venit din cer sau capabil să urce acolo sus la bordul unui aparat, sau prin puterea „eului" său eteric dedublat.

Urme misterioase

Peninsula Paracas, Peru, este situată la 300 km sud de Lima. Aici se află enigmaticul *Candelabro* sau „Candelabrul din Anzi", pe un munte mic de culoare mov, în formă de semilună, reprezentând ultima coastă a Anzilor Cordilieri. Solul este nisipos, compus, la suprafaţă, dintr-o peliculă foarte subţire de pietriş de culoare violet, care acoperă un strat gros de nisip făinos, ocru, compact, fin, fără nici cea mai mică impuritate. *Candelabro* este situat în faţa oraşului Pisco, de partea cealaltă a golfului, la o distanţă de circa 20 km. Pentru a ajunge aici pe jos este necesar un ocol de 30 km şi, cum peruvienii sunt foarte puţin curioşi de la natură, credem că am fost primii în acest secol (prietenul Edmond Wertenschlag, Yvette Charroux şi noi) care am păşit pe nisipurile din Paracas. Am traversat golful şi, după o acostare greoaie din cauza falezelor abrupte, am atins pământul ferm cam la 1 km de locul unde se află *Candelabro.* Era 26 aprilie 1969. Edmond Wertenschlag şi marinarii de pe iaht pot mărturisi că am găsit un pământ în totalitate virgin. N-am putut descoperi nici un indiciu care să ne confirme că alte persoane au mai trecut pe acolo; în schimb, am găsit urmele lăsate de o pumă: nişte găuri rotunde, deoarece animalul merge încrucişându-şi picioarele.
– Cred că a trecut astă-noapte, a spus Yvette Charroux. Amprentele par proaspete.
– Sau săptămâna trecută, a răspuns Edmond Wertenschlag, care ştia mai multe despre fenomenele de la Paracas... Sau acum 10 ani!
Aceasta este şi cauza miraculoasă care a permis candelabrului să rămână intact în faţa intemperiilor şi a timpului: dunele din Paracas au păstrat, de-a lungul mileniilor, urmele gravate în nisipul lor de culoare mov şi ocru. Un desen făcut cu vârful unei umbrele, fără nici o intervenţie din partea factorului uman, s-ar păstra intact secole întregi! În drumul nostru, de la locul în care am acostat şi până la *candelabro,* am mers de-a lungul Oceanului Pacific, pe un platou de nisip puţin dur, de mici dimensiuni. Dunele se ridicau în stânga noastră cu o înclinaţie de 40° şi cu o altitudine de circa 400 de metri. Prima noastră descoperire a fost aceea a trei planuri, care coborau de la vârf până la ţărmul falezei. Semănau cu trei urme lăsate de trecerea unui camion, al cărui pneu lăsase o amprentă lată de 25 cm, bătătorind uşor nisipul şi formând o gaură de doar 1 cm. Ca şi cum o roată, de una singură, ar fi coborât panta. Să înţeleagă cine poate!

Miracolul nisipului de aur

Pe măsură ce ne apropiam de *Candelabro,* nisipul devenea din ce în ce mai moale şi vedeam cum picioarele goale ale lui Yvette se afundă până la călcâie, lăsând, în spate, urme adânci de culoare ocru-galben care ieşeau în evidenţă, în mod ciudat, pe suprafaţa mov din împrejurimi. Doar incaşii sau strămoşii lor fuseseră cei care mai trecuseră înaintea noastră prin acest loc ca să sape misteriosul monument. Cuprinşi de emoţii şi din respect pentru virginitatea nisipului, călcam cu mare atenţie pe urmele lui Yvette.
Candelabrul – dar oare să fie un candelabru? – este săpat în pantă, în general (nu mereu) mărginit de pietre de calcar, friabile şi cu striaţii, cu, credem noi, cristal de rocă, ce se prezintă sub forma foietajului de patiserie! Axul principal ar putea fi brazda făcută de o sanie uriaşă sau o balenieră care ar fi fost lansată din vârful pantei până jos. Această crestătură centrală are o lăţime de 4,5 m, o

lungime de 5.000 m şi o adâncime de 60 cm. Braţele candelabrului şi motivele, care par a fi personaje sau animale, au lăţime şi adâncime medii. Pietrele care mărginesc canelurile sunt pe jumătate înfundate în nisip. Ele nu par să fi fost cimentate şi mai mult acoperă marginea şanţului îngust decât să o mărginească.
În unele locuri, panta era atât de abruptă, încât Yvette era nevoită să înainteze în patru labe; şi nici aşa stabilitatea eu nu era bună, deoarece vântul suflă cu putere după-amiaza în regiunea oraşului Pisco. Vânturile din Paracas sunt cunoscute în Peru asemenea tramontanei din zona Mediteranei!
Aceste detalii au o importanţă deosebită, pe care o putem rezuma astfel: în ciuda vântului şi pantei, niciun fir de praf nu zbura în jurul nostru. Ca şi cum forţele de dispersie erau învinse de densitatea nisipului (s-a stabilit că, pornind de la un anumit grad de fineţe, nisipul rezistă în faţa vântului şi că praful cel mai fin nu se mişcă, chiar şi în faţa celui mai puternic uragan). Ar fi fost nevoie de săptămâni, luni şi chiar de mai mult timp pentru ca urmele lăsate de noi să dispară. Este neverosimil, incredibil, dar adevărat: în duna mobilă din Paracas, urmele care, de altfel peste tot ar fi fost şterse într-o oră, dăinuie de secole şi, indubitabil, de milenii întregi.

Candelabro de Los Andes

Candelabro de Los Andes datează, probabil, din epoca incaşilor sau chiar din cea a populaţiei aymara. Bineînţeles că pioşii creştini şi-au însuşit acest monument, botezându-1 „Cele trei cruci"; autohtonii preferă să-l numească Tridentul. El are forma unui candelabru cu trei braţe, cu un ax central solid, care stă pe un picior cu formă dreptunghiulară. În mijlocul acestui picior, se observă o săpătură în nisip, despre care credem că este posterioară desenului. Vârful braţului central se termină cu un fel de totem cu ceea ce pare un cap şi două braţe ridicate. Câţiva metri mai jos, de fiecare parte a axului, se află două braţe terminate cu spirale. În zona de mijloc a candelabrului, din ax, pleacă alte două braţe, pe o distanţă de cca 100 m, urcând în unghi drept, dar mai jos decât totemul central, având forma unei şopârle sau a unei salamandre.
Două braţe solide – în realitate două şanţuri – susţin în mod fictiv cele două braţe ale candelabrului. S-a spus că ar fi vorba despre un „arbore al vieţii". În cartea sa intitulată „Codul liber al piraţilor", Eduardo Garcia Montero scria: „Acesta este un semn lăsat de piraţi, pentru a marca zona în care şi-au ascuns comorile". Pentru alţii, „Cele trei cruci" ar fi fost desenate în jurul anului 1835 de un preot catolic, părintele Guatemala, „între vârful Pejerrez şi insula San Gallan, pentru ca pescarii din golful din Pisco să-l poată contempla în acel loc afectat de vânturi puternice". Evident, e vorba de o minciună evlavioasă, deoarece candelabrul a fost văzut şi descris cu mai bine de un secol în urmă. În realitate, nici perioada şi nici constructorii nu pot fi identificaţi cu certitudine. Conservarea miraculoasă a şanţurilor de pământ nu a reprezentat niciodată obiectul studiilor arheologilor peruvieni, iar cei din celelalte ţări nici măcar nu cunosc existenţa candelabrului. Singura observaţie pe care îndrăznim s-o facem cu privire la acest subiect este că, în afara fenomenului de rezistenţă naturală dată de nisipul fin în faţa forţelor de dispersie, colina cu desene, prin orientarea şi înclinaţia ei, se află la adăpost de vânturile puternice care domină peninsula Paracas, a căror direcţie obişnuită este de la vest la est.

Ker Lan din Paracas

Care este semnificaţia acestui mare desen pe care, în absenţa unui termen mai bun, suntem obligaţi să-l numim „Candelabrul din Anzi"? Noi am reperat un alt „candelabru", mai mare, mai frumos, în pampasul din Nazca, ce seamănă, mai degrabă, cu o cutie de moaşte. Incontestabil, desenele de la

Nazca se află într-o relaţie strânsă cu „Candelabrul din Anzi”, iar explicarea celui din urmă ar furniza datele esenţiale pentru rezolvarea enigmei celui de-al doilea. Un lucru este sigur: regiunea Paracas (golful din Pisco) este bogată în vestigii arheologice, cărora le-a dat numele. Ceramica de Paracas este celebră în Peru. Dar tot la Paracas, în grote, a fost găsită o mare parte din mumiile incaşe. În mod sigur, au mai rămas şi altele nedescoperite, şi suntem de părere că această regiune era prin excelenţă un loc sfânt, un loc de înmormântare, ceea ce celţii numeau un *Ker Lan*, adică „Oraşul locului sfânt”.
Pe partea interioară a coastei peninsulei, pe care o cunoaştem foarte bine, şi pe coasta care dă spre larg (pe care nu am străbătut-o), se văd doar faleze abrupte cu grote adânci, care sunt când guri subterane deschise spre Oceanul Pacific, când labirinturi cu coloane ciopârţite, unde valurile se sparg şi se înmulţesc într-un joc de culori mişcătoare. În aceste grote au fost descoperite celebrele „mumii din Paracas”; ne imaginăm, şi probabil acesta este adevărul, că aici piraţii de pe vremurile *plata flota* îşi ascundeau comorile. Să fi fost piraţii cei care au desenat acest *candelabro* sau acest trident, pentru a recunoaşte mai uşor locul în care îşi aveau ascunzătorile? Sigur nu! *Candelabro* este anterior secolului al XVI-lea; el nu poate fi văzut decât de pe pământul ferm sau din golf, fiind deci invizibil din largul mării, unde, în principiu, navigau vasele piraţilor. În plus, peninsula Paracas este uşor de recunoscut, fiind singura de pe întregul litoral peruvian, iar desenul în formă de trident cu salamandră pare să se apropie mai mult de stilul incaşilor, decât de cel al piraţilor!

21. MISTERUL DE LA NAZCA

Nazca văzută din cer

Văzută din cer, Nazca este fantastică, gigantică şi ameţitoare: desene, figuri geometrice şerpuind de-a lungul pampasului cu o densitate incredibilă şi pe o distanţă de 100 de kilometri. De fapt, aceste urme misterioase, denumite *pistas* în ţările de limbă spaniolă, pot fi văzute de aviatori şi de astronauţi, de la Ecuator până dincolo de tropice, adică de la Guayaquil la Santiago, de-a lungul Anzilor Cordilieri. O prietenă peruană, doamna Anne Bridget B., din Ilo, semnalează *o pista* în Chile, unde silueta unui uriaş de 100 de metri a fost desenată pe sol; la fel şi la sud de Arequipa, în regiunea Moquegua şi în deşertul din Tarapaca. Ele au mai fost găsite şi în împrejurimile localităţii Cuzco, în apropierea lacului Titicaca, şi între Santiago şi Antofagasta. Şi nu este vorba numai de *pistas* de reprezentări de personaje, flori şi animale, ci şi despre desene mult mai enigmatice, teatre imense, misterioase, şi de un Mare Zid, asemănător cu cel chinezesc.
Aceste linii terestre destinate să fie văzute de pe vârful unei coline sau de pe cer, dintr-un avion, nu sunt rare pe glob. În valea Glastonbury din Anglia, a fost desenat pe sol un zodiac gigantic. Forma înaripată a unui fost templu de pe malurile râului Humler poate fi desluşită de la mică înălţime deasupra solului, iar în văile din Dorset există numeroase desene de cai albi scoşi în evidenţă de desţelenirea terenului, toate acestea părând a fi opera unui popor antic puţin sau deloc cunoscut. Câteva *pistas* pot fi văzute şi în insula Malta, în Sahara, iar în deşertul Mohave din California există siluete de oameni uriaşi, trasate cu ajutorul pietrelor.

Paul Kosok descoperă *pistas*

Ceea ce se numeşte pampas în Peru nu are nimic în comun cu stepele şi savanele definite în dicţionarele noastre. De la Lima la Arequipa, pampasurile sunt nişte întinderi imense, dezolante, de nisip şi pietriş, brăzdate de torentele din anotimpul ploilor, şi nişte adevărate deşerturi fără cel mai mic fir de iarbă, fără nici un fel de păsări şi faună. Totuşi, din când în când, un condor de Anzi survolează aceste zone singuratice, atent la cine ştie ce spectacol pe care oamenii nu-l pot desluşi. Desenele acestor *pistas* sunt diseminate în principal între Oceanul Pacific şi Anzii Cordilieri, în pampasurile din Villacuri, de la sud de Pisco, de Los Castillos, de Huayuri, de Colorada şi de Los

Corados, între Ica şi Nazca. Centrul cu mare densitate este situat între Palpa şi Nazca, în apropiere de Rio Ingenio, spre kilometrul 436 al şoselei panamericane care merge, la o distanţă respectabilă, de-a lungul oceanului sau a Mării Întunecate a anticilor. Există zeci de mii de *pistas* până în Chile şi chiar în alte părţi, unde rămân de descoperit. Conchistadorii nu le-au văzut niciodată, deşi cronicarul Francisco Hernandez menţiona evaziv nişte linii mari trasate pe pământul Anzilor Cordilieri, pomenindu-le însă doar din auzite.
Profesorul american Paul Kosok, de la Universitatea din Long Island, a fost primul care, în 1939, le-a studiat sistematic, împreună cu asistentul său, John Harward, în 1939. Arheologul german Maria Reiche, de la Universitatea din Hamburg, i-a continuat activitatea în jurul anului 1948, publicând în limba engleză o cărticică ilustrată în care rezuma rezultatul observaţiilor sale. Serviciul fotografic al Ministerului Aerului din Peru a efectuat ulterior un releveu precis al desenelor şi Skylab 2 a avut printre alte misiuni pe aceea de a fotografia de la foarte mare altitudine „aerodromul astronauţilor antici", dar rezultatul n-a fost încă publicat. În 1968 am survolat pentru prima oară Nazca (a doua călătorie a fost în 1973) filmând şi fotografiind desenele de la joasă altitudine.

Condorul şi omul cu lama

Avionul nostru a fost pilotat în 1968 de un locotenent, iar în 1973 de un căpitan; erau doi tehnicieni excelenţi, pentru care survolarea pampasului era o treabă de rutină. În 1968 am fost surprinşi de o furtună bruscă, aşa cum se întâmplă frecvent după-amiaza în Anzi. Am fost obligaţi să ne întoarcem de urgenţă. Reuşiserăm totuşi să recunoaştem şi să filmăm în pampasul de la Villacuri nişte desene nu prea cunoscute şi de o factură diferită de cele de la Nazca. Ele reprezintă un om cu o lamă şi un condor de mari dimensiuni, cu aripile desfăcute. Ar fi fost interesant să le putem examina la faţa locului, dar deşertul nu are nici drum, nici pistă, cu excepţia şoselei panamericane foarte îndepărtate, iar localizarea ar fi cerut, fără îndoială, câteva zile. E păcat, fireşte, deoarece cele două figuri aparţin unei epoci şi civilizaţii diferite de cele care au făcut respectivele *pistas*.
În stânga, „condorul". În dreapta, „omul şi lama". În centru, reprezentări pe jumătate şterse de animale despre care se presupune că sunt nişte cămile. La drept vorbind, nu se ştie foarte bine dacă personajul mână o lamă sau un alt animal, a cărui coadă foarte lungă şi voluminoasă trimite cu gândul la un saurian din aceia gravaţi pe pietrele doctorului Cabrera. În plus, nu este făcut din linii albe pe fond întunecat, ca la Nazca, ci, dimpotrivă, dintr-un fond deschis pe care se desluşesc masele mai întunecate ale corpurilor. Credem că suprafaţa, jucând rolul de suport, a fost „măturată", şi că au fost strânse pietre sau bucăţi de stâncă de culoare maro-închis pentru a alcătui desenul propriu-zis, care seamănă oarecum cu un basorelief. Omul este stilizat sumar, iar animalul şi mai rudimentar. Condorul sau pasărea cu aripile mari desfăcute formează o masă mai armonioasă. Împrejur, mai ales între cei doi subiecţi principali, se desluşesc alte desene, cu o compoziţie similară, dar care sunt greu de identificat. Probabil e vorba de nişte animale şi de o scriere care ar merita atenţia autorităţilor din Peru. Cu o mare aproximaţie, localizăm situl într-o zonă situată la 30-40 km sud-est de Pisco.

Linii şi piste în toate direcţiile

Zborul nostru de recunoaştere din 1973, la bordul avionului Piper OB-1-877, a fost o repetare mai aprofundată a celui din 1968. În linie dreaptă, Pisco se află la 160 km de Rio Ingenio, care este inima zonei arheologice, sau la aproape o oră de aerodrom. Am survolat mai întâi importantul oraş Ica, apoi pampasul Huayuri şi mica localitate Palpa, înainte de a ajunge la o vale adâncă unde curge Ingenio, afluentul lui Rio Grande. Înainte de a trece peste vale, pe versantul nordic se văd nişte minunate *pistas* în formă de aripi (triunghiuri lungi clar conturate), care se intersectează înspre vârfuri ca pentru a anunţa apropierea sitului. Direcţia lor, vest (baza) - est (vârful), poate avea o semnificaţie dacă, aşa cum crede profesorul Kosok, Nazca este un imens calendar astrologic.

Versantul sudic, foarte abrupt, dă accesul direct spre pampasul Colorada, care este zona desenelor. Aici, imediat după vale, încep marile *lineas* (linii) care, mergând în toate direcţiile, escaladând sau coborând pante, râpe, munţi şi *barancos*, se pierd spre orizont, după un traseu riguros rectiliniu.
Chiar şi din avion, de la 1.000-2.000 de metri altitudine, nu se poate desluşi în general capătul acestor linii, începutul lor fiind pentru noi marginea văii lui Rio Ingenio. Totuşi, numeroase *lineas* ajung la nişte *pistas* sau, mai rar, la un centru comun, de unde radiază precum spiţele unei roţi sau razele soarelui. (Numim *lineas* liniile asemănătoare cu o brazdă prelungă, iar *pistas*, suprafeţele distincte în formă de piste de aterizare, de formă dreptunghiulară sau triunghiulară, dar având totdeauna o lungime de 10 ori mai mare decât lăţimea). Se pot vedea mii şi mii de *lineas*, de lungimi diferite, nu mai late, se pare, decât brazda trasă de un agricultor şi mergând în toate direcţiile posibile, nord-sud, vest-est, precum şi în altele intermediare. Nu se poate pune problema, fără a da dovadă de arbitrar, de a acorda întâietate unei direcţii sau alteia, ori unei *pista* sau alteia. Cu toate acestea, există *lineas* deosebit de lungi şi *pistas* de lăţimi diferite, mergând de la 3 până la 100 de metri şi chiar mai mult. Această multitudine şi întrepătrundere, această confuzie dintr-o dispunere care, totuşi, pare a fi ordonată, constituie dominantele care-l frapează înainte de toate pe observatorul aerian.

Un teren de aterizare preistoric

În primul rând, e necesar să exprimăm, fără a le analiza, sentimentele care invadează sufletul în faţa spectacolului insolit prezentat de Nazca. Înainte de toate, observăm *lineas* şi *pistas* care se intersectează, apoi avem impresia, greu de definit, că survolăm un teren de aterizare, un fel de Orly baroc, unde s-ar fi construit piste uriaşe pentru marile avioane şi altele mai mici, pentru avioane de turism sau pentru mişcarea continuă, inerentă oricărui aeroport. Şi cu ce geniu al geometriei! Totul este <u>impecabil</u>, executat ireproşabil, perfect triunghiular sau dreptunghiular şi, chiar dacă desluşim câteva rare rotunjiri, ele sunt trasate cu o măiestrie savantă, din care reiese că dezordinea nu este decât aparentă. Nouă, totul ni se pare de neînţeles, dar pentru anumite minţi condiţionate altfel decât ale noastre, există probabil o explicaţie, o logică. Oamenii care au creat desenele de la Nazca nu puteau fi nişte arhitecţi neglijenţi, dezordonaţi, ci, dimpotrivă, nişte matematicieni luminaţi, stăpânind în cel mai înalt grad geometria, unghiurile, cifrele, şi totodată nişte constructori talentaţi, capabili să se aventureze tehnic în tot felul de complicaţii şi de labirinturi, într-un cuvânt, în nişte desene cărora le pierdeau firul vizual pe măsură ce le trasau, dar a căror reprezentare integrală o păstrau în memorie.
Revenim astfel la tezele profesorului Otto Klineberg, după care indienii hopi din Arizona sunt mai înzestraţi decât occidentalii în privinţa fizicii relativiste şi a matematicilor abstracte. Pornind de la acest principiu, este cât se poate de evident că mintea şi demersurile noastre intelectuale se pretează cu greu explicării misterului de la Nazca. În concluzie, aceste *lineas* şi *pistas* nu pot fi înţelese decât de membrii triburilor aymara sau quiche, urmaşii constructorilor antici. Dacă utilizăm ceea ce a mai rămas din moştenirea lor cromozomică, ei ar trebui să poată da o explicaţie. Dar oare noi vom fi în stare s-o acceptăm?

Păianjenul, spirala şi maimuţa

Iată-ne survolând Nazca la bordul unui Piper-cub, şi ochii noştri, care abia şi-au revenit de pe urma pistelor, aşteaptă să vadă *grabados*-urile care sunt, s-ar putea spune, desenele care ilustrează o pagină importantă de scriere secretă. Primul pe care îl vedem, la marginea şoselei panamericane, este păianjenul, lung de 46 de metri, remarcabil de bine stilizat, pornind de la o specie al cărei abdomen, mai puţin important decât toracele, poate lăsa impresia unei origini preistorice. Notăm că, văzute din cer, labele păianjenului par desenate dintr-o singură trăsătură, adică: opt linii pentru cele

opt labe. În realitate, după cum vom vedea a doua zi, la sol, fiecare linie e dublă, având o anumită grosime. Aşadar, există opt linii duble.
Avionul nostru urmează o bucată de timp şoseaua panamericană, apoi îşi schimbă direcţia spre vest, unde se înregistrează cea mai mare densitate a desenelor. În trecere, admirăm spiralele bine conturate, figurile geometrice dintre care unele sunt alcătuite din *lineas,* iar altele din rambleuri sau mici piste înguste, paralele care urmează marile pistas, intersecţii de linii de diferite grosimi. Pilotul nostru, căpitanul Arboulou, ne anunţă:
– *Cuidado, señor, aqui este el mono!* (Atenţie, domnule, maimuţa e acolo!) Trebuia să facem foarte repede fotografii, să filmăm o secvenţă şi să vedem desenele în timp ce avionul descrie o curbă la câteva sute de metri înălţime. Viteza noastră e foarte mare, încât suntem obligaţi să revenim de câteva ori deasupra sitului ca să-l examinăm şi să ne facem treaba. Maimuţa pare imensă, 100 m lungime, şi e desenată în plină acţiune, cu coada lungă strângându-se în spirală. O *linea* taie braţele şi două linii paralele pornesc de la coadă pentru a se mări şi a forma un desen geometric. Încă un mister! Am remarcat că mai multe desene dintre cele mai importante erau acoperite, din câte se pare, de linii, ceea ce ar indica, contrar a ceea ce crezusem, că desenele sunt mai vechi. În schimb, condorul splendid, lung de 180 m, pe care îl survolăm acum, alcătuit din linii desăvârşite şi foarte clare, se desprinde pe un fond întunecat, uniform şi intact.

Condorul, mesagerul zeilor

După părerea lui Edmond Wertenschlag, acest „condor” ar fi un *picaflor* (colibri) identificat datorită ciocului său lung, dar se ştie că unele *pistas* înguste înfăţişează adeseori prelungiri ale unor reprezentări grafice. În aceeaşi zonă mai sunt desenaţi şi alţi condori sau alte păsări, dintre care una are un gât şi un cioc disproporţionat de lungi, în zigzag. Simbolul pe care condorul îl are în Anzi poate ajuta la explicarea *graba*dos-urilor, deoarece el este „mesagerul zeilor”. Conform acestei ipoteze, imensul tablou de desene ar fi mai curând un omagiu, decât un mesaj adresat unor fiinţe superioare sau unor zei locuind în cer. Alte desene constituie încă nişte enigme: papagalul, pisica, păsări cu patru labe, saurieni, peşti, pui, flori, şerpi cu mai multe capete, obiecte cu forme de nedescris. Nicăieri nu se poate observa vreo direcţie preferenţială şi vreo ordonare a subiectelor: *lineas, pistas* şi desenele geometrice sau zoomorfe sunt amestecate între ele. Spiralele evocă anumite gravuri pe piatră din situl de la Chavin, dar ele pot fi găsite oriunde în lume. La 6 km sud de Palpa, pe panta unei mici coline, se desluşesc, pe jumătate şterse, două personaje care au pe cap un fel de aureolă din care pornesc raze. Să fie nişte reprezentări ale zeului Inti (Soarele)? Nu vom şti niciodată. Mii de *grabados* au devenit ilizibile în urma eroziunii, altele au căpătat forme abstracte, cu fisuri multiple, labirinturi pătrate şi linii în zigzag.

Tumulii şi amfiteatrele din Anzii Cordilieri

Pe drumul de întoarcere, survolăm un pampas, la sud-vest de Rio Ingenio, unde noi descoperiri ne vor accentua şi mai mult perplexitatea. *Lineas* ţâşnesc în toate direcţiile, pornind din centre aflate la distanţe de 5-8 kilometri unele de altele şi situate în vârfurile unor triunghiuri sau pe laturile unor trapezuri. Pe suprafeţe albe şi întinse în formă de fâşii, se văd nenumărate pustule întunecate, mai mult sau mai puţin aliniate. Uneori, pe suprafeţe reduse, se pot număra doar între 5 şi 15 pustule. Aceleaşi desene enigmatice sunt vizibile pe pintenii de la poalele Anzilor Cordilieri, denumite „bube de vărsat”. De fapt, după cum vom vedea mai târziu, este vorba despre nişte tumuli de piatră asemănători cu cei ridicaţi în Occident de către celţi. Aceşti tumuli se găsesc pretutindeni în Peru, până şi de-a lungul şoselelor, dar ce mai mulţi sunt izolaţi şi au fost construiţi la date foarte recente. Versanţi întregi de munţi din Cordilieri sunt brăzdaţi de aceste fâşii de tumuli, laţi de doar 10-20 de metri şi lungi de peste 500 de metri. Pe ici, pe colo, ei sunt tăiaţi de câte o potecă îngustă, folosită la traversarea lor.

În pampasul din Maras, la 25 km nord-vest de Cuzco, admiraţia noastră perplexă e sporită de alt gen de construcţie. E vorba de nişte vaste „amfiteatre”, cu o lungime cuprinsă între 200 și 400 de metri, scobite şi săpate într-un sol stâncos semideşertic, cu o formă de circ înconjurat de gradene etajate, o latură a acestora se continuă printr-un teren plat, terminat cu un amfiteatru. Amfiteatrul aminteşte de terasele pentru cultivarea porumbului de la Ollantaytambo şi Machu Picchu şi, la rigoare, ne putem gândi că avea un scop agricol. Acelaşi lucru ar putea fi valabil şi pentru platforma care seamănă cu un teren de sport sau de joacă, dar explicaţia nu mai merge pentru cele 7 până la 12 gradene perfect circulare şi înconjurând o arenă perfect rotundă şi plană, cu un diametru cuprins între 10 și 12 m care, indiscutabil, sugerează ideea de jocuri în aer liber şi de lupte. Aceste construcţii continuă să-i intrige pe arheologi, dar se crede că ele constituiau un imens teatru în care incaşii organizau la date ritualice fie riturile unui cult, fie spectacole de circ. Proximitatea localităţii Cuzco, capitala Imperiului, vine în sprijinul acestei ipoteze care trebuie să se apropie de adevărata explicaţie.

Marele Zid din Peru

Avionul nostru nu putea, fireşte, să ne transporte în inima Anzilor, şi nici măcar să survoleze primele lanţuri, de altfel prea înalte şi prea îndepărtate, ale Anzilor Cordilieri. Fotografiile circurilor şi ale amfiteatrelor reproduse aici provin din repertoriul fotografic al expediţiei Johnson-Shippe care, în 1931, a făcut un inventar arheologic al Perului, fără să descopere totodată *grabados*-urile din pampasul de la Nazca. Însă Johnson a făcut o treabă excelentă şi a recunoscut, la sud de Chan Chan, deasupra lui Rio Santo, *Marele Zid din Peru,* cu o lungime cuprinsă între 65 şi 70 km. Construit după toate probabilităţile de incaşi sau de chimus pentru apărarea Imperiului, flancat în punctele cele mai înalte de forturi separate, el escaladează munţi şi văi. De fapt, nu prea se ştie ce populaţie l-a ridicat. Zidurile, făcute din pietre grosolan cioplite, prinse între ele cu noroi, nu depăşesc 2 metri înălţime decât atunci când trec prin râpe. Parţial năruit, el evocă totuşi încă vremurile eroice ale unei civilizaţii mult mai vechi decât am vrea să credem.
În 1967, pe malul lacului Titicaca, lângă târgul Chinchillapi, la 150 km de Puno, au fost descoperite mai multe grote cu picturi pe pereţi şi gravuri rupestre foarte bine conservate. Aceste caverne de la Mazo Cruz, Kelkatani, Pizacoma, sunt un adevărat Montignac-Lascaux al Perului, dar frescele lor sunt opera unei populaţii misterioase: kolla, „întemeietorii lumii”, nu ar fi existat decât cu 10.000 de ani în urmă (în timp ce Lascaux şi Altamira au o vechime cuprinsă între 13.000 și 20.000 de ani). Ele aduc dovada că în această perioadă calul era cunoscut în America, la fel ca şi unele animale dispărute de atunci încoace. Vânătoarea se făcea cu arcul şi oamenii purtau, asemenea incaşilor de mai târziu, pene pe cap. Unele *grabados,* îndeosebi cele din grota de la Kelkatani, unde se află „Piatra scrisă”, ar fi un fel de scriere analogă cu cea a vaselor din lemn (*keros*) identificată în 1962 de lingvista Victoria de la Jara, de la Muzeul din Lima.

Dimensiunile exacte ale Tridentului

Călătoria noastră din 1973 ne-a permis să rectificăm dimensiunile atribuite în mod obişnuit „Candelabrului”. Lungimea lui este de 183 m. Linia transversală pe care se sprijină cele două braţe trece la exact 100 m de vârf. Lăţimea şanţului central este de 5 m între marginile interioare şi de 6 m între cele exterioare; adâncimea variază între 50 și 60 cm. Orientarea este nord-vest – sud-est şi distanţa de la hotelul din Paracas până la poalele colinei pe care se află Tridentul este de cca 10 km în linie dreaptă, dar drumul pe jos, greu practicabil, are o lungime cel puţin dublă. Monumentul este legat de *pistas* prin faptul că este un desen enigmatic, dar, deşi poate fi văzut de sus, el este perfect vizibil şi de la sol, fie de pe imensa colină a peninsulei, fie de pe mare, de la o distanţă cuprinsă între 400 și 500 m. Totuşi, când te afli pe sit, în apropierea axelor, desenul este imposibil de definit; se văd doar şanţuri rectilinii care nu dau nicio idee despre ansamblu.

Există numeroase presupuneri despre menirea Tridentului şi despre semnificaţia motivelor aflate deasupra celor trei braţe, care cu siguranţă nu sunt ale unui sfeşnic. (notă: Am căpătat obiceiul de a numi monumentul acesta „Candelabrul”, adică *El Candelabro*, dar el mai este numit şi „Cele trei cruci” şi „Tridentul din Anzi”. Denumirea cea mai logică este *El Tridente de los Andes*, deoarece monumentul este cu desăvârşire străin de vreun sistem de iluminare sau de religia creştină). S-a avansat ipoteza că ar fi vorba despre un arbore al vieţii, ceea ce nu este deloc absurd, dar, în ce ne priveşte, vedem clar pe braţul din stânga un saurian stilizat.

Trei sanctuare: Paracas, Ica, Tiahuanaco

Direcţia nord-vest – sud-est se pierde în vârf, la nord, în imensitatea Pacificului, dar la sud se prelungeşte prin baza Candelabrului înspre Ica, unde dr. Cabrera a descoperit „pietrele” sale, spre lacul Titicaca şi spre Tiahuanaco, sanctuarul Imperiului preincaş. Releveul ar merita făcut de un geograf, dar coordonatele noastre sunt la prima vedere destul de exacte. Dacă e o coincidenţă sau rezultatul unui calcul n-am şti să spunem, dar e remarcabil că aceste trei puncte indicate de Trident – Paracas Ica şi Tiahuanaco – se află pe aceeaşi linie şi corespund locurilor unde sunt situate cele trei sanctuare secrete din Anzi! Într-adevăr:
- Paracas: necropolă destinată „Străinilor” masculini, albi, bărboşi, cu părul roşu, despre care nu se ştie nimic.
- Nazca: criptă în care Strămoşii Superiori au îngropat istoria necunoscută a oamenilor (pietrele doctorului Cabrera).
- Tiahuanaco: oraş-templu enigmatic unde, pe Puerta del Sol, sunt desenate maşini ciudate şi oameni cu patru degete, care nu aparţin rasei noastre, ca şi Strămoşii Superiori, fără deget mare opozabil, înfăţişaţi pe pietrele doctorului Cabrera.

Stranie coincidenţă, într-adevăr, dacă adăugăm şi pampasul de la Nazca, aflat chiar la marginea acestei linii, cu miile de *pistas* mergând în toate direcţiile, dar în principal în direcţia nord-vest – sud-est, şi Templul Soarelui de pe insula cea mai sacră din lacul Titicaca, acolo unde, după o tradiţie, mama omenirii, Orejona, ar fi debarcat „dintr-o astronavă la fel de strălucitoare ca Soarele”. Cu atât mai mult cu cât Orejona avea mâini cu patru degete şi un cap alungit, de formă conică, ceea ce constituie o corelaţie evidentă cu capetele uriaşe şi alungite în acelaşi fel descoperite la Tiahuanaco şi expuse actualmente într-un muzeu din La Paz! Un mister atât de fantastic evocă în mod irezistibil o rasă de fiinţe superioare care nu-şi au originea pe Pământ! Logica cea mai elementară ne obligă, cu toate incertitudinile pe care le includ faptele, să ne îndreptăm imaginaţia şi tentativele de explicare spre ipoteza îndrăzneaţă, dar care ar lămuri definitiv problema, a unui mesaj provenit fie de pe altă planetă, fie de la popor dispărut de multe milenii. În acest caz, *Tridente de los Andes* ar fi un reper, un stâlp indicator menit să orienteze investigaţiile arheologilor luminaţi din vremurile noastre.

Observatorul celor patru coline

Primele linii trasate sunt la aproximativ 16 km de oraş, în direcţia oraşului Palpa, de-o parte şi de alta a şoselei panamericane. Relieful lor este deosebit de accentuat la răsăritul şi la apusul soarelui şi uşor de desluşit dacă te afli la o înălţime fie şi de numai câţiva metri deasupra sitului. De pe taluzul drumului se pot vedea marile *pistas*, cu condiţia ca ele să fie în sens perpendicular, dar ar fi zadarnic să cauţi desenele! Ele pot fi desluşite, dar numai parţial, doar de la o distanţă de 20-30 m. Altminteri, ele se pierd în peisaj, confundându-se cu pietrele risipite pretutindeni. Altfel spus, trebuie să fii chiar pe desen ca să-i vezi liniile pe o rază de 30 m, în cazul celor perpendiculare, şi de abia 20, în cazul celor paralele. Altitudinea medie a pampasului este de 485 m dar Anzii Cordilieri încep de îndată ce te aventurezi spre est, cu piscuri de 2.000, 3.000 şi 4.000 m.

La kilometrul 425, în stânga cum vii dinspre Nazca, patru mici coline (*cerros*), dintre care cea mai înaltă atinge 20 m, oferă un loc de observaţie ideal, de care nu am întârziat să ne folosim. De aici, pampasul cu *pistas* şi *lineas*, tăiat de şoseaua panamericană, se întinde la nord până la colinele Corados, care mărginesc Rio Ingenio, la vest desfăcându-se într-o suprafaţă largă, iar la vest îngustându-se într-o fâşie de cca 4 km, unde abundă desenele. Aici, ele sunt şi mai numeroase decât în zona largă, dar mai diseminate, astfel încât prospectarea se dovedeşte mult mai uşoară în stânga şoselei panamericane, cum vii dinspre Lima. În acest loc ne-am desfăşurat timp de câteva zile cea mai mare parte a cercetărilor.
Mersul e foarte anevoios şi ar fi zadarnic să speri că ai găsi, în caz de nevoie, vreun colţişor de umbră şi o gură de apă. Pampasul este o adevărată Sahară, tăiat pe ici, pe colo de minuscule *barrancos* pe unde, în scurtul anotimp ploios (de fapt, aici nu plouă niciodată) curge un firicel de apă, dar acest deşert este alcătuit din pietre a căror mărime variază de la cea a unei bile la cea a unei mingi de fotbal. De la mica noastră colină porneşte o linie care se îndepărtează spre nord-est, traversează şoseaua panamericană şi ajunge la un imens desen sau *pista* pe care n-aveam să-l găsim niciodată! De trei ori, mica noastră echipă – Edmond Wertenschlag, Alain Elias, Emilio incaşul şi Yvette Charroux – a urmat linia pe o distanţă de 2-3 km în direcţia desenului care, văzut de pe colina noastră, părea să reprezinte o uriaşă cifră 4 sau un fel de undiţă cu mulinetă, şi de trei ori n-am găsit nimic. Şi iată prima noastră surpriză: acest 4, văzut din cer, este absolut clar; de la 3 km e perceptibil, pentru ca la faţa locului să dispară, estompându-se ca prin farmec!

O *pista* văzută îndeaproape

La baza colinei noastre, la mai puţin de 35 m, pornesc în unghi obtuz două mici *pistas.* Putem examina îndeaproape şi aceste linii rectilinii, aceste suprafeţe clare şi bine delimitate când sunt văzute din cer, să le atingem şi să păşim printre ele. În acest caz, este vorba de nişte triunghiuri foarte alungite, late de 3 m la bază, ale căror laturi pornesc apropiindu-se puţin câte puţin pentru a se uni la 1 km distanţă. În acest loc, ca de altfel aproape pretutindeni, solul pampasului este o materie cretoasă, având aspectul calcarului, ca un praf mult mai fin decât cel mai fin nisip de plajă, dar foarte compact, asemuindu-se cu ghipsul şi având aproape aceeaşi duritate. Acest sol nu se poate vedea decât sub stratul de pietriş care-l acoperă şi sub multitudinea de pietre mai mari sau mai mici, roşiatice, violacee şi întunecate ce sunt presărate peste el. Pistele sunt nişte suprafeţe ce par a fi fost măturate odinioară pentru a lăsa să iasă la iveală fondul alb. În zilele noastre, acest fond a ajuns cenuşiu, fiindcă vântul şi eroziunea l-au făcut să capete o culoare întunecată şi au oxidat stratul de dedesubt. Dar liniile desenelor, cu lăţimi cuprinse între 12 şi 15 cm, au rămas aproape albe, ca şi cum ar fi fost mai puţin vulnerabile faţă de degradare. Mormanele de pietre, care ar trebui să mărginească laturile suprafeţelor, nu există sau abia dacă există, dovadă că a fost o curăţare şi nu o măturare. Iată un punct câştigat care ajută la reprezentarea pampasului şi a hieroglifelor sale.

Kilometrul 419

Pe urmele prietenului nostru Alain Elias, care este familiarizat cu acest loc, pornim în căutarea desenelor. Alain are un reper: *casita* sau restaurantul *San José*, situat exact la kilometrul 419. Pe o rază de un kilometru, printre piste şi linii, aveam să găsim şi uneori să identificăm spirale, pasărea colibri (*picaflor*), puiul, papagalul şi păsări atât de mari, încât nu le puteam cuprinde cu privirea şi nu puteam recunoaşte ce anume erau. Timp de două zile am explorat pampasul, mergând în toate direcţiile, pierzându-ne în singurătatea lui care te aduce la disperare.
Un desen pierdut nu poate fi găsit decât din întâmplare, deoarece fiecare metru pătrat seamănă perfect cu toţi ceilalţi. Marile piste sunt, în majoritate, cu 30-40 cm mai jos de nivelul general, dar marginea s-a lăsat şi nu dă liniaritatea ce apare când le priveşti din avion. Unele pietre au alunecat pe suprafaţa degajată, a cărei culoare este mai puţin închisă decât cea a pampasului, dar vădit mai

deschisă decât cea a liniilor, întrucât vântul a depus un fel de sedimente cenuşii superficiale. Într-un cuvânt, dacă aceste suprafeţe ar fi măturate, s-ar putea trasa linii albe şi desene.
Cu cât eşti mai frapat de aspectul geometric al pistelor şi al desenelor văzute din cer, cu atât eşti descumpănit, aproape dezamăgit când le examinezi de la sol, unde ordinea lor splendidă scapă atât privirii, cât şi minţii. Din avion, pampasul este un tablou uriaş, în care ai impresia că citeşti un mesaj fantastic; de la sol, el nu mai este decât un deşert banal, deposedat de vraja şi de caracterul lui grandios. De fapt, ce simţim nu este o decepţie, ci mai curând sentimentul, cvasicertitudinea că „liniile de la Nazca trebuie văzute din cer".

Liniile albe: păsări, maimuţe, spirale

Cu excepţia marilor piste, care par să fi fost săpate, toate liniile sunt la nivelul solului. Liniile care delimitează contururile păsărilor, ale papagalului, ale puiului, ale spiralelor, ale maimuţei etc. au, în medie, între 12 și 15 m lăţime. Sunt de culoare albă, puţin sidefii şi uşor presărate cu pietricele maronii, care nu le afectează integritatea. Am studiat îndelung papagalul (care are peste 50 m lungime); identificarea s-a putut face datorită formei specifice a ciocului. *Picaflor*-ul este prea mare pentru a putea fi recunoscut de altcineva decât de Alain şi de cei câţiva autohtoni familiarizaţi cu locul. Nu-i deloc greu să trasezi o pistă cu piciorul sau cu mâna; pentru aceasta, e suficient să râcâi uşor solul şi substratul alb iese imediat la iveală. Am făcut prelevări de pietre fără a afla mai multe. A trebuit să săpăm cu ajutorul unei pietre tăioase ca să putem aduna eşantioane de nisip, atât e de compact şi de tare, ceea ce explică faptul că liniile s-au păstrat atât de bine. Pe ici, pe colo, sau adunate pe suprafeţe restrânse, pietre stivuite formează tumuli, dintre care destui au un orificiu în vârf. Indigenii spun că, odinioară, în aceste ridicături erau înfipţi nişte stâlpi, dar că în jurul anului 1929 aceştia au fost arşi sau luaţi ca să fie folosiţi drept lemn de foc.
În sfârşit, aproape pretutindeni se găsesc rămăşiţe de ceramică roşie, de felul ceramicilor de la Nazca 3 şi 4, cu vopsea policromă, datând, după părerea profesorilor Rowe şi Menzel, de vreo 2.000 de ani. Cu oarecare exagerare, numărul vaselor sparte (unele erau intacte) a fost estimat la 225.000, ceea ce ar implica faptul că pampasul a fost odinioară o vastă necropolă, dar săpăturile făcute în 1948 de dr. Rossel Castro n-au scos la iveală decât rarele oseminte ale unor animale sălbatice. Incontestabil, situl a fost înzestrat din abundenţă cu vase, dar nu se ştie în ce scop şi nici dacă ele au fost depuse aici intacte sau au fost sparte la faţa locului, ca simbol al morţii. Ele sunt împodobite cu desene pictate, exact ca acele *huacos* de la muzeele din Lima şi Ica, dar e foarte posibil să fie cu mult posterioare pistelor.

Capodopera unui inconştient colectiv

Iată lucrurile pe care le-am văzut la Nazca şi care sunt explicate pe deplin de fotografiile făcute. În peisajul cvasilunar peste care se lasă liniştea înserării, umbrele aruncate de pietrele masive se alungesc şi o tăcere impresionantă îngreunează atmosfera. Nicio pasăre nu zboară pe cer şi niciun animal nu pare să vrea să trăiască în acest deşert mai arid şi mai ostil decât Sahara. Ne ducem cu gândul la landurile Bretaniei şi ale Insulei Paştelui unde, în amurg, umbrele uriaşe ale megaliţilor şi statuilor par să se însufleţească şi să bântuie peisajul ca pentru a şopti o legendă sau o chemare.
Ni se pare interesant să confruntăm misterul de la Nazca cu cel al *mound*-urilor din Ohio, Illinois, Mississippi şi Wisconsin, din SUA. La Nazca, un popor a avut ideea de a trasa nişte *pistas* imense; în SUA, un alt popor a construit, din pământ, şerpi uriaşi, spirale, movile şi rambleuri de forme geometrice. Se cunosc foarte puţine lucruri despre *mound builders* sau constructorii de movile. Construcţiile lor sunt circulare, eliptice sau cu diferite contururi; ele au forme de urşi, vidre, elani, bizoni, vulpi, glutoni, şopârle şi uneori de oameni. „Movila Aligatorului" (75 m lungime), a „Marelui Şarpe" din valea fluviului Mississippi şi „Şarpele" din comitatul Adam (Ohio) sunt tipice pentru acest gen. „Şarpele lui Adam" are o lungime de peste 300 m şi botul său este deschis ca

pentru a înghiţi un ou, făcut din pietre acoperite cu pământ argilos, cu un diametru de 33 m. Nişte tradiţii, pe care le considerăm mai autentice decât tezele oficiale, atribuie construcţia acestor tumuli şi a acestor figuri de pământ unor oameni dintr-o rasă necunoscută, veniţi din „cealaltă parte a oceanului”, deci din Europa, şi a căror civilizaţie a fost nimicită de autohtonii americani. Această tradiţie este serioasă şi întemeiată. Manuscrisele irlandeze relatează că în urmă cu 3.700 de ani, populaţia tuatha de danann, venită din „insulele din vest” şi din „ţinutul movilelor”, a debarcat în Irlanda, unde şi-a adus propria civilizaţie. Aceşti invadatori erau de rasă divină şi, înainte de a se întoarce în ţara lor, situată „dincolo de ocean şi de insulele ceţurilor” (Terra-Nova, Prince Edward, Anticosti), au construit movile în Celţia şi monumente piramidale asemănătoare cu cele din Mexic. Nu e nicio îndoială că tuatha de danann erau nişte europeni antici emigraţi în America şi care se întorceau în ţara „părinţilor dintâi”, după cum atestau ei înşişi şi după cum afirmă Popol Vuh al mayaşilor-quiche. Poetul William Cullen Bryant a scris despre acest subiect: *Oameni de mult dispăruţi/ Au edificat aceste monumente./ Ei aparţineau unei rase/ Prospere şi disciplinate... /Apoi a venit omul roşu (indienii),/ Şi odată cu el triburile războinice şi feroce de vânători./ Atunci constructorii de movile au dispărut de pe faţa pământului.*

Aceşti *mound builders* au fost numiţi „adenas” de către specialiştii în preistorie, dar în realitate era vorba de precelţi emigraţi în America la puţin timp după potop (în urmă cu 8-10.000 de ani). Construcţiile, movilele şi rambleurile lor par să fi fost hărăzite unor ritualuri religioase şi funebre. Arheologia clasică situează existenţa lor chiar înaintea erei noastre, dar noi o considerăm cu mult mai veche. Deşi tehnicile sunt diferite, poate fiindcă erau comandate de natura solurilor (argilă în SUA, tablă neagră şi substrat alb în Peru), *mound builders* ar putea fi într-un fel înrudiţi cu desenatorii geometri de la Nazca.

Monumente şi *pistas* de origine necunoscută

Această legătură este întărită de numeroase observaţii cu caracter arheologic, făcute atât în cele două Americi, cât şi în Europa. Se cunosc desenele albe pe fond cretos de pe colinele din Dorset, „uriaşii” delimitaţi de şanţuri din Anglia şi din Peru, de lângă Arequipa, aliniamentele geometrice de la Carnac, ale căror menhire reprezintă fără îndoială falusul arhaic, iazurile artificiale din Canada, săpate în formă de raţe pe traseele de migrare ale acestor păsări, movilele şi „piramidele” din Bretania, SUA, Mexic, Peru, Patagonia, *mounds*-urile din SUA, fortăreţele vitrificate din Scoţia, Franţa şi Dakota, „bubele de vărsat” din Anzi, dar şi din SUA, cupulele de la Morbihan etc. Deşi tehnicile sunt diferite, aceste monumente şi desene ţin de un gigantism ce presupune o idee identică, având un numitor comun: o rasă necunoscută de constructori.

Unii autori, precum scriitorul peruan Manuel Scorza, n-au ezitat să spună că aceste construcţii misterioase, şi îndeosebi cele de la Nazca, sunt opera unei populaţii venite din spaţiu... De altfel, pistele au fost comparate cu dârele strălucitoare, lungi de 2.400 km şi late de 8-16 km, observate pe suprafaţa Lunii. Aceste dâre pornesc în general de la marginea depresiunilor de pe satelitul nostru şi străbat, fără să devieze, văile, piscurile, câmpiile şi crevasele, înălţându-se în acelaşi fel de-a lungul munţilor abrupţi!

Caii albi de pe coline

Înainte ca omul să ştie să scrie, şi-a desenat impresiile, sentimentele, nevoile, admiraţia şi teama. E posibil ca omul de la Lascaux să fi cunoscut scrisul, însă ne-a lăsat numai mărturia calităţilor lui de desenator şi de pictor. În Anglia, pe pantele colinelor cu aspect cretos din sud (*downs*) şi îndeosebi în Dorset, se pot vedea figuri uriaşe desenate, care, în cele mai multe cazuri, reprezintă cai. Acesta este mesajul unui popor străvechi, probabil al unei epoci preistorice, dar care a fost continuat mai recent, deoarece anumite reprezentări nu sunt mai vechi de 1.000 de ani. „Calul alb de la Uffington” ar data, după o tradiţie, de pe vremea lui Alfred cel Mare, rege anglo-saxon care a fost încoronat în

871, după ce i-a alungat pe danezi din Anglia. Desenul, făcut în creta colinei în scopul comemorării victoriilor sale, trebuia să-l reprezinte călare pe cal, dar numai animalul a fost terminat, fapt ce ridică unele îndoieli privind autenticitatea acestei versiuni. Arheologii sunt de părere că animalul, foarte stilizat, care domină zona de câmpie din Berkshire, este în realitate opera oamenilor preistorici. În comitatul Wiltshire, există şase cai albi, realizaţi în acelaşi stil: cel de la Westbury este cel mai reprezentativ pentru această artă gigantică.
Întâlnim alte reprezentări la Cherhill (Wilt) pe versantul unui munte, la Alton Barnes (Wilt), la Kilbura (Yorks) şi la Osmington (Dorset), dar aceasta din urmă datează doar din secolul al XVIII-lea, celebrându-1 pe regele George al III-lea. „Leul din Bedfordshire”, care indică apropierea de grădina zoologică din Whipsnade, este mult mai recent. Aceleiaşi inspiraţii artistice îi aparţin reprezentările umane din Trendle Hill, Dorset: „Uriaşul cu ciomag”, şi din Eastbourne, Sussex: „Uriaşul din Wilmington”. Primul are o lungime de 55 m, iar al doilea, 80. Ei sunt trasaţi în şanţuri lungi, care seamănă puţin cu pistele de la Nazca. Legenda spune că „Uriaşul cu ciomag” era un căpcăun omorât de ţăranii din valea Blackmore, cărora le furase oile. El mâncase atât de multe animale, încât se rostogolea pe jos, îngreunat de lăcomia lui.

22. MISTERELE PIRAMIDELOR

S-au scris tone de cărţi despre piramidele din Egipt, fără să se ajungă la un rezultat. E foarte posibil ca ele să fi fost, asemenea tumulilor, stilizarea arhitecturală a monumentelor preistorice foarte vechi, dar oare când au fost construite şi care era destinaţia lor? În teoria noastră, data construirii lor nu va fi analizată, limitându-ne la aflarea utilizării lor precise şi la descoperirea misterului lor, pentru prima oară, în acord cu legile ştiinţifice, cosmice şi cu cele mai secrete surse ale iniţierii.
Nu e deloc o simplă coincidenţă faptul că galii, britonii, popoarele din Europa Centrală, egiptenii, mayaşii şi incaşii au adoptat, pentru construcţiile lor funerare, formele arhitecturale ale tumulilor sau ale piramidelor. Procesul civilizaţiilor, reprezentând apariţia ştiinţelor, artelor, industriei şi a diferitelor moduri de viaţă socială, este comandat în inconştient de cunoaşterea ereditară, adică de jocul cromozomilor-memorie. Am „inventat” maşina cu aburi, turbina şi forţa de propulsie ionică datorită faptului că strămoşii noştri îndepărtaţi ne-au lăsat moştenire o atracţie pentru aceste formule mecanice şi o posibilitate privilegiată şi autoritară de dezvoltare în sensul impulsului iniţial. Celţii au construit case deoarece există în destinul omului să aleagă acest mod de construcţie; pe un plan mai elevat, mai sacral, au edificat piramide pentru că într-o civilizaţie anterioară se construiseră monumente de acest fel.
Tradiţional, intuitiv, reprezentarea imaginară a monumentelor atlante este întotdeauna în formă piramidală. În această ipoteză, piramida ar fi o moştenire de la Atlantida, iar prima sa concepţie ar data din epocile infinit de îndepărtate, terestre sau extraterestre. Faptul că acest gen de monument este legat de o înaltă tehnică poate însemna că ar aparţine unei arhitecturi şi ştiinţe străine civilizaţiei terestre. Această ipoteză duce la conceperea unei vieţi universale, în care toate regnurile naturii se supun unor imperative evolutive, determinate de fiecare specie şi rasă. Altfel spus, pe toate planetele de acelaşi tip, oamenii construiesc case şi practică aproape acelaşi fel de olărit, că rândunelele îşi zidesc cuiburile, că alte păsări le împletesc, că stejarii au o structură solidă, iar chiparosul creşte drept ca o lance. Studiul asupra misterelor piramidelor arată că ansamblul cunoştinţelor ştiinţifice care au impus arhitectura şi construirea lor nu putea aparţine decât unor strămoşi superiori, atlanţi, sau chiar îndepărtaţi. Aceasta este şi părerea geometrului.

Conjuraţia secretului

În mod sigur, în Egipt, erau puţini cei care aveau suficientă inteligenţă ca să asimileze mesajul omului de Tiahuanaco. Aceştia, preoţii, au participat, în mod inevitabil, la dictarea primei cărţi a Istoriei necunoscute a omenirii. Ei au desenat aici maşini, planuri de motoare, harta Globului. Omul

de Tiahuanaco cunoştea geografia de la strămoşii lui, care survolaseră Pământul înainte de a ateriza în Anzi, spunându-le egiptenilor că exista, dincolo de ocean, un continent, de unde veniseră. Preoţii i-au dat, în mod logic, acestui continent numele – cu cuvintele acelei epoci – de „Ţara de dincolo de Atlantic", pe care o putem identifica cu Atlantida lui Platon sau America de Sud, care reprezintă, de altfel, după toate aparenţele, acelaşi continent.
Platon a menţionat că Atlantida era un continent. Povestea înghiţirii ei de către apele potopului îndepărtează din această ipoteză America de Sud. Dar putem presupune că acest continent american, în largul Braziliei sau al Venezuelei, se continuă în ocean. Aceste suprafeţe de pământ aflate astăzi sub ape ar fi, în acest caz, Atlantida, unde omul de Tiahuanaco ar fi făcut o escală în drumul lui spre Egipt. Aşadar, nu există aici o incompatibilitate cu afirmaţiile lui Platon. Atlantida dispăruse, în mod sigur, în timpul unui cataclism de mari proporţii, care a provocat sfârşitul omului de Tiahuanaco. Deşi studiul lor a durat ani de zile, preoţii n-au putut înţelege totul. De altfel, atlantul nu putea fi un maestru în fiecare disciplină. El şi-a limitat învăţătura la esenţial: geneză, astronomie, medicină, topirea metalelor, levitaţie şi unele aplicaţii practice ale electricităţii, ultrasunetelor şi forţelor încă necunoscute astăzi. Preoţii au avut revelaţia secretelor mult prea subtile pentru ei, imposibil de pus în practică. Atunci s-a impus nevoia secretului şi, în mod natural, naosul sanctuarelor s-a închis în faţa ştiinţei superioare, filtrând doar ştiinţa posibilă.
Dintr-odată, Egiptul, un deşert, provoacă apariţia celei mai fantastice civilizaţii din toate timpurile: Heliopolis, Teba, Busiris, Abidos, Memfis, piramidele şi Sfinxul. Sunt construite drumuri, canale, baraje, iar preoţii se străduiesc să formeze un corp didactic şi să lase mărturia ştiinţei lor secrete. Ne aflăm aici în domeniul supoziţiilor, dar prin ce altă ipoteză am putea explica mesajul piramidelor, Sfinxului, Chivotului Legii, al templului şi al descoperirilor arheologice efectuate în Caldeea, Asiria şi nu numai? Mesajul Piramidei lui Keops a fost, în mod sigur, falsificat, dar documentul rămâne, având, drept corolar, celelalte piramide: din Mexic, Persia şi India. Este imposibil să ştim data exactă a construirii lor. Dacă Napoleon şi istoricii moderni spun că ar fi vorba de 40 de secole pentru Keops, autorii vechi înaintează, în mod verosimil, unele date mult mai departe.

Secretul Marii Piramide

După istoricul arab Abu-Zeyd-el-Balkhy, „inscripţia gravată pe piramide, tradusă în limba arabă, vorbește despre epoca construirii, când Lira se afla în zodia Racului". Făcând un calcul, vom găsi de două ori 36.000 de ani solari înaintea hegirei, sau 73.300 de ani. Să fie o estimare exagerată? Probabil. Totuşi, Herodot ne asigură că preoţii din Teba i-au arătat 341 de statui din lemn, reprezentând succesiunea din tată în fiu a marilor preoţi de dinaintea lui, de peste 11.000 de ani, ceea ce arată vechimea foarte mare a sanctuarului. Eliphas Levi, raţionalist erudit din secolul al XIX-lea, e de părere că vechiul Egipt era un pentaclu dedicat lui Hermes Trismegistul. Cu cât marii hierofanţi se preocupau mai mult să-şi ascundă ştiinţa, cu atât mai mult încercau să crească numărul simbolurilor acesteia. În acest sens, piramidele reprezentau metafizica lor, bazată pe cunoaşterea naturii şi a secretelor transmise de mai bine de 11 milenii. Cele mai vechi, precum cea a lui Djoser de la Saqqarah, erau la 6 gradene, conform principiului bitrinitar atlantin.
S-au spus – îndeosebi în privinţa piramidei lui Keops – o mie de minciuni inacceptabile. Cu toate acestea, este dovedit faptul că monumentul reprezintă o mărturie, „o dezvoltare a simbolurilor", aşa cum a înţeles foarte bine Eliphas Levi, după Diderot şi înaintea lui Georges Barbarin. Conform unei tradiţii copte, piramida a fost construită cu 300 de ani înainte de potop, adică în limitele acceptabile, cuprinse între 8.000 şi 11.000 de ani înainte de Hristos. Georges Barbarin citează textul scriitorului copt Masudi (957 d.Hr.), al cărui manuscris se află la Oxford:
„Surid..., unul dintre regii Egiptului de dinaintea potopului, a construit cele două mari piramide... El a poruncit preoţilor să lase în interior totalitatea înţelepciunii şi cunoştinţelor lor în diferitele arte, aritmetică şi geometrie, pentru a putea rămâne drept mărturie, în beneficiul celor care le-ar putea

înţelege... În piramida orientală (a lui Keops) au fost înscrise sferele celeste şi figurile reprezentând stelele şi ciclurile lor; şi în acelaşi timp istoria şi cronica timpului trecut, viitor şi a fiecărui eveniment viitor care se va produce în Egipt”.
Manuscrisul lui Makrisi întăreşte această descoperire: „Prima piramidă a fost consacrată istoriei şi astronomiei; a doua, ştiinţei medicale”. Într-adevăr, datele astronomice şi matematice sunt cele care vor să fie văzute în Marea Piramidă, singura care are o orientare exactă nord-sud, cu o eroare de 4 grade şi 35 de secunde, aproximaţie care pare admirabilă, când ştim că Observatorul de la Paris este orientat spre nord cu o eroare de 18 grade.
Un meridian care trece prin Gizeh împarte în două părţi egale continentele şi oceanele (am verificat acest lucru), ceea ce face regretabilă alegerea lui Greenwich ca meridian internaţional. (Această coincidenţă nu rezultă din nicio ştiinţă; este doar rezultatul unei întâmplări fericite şi... al derivei continentelor). Suma celor patru laturi de la bază (931,22 m) împărţită de două ori la axul vertical (148,208 m x 2) are ca rezultat cifra 3,14. Înălţimea: 148,208 m înmulţită cu 1 milion ne dă distanţa aproximativă de la Pământ la Soare, adică 149.400.000 km. Mai putem spune încă multe lucruri despre Marea Piramidă, dar, calcule savante sau coincidenţe, aceste descoperiri sunt departe de a fi decisive, mai ales când ele intră în domeniul profeţiei.
Astronomul englez Piazzi Smyth (1819-1900), unul dintre cei mai mari pasionaţi ai piramidei lui Keops, a petrecut o iarnă întreagă măsurând-o până în cele mai mici detalii. În 1864, a declarat că măsurătorile sale corespund unor relaţii geometrice şi profetice precise. Este mult mai simplu de judecat piramidele din punct de vedere strict arhitectural. Acest studiu arată că niciun stat din secolul XX n-ar îndrăzni să demareze, cu puternicele sale mijloace tehnice moderne, un proiect atât de colosal, care ar necesita un efectiv de 200.000-300.000 de muncitori, mai multe milioane de metri cubi de piatră şlefuită şi sume de bani de ordinul milioanelor. (Piramida lui Keops cântăreşte 6 milioane de tone. Napoleon Bonaparte calculase că, folosind pietrele celor trei edificii, se putea înconjura Franţa cu un zid înalt de un metru şi jumătate şi gros de un metru).
Cei mai înţelepţi experţi afirmă că Egiptul din timpul piramidelor trebuia să hrănească peste 100 de milioane de locuitori, şi avea maşini de mare putere şi de o perfecţiune necunoscută în secolul nostru, pentru a putea duce la bun sfârşit lucrări atât de gigantice (în Egipt şi Nubia există 180 de piramide cunoscute). Toate explicaţiile, schele, rambleuri, planuri înclinate, rampe din pământ argilos, nu rezistă unei încercări.
Este avansată următoarea ipoteză: probabil că egiptenii deţineau o cunoaştere încă de neimaginat a puterii ultrasunetelor şi a forţelor antigravitaţionale. Levitaţia prin imponderabilitate sau prin ultrasunete va duce la realizarea miracolelor; asociem ultrasunetele cu imponderabilitate, deoarece tradiţia egipteană pare să ne permită acest lucru. Sunetul, care probabil este o dimensiune necunoscută, posedă o putere pe care ştiinţa modernă o studiază de puţin timp. S-a vorbit despre o bombă cu ultrasunete, capabilă să distrugă orice tip de viaţă animală pe suprafaţa unui oraş mare, fără să deterioreze monumentele sau obiectele. În medicină, putem sparge un os prin producerea de ultrasunete, sau provoca moartea printr-o zdruncinare cervicală sonoră. De altfel, este sigur că simplul zgomot al unei explozii puternice a avioanelor supersonice afectează nervii, putând fi mortal pentru subiecţii care suferă de boli de inimă. Adepţii ştiinţelor oculte susţin că sunetul clopotelor nu este deloc pe placul persoanelor satanice. Jean-Jacques Rousseau a scris: „Sunetul clopotelor m-a afectat întotdeauna”.

Forţele vitale ale Pământului

Apa şi pământul de deasupra nivelului freatic (biosfera) reprezintă o rezervă imensă de forţe de viaţă. Aceste forţe strălucesc negativ împotriva pozitivităţii cerului, iar conjuncţia are loc la gradient, zonă ideală unde materia sub formă de plasmă ionică nu este polarizată, nici mai mult, nici mai puţin. Acesta este locul de elecţie a „trăsnetului în sferă” (format din plasmă ionică) fiind, acum

câteva mii de ani, locul ales, în vârful ciuntit al piramidelor mayaşe şi al ziguratelor sumeriene, pentru „împreunarea cerului cu pământul”, a cărei operaţiune eficace consta în fecundarea unei fecioare care aparţinea elitei, adeseori în persoana fiicei regelui, de către un preot sau un erou. Copilul care se năştea din această împreunare magică avea reunite în el cele mai mari calităţi ale omenirii, precum şi altele, de natură divină.
Diferite din punct de vedere al concepţiei şi arhitecturii, piramidele din Egipt şi piramidele-tumuli din vechiul Mexic şi din Celţia aveau o cu totul altă destinaţie. În sistemul mexicanilor, era vorba, de fapt, de păstrarea reconcilierii dintre Om şi Dumnezeu; pentru egipteni, scopul era de a aduce până la frontierele unui anumit timp al purgatoriului, estimat la 3.000 de ani, corpurile destinate să-şi continue viaţa în Ţara Verde sau Lumea Cealaltă. Din punct de vedere tehnic, operaţiunea se explică astfel: sunt captate, în zona bazei piramidei, cât mai aproape posibil de pânza freatică, adică de apa subterană, „undele vitale” care străbat scoarţa terestră. Aceste unde încărcate negativ urcă spre vârful monumentului, accelerându-şi viteza pe măsură ce conductorul (feţele piramidei) se contractă. Atunci fluidul iese prin puncte. Acest lucru înseamnă că toate cavităţile protejate în mod intenţionat din interiorul monumentului (camere, mastabale) drenează încărcăturile electrice, aşa cum se întâmplă în cuşca lui Faraday; astfel se obţine un soi de „vid biologic”.
Acest fenomen nu este deloc studiat în fizica clasică, dar se manifestă într-un mod cât se poate de evident în realitate: mucegaiurile nu se dezvoltă în cavernele închise. În grota de la Montignac-Lascaux, de exemplu, înainte de 1942, intervine mumificarea, seminţele nu mai încolţesc, asemenea celebrului „grâu al faraonilor” din piramidele din Egipt, care a fost semănat şi care a crescut la 4.000 de ani după ce a fost introdus în cavitatea piramidei. Pe scurt, în acest vid biologic, totul rămâne în suspensie, într-o stare neutră, ca şi cum viaţa şi timpul încetează să mai existe. Ţăranii ştiu că, din motive asemănătoare, seminţele închise într-un ulcior, sfeclele în silozuri, cartofii depozitaţi într-o pivniţă, jambonul înfăşurat într-un „giulgiu” şi aşezat la afumat se păstrează mai bine decât în aer liber. În 1905, Mortillet, şeful unei misiuni franceze în Bolivia, a descoperit într-o grotă de provizii funerare o bucată de carne de vită mumificată, pe care a pus-o la fiert. Aroma degajată era atât de apetisantă, încât membrii expediţiei au gustat din ciorbă, care li s-a părut delicioasă! Celţii cunoşteau puterea grotelor şi le foloseau pentru păstrarea peştilor în ulcioare negre, introduse în pământ, şi uneori în urcioare duble, unde se producea o centrifugare dublă.

Piramida de la Saqqarah

Cel mai ilustru dintre arhitecţii şi doctorii din Egipt a fost Imhotep, reconstructorul celei mai vechi piramide din Saqqarah şi celebru vindecător în tot bazinul mediteranean, acum 5.000 de ani. Din timpuri imemoriale şi până la crearea Memfisului, situl de la Saqqarah, situat la 28 km de Cairo, era numit „câmpia mormintelor fericite”, aşa cum urma să fie mai târziu Valea Regilor, situată în faţa „Tebei cu o sută de porţi”. Între piramidă, care ar data din perioada dinastiei a III-a, şi Memfis, se mai afla, încă din antichitatea străveche, necropola lui Osiris, închisă ermetic, unde erau mumificaţi taurii Apis, simbolurile primilor iniţiatori şi genitori care au repopulat Egiptul după potopul universal.
Arheologii şi egiptologii anteriori nu par să se fi interesat de ce anumite puncte ale solului egiptean, îndeosebi la Saqqarah, s-au bucurat, atât în rândul populaţiei, cât şi în cel al marilor-preoţi, de o reputaţie miraculoasă în privinţa puterilor de vindecare, de mumificare şi de pregătire a unei vieţi veşnice. Faraonul Djoser I şi-a construit mormântul în piramida de la Saqqarah, şi suntem de părere că Imhotep a refăcut-o complet, în scopul asigurării unor proprietăţi şi mai mari monumentului, deoarece am observat că alte două piramide erau încastrate în prima, fiind în acelaşi timp piramide în trepte, adică construite după modelul tumulilor din Mexic, dar fără scară exterioară şi fără templu, care ar fi trebuit să se afle în vârf. (Imhotep a fost inventatorul piramidei în trepte, în Egipt. Cu excepţia destinaţiei lor magice, estre posibil ca unele piramide sau tumuli să fi fost reprezentarea

fie a primului pământ care a apărut în momentul creaţiei, fie a muntelui care a salvat omul de la potop). Subsolul este brăzdat de galerii, sub structurile solide ale mastabei regale, situată deasupra unui puţ vertical, pe fundul căruia se află sarcofagul regal. Ansamblul este dotat cu puterea mumificării; corpurile membrilor familiei faraonului se află şi ele acolo.
După de Neriac, piramida este un condensator şi un emiţător de energie care se propagă de-a lungul opririlor de forţă, pornind de la vârf şi acumulându-se în pătratul bazei, unde se află cavitatea sau mormântul (mastaba). Aceste energii sunt de origine cosmică, şi nu o manifestare subterană sub efectul reflexiei lor asupra straturilor izolante ale pământului. Imhotep a suprimat vârful piramidei de la Saqqarah, astfel încât camera regelui Djoser să se situeze la o distanţă exactă faţă de vârf. În această teză, proporţiile ideale ale unei piramide de mumificare şi iniţiere sunt următoarele: baza: 22 m; opririle de forţă: 21m; înălţimea: 14 m. În acest sistem, cavităţile sunt supuse unor unde neutralizante, pe care de Neriac le numeşte „verde negativ”, care ar trebui să corespundă cu „vidul biologic” al Geometrului.

Camera regelui din piramida lui Keops

În piramida lui Keops se află camera regelui, la aproximativ o treime din înălţimea monumentului. Intrăm în piramidă printr-o deschizătură practicată pe faţa nordică, la circa 10 metri de sol, apoi trecem printr-o galerie asemănătoare unei grote lungi, fără margini şi cotituri delimitate, chiar şi la o distanţă de un metru. În acele momente, avem impresia că suntem pe fundul unei avene, de unde urcăm pe nişte trepte, o scară şi o rampă abruptă. Vizitatorul care suferă de claustrofobie sau de crize de sufocare nu trebuie să se încumete la acest urcuș. Partea principală a drumului reprezintă o adevărată ascensiune. Planul foarte înclinat este pavat cu plăci din fier care conţin, la distanţe regulate, o bară de lemn pentru o bună fixare a piciorului. Pereţii din piatră brută sunt netezi şi rectilinii. În vârful culoarului ascendent, numit galeria cea mare, ajungem, în sfârşit, la camera regelui, care are următoarele dimensiuni: lungime = 10,46 m; lăţime = 5,23 m; înălţime = 5,58 m. Două orificii de aerisire săpate în zid aduc aer din exterior, fără să putem observa lumina zilei prin forma lor de labirint. În sfârşit, în partea dreaptă a intrării, se află mormântul gol din granit roşu, şlefuit, lung de 1,97 m, lat de 0,68 m şi înalt de 0,85 m.
Capacitatea mormântului, conform tradiţiei, ar fi cea a „Mării de aramă” a evreilor, ceea ce reprezintă o legendă, la fel ca prezicerile obţinute prin dimensiunea pseudo-culoarelor. Acest lucru reprezintă o fantezie cât se poate de ridicolă, deoarece nu poate fi realizată nicio măsurare precisă. „Marea de bronz” – *yam mustak* în ebraică – era, conform Bibliei, marea scăldătoare rotundă, din bronz topit, situată la intrarea în Templul lui Solomon. Scăldătoarea avea o adâncime de 6 m şi un diametru de 12 m sau o circumferinţă de 38 m. Marginea era ornată cu două rânduri de flori şlefuite, pereţii aveau grosimea unei palme, iar întregul bazin era amplasat pe 12 boi, şi ei tot din bronz. Preoţii veneau să se scalde aici. Ea a fost dărâmată de caldeeni, în timpul distrugerii templului şi transportată pe bucăţi la Babilon. Este foarte posibil ca adâncimea atribuită „mării de bronz” să fi fost exagerată: cu toate acestea, nu poate exista o comparaţie între cei 660 m^3 ai ei şi cei 1,138 m^3 ai mormântului din piramidă.
Camera regelui este o cavitate specială pentru mumificarea naturală, dar şi o „cameră pentru reflecţie”, meditaţie, unde puterile psihice sunt amplificate în mod remarcabil. Iniţiaţii egipteni ştiau, se spune, să practice un fel de dezintegrare mentală a materiei, pe care o numeau separarea spiritului de corp. În Papirusul magic Harris, este scris că „adeptul rămâne trei zile şi trei nopţi în *cufărul* piramidei” înainte de a se putea dedubla, sub efectul iradierii forţelor superioare.

Uzurpatorii de morminte

Nu s-a ştiut niciodată dacă în mormântul piramidei lui Keops s-au aflat rămăşiţele sale pământeşti. Probabil că au fost doar cele ale unui uzurpator. Într-adevăr, uzurpatorii piramidelor şi ai

mormintelor faraonilor nu erau cu toţii hoţi, ci uneori nişte credincioşi care, ca să acceadă în Paradisul Verde şi la viaţa din Lumea Cealaltă prezisă de preoţi, îşi însuşeau în mod abuziv locul unui suveran, pentru a beneficia de proprietăţile fantastice ale „încăperii nemuririi”. Aceşti credincioşi erau convinşi că, dacă familiile lor îi înhumau într-o piramidă, mumiile lor vor rezista fără probleme celor 3.000 de ani care reprezentau anticamera timpului (purgatoriul, într-un fel), permiţându-le astfel accesul la o altă viaţă. Dacă, în timpul acestei aşteptări, mumiile se dezagregau, atunci defuncţii se reîncarnau într-un corp de animal. Or, dacă în zilele noastre câteva morminte de faraoni sau de regi au fost găsite intacte, este curios de menţionat că scoaterea lor la lumina zilei s-a făcut după aceşti 3.000 de ani! Prin nu ştim ce apărare misterioasă, niciodată un radiestezist sau un clarvăzător n-a putut detecta, în Valea Regilor, de pildă, un mormânt ascuns în versanţii muntelui!

Blestemul morţilor

Nu intenţionăm să revenim la faimosul „blestem al faraonilor” care s-ar fi abătut asupra celor care au descoperit mormântul lui Tutankhamon, deşi profanatorul principal, americanul Carter, a avut o viaţă destul de lungă! Totuşi, trebuie să subliniem o coincidenţă ciudată care se referă de data asta la săpăturile arheologice efectuate în puţul (*cenote*) sacru din Chichen Itza, Mexic. În aprilie 1968, am asistat la aceste lucrări care constau în dragarea fundului sau, mai exact, săparea unui puţ cu un tiraj de aer în fundul mocirlos al unui *cenote* şi extragerea cu macaraua a unor mari cantităţi de pietre sculptate, pomparea nămolului etc. La această acţiune au participat şi scafandri. Descoperirea a fost însemnată: 5 tigri, 3 şerpi şi un idol din piatră, craniile a 250 de persoane sacrificate, perne mici din cauciuc, ceramică, sute de vase, sandale din aur pentru copii, două bănci sculptate. Prietenul nostru, scafandrul submarin Jean-Albert Fox, povestind detaliile săpăturilor arheologice în revista „Aventura submarină”, a publicat următoarea informaţie:

„În aceste ţări este evocată mânia zeului Chac (zeul mayaşilor) şi dezlănţuirea elementelor naturii în jurul expediţiei: cicloni, incendii mari de păduri. Şi mai tulburătoare este vestea pe care ne-a dat-o Pablo Bush Romero, aflat în trecere la Paris. În lunile care au urmat suspendării lucrărilor de la Chichen Itza, Christian, pilotul expediţiei, Alberto Gabilondo, alias Ţiganul, şeful scafandrilor mexicani, doctorul Eusebio Davalo Hurtado, directorul Institutului mexican de antropologie şi istorie, şi Kirk Johnson, care finanţa campania de săpături au murit subit. În patru luni, patru morţi. Nu ne putem abţine să nu ne gândim la blestemul lui Tutankhamon care, timp de mulţi ani, părea să-i urmărească pe descoperitorii mormântului acestui faraon”.

Djed-ul neutralizant

Djed-ul egiptenilor reprezintă un stâlp din piatră sau lemn, dintr-o singură bucată, a cărui utilizare se pierde în negura preistoriei. Este posibil ca totemurile popoarelor din America şi Africa, asociate unei idei de generaţie şi strămoşi, să aibă o anumită legătură cu *djed*-ul, al cărui cult era celebrat îndeosebi la Memfis, în onoarea iniţiatorului Ptah. Pentru iniţiaţi, *djed*-ul reprezintă simbolul coloanei vertebrale, pe unde trece *prana* hinduşilor, adică fluidul vital uman. El este reprezentarea *kundalni*, forţa vitală a naturii, asimilată unui şarpe încolăcit în regiunea sacrumului uman, unde se presupune că doarme. Trezirea şarpelui provoacă, în funcţie de direcţia pe care o ia, fie obsesia sexuală, fie activarea centrilor de percepţie suprasenzoriali şi de acţiune supramaterială. Această forță condensează şi însoţeşte în sus forţele telurice, dar şi undele nocive, pe care *djed*-ul are misiunea să le neutralizeze.

Prin calculele sale, Imhotep ar fi descoperit secretul „cavoului vid”, asociind forma piramidală criptei interioare şi razelor verzi negative. În cavoul vid de la Saqqarah se afla un *djed* care participa cu puterea sa la cea a monumentului şi, în anticamera veşnică, destinată morţilor, iniţiaţii ştiau să găsească o ambianţă propice păcii, vindecării, odihnei în urma surmenajului celulelor. Aceste noţiuni sunt foarte apropiate de ştiinţa celor mai vechi hinduşi, la care brahmanul neutru trebuia să

perceapă starea de graţie, identificată cu AUM, sufletul veşnic care penetrează totul şi care este cauza a tot ce se întâmplă. Adevărul Marelui Vehicul din India nu cumva este o noţiune de vacuitate perfectă, Buddha şi Dumnezeu înşişi trebuind să se reducă la o formă vidă? Acesta este conceptul omului perfect înţelept. (Mare Vehicul = noul budism cu un ideal universal. Micul Vehicul = budismul vechi cu un ideal mai personal).

Efectul Forbusch

În relaţie directă cu principiul avansat de Geometru, globul nostru terestru se comportă precum cavităţile piramidale, dar la un grad mai mic. Acest lucru reiese din analiza făcută de fizicieni bombardamentelor cosmice, al căror efect aparent este accelerarea evoluţiei biologice a speciilor. Soarele suflă o materie numită *vânt solar* prin sistemul planetelor sale, dar Pământul constituie o cavitate magnetică ce îndepărtează acest flux pe care, practic, nu-l primim. Vântul solar este reglat de ciclurile sale de activitate şi are un câmp magnetic supus acestor fluctuaţii. Radiaţia cosmică este sensibilă la acest ansamblu de fenomene, iar intensitatea ei în sistemul nostru planetar este invers proporţională cu intensitatea câmpului magnetic al fluxului de materie. Ea poartă numele de „efect Forbusch”, după numele celui care l-a descoperit, astronomul american Scott Forbusch. Câmpul magnetic interstelar este foarte slab; cel al sistemului solar este cuprins între 2 şi 20 de gamma. Câmpul magnetic terestru în suprafaţă este de 46.000 de gamma, dar nu este constant, iar repartizarea lui este inegală. În plus, în scoarţa terestră există zăcăminte minerale unde curentul magnetic este invers curentului de suprafaţă. Este cazul Angliei, Bretaniei şi Africii de Sud.
Raze cosmice (70% protoni, 20 de particule alfa, 10% fotoni gamma, electroni, mezoni etc.) provenite în majoritate din Calea Lactee, bombardează planeta noastră după o traiectorie curbată de câmpurile magnetice interstelare, care sunt insuficient cunoscute. Doar particulele gamma se propagă în linie dreaptă, cu viteza luminii. Toate aceste particule electrizate sunt stimulate de o energie fantastică, de ordinul a 1.000 de miliarde de electroni-volţi. Pământul, datorită câmpului său magnetic, se află, parţial, la adăpostul acţiunii vânturilor solare care înconjoară cavitatea magnetică terestră, aşa cum unele unde se deplasează de-a lungul feţelor piramidelor fără să intre în cavitatea centrală, adică în mastaba sau camera de mumificare. Se pare că, mult înaintea astronomului Forbusch, iniţiaţii cunoşteau efectele fenomenului... chiar din timpul lui Imhotep, acum cca 5.000 de ani! Razele cosmice (independente de vântul solar) care vin de la Soare, de la Calea Lactee sau din străfundurile Universului, ating cu mare greutate planeta noastră. Atunci când reuşesc, îşi modifică în mod considerabil natura în momentul traversării atmosferei.

Pământul, planetă privilegiată

Iată, aşadar, vehiculul nostru sideral, Pământul, navigând în spaţiu ca un soi de cavitate dotată cu un regim excepţional, deoarece majoritatea particulelor cosmice nu o atinge. Această particularitate are o mare importanţă, încât putem spune că ea conduce evoluţia planetei, a speciilor şi civilizaţiilor sale. Se ştie că unele raze cosmice, îndeosebi razele gamma, produc mutaţii accelerate. Într-un laborator, fetuşii supuşi acestor radiaţii dau în câteva zile monştri sau specii, probabil foarte complexe, dar diferite de planul iniţial. Celelalte regnuri de pe Pământ se schimbă şi ele, dar natural, şi într-un ritm mult mai lent, eşalonat, de la milenii la milioane de ani. Din fericire, imensa majoritate a particulelor cosmice nu ating viteza de 200.000 km/s, care să le permită străpungerea câmpului magnetic terestru şi a centurii Van Allen. Din acest motiv, creşterea noastră este întârziată, evoluţia frânată, dar timpul nostru de viaţă conştientă, în compensaţie, pare a fi amplificat. În condiţiile în care câmpul magnetic terestru ar fi fost mult mai mic, aşa cum este pe celelalte corpuri cereşti, totul s-ar fi derulat în alt fel. Astfel, Pământul, planetă aproape moartă, ca Marte sau Luna, n-ar mai fi populat, iar ciclul nostru uman ar fi trecut de mult timp. De altfel,

privilegiul aproape incredibil de care se bucură planeta Pământ în sistemul solar ne permite să presupunem că omul trebuie să aibă şi el un destin ieşit din comun.

23. MAGIA ŞI CRISTOFOR COLUMB

Istoria, scrisă cu majusculă, căreia lucrările clasice, ziarele şi televiziunea îi dau, în mod intenţionat, o imagine deformată, poate, cu toate acestea, să fie parţial percepută prin intermediul scriitorilor numiţi eretici şi al scrierilor numite apocrife. Acesta este cazul venirii „îngerilor" din Geneză, despre care sunt scrise 9 rânduri în Biblie... şi 105 capitole în Cartea lui Enoh! Este și cazul multor evenimente mari, cu rezonanţă politică: teama faţă de anul 1.000, cruciadele, Revoluţia de la 1789, războiul dintre anii 1940-1945... dar şi al fantasticei aventuri a lui Cristofor Columb.
Despre Columb s-au scris atât de multe cărţi, încât am putea crede că a fost spus totul despre personalitatea sa fizică şi morală, ambiţiile, planurile şi reuşitele sale! Apoi, întocmai ca şi Galilei în 1633, un istoric adevărat, Salvador de Madariaga, a „aruncat o piatră în băltoaca cu broaşte" şi a editat, mai întâi în Anglia, apoi în Franţa, „adevărata poveste a lui Cristofor Columb". O poveste care taie răsuflarea „asasinilor plătiți" din Conjuraţie, care nu întârzie să organizeze un fel de *black-out* împotriva cărţii eretice. Aventura lui Galilei a reînceput în 1968. Salvador de Madariaga îşi merita din plin soarta pe care unii i-o doreau – rugul – pentru simplul motiv că avusese tupeul să expună o teză contrară celei a istoricilor recunoscuţi. Bineînţeles, „criticii" cinstiţi, dezinteresaţi, din ORTF şi din marea presă curată „au uitat" să vorbească despre cartea lui Madariaga!

Paradisul terestru

După Madariaga, Columb sau Colón i-ar fi spus lui Frai Juan Pérez că el fusese deja în Indiile Occidentale, un pilot necunoscut revelându-i drumul maritim. În secolul al XV-lea, cei aflaţi în căutare de aventuri şi poeţii visau insule fabuloase: Antillia sau Insula celor Şapte Cetăţi, San Brandan, Brazilia, Mano Satanaxia, pe care le situau în Marea Întunecată, dincolo de Coloanele lui Hercule. În anul 743, un arhiepiscop de Porto, şase episcopi şi câţiva fideli ai acestora, luând cu ei toate bunurile, fugiseră din Spania invadată de mauri, ajungând în Insula celor Şapte-Cetăţi, numită şi *Antilia.* În secolul al XI-lea, geograful arab El-Edrisi a scris în cartea sa intitulată „Descrierea Africii şi a Spaniei": „De la Lisabona a plecat expediţia aventurierilor care intenţionau să descopere secretele şi limitele oceanului... După 11 zile de navigaţie, au intrat într-o mare a cărei apă densă emana un miros pestilenţial... Apoi au navigat spre sud, timp de 12 zile, ajungând la Insula Oilor cu carne amară, care nu putea fi mâncată. Şi-au continuat drumul spre sud, timp de încă 12 zile, ajungând într-un oraş mare, unde au văzut oameni goi, înalţi, cu pielea roşie, cu corpul acoperit de păr şi cu plete lungi şi drepte. Femeile erau extrem de frumoase". Acestea erau numite „Insulele norocoase" şi mulţi occidentali, printre care şi Cristofor Columb, credeau că ele reprezintă paradisul terestru al Bibliei, dar şi... rezervorul unor pietre preţioase uluitoare şi al unor bucăţi masive de aur nativ, nu mai puţin atrăgătoare. Era epoca în care „Cartea minunilor", scrisă de Jean de Mandeville, înfierbânta imaginaţia, povestind despre lumea oamenilor fără minte, despre diavoli cocoţaţi pe munţi, care scoteau foc pe gură, monştri înaripaţi suficient de puternici ca să ridice un elefant în gheare, mări tropicale atât de fierbinţi, încât peştii fierbeau de vii.
Oare Columb credea în aceste vise şi baliverne? Nimeni nu va putea spune până în ce punct era victima marii iluzii a insulelor atlantice, dar, în mod sigur, spera să găsească în Indiile de Vest ceea ce era cel mai important în ochii lui: aur, pietre preţioase şi glorie. Probabil că spera şi în existenţa acestui paradis terestru occidental, prezent în mitologiile Egiptului, Islandei şi ţării Sind. El a scris că Pământul nu este rotund, ci în formă de pară, având într-o parte un mamelon, precum sânul unei femei. Vârful acestui sân, situat în zona ecuatorială, era partea globului cea mai apropiată de cer, iar Columb credea că aici trebuia să fie paradisul terestru descris în Geneză.

„Nimeni nu poate ajunge la acest paradis terestru, scria el, doar prin voinţa divină”. Or, *señor Glorioso* sau *Fabuloso* (cum i se spunea atunci lui Columb, ca aluzie la spusele lui, care erau considerate aiureli, invenţii) nu se considera primul venit! Acest *converso*, (convertit) mai mult sau mai puţin ataşat de creştinism, avea calităţile şi defectele rasei sale. Era inteligent, lacom de bani şi se considera superior restului oamenilor. Adresându-se suveranilor lui, scria: „Prin expulzarea evreilor, m-aţi trimis în India şi m-aţi făcut mare amiral. Umilindu-mi rasa, m-aţi ridicat”. De fapt, Columb era în acelaşi timp un rău evreu şi un rău creştin şi, în ciuda faimei sale de descoperitor, nu putem să nu vedem în el un erou lacom, fără suflet şi uneori necinstit. Este evident că genovezul Cristofor Columb nu a fost descoperitorul Americii, unde celții, vikingii, irlandezii, bascii etc. au fost cu mult înaintea lui.

Harta lui Toscanelli

Se crede că Cristofor Columb a pornit în călătorie după ce a sustras harta fizicianului florentin Paolo del Pezzo Toscanelli. Iată textul primei scrisori expediată de Toscanelli lui Cristofor Columb. Ea voia să dovedească faptul că florentinul i-a dat o hartă şi indicaţii precise lui Columb, ca să se ducă în Indiile Occidentale. Istoricii nu cred în autenticitatea acestei scrisori, care ar fi fost scrisă chiar de Columb, pentru a se disculpa de acuzaţia de furt.
Prima scrisoare: „Lui Cristofor Columb, Paolo Fisico, Salut. Ştiu despre nobila şi marea dorinţă pe care o ai să ajungi acolo unde se nasc mirodeniile, Din acest motiv, ca răspuns la una dintre scrisorile tale, îţi trimit copia unei alte scrisori, pe care am scris-o acum câteva zile unui prieten al meu, servitorul serenisimului rege al Portugaliei, înaintea războaielor din Castilia, ca răspuns la o alta pe care, cu acordul Alteţei Sale, acest prieten mi-a adresat-o, şi care are acelaşi subiect. Îţi trimit o hartă de navigaţie identică cu cea pe care i-am trimis-o şi lui şi care îţi va satisface cererile. Iată copia scrisorii despre care ţi-am vorbit”.
La 25 iunie 1474, Toscanelli a trimis canonicului portughez Fernão Martins (sau de Roritz) o hartă pe care trasase „drumul ce ducea în India, prin oceanul occidental”, cu indicaţii ale locurilor, polilor, Ecuatorului şi distanţelor. „Vă puteţi îndrepta spre vest, scria florentinul, şi veţi ajunge la regiunile cele mai fertile în toate soiurile de mirodenii, bijuterii şi pietre preţioase... Toţi cei care vor naviga spre vest în emisfera cea mai joasă vor găsi drumurile mai sus menţionate, iar cei care vor naviga spre est, pe cale terestră, în emisfera cea mai înaltă, vor găsi mereu acelaşi pământ la est”.
Harta şi comentariile erau adresate regelui Alfons I, şi avem motive întemeiate să credem că suveranul, crezând în tezele lui Toscanelli, a trimis de mai multe ori în „Brazilia” „piloţi” care i-au adus aur şi pietre preţioase.
Aceşti marinari transatlantici trebuiau „în mod obligatoriu” să se retragă la bătrâneţe în cea mai îndepărtată insulă a imperiului, la Madera, unde, din întâmplare, în 1474, Columb s-a căsătorit cu *señorita* Perestrello sau Palestrello, fiica unuia dintre aceşti piloţi şi moştenitoarea tuturor hărţilor şi documentelor sale. La puţin timp după ce a intrat în posesia hărţilor defunctului, Columb şi-a abandonat soţia, Felipa Perestrello, fugind din Porto-Santo împreună cu fiul său, Diego. După spusele lui Pedro Vásquez de la Frontera, un vas portughez ar fi plecat în insulele necunoscute din Ponant. Pilotul a fost singurul supravieţuitor întors. El va muri în casa văduvei lui Bartholomeu Perestrello, unde şi-a lăsat documentele şi a povestit călătoria.
Datorită scrisorii lui Toscanelli, în noiembrie 1475, Fernão Telles a fost ales în fruntea guvernului regatului celor Şapte Oraşe, care se presupunea că ar exista undeva spre San Brandan şi Antilia! E posibil, dacă nu chiar sigur, ca dibacele Columb, iscoditor cum era şi posedat de diavolul călătoriei oceanice, să fi citit această scrisoare faimoasă şi să se fi inspirat din ea. Salvador de Madariaga nu se miră de faptul că acesta a fugit din Portugalia (credem că era anul 1488). „Un om care a furat un document important trebuie să fugă! scria el. Columb a falsificat corespondenţa cu Toscanelli (care murise şi, în consecinţă, n-o putea nega)... pentru a furniza explicaţii plauzibile şi a evita să se

vorbească despre el portughezilor”. Subînţeles: despre furtul hărţii! În sprijinul acestei afirmaţii, Madariaga aduce o scrisoare din partea regelui Ioan al II-lea, în care îl asigură „pe prietenul său, Cristóbal Colón” că în cursul călătoriei sale, dacă se întoarce în Portugalia, nu va fi „deloc arestat, reţinut, acuzat, concediat sau obligat să răspundă la vreo întrebare, civilă sau criminală, de niciun fel”. Ce explicaţie să dăm acestei asigurări ciudate? Colón era un hoţ, scria Madariaga. „Suntem în posesia dovezii materiale că a furat scrisoarea lui Toscanelli! A furat secretul care-i permitea să meargă în Lumea Nouă”.

Mirajul Insulelor norocoase

Afacerea este extrem de încurcată. Celebra şi îndoielnica hartă a lui Piri Reis ar fi o copie, în acelaşi timp, a hărţilor desenate de Columb şi a tuturor celor care, în jurul anului 1550, se aflau în număr mare în Europa. Suntem de părere că temerarul Cristofor Columb a avut cunoştinţă despre documentele care, în secolul al XV-lea, circulau între marinarii şi aventurierii care înfierbântau misterul Mării Întunecate. Se instalase o adevărată psihoză. Jean de Mandeville scria: „Un om curajos din ţara noastră a plecat, mai demult, în căutarea lumii. A trecut prin India şi, după India, în peste cinci mii de locuri şi a înconjurat lumea timp de mai multe anotimpuri”.
În 1473, spun cronicarii, un reprezentant al Coroanei din Portugalia, João Corte-Real, ar fi participat la o expediţie spre Lumea Nouă. La întoarcere, ar fi fost numit guvernatorul Insulelor Azore, „drept recompensă pentru descoperirea „Ţării Morunilor”, care era fie Terra Nova, fie Labrador, adică Pământul Ferm, continentul american. Columb era la curent cu aceste descoperiri şi relatări. El citise teoriile despre Indiile Occidentale ale lui Duarte Pacheco Pereira, exprimate în „Esmeraldo de Situ Orbia”, „Cosmologia” lui Ptolemeu, „Cartea minunilor” a lui Jean de Mandeville, scrierile lui Philippe de Beauvais, care menţionau existenţa, dincolo de ocean, a unei lumi noi, încă necunoscută, „Cartea lui Marco Polo”, însemnările de călătorie ale lui Henri Navigatorul etc. Îi dăm dreptate în privinţa acestui lucru: a studiat absolut tot ce se referea la proiectul lui, a văzut şi a copiat numeroase hărţi maritime, mapamondul lui Henricus Martelus Germanus, „globul” lui Laon şi poate şi schiţele lui Martin Behaim, care indicau poziţia insulelor din Ponant: Cipango, Candia, Java Mayor, Java Minor, Anguana, Ceylan, Antilia, Brazilia...

Winlandul şi Mexicul înaintea lui Columb

Portulanele şi hărţile cele mai importante din secolul al XV-lea, cu excepţia globului lui Martin Behaim (1492), se aflau la biblioteca marilor duci de la Weimar, la cele din Parma, Geneva, Roma, Veneţia şi Lisabona. Cele mai consultate erau hărţile veneţiene ale fraţilor Pizzigani (1367), atlasul lui Andrea Bianco, hărţile genovezilor Beccaria (1435) şi Bartholomeo de Pareto (1455), dar şi cea a lui Andrea Benincasa din Ancona. Erudiţii acelei epoci aveau cunoştinţă de existenţa, dincolo de Marea Întunecată, a unui continent care nu era cel al Marelui Han, ci Winlandul sau Ţara Vinului.
„Spre anul 1.000, (se scrie în Enciclopedia Larousse, 1872), însoţeam o colonie în această ţară supranumită *Winland* care, după toate aparenţele, trebuia să aparţină de America de Nord. Se spune că nişte pescari fuseseră aruncaţi de furtună pe insula Estotiland (?), unde au găsit un popor civilizat, cu o scriere aparte. Deoarece cunoşteau busola, au fost însărcinaţi să întreprindă o expediţie pe coasta Drocco, situată mai la sud; au fost făcuţi prizonieri de sălbaticii antropofagi. Unul dintre ei a parcurs, ca sclav, întreaga ţară, şi a aflat că mai departe se întindea un ţinut bogat, fertil şi civilizat”. Antropofagii din Drocco ar fi putut fi sălbaticii din Noua Scoţie şi Canada, iar ţara civilizată, Mexicul. În orice caz, probabil că aceste informaţii cunoscute de Cristofor Columb (mai scrie Pierre Larousse) nu au făcut decât să-i confirme existenţa unor pământuri occidentale. El nu a fost primul care a descoperit America. În Antichitate, Aristotel ghicise existenţa a ceea ce Columb va numi Indiile Occidentale şi, fără să ne întoarcem prea mult în timp, este suficient să

amintim de călătoriile scandinavilor în Groenlanda şi în insula Terra Nova, călătorii care probabil erau cunoscute în Italia secolului al XV-lea”.

Martin-Alonzo şi Vincente Pinzón

Indiferent de meritele lui Columb – pentru că ele există – istoria nu trebuie să treacă sub tăcere petele cu care „ilustrul genovez” şi-a pătat blazonul. În primul rând, trebuie să menţionăm că fraţii Martin-Alonzo şi Vincente Pinzón au fost prezenţi, în folosul lui Columb, pe cele trei vase ale expediţiei: *Pinta, Nina* şi *Santa-Maria* ale navigatorului Juan de la Cosa. Niciodată Columb nu s-ar fi putut îmbarca spre vest fără fraţii Pinzón şi Juan de la Cosa. Niciodată vasele n-ar fi trecut Atlanticul dacă fraţii Pinzón n-ar fi preluat comanda echipajelor. Traversarea a fost lungă; marinarii, după ce au depăşit cele 700 de leghe prevăzute de „amiralul” Cristofor Columb, şi-au dat seama că acesta era un amărât de navigator, incapabil să tragă concluzii, era dotat cu hărţi pline de greşeli şi nu era în stare să dea un ordin care să poată fi acceptat cu uşurinţă. Ei se răzvrăteau în dese rânduri şi chiar plănuiau să-l arunce peste bord pe acest amiral „de comedie”. În momentul izbucnirii revoltei, Columb era, fără îndoială, pregătit să moară curajos, poate chiar pe punctul de a face cale-ntoarsă, dar Martin Pinzón, o dată în plus, a salvat situaţia.
– Mă rog la Dumnezeu, a strigat el, ca flota marii regine să nu se întoarcă din drum nu doar în noaptea asta, ci tot anul!
După Pierre Margry, autorul cărţii „Navigatorii francezi şi revoluţia maritimă, din secolul al XIV-lea până în secolul al XVI-lea”, Vincente Yahez Pinzón ar fi fost secundul vasului lui Jean Cousin care, în 1488 – cu patru ani înaintea călătoriei lui Columb – descoperea Brazilia, depăşind Capul Bunei Speranţe”.

Precursorii lui Columb

Jean Cousin, originar din Dieppe, beneficiind de instrucţiunile învăţatului hidrograf Descaliers, compatriotul său, a descoperit gura unui mare fluviu, pe care l-a numit Maragnon şi care, mai târziu, va purta numele de Fluviul Amazoanelor. A botezat primul „Capul Acelor” (cu 10 ani înaintea lui Vasco da Gama) care va deveni apoi Capul Bunei Speranţe. Iată, conform tradiţiilor şi relatărilor străvechi, ordinea cronologică a „descoperitorilor” cunoscuţi de americani, de la potop până la Columb:
- În urmă cu 9.000-10.000 de ani, popoare venite din Europa au trecut oceanul, povesteşte Popol Vuh, cartea sacră a mayaşilor-quiche, şi, în etape succesive, s-au deplasat de pe pământurile din Nord (Canada) până în Mexic, trecând prin America. Aceleaşi popoare migratoare au trecut prin Yucatan-Guatemala, apoi în Columbia, Peru şi Bolivia. De aici, fără nici o îndoială, au trecut în Oceania şi îndeosebi în Insula Paştelui.
- Pe vremea regelui Minos, navigatori cretani ar fi ajuns în Mexic.
- 850 î.e.n.: Badezir, rege al Feniciei, ar fi ajuns în Brazilia.
- 999: islandezul Bjorn Asbrandson.
- 1003: norvegianul Leif Ericson (după o saga).
- 1029: islandezul Gudleif Gudlansgson.
- Secolul al XI-lea: expediţia numită a „Aventurierilor” de către geograful arab El Edrisi.
- 1121: Erik Gnupson, episcop de Groenlanda, călătoreşte până în Winland.
- 1362: 8 suedezi, 22 de norvegieni, conform inscripţiei runice de pe piatra din Kensington.
- 1473: portughezi, danezi şi norvegieni ai expediţiei – foarte îndoielnică – condusă de căpitanii germani Pining şi Pothorst.
- 1488: Jean Cousin din Dieppe s-ar fi dus în Brazilia, descoperind gurile fluviului Amazon.
- 1497: Jean Cabot ar fi ajuns pe Pământul Ferm înaintea lui Columb.

Cabot atinge pământul înaintea lui Columb

Jean Cabot, navigator şi cosmograf veneţian, naturalizat englez, a pus piciorul pe continentul american (numit atunci „Pământul Ferm”) înaintea lui Cristofor Columb care, în timpul primei sale călătorii, ajunsese doar la o insulă din Antile (San Salvador). Iată povestirea acestei expediţii, scrisă de fiul său, Sebastian:
„Anul de graţie 1497, elveţianul Jean Cabot şi fiul său, Sebastian, au plecat din Bristol pe un vas englezesc şi au descoperit acest pământ pe care nimeni nu-l descoperise încă; era 24 iunie, ora 5 dimineaţa. Ei l-au numit *Prima vista* (văzut primul), deoarece a fost primul pe care l-au zărit de pe mare. Insulei situate în faţa continentului i-au dat numele de Sfântul Ioan, deoarece au ajuns acolo, după toate aparenţele, în ziua Sfântului Ioan Botezătorul. Locuitorii acestei insule erau îmbrăcaţi în piei de animale, de care se credeau feriţi. În războiul lor foloseau arcuri, arbalete, suliţe, bâte din lemn şi praştii. Au observat că acest teren era steril în mai multe locuri, producând puţine fructe; era plin de urşi albi şi cerbi mult mai mari decât cei din Europa; exista o cantitate mare de peşte, din cea mai mare specie, ca de exemplu viţei-de-mare şi somoni. Au găsit aici limbă-de-mare, lungă de un metru, şi mult peşte, pe care sălbaticii îl numeau *baccalaos.* Au mai observat aici potârnichi, şoimi şi vulturi, dar ceea ce li s-a părut ciudat a fost că toţi erau la fel de negri precum corbii”. (relatarea nu pare foarte convingătoare).
Această primă bucată de pământ descoperită de Jean Cabot în 1497 era Labradorul. A navigat de-a lungul coastei până în Florida, după care s-a întors la Bristol, aducând cu el trei „sălbatici” vii şi o încărcătură bogată. Columb a atins pământul Americii abia în 1498, adică la un an după Cabot şi la 10 după Jean Cousin din Dieppe, care descoperise Mararionul, sau gura fluviului Amazon.

Adevăratul scop: reconstruirea Templului de la Ierusalim

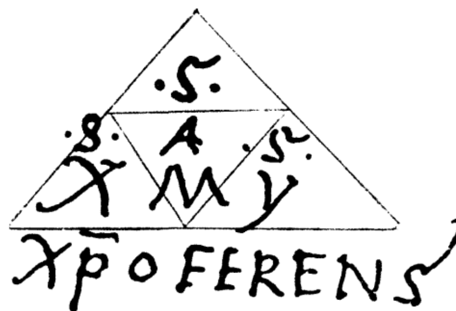
Dacă încerci să dovedeşti prea mult, nu dovedeşti absolut nimic! Oare Columb era un hoţ? se întreabă Salvador de Madariaga. Aceasta este doar o ipoteză. El nu este adevăratul descoperitor al Americii, dar a adus Spaniei un imperiu imens şi istoriei una dintre cele mai frumoase bijuterii ale sale. Aventura americană este atât de complexă, încât este aproape imposibil să-i dăm de cap. Oare genovezul era un evreu abil sau un creştin viclean? Nimeni nu poate spune. Fără îndoială că e atras, înainte de toate, de aur; totuşi, Salvador de Madariaga, în cartea sa uimitoare, dezvăluie care a fost scopul secret al cuceririi Americii: să strângă bogăţii pentru a reconstrui Templul lui Solomon de la Ierusalim. La Baza, i-ar fi asigurat pe rege şi pe regină că „toate beneficiile expediţiilor sale vor fi îndreptate spre eliberarea casei Sionului şi reconstruirii Templului”.

Sfârşitul lumii în 1656

Columb chiar credea că era trimis de Dumnezeu să înfăptuiască fapte eroice, iar această idee l-a sprijinit foarte mult în călătoriile sale. El se baza pe informaţiile furnizate de Ezdra pentru a estima lăţimea mării – şase părţi ale Pământului sunt uscate şi o parte se află sub apă – şi pe profeţiile evreilor, pentru a prevedea sfârşitul lumii, pe care l-a fixat în anul 1656. Din acest motiv i-a grăbit pe regina şi pe regele Spaniei „să pornească la cucerirea Indiilor”.
Madariaga scria, referindu-se la misiunea cu care Columb se credea însărcinat: „El era trimisul Domnului, ales nu doar ca să cucerească o nouă lume, care exista până în acel moment doar în imaginaţia lui, dar şi ca să facă faţă acestui rege sau acestei regine care oprimau jumătate din popor, iar pe cealaltă jumătate se pregăteau s-o trimită într-un exil inuman”. El îi invoca pe Avraam, Moise, Isaac, Sara, Isaia; după reuşita lui, se compara cu David. Exaltat, voia să imite profeţii biblici: se plângea, se considera oprimat și-şi punea cenuşă în cap. În final, a scris o „Carte de profeţii” care, din păcate, nu ne-a parvenit, dar care trata probabil problema restaurării Israelului fie în Palestina, fie în Indiile Occidentale. Unii istorici au scris că evreii voiau să facă din Spania un

nou Sion, că intenţionau să monopolizeze taxele, titlurile şi că vizau chiar tronul. Această teză este plauzibilă, dar nu-l putem acuza pe Columb că a făcut parte din conjuraţie, deoarece, pentru a merge în America, apelase mai întâi la regii Angliei, Portugaliei şi, se spune, chiar şi ai Franţei.

Columb, mare maestru al Templului

Unul dintre marile mistere care îl învăluie pe Cristofor Columb, cu excepţia celor privind naşterea sa şi paternitatea descoperirii Americii, este cel al semnăturii sale, pe care am reprodus-o. Pentru Maurice Privat şi Joseph Hariz, „Columb era un magician, iar semnătura sa îi dovedeşte apartenenţa la Ordinul Templului, în cadrul căruia era mare maestru. Al treilea rând face referire la faptul că lupta împotriva maurilor sub zidurile Granadei, în costum de franciscan. După a doua și a patra călătorie, a debarcat îmbrăcat într-o dimie monahală... X, M, Y înseamnă Hristos, Maria sau Mariam, Iosif sau Yusuf, cuvintele de recunoaştere a celor din Sfânta Treime. Nu mai rămânea decât să găsim cheia triunghiului astfel format. Dacă eliminăm A-ul central (Maurice Privat învinge repede dificultăţile), obţinem triunghiul triplu. Recunoaştem în el forma piramidelor din Egipt. Columb ne atestă, în mod indiscutabil, iniţierea sa”.

O misiune a templierilor

Columb îşi expune titlurile, răspicat, cu litera A: „Sunt primul din ordinul meu”. „Aşadar, este marele maestru al acestei fraternităţi care, după ce a aspirat la cucerirea lumii pentru a o organiza, a fost decapitat în 1307 de Filip cel Frumos, dar a cărui putere a continuat să existe”. Aceasta este părerea, destul de extravagantă, a lui Maurice Privat, dar cu unele luminiţe care ne suscită curiozitatea. Nu este deloc imposibil ca templierii să fi avut rolul lor în această poveste, la fel ca şi evreii, deoarece nu putem să nu remarcăm că genovezul era un *converso*; el „a descoperit” America, al cărui stat cel mai puternic, SUA, trebuia să devină treptat noul Sion. După Louis Charpentier, templierii fuseseră informaţi despre rapoartele misionarilor din Groenlanda şi, din secolul al XII-lea, ştiau de existenţa unui drum maritim care ducea spre o lume occidentală. În consecinţă, Columb datora templierilor, al căror moştenitor măreţ era, planurile şi hărţile care i-au permis să ajungă în Lumea Nouă. Cei care au formulat această teză vor trebui să se întrebe de ce Columb „a furat” harta lui Toscanelli şi a făcut atât de multe demersuri pentru a-şi procura documente.

Columb, specialist în Cabală

Expertiza semnăturii lui Cristofor Columb nu ne conduce spre explicaţia lui Maurice Privat. Totuşi, vom reţine de aici că genovezul era evreu de origine şi că practica probabil magia. „În timpul celei de-a patra călătorii, scria doctorul J. Hariz, Columb a practicat magia. Când s-a declanşat o furtună puternică pe coastele Venezuelei, torturat de scorbut, el s-a ridicat, şi-a pus mantia şi spada, a aprins lumânările binecuvântate din felinare, începând să învârtească deasupra capului Evanghelia după Ioan, Evanghelia spiritului, tăind aerul în toate unghiurile. Oare din cauza acestei ceremonii nu a fost aspirat de un ciclon gigantic care a trecut în acele momente printre caravele?”

De la prima vedere, un lucru reiese totuşi clar: Columb credea în puterea literelor, numerelor, pentaclelor (amulete în formă de pentagramă) iar semnătura lui, în mod incontestabil, trebuia să aibă un caracter magic şi cu putere de talisman. Este vorba, într-adevăr, de un pentaclu evreiesc şi cabalist! Columb este evreu de origine, lucru care, de altfel, reiese din temperamentul, supleţea şi inteligenţa lui. Ca toţi evreii, chiar dacă sunt convertiţi *(conversos)*, el credea foarte mult în forţele misterioase care trebuiau să-l ajute la îndeplinirea „misiunii” sale.

Un talisman de stăpân al lumii

Această semnătură se descompune în două părţi distincte: semnătura, situată în partea de jos: *cristoferens*; pentaclul se află deasupra numelui, protejându-l, cu 7 litere magice şi 6 colţuri care amintesc de cele de pe sceptrul lui Solomon. Columb era înfumurat, lacom de bani şi foarte orgolios; nu cumva se considera profet atunci când îşi scria „Profeţiile" şi anunţa sfârşitul lumii pentru anul 1656? Nu a cerut, înainte de a înfrunta oceanul, să fie făcut cavaler, don, mare amiral şi vicerege? După victoria sa, în jurul anului 1498, le-a scris suveranilor spanioli o scrisoare delirantă, în care se prezenta prinţ al lumii, adevăratul Metatron: „Dumnezeu – ce a făcut El mai mult pentru Moise sau pentru David?" Şi, vorbind despre el, adaugă: „De la naşterea ta, El s-a ocupat tot timpul de tine... El a dat numele tău unui răsunet minunat pe Pământ". De fapt, talismanul, scris şi închis într-un săculeţ pe care Columb îl purta direct pe piele, pare să fi avut un rol benefic. Deşi nu a descoperit America şi nici măcar nu şi-a imaginat drumul maritim spre Ponant, Columb a devenit un fel de Metatron: cel mai cunoscut om din lume.

Mayorazgo, din 1498 (actul oficial care dovedea un *majorat* inalienabil), deşi apocrif, scria Madariaga, s-a bazat pe documentul dispărut în 1502. Aici găsim o clauză neobişnuită privind semnătura: „Don Diego, fiul meu, sau oricine va moşteni acest *majorat*, după ce l-a moştenit şi a intrat în posesia lui, *va semna* cu semnătura pe care eu o folosesc în prezent, care constă într-un X, cu un S deasupra, şi un M, cu un A roman deasupra, iar deasupra încă un S şi apoi un Y cu un S deasupra, cu liniile şi virgulele lor, aşa cum fac eu acum şi cum se va vedea după semnăturile mele şi după aceasta. Iar el se va semna doar *Amiralul*, până ce regele îi va da sau va merita alte titluri".

Un pact cu Satana

Dacă vrem să ne mulţumim doar cu aceste precizări, atunci semnătura ar însemna: „Cristofor Columb - lumină sau soare - stăpân - al Pământului - sub îndrumarea lui Samuel - Domnul furtunii". Cele şase puncte unite între ele formează două triunghiuri, unul în interiorul celuilalt. Dacă le unim în toate direcţiile posibile, obţinem două piramide în spaţiu, cu patru feţe fiecare. Prin translaţia celor două triunghiuri, se obţine pecetea lui Solomon, fapt care ne întoarce din nou la pentaclele magice ale evreilor. Aşadar, din precizările făcute de amiral, se pare că el a semnat cu Satana-Samuel un pact care a făcut referire la descendenţa sa directă. Sigur, noi nu credem în puterea unui astfel de pact, nu mai mult decât în Satana, dar este curios de remarcat că aventura lui Cristofor Columb se derulează ca şi cum diavolul şi-ar fi vârât coada: cu cortegiul său de demoni, talismane, incantaţii, întâmplări ciudate, ajutoare providenţiale şi nu întotdeauna meritate, bogăţii insolite (protectorul *converso* San Angel l-a ajutat pe Columb în misiunea lui datorită unei comori descoperite în mod miraculos, la momentul potrivit! Treaba asta nu miroase deloc bine!) dar şi cu un context de aur, de tocmeală, duplicitate, sânge şi cruzimi asemănătoare holocausturilor, ale căror victime au fost „sălbaticii" din Indiile Occidentale.

24. CĂRŢILE SIBILINE ŞI IOANA D'ARC

Misteriosul necunoscut, blamat, negat de raţionaliştii sectanţi, a jucat totuşi un rol primordial în politica tuturor naţiunilor şi îndeosebi în istoria Franţei şi a Ioanei d'Arc. Să fi fost Ioana d'Arc dotată cu un al treilea ochi? Prin ce magie l-a recunoscut ea, la Chinon, pe regele care se amestecase în grupul favoriţilor săi? Aceasta nu a fost o experienţă absolut convingătoare, dar povestea sabiei din biserica Sainte-Catherine din Fierbois face parte, pentru cronicarii din domeniu, din categoria misteriosului necunoscut. Intriga sa, în care legenda se apropie la început de faptele istorice, a fost scrisă de călugărul Bas şi abatele Charles Pichon, fost îngrijitor al parohiei.

O tradiţie foarte veche spune că, după bătălia de la Poitiers, Carol Martel a lăsat în biserica Sainte-Catherine din Fierbois sabia care provocase derută în rândul sarazinilor. După 7 secole de la această

întâmplare, Franţa se afla din nou în pericol, de data aceasta fiind invadată de trupele engleze ale regelui Henric al IV-lea, iar adevăratul suveran, Carol al VII-lea, se afla într-o situaţie delicată. Atunci, a apărut magica Ioana d'Arc, Fecioara, care urma să reînvie spiritul naţional al francezilor, eliberând teritoriul.
Situaţia Franţei era critică în după-amiaza zilei de 5 martie 1429, când locuitorii din Fierbois au văzut apropiindu-se, pe drumul ce venea de la Loches, o trupă mică de cavaleri. Aceasta s-a îndreptat spre biserică, unde tânăra care conducea grupul, îmbrăcată în haine bărbătești, s-a rugat îndelung în faţa altarului dedicat Sfintei Ecaterina. Unul dintre camarazii ei, Jean de Metz, a povestit atunci că Ioana d'Arc, fiica unor ţărani din Domrémy (Barrois), tocmai fusese numită „comandant de război" de către regele Carol al VII-lea care, în consecinţă, i-a pus la dispoziţie „o trupă de soldaţi, pe care să o comande în scopul realizării promisiunilor sale". Cei din Tours i-au pregătit atunci o armură și steaguri, iar ducele d'Alençon i-a dăruit un cal de luptă. Dar Fecioara a refuzat să primească o sabie. „Sabia asta, a spus ea, a fost pregătită pentru mine de către prietena mea celestă, Sainte-Catherine, iar ea se află în biserica de la Fierbois".

Sabia magică

Iată ceva nou, care trebuia să fie dovedit! În biserică existau o mulţime de *ex-voto* [obiect dăruit ca ofrandă unei divinități]: o statuie, vase pentru flori şi scaune de rugăciune pentru credincioşi, dar nicio sabie!
– Ba da! Există una, a spus Ioana. Cea care îi va alunga pe englezi din Franţa!
Din documentele procesului ei, ştim cum s-au petrecut lucrurile, şi se pare că Fecioara nu s-a dus personal la Fierbois, aşa cum scriu preoţii! Iată declaraţia înregistrată la Rouen:
– În timp ce mă aflam la Tours sau la Chinon, am trimis să se caute o sabie în biserica Sainte-Catherine din Fierbois, în spatele altarului: ea a fost găsită repede şi era foarte ruginită.
– De unde ştiai că sabia se află în acel loc?
– Sabia era îngropată în pământ, ruginită; pe ea erau cinci cruci; vocile pe care le-am auzit mi-au spus unde se află. N-am văzut niciodată persoana care s-a dus s-o ia. Le-am scris preoţilor de acolo că mi-aş dori să am acea sabie, iar ei mi-au trimis-o. După câte ştiu, ea nu era foarte adânc îngropată în pământ, în spatele altarului. Totuşi, nu ştiu cu exactitate dacă se afla în faţa sau în spatele acestuia; dar cred că le-am scris atunci că se află în spatele altarului. Imediat după ce a fost găsită, preoţii au curăţat-o, iar rugina a căzut repede. Cel care a fost s-o ia era un vânzător de arme din Tours. Preoţii din Fierbois mi-au făcut cadou o teacă, iar cei din Tours, o alta. Una dintre teci era din velur de culoare roşu-închis, iar cealaltă din postav de aur. Eu am comandat o a treia, din piele solidă. Când am fost prinsă, nu aveam sabia cu mine. Am purtat întotdeauna această sabie, de când am intrat în posesia ei, până la plecarea mea din Saint-Denis, după atacarea Parisului.
– Ce binecuvântare ai făcut sau ai pus să se facă pentru sabia despre care vorbești?
– N-am făcut şi n-am pus să se facă nicio binecuvântare, şi nici n-aş fi ştiut să fac aşa ceva. Ţin mult la sabie, deoarece a fost găsită în biserica Sainte-Catherine, pe care o iubesc mult".
Aşadar, Ioana precizase că arma magică avea o stemă cu cinci cruci, fapt care, în ochii ei, căpătase o importanţă primordială: avea nevoie de această sabie, şi nu de alta! Călugărul Bas şi abatele Pichon au scris că nu se ştie nimic sigur despre provenienţa ei. Legendele o atribuie când lui Carol Martel, când lui Guillaume de Pressigny, care ar fi primit-o de la Ludovic cel Sfânt aflat pe patul de moarte sau de la Godefroi de Bouillon, sau chiar de la René d'Anjou! Pierre de Sermoise, autorul unui studiu pasionant despre Ioana d'Arc, este convins că sabia i-a aparţinut lui Du Guesclin.
Nu ştim ce s-a întâmplat cu sabia magică; Ioana n-o avea cu ea atunci când a fost „prinsă" la Compiègne. Ea ar fi lăsat-o la Saint-Denis sau ar fi ascuns-o la Compiègne când a considerat că se află în pericol.

„Nu există nicio urmă a Ioanei, au spus călugării Bas şi Pichon. Englezii i-au ars corpul, iar cenuşa au aruncat-o în Sena, devenită sfântă, de la Rouen până la vărsare. Armele ei au dispărut. Această fiinţă angelică a urcat la cer fără să lase pe pământ alte urme decât cele ale faptelor ei vitejeşti”.

Misterioasa Ioana d’Arc

Trebuie totuşi să remarcăm că povestea vieţii ei poate fi considerată suspectă în multe privinţe. Pentru noi, nu încape nici cea mai mică îndoială că Ioana d’Arc a fost o eroină, că a contribuit din plin la eliberarea Franţei şi credem că a fost arsă la Rouen, dar, după acest act de credinţă, să ne fie permis să prezentăm argumentele părţii adverse.
„Vocile” ei, aşa cum le numea ea, au înşelat-o, dacă a fost arsă la Rouen, iar cele mai multe dintre prezicerile ei nu s-au realizat, mai puţin atunci când, aflându-se la Chinon, l-a anunţat pe rege că va fi rănită „deasupra sânului”, lucru care s-a întâmplat în timpul asediului oraşului Orleans. În timpul interogatoriului, Ioana d’Arc a povestit singură acest fapt, şi avem, în privinţa acestui subiect, o mărturie de neatacat. Ea a fost rănită în ziua de 7 mai 1429. Cam cu o lună înainte, la 12 aprilie, un ambasador flamand, care se afla la curtea regelui Carol al VII-lea, a scris guvernului său o scrisoare în care găsim această frază: „Fecioara... a fost rănită de o săgeată la intrarea în Orléans, dar nu a murit”. Primirea acestei scrisori a fost consemnată în registrele Camerei de Conturi de la Bruxelles.
Dar când Ioana d’Arc spune că: „înainte de şapte ani, englezii vor abandona o promisiune mai mare decât cea făcută la Orléans, şi vor pierde totul în Franţa”, prezicerea va avea o foarte mică acoperire în realitate. Într-adevăr, în 1438, doar Parisul fusese eliberat! Dar aceste informaţii au o importanţă mică în comparaţie cu contestaţia cea mai ciudată: întreaga poveste a Ioanei d’Arc ar fi o mistificare, un complot pus la cale de o puternică conjuraţie politică! Aceasta este teza, foarte bine documentată, susţinută de Pierre de Sermoise, pentru care Ioana era fiica naturală a reginei Isabela şi a ducelui Louis d’Orléans: „Subjugată şi în acelaşi timp protejată de talentul machiavelic al monseniorului Cauchon, ea a scăpat de rug. În cele din urmă, după o căsătorie cu Robert des Armoises care nu s-a consumat, ea şi-a continuat misiunea”. Părerile istoricilor sunt împărţite, dar cu toţii recunosc că acest caz este departe de a fi unul clar!

Fiică de regină?

Registrele reşedinţei Saint-Pol (Arhivele Naţionale) menţionează că la 12 iunie 1407 (deci cu 5 ani înaintea presupusei date de naştere a Fecioarei), o săteancă numită Jeanne Darc a venit să-i ofere flori lui Carol al VI-lea. Regina Isabela ar fi avut gemeni: băiatul, Filip, a murit, iar fata Jeanne ar fi fost dată unei dădace la Domrémy, în familia Dare. Ioana l-ar fi recunoscut pe rege la Chinon, deoarece era fratele ei; ea ar fi primit toate directivele pentru a-l identifica în cele două zile petrecute în apartamentele reginei, înainte de a se întoarce lângă Carol al VII-lea. Seniorii de Poulegny şi de Novelompont ar fi făcut din ea o călăreaţă strălucită (o ţărancă nu ar fi ştiut să urce pe cal). Ea era fecioară deoarece, din punct de vedere psihic, ar fi fost hermafrodită. Armura ei, care ar fi costat 100 de lire, i-a fost oferită de soacra regelui; era o armură „regală”. Sabia Ioanei aparţinuse lui Du Guesclin, care i-ar fi lăsat-o moştenire lui Louis d’Orléans, presupusul tată al Fecioarei. Ea fusese, într-adevăr, depusă în biserica Sainte-Catherine din Fierbois. Aşadar, Ioana d’Arc ar fi recuperat sabia de la tatăl ei.

Cine a ars pe rug?

O „Cronică a episcopului de la Saint-Thibaud” din Metz, amintită de Pierre de Sermoise, relatează că Ioana d’Arc „în oraşul Rouen din Normandia, a fost arsă pe rug, aşa se spune, dar de atunci a fost dovedit contrariul”. Fecioara a fost condusă la rug „cu faţa acoperită”; faţa condamnatei a rămas acoperită până la sfârşit. Numele ei nu figurează pe lista vrăjitoarelor arse la Rouen între 1430 şi 1432, dar găsim alte trei persoane cu numele de Jeanne: Jeanne-la-Turquenne, Jeanne Vannerit şi

Jeanne-la-Guillorée. Într-un manuscris depus la British Museum se poate citi textual: „În cele din urmă, au ars-o în piaţa publică, sau o altă femeie care-i semăna. Mulţi oameni au avut şi încă mai au păreri diferite în această privinţă”. În sfârşit, ştim că în 1436, la Orleans, o „doamnă des Armoises”, susţinând că e Fecioara, a fost recunoscută de fratele ei, Pierre du Lis, de mama sa şi de trezorierul Jean Bouchet, care o primise pe vremuri în casa sa!
Situaţia regelui Franţei avea atât de mare nevoie de o eroină de talia Ioanei d'Arc, încât sfetnicii lui Carol al VII-lea i-au adus un clarvăzător, un cioban din Gévaudan, care şi el a înfăptuit miracole. O lucrare istorică spaniolă, „Cronica lui don Alvaro de Luna”, conţine un capitol intitulat: „Cum Fecioara din Orléans, aflându-se sub zidurile cetăţii La Rochelle, a trimis după ajutor la rege şi despre ce a făcut conetabilul cu ajutorul ei”. Alvaro de Luna fusese contemporan cu Ioana d'Arc; el a trăit între anii 1400 şi 1453. Aceste fapte ciudate, aceste mărturii şi documente adeseori contradictorii ne fac să credem că misiunea Ioanei d'Arc nu a fost poate la fel de spontană şi clară cum s-a vrut să se creadă.

Este un caz magic

Asemenea preistoriei, arheologiei şi uneori ştiinţei, istoria poate şi ea în anumite cazuri să găsească o explicaţie evidentă pornind de la logica faptelor, chiar dacă ele au o anumită amprentă de ezoterism... mai ales dacă au o amprentă de ezoterism. În mod sigur, povestea Ioanei d'Arc este în totalitate scăldată de magie. Ea s-a derulat într-o epocă a vrăjitoriei, incantaţiei, magiei, întrunirilor nocturne ale vrăjitoarelor. La fel ca pe vremea cezarilor, astrologul sau ghicitorul este cel care, din umbră, oficiază şi ia deciziile. Istoria ocultă a Ioanei d'Arc i-a avut ca principali actori pe: Agnès Sorel, amanta lui Carol al VII-lea, Isabela, mama regelui, Carol al VII-lea, ducele d'Orléans, Gilles de Retz şi episcopul Cauchon. Or, cu toţii vor muri tragic, şi am putea chiar spune într-un mod diabolic, loviţi prin „ricoşeu”:
- Ioana d'Arc: arsă ca vrăjitoare pe rug;
- Agnès Sorel*:* otrăvită (în mod sigur de delfinul Ludovic al XI-lea);
- Isabela: abandonată şi dispreţuită;
- Carol al VII-lea: a murit de foame;
- Ducele d'Orléans: asasinat de spadasini plătiţi de Ioan-fără-Frică;
- Gilles de Retz: acuzat pe drept de vrăjitorie şi alchimie satanică cu slujbe negre şi sacrificii sângeroase de copii, a fost spânzurat şi ars;
- Pierre Cauchon: odiosul episcop de Beauvais, „lovit de o moarte subită de mâna lui Dumnezeu” (scria Eliphas Lévi), a fost excomunicat „după moarte” de papa Calixt al IV-lea; osemintele sale, scoase din pământul sfânt, au fost aruncate la groapa de gunoi de către popor.

Chiar şi un spirit sceptic ar trebui să ajungă la concluzia că o asemenea convergenţă a elementelor oculte, dacă nu diabolice, nu ne permite să credem în hazard. Cu atât mai mult, cu cât alte o sută de indicii vin în sprijinul acestor coincidenţe exagerate: ofrandele Ioanei d'Arc la stejarul din Bourlemont (ea îi aducea lapte), vocile magice pe care le auzea, apărarea împotriva diavolului, sabia misterioasă, *Bellator*-ul, care i-a folosit drept pavăză eficace. (*Bellator* – cea mai mare bucată din „adevărata Cruce”, conform legendei, se afla depusă la mănăstirea din Charroux. Carol al VII-lea l-a luat, oferindu-i-l Ioanei d'Arc, care astfel a eliberat Franţa de invadatorii englezi, cu un talisman din lemn şi o sabie magică). Viziunile Ioanei d'Arc, profeţiile ei, aparţin unui misterios necunoscut, pe care ar fi mai bine să nu-l aprofundăm, dacă vrem să păstrăm imaginea minunată a eroinei, împământenită în Istorie.

25. MOISE INIŢIATUL

Moise era egiptean. Exegeza noastră aduce în discuţie însuşi fundamentul religiilor evreieşti, creştine şi autenticitatea Bibliei, dar oare putem noi, în ziua de azi, să credem în toate relatările

Vechiului Testament? Istoria Bibliei nu reprezintă istoria evreilor. Ea este istoria noastră, cea a Occidentului, a tuturor popoarelor, din Scandinavia până în Egipt, din Franţa până în Rusia orientală. Dacă la început Biblia a vrut să fie doar cartea de căpătâi a nomazilor din deşert, destinul ei, printr-o forţă misterioasă, l-a înglobat pe cel al Europei şi al celor mai civilizate naţiuni ale globului. Milenii întregi, Biblia a fost Biblia, adică monumentul sacru al Dumnezeului unic şi al adevărului veşnic. A o atinge, a te îndoi de ea, a o interpreta era o crimă, un sacrilegiu.
Oraşele, invenţiile, catedralele noastre reprezintă exaltările magnifice ale unei idei născute în mintea unui cioban evreu sărac. Occidentalii nu pot uita acest lucru, care îi leagă în mod indestructibil prin carne, inimă şi geniu de fraţii lor spirituali, dar, odată cu naşterea ştiinţei, au venit timpuri noi. Avem nevoie să ne „reciclăm”, conform expresiei lui Leprince-Ringuet, şi, cu toată afecţiunea pe care o avem faţă de bătrâna Biblie ancestrală, suntem obligaţi, ca să supravieţuim, să evoluăm, să o închidem pentru totdeauna la capitolul naiv şi încântător pe care nu l-am terminat de citit.
Marele psihanalist Sigmund Freud (şi mulţi alţii înaintea lui) a fost uluit de caracterul incredibil al anumitor fapte şi, recunoscând cât de greu îi era să le refuze, a avut totuşi curajul să-şi facă publică interpretarea, cu respect şi hotărâre. Misterul lui Moise, îndeosebi, a constituit pentru el obiectul unui studiu savant, care a avut drept concluzie: marele patriarh, reformator şi legislator al evreilor era egiptean, nu putea fi decât egiptean, iar legea mozaică, la fel ca şi circumcizia, era şi ea de origine tipic egipteană.
Asemenea lui Sargon, întemeietorul Imperiului Akadian, Moise a fost aşezat într-un coş de răchită bine călăfătuit, apoi abandonat în voia curentului unui fluviu. Fiica unui faraon a salvat copilul, l-a adoptat, dându-i numele de Moise – iată ce spune legenda. Numele de Moise, spun unii savanţi istorici, vine de la cuvântul ebraic *mosche* care înseamnă „salvat din ape”. Cum s-a putut crede, timp de secole întregi, o astfel de absurditate? În epoca în care a trăit Moise (a cărui existenţă este departe de a fi dovedită), evreii, popor de ciobani nomazi, erau pentru egipteni ceea ce sunt ţiganii astăzi pentru burghezii sedentari. Mai rău, ei erau o rasă duşmănită şi considerată periculoasă prin proliferarea sa, încât faraonul poruncise masacrarea tuturor copiilor de sex masculin din stirpea evreiască, încă de la naşterea lor!
Ne-am putea imagina, între anii 1914 şi 1918, pe fiica unui preşedinte al Republicii Franceze adoptând un copil şi dându-i un nume germanic, Sigurd sau Wilhelm, de exemplu? Ar fi făcut acest lucru fiica faraonului? Este imposibil de imaginat! Mai ales când ştim că pentru „copil”, în limba egipteană există cuvîntul *mose*, etimologie mult mai rezonabilă decât ebraicul *mosche*. Aşadar, foarte probabil, Moise era egiptean. De altfel, a fost crescut la curtea regală, iar istoricul Josephus Flavius a descris pe larg norocul său. În „Faptele Apostolilor” citim că tânărul a fost instruit în spiritul înţelepciunii egiptene, adică a primit educaţia ştiinţifică rezervată clasei sacerdotale. Se spune că ar fi comandat armatele faraonului, a luptat în Etiopia; în concluzie, era un personaj important, cu un destin măreţ, şi a murit în condiţii foarte suspecte.

Cuvântul periculos de pronunţat

În vremurile străvechi, adevărurile ascunse, scăpate de cenzură, încă mai pătrundeau în anumite învăţături. Gnosticii Egiptului afirmă că Noe nu a construit arca şi nu a plutit deasupra pământului inundat: el s-a refugiat în cer, plecând „pe un nor luminos”. În 1621, Jacques d’Azoles Lapeire scria despre Melchisedec: „Fusese procreat printr-o nouă creaţie sau printr-un mod extraordinar, necunoscut nouă şi imposibil de interpretat. Acest patriarh era Enoh, care a ieşit din paradisul terestru schimbându-şi numele. El a fost creat înaintea lui Adam, dintr-o rasă celestă, mult superioară celei a oamenilor”.
Toate misterele au o bază identică: fiinţe care vin din cer... care se întorc acolo... care conduc în mod misterios destinul omenirii. Dar... „este interzis să se vorbească despre îngeri, să le spunem pe nume”, spun rabinii! Descoperim din nou cu stupoare că personajele importante ale sfintelor

scripturi: Enoh, Noe, atotputernicii Melchisedec, Moise, Ilie, Iisus „sunt cu toţii născuţi dintr-un tată necunoscut" şi că aproape toţi au la origine o istorie de înger. Mai mult, „cu toţii au fost luaţi în viaţă de pe pământ şi transportaţi în altă parte", ca şi cum ar fi avut puterea să se deplaseze într-un vehicul misterios, plecând într-un loc misterios. Şi Moise a fost luat, după textul „Adormirea lui Moise". Întrevederea „faţă în faţă" cu Dumnezeu, timp de 40 de zile, pe muntele Sinai, poate fi interpretată în multe moduri, cu atât mai mult cu cât „nimeni nu trebuia să se apropie de munte". Trebuie să mai notăm că Moise, ca să moară, s-a retras departe de orice prezenţă şi nici corpul, nici mormântul lui nu au fost descoperite. (Biblia, XXXIV, 6).
Nu putem să nu acordăm atenţia cuvenită unui astfel de mister care, din punctul nostru de vedere, ascunde, sechestrează adevărul despre geneza noastră. E suficient un singur cuvânt ca totul să poată fi înţeles logic, un cuvânt magic şi detestat... un cuvânt periculos care ar schimba faţa Istoriei! Dar un cuvânt pe care orice individ conservator, aservit unor teribile conjuraţii, nu trebuie să-l pronunţe decât cu un zâmbet de compasiune, chiar dacă inima şi imaginaţia sa sunt solicitate de apelul adevărului sugrumat. Încă din 366, la Conciliul de la Laodiceea, fie dintr-un scrupul de conştiinţă, fie din prudenţă, pentru a păstra mai bine secretul, a fost interzisă numirea îngerilor pe numele lor, idolatrizarea îngerilor reprezentând o erezie.

Îndemnurile unui Dumnezeu gelos

Biblia face unele precizări extrem de interesante. În Exod (XXXIV), Dumnezeu se numeşte pe sine „Dumnezeu gelos" și face mai multe recomandări evreilor:

15. Nu cumva să intri în legătură cu locuitorii ţării aceleia, pentru că ei, urmând după dumnezeii lor şi aducând jertfe dumnezeilor lor, te vor pofti şi pe tine să guşti din jertfa lor.
16. Şi vei lua fetele lor soţii pentru fiii tăi şi fetele tale le vei mărita după feciorii lor; şi vor merge fetele tale după dumnezeii lor şi fiii tăi vor merge după dumnezeii lor.
21. Şase zile lucrează, iar în ziua a şaptea odihneşte-te; chiar în vremea semănatului şi a secerişului să te odihneşti.

Este vorba, bineînţeles, de a arăta înţelegerea lui Dumnezeu cu triburile lui Israel, dar puţin mai departe, în Levitic (XVIII), Dumnezeu dă un motiv bizar, care face din evrei „poporul ales":

22. Să nu te culci cu un bărbat ca şi cu femeia; aceasta este spurcăciune.
23. Cu niciun dobitoc să nu te culci, ca să-ţi verşi sămânţa şi să te spurci cu el; nici femeia să nu stea la dobitoc, ca să se spurce cu el; aceasta e urâciune.
24. Să nu vă întinaţi cu nimic din acestea, căci cu toate acestea s-au întinat păgânii, pe care Eu îi izgonesc dinaintea feţei voastre.
Iată ce este scris negru pe alb şi are o importanţă primordială pentru evoluţia umană: a fost o vreme, după potop, când prostituarea cu animale era o practică generală pentru bărbaţi şi femei. Să fi rezultat oare din aceste legături fiinţe monstruoase? Biblia nu ne spune nimic despre acest subiect, dar mitologia greacă susţine acest fapt.

Să fie acesta misterul poporului ales?

Cu titlul de ipoteză de lucru, este interesant să menţionăm existenţa unor legături ciudate care converg spre conceptul unui popor reprezentativ al rasei umane. Caldeenii au un iniţiator-peşte: Oannes; egiptenii se lăudau că au în ascendenţa lor zei cu cap de şacal, vultur, ibis, pisică, taur etc; grecii nu respingeau deloc o paternitate animală; dintre popoarele civilizate ale Antichităţii, doar evreii apăreau imaculaţi. În plus, Dumnezeul lor spune că le oferă imperiul terestru pentru diferite motive, unul dintre ele fiind acela de a nu se deda la „aceste infamii".

Fără să vrem să exprimăm o deducţie în mod sigur puţin simplistă, este totuşi interesant de făcut apropierea între toate aceste coincidenţe! Dacă problema monştrilor mitologici rămâne în continuare, înseamnă totuşi că evreii sunt descendenţii unei rase necunoscute, dar pure, pe care nu o putem presupune a fi specific terestră. Să fie acesta misterul poporului ales? Nu cumva evreii au manifestat dintotdeauna refuzul de a se împerechea cu extratereștrii, dar şi cu rasele cunoscute ca fiind impure? Ce atavism obscur motiv ezoteric îi împinge pe ţigani şi pe nordici să se considere ca formând un popor „în afară"? Privitor la acest subiect, cel puţin, istoria lor necunoscută merită să fie explorată până în cele mai îndepărtate şi ciudate origini, să ne putem întoarce la Moise, a cărui misiune revelată a fost aceea de a da evreilor un suflet, un Dumnezeu, o ţară şi structura socială a unui popor. Or, uimitorul patriarh, părinte al poporului ales, nu era evreu, aşa cum l-am descris, făcând referire la Sigmund Freud. Cu argumente extrem de convingătoare, numeroşi istorici: Josephus Flavius, Yahuda, Ed. Mayer, O. Rank, J.H. Breasted etc. susţin aceeaşi teză.

Akhenaton, faraonul monoteist

Începutul misterului se situează în Egipt, cu 13 secole şi jumătate înainte de Hristos, la sfârşitul celei de-a XVIII-a dinastii. La acea vreme, faraonul Amenofis al IV-lea a făcut o reformă religioasă, decretând ca religie oficială doar pe aceea a lui Aton, zeu unic. Plin de zel pentru noul său zeu, reformatorul, începând cu cel de-al şaselea an al domniei sale, şi-a schimbat numele de Amenofis (Amon este satisfăcut) în Akhenaton (gloria lui Aton), grăbindu-se să abandoneze Teba pentru o nouă capitală: Akhetaton, actuala Tell-el-Armana, pe care a construit-o în Egiptul Mijlociu. Regele, care era marele preot al cultului, oficia în castelul Obeliscului şi compunea el însuşi imnuri care nu lasă nici cea mai mică îndoială în privinţa identităţii Creatorului: „Oh, tu, Dumnezeu unic, alături de care nu mai este nimeni..."
La fel ca în religia pe care, mai târziu, o vor îmbrăţişa şi evreii, era interzisă sculptarea sau desenarea chipului lui Aton, care putea fi totuşi reprezentat sub forma unui disc solar roşu, ale cărui raze se terminau cu mâinile. Ceilalţi zei au fost proscrişi, statuile lor sparte, basoreliefurile mutilate, ajungându-se atât de departe, încât se ştergea cuvântul „Dumnezeu" atunci când era scris la plural. Noua religie, respingând ideea infernului, interzicea magia, vrăjitoria, iar din Biblie puteau fi extrase foarte clar poruncile esenţiale ale legii sale:
Deuteronom (V, 7) *Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine.*
Exod (XXII, 18) *Pe vrăjitori să nu-i lăsaţi să trăiască!*
De altfel, porunca principală coincide foarte mult cu cea a Bisericii: *Vei onora un singur Dumnezeu Şi-l vei iubi cu adevărat.* Aceste legături strânse între religia lui Aton şi viitoarea religie a evreilor sunt demne de menţionat. În mod categoric ataşaţi, de milenii, credinţelor lor ancestrale, egiptenii, din sete de câştig, au jefuit uneori templele lui Amon, dar n-au acceptat decât constrânşi cultul lui Aton, grăbindu-se să se întoarcă la vechii lor zei, în 1358, după moartea lui Akhenaton.

Nefertiti şi Moise

Se presupune că Moise a trăit la curtea faraonului – poate chiar făcea parte din familia regală – şi că s-a convertit la religia lui Aton. Akhenaton, exceptând zeul său unic, mai adora pe cineva – lucru cât se poate de legitim – şi anume pe frumoasa lui soţie, Nefertiti („frumoasa care a venit"), despre care se spune că ar fi fost originară din Siria. Oare să fie Nefertiti cea care a adus germenele religiei monoteiste? Scriitorul şi egiptologul Jean-Louis Bernard crede acest lucru, dar menţionează că tatăl lui Akenaton, faraonul Amenofis al III-lea, avea o anumită înclinaţie spre zeul Aton, deoarece numise „Splendoarea lui Aton" barca de agrement în care-şi plimba soţia, Tiy, pe lac. „Nefertiti nu străluceşte, ea fascinează, scria J.-L. Bernard. Ea este fină, mândră, inteligentă, dar orgolioasă şi încăpăţânată. Feminitatea ei are ceva excesiv, aberant, necruţător".

La originea cultului lui Aton găsim aşadar trei personaje principale: Nefertiti - muza, Akhenaton - prinţul nefericit, şi Moise - înfăptuitorul, care va deveni eliberatorul şi legislatorul poporului evreu, căruia i-a adus o nouă religie de-a gata. Oare Moise visa să-i succeadă lui Akhenaton, sau a făcut pe propagandistul, ca să răspândească cultul Dumnezeului unic? În orice caz, a înţeles destul de repede că misiunea lui n-ar fi avut sorţi de izbândă în rândul populaţiei Egiptului şi, asemenea tuturor reformatorilor, a ales poporul cel mai de jos, cel mai nefericit şi mai oprimat, pentru a primi învăţăturile sale. Evreii, exploataţi, dispreţuiţi de nobilii egipteni, îi ofereau un câmp de acţiune ideal, de care a profitat; a ajuns repede şeful lor, luându-i cu el – fără ca ei să-şi facă cea mai mică grijă, pare-se – spre un pământ mai ospitalier decât valea Nilului.

O religie şi un şef egiptean

Acest exod care, potrivit Bibliei, a antrenat cca un milion de persoane în deşert, ar fi avut loc, după calculele lui Freud, între 1358 şi 1350, după moartea lui Akhenaton, şi cu un secol înaintea datelor avansate de Biserică. Această cifră este, bineînţeles, lipsită de fundament. Un milion de evrei n-ar fi putut supravieţui în deşert, nici să treacă Marea Roşie între două maree! Nu există niciun reper de estimare privind numărul emigraţilor. Probabil erau câteva sute sau mii. Cu preţul unor mari dificultăţi, cu hoarda lui barbară, Moise a reuşit să-l înlocuiască pe zeul Adonai cu Iahve. Evenimentul s-a produs în mod sigur în bogata oază Meribat Quades şi nu pe muntele Sinai.
Iată-i, aşadar, pe evrei cu o religie egipteană şi un iniţiator egiptean! Dar „semnul împăcării" între fiii lui Israel şi Dumnezeu, circumcizia, este şi el unul tipic egiptean! Putem observa pe basoreliefuri sculptarea acestui rit, iar arheologii au exhumat în nenumărate rânduri mumii care purtau urmele operaţiei de care egiptenii erau foarte mândri. Vorbind despre ei, Herodot scria: „Ei practicau circumcizia, fiind primii care au adoptat-o din motive de igienă. Nu sufereau porcii, deoarece sub forma acestui animal, Seth îl rănise pe Horus... Din orgoliu, ei s-au considerat poporul cel mai înalt, cel mai pur şi cel mai aproape de Dumnezeu".
Toate aceste constatări nu anulează nimic din geniul evreilor, dar este evident că-şi datorează bazele religioase şi chiar legile lor poporului din Egipt, de la care au împrumutat, în plus, reguli de igienă şi superstiţii. Fiii lui Israel au devenit un adevărat popor atunci când s-a produs fuziunea dintre tribul din Egipt şi triburile din deşert: religia mozaică a luat forma sa definitivă în jurul anului 550 î.Hr., când rabinii au scris Biblia. Moise murise de opt secole – asasinat de evrei, susţin numeroşi istorici – atunci când i s-au reprodus cuvintele şi s-a scris povestea sa! Ne imaginăm cu ce aproximaţie! Sigur, această exegeză provoacă în noi un sentiment de jenă şi de sacrilegiu, deoarece ea tinde să distrugă o legendă care a provocat deliciul copilăriei noastre şi de care suntem profund ataşaţi. Dar istoria nu este făcută din concesii sentimentale şi trebuie să spunem ceea ce credem a fi adevărat. Adevăr ipotetic la urma urmelor, care accentuează, fără îndoială, faptele autentice, dar care, în mod sigur, este şi alterat de mari incertitudini. Totuşi, trebuia să atacăm acest subiect pentru a ne putea continua căutarea, aşa cum trebuie să demolăm – cu mult mai puţine scrupule – teza eronată a preistoriei!

Moarte zeilor Egiptului

Egiptul, cu templele lui enorme, cu numeroşii zei cu cap de vacă, lup, câine, taur, cu faraonii lui eretici, a lăsat să cadă făclia civilizaţiei atunci când umilii păstori evrei au pus stăpânire pe ea. Populaţia globului, foarte densă în zona mediteraneană, diminuase în mod considerabil, iar deşertul, de o mie de ani câştiga teren în faţa pământurilor cultivate, acoperind cetăţile antice. Abidos, Teba, Memfis erau acum doar umbra splendorii lor de odinioară. E greu să reînvii faţa lumii în această epocă, dar, dacă dăm crezare scrierilor sacre, efectele potopului fuseseră catastrofale pentru omenire. În această decadenţă generală şi în timp ce civilizaţiile antice se năruiau copleşite de o misterioasă lâncezeală, poporul evreu a fost singurul care a conştientizat pericolul mortal. Fie că a

fost egiptean sau evreu, un mare iniţiat numit Moise a avut deosebitul merit că s-a gândit să salveze o rasă şi s-o pregătească pentru un destin grandios. În mod ezoteric, Biblia povesteşte evenimentul care a provocat naşterea poporului ales. Să fie oare vorba despre impunerea tiraniei unei rase privilegiate care să conducă lumea? Unii au crezut asta, iar acest dispreţ redutabil a îndoliat cumplit istoria, fără nicio onoare sau avantaj pentru cineva.
„Este sigur că evreii au o părere deosebit de favorabilă despre ei înşişi, că se consideră mai nobili, mai distinşi decât ceilalţi, scria Sigmund Freud. Acestea sunt gândurile pe care le-au avut popoarele vechiului Egipt! ...În acelaşi timp, ei îşi păstrează un fel de încredere în viaţă, asemănătoare cu cea conferită de posesia secretă a unui dar preţios: evreii se consideră cu adevărat poporul ales al lui Dumnezeu şi cred că sunt foarte aproape de el, fapt ce le dă orgoliu şi încredere”.

26. ADEVĂRATELE EVANGHELII

Dacă o Evanghelie ar trebui să fie recunoscută ca autentică, cel puţin în faţa exegeţilor cinstiţi, aceasta este Evanghelia ebioniţilor, numită şi Evanghelia Nazarinenilor sau Evanghelia evreilor. Ebioniţii, pe care unii îi asimilează nazarinenilor, erau adepţi ai purismului, îndrăgostiţi de ideal şi convinşi că numai săracii puteau obţine mântuirea. Ei negau divinitatea lui Hristos, îl considerau un simplu profet, respectau încă legea lui Moise şi afirmau că singura Evanghelie care spune adevărul e Evanghelia evreilor. (*ebion*: evreu stoic; sau, mai degrabă, de la *ebionum:* umil, sărac).

Botezul lui Iisus

În această Evanghelie, legenda concepţiei miraculoase a Mariei, venirea celor trei magi, miracolele şi evenimentele cu caracter taumaturgic erau respinse în folosul simplei relatări logice şi naturale. Totuşi, ebioniţii recunoşteau că Iisus a fost pătruns de Sfântul Duh, adică iluminat de Dumnezeu, în ziua în care a fost botezat de Ioan în apa Iordanului. Din punct de vedere ezoteric, a boteza înseamnă a mirui cu apa lustrală, „a naşte”. Ne naştem cu apa lustrală. Iată confirmarea acestei teze, în povestirea botezului lui Iisus, după Evanghelia evreilor:
„Poporul fiind botezat, a venit şi Iisus şi a fost botezat de Ioan. Când a ieşit din apă, cerul s-a deschis, iar el i-a văzut pe Duhul Sfânt şi pe Dumnezeu coborând sub forma unui porumbel, intrând în el. O voce venită din cer a spus: *Tu eşti fiul meu mult iubit, în care am pus toată dragostea mea.* Vocea a adăugat: *Astăzi te-am născut*, şi brusc o lumină puternică a strălucit”.
Este interesant de comparat relatarea exoterică (accesibilă tuturor) a botezului lui Iisus după Sfântul Matei cu cea ezoterică (secretă) a Evangheliei evreilor. Presupusul caracter autentic al lui Iisus, Stăpânul dreptăţii, e pus în valoare în Evanghelia ebioniţilor. În Evangheliile canonice, Matei spune, privind sacrificiile, că „Iisus a venit, nu pentru a le aboli, ci pentru a le împlini”.
Având în vedere că un sacrificiu este o moarte rituală, suntem destul de uimiţi să auzim acest limbaj din gura unei fiinţe care este considerată Dumnezeul iubirii! În Evanghelia ebioniţilor, Iisus spune: „Am venit să abolesc sacrificiile; dacă nu încetaţi cu sacrificiile, mânia lui Dumnezeu nu va înceta să se abată asupra voastră”. Fără nicio îndoială, Iisus al creştinilor, aprobând sacrificii sângeroase, se situează la un nivel inferior faţă de Iisus al ebioniţilor.

Ebioniți = esenieni

Ebioniţii erau esenienii din Samaria – după eruditul Michel Nicolas – şi acceptau în Biblie doar Pentateuhul. Ei aveau reguli şi rituri specifice atât creştinismului primitiv, cât şi iudaismului: circumcizie, botez, respectarea strictă a sabatului şi a regulilor ascetice, euharistie şi jubileu. Săraci, sinceri, caritabili, ne putem imagina că ei reprezentau religiile evreiască şi creştină în toată puritatea lor. Probabil că ei au văzut în Iisus pe „Stăpânul dreptăţii” anunţat de textele vechi şi de esenieni.

Spiritul de egalitate şi integritatea lor morală i-au făcut să fie detestaţi de evrei şi creştini, care, în final, i-au declarat eretici.
Ebioniţii aveau aceleaşi reguli ca nazarinenii sau primii creştini, sau creştinii primitivi. Înflăcăratul Pavel s-a dezlănţuit împotriva Evangheliei lor şi a fidelilor ei: „Cum am mai spus, o spun şi acum: dacă vă propovăduieşte cineva o Evanghelie deosebită de aceea pe care aţi primit-o, să fie anatema!" (Epistola către Galateni, 1-9).
Evanghelia evreilor aducea o lumină atât de mare asupra vieţii necunoscute şi a personajului Iisus, încât a fost retrasă din Biblie (asemenea Cărţii lui Enoh) încă din secolul al IV-lea. Vă asigurăm că ambele cărţi, la fel ca Manuscrisele eseniene de la Marea Moartă, descoperite în 1947, au fost şi sunt extrem de cenzurate. Adevărul este prea periculos ca să fie spus. Epistola către Evrei şi Cartea lui Enoh, în posesia cărora ne aflăm actualmente, prezintă un interes deosebit, încât traducătorii şi călugării le-au falsificat în mod voit substanţa. Toate cărţile sectei ebioniţilor au dispărut în mod misterios, aşa cum au dispărut „în mod misterios" toate cărţile de istorie din secolul I.

Evanghelia de la Kenoboskion

Există, de fapt, foarte multe „evanghelii după Toma", evanghelii egiptene şi un număr considerabil de evanghelii ale gnosticilor. Cu toate acestea, cea de la Kenoboskion nu este identică cu „Cartea lui Toma israelitul, filozof care a scris despre faptele Domnului când încă era copil", carte cunoscută din secolul al XV-lea. Scriitorul şi egiptologul Jean Doresse, doctorul Pahor Labib, H.-Ch. Puech, G. Garitte şi L. Cerfaux au realizat traduceri ale Evangheliei de la Kenoboskion, care probabil a fost falsificată, dar cel puţin are meritul unei consistenţe fizice, deoarece manuscrisul, scris în limba coptă pe papirus, poate fi văzut şi expertizat, în parte, la Institutul Jung din Zürich, cea mai mare parte aflându-se la Muzeul Copt din vechiul Cairo.

Iisus, un esenian

Făcând referire la traducerea lui Jean Doresse, iată, în ordinea cărţii, pasajele care pun în lumină adevărata faţă a lui Iisus.

[7] Iisus a spus: „Fericit este acest leu pe care îl va mânca omul, astfel încât leul să devină om. Dar blestemat să fie omul pe care îl va mânca leul, astfel încât leul să devină om!" (Aceasta este o adevărată recunoaştere a reîncarnării.)
[17] „Oamenii sunt convinşi că am venit să aduc pacea în univers. Ei nu ştiu că eu am venit ca să aduc pe pământ dezbinarea, focul, sabia, războiul..."
[27] „... Iar dacă faceţi masculul şi femela într-unui singur, astfel ca masculul să nu mai fie mascul şi femela să nu mai fie femelă... atunci veţi intra în împărăţie".
[29] „... Cel care are urechi să audă! Dacă în interiorul unei creaturi luminoase există o lumină, ea va ilumina întregul univers; chiar dacă ea nu luminează deloc, înseamnă că este o întunecime".
[30] „Iisus a spus: Iubeşte-ţi fratele ca pe propriul suflet; veghează asupra lui ca pe ochii din cap".
[42] „Atunci când vă veţi dezbrăca fără să vă fie ruşine, când veţi da hainele jos de pe voi şi le veţi lăsa la picioare asemenea unor copii şi când veţi aluneca pe ele, veţi fi fiii Celui care este în viaţă".
[60] „Iisus a spus: Cel care nu-şi va urî tatăl şi mama nu va putea fi discipolul meu; şi dacă nu-şi urăşte deloc fratele şi sora şi nu-şi va purta crucea asemenea mie, nu va deveni demn de mine!".
[61] „Cel care a cunoscut lumea a decăzut într-un cadavru; iar pentru cel care a decăzut într-un cadavru, lumea nu este demnă de el!".
[83] „.. Fericită fie burta care nu a născut şi pieptul care nu a alăptat!"
[105] „Cel care nu şi-a detestat, asemenea mie, tatăl şi mama, nu va putea fi discipolul meu, iar cel care şi-a iubit tatăl şi mama ca (pe) mine nu va putea fi discipolul meu. Într-adevăr, mama mea (lipsă de text), pentru că ea a fost cea care mi-a dat viaţă".

[116] „Vai de această carne care depinde de suflet şi vai de acest suflet care depinde de carne!"
[117] „Împărăţia Tatălui este răspândită pe pământ, iar oamenii nu o văd deloc". (notă: Această judecată implică credinţa într-un paradis pe pământ; pare să infirme existenţa unei Lumi de Apoi)
[118] Sfântul Petru le-a spus: „Maria să iasă din rândul nostru, căci femeile nu sunt demne de viaţă". Iisus a spus: „Iată, eu o voi atrage ca s-o prefac în mascul, pentru ca ea să poată deveni un spirit viu asemeni vouă, masculii! Căci orice femeie făcută mascul va intra în împărăţia Cerurilor".

Traducerea completă a papirusului de la Kenoboskion nu este încă terminată, dar ceea ce ştim este edificator. Este vorba despre o evanghelie asemănătoare cu cele ale lui Matei, Marcu şi Luca, dar mult mai vehementă, ceea ce înseamnă că nu a fost cenzurată de Biserică. Sentimentele exprimate, ca şi în Evanghelii, arată un Iisus atât justiţiar, aşa cum erau esenienii, cât şi extrem de inuman.

Adevăratul Iisus

„Savanţii care au studiat Manuscrisele de la Marea Moartă nu au dezvăluit niciodată conţinutul textului. Într-adevăr, ei erau preoţi, mai ales iezuiţi, şi le-a fost teamă de descoperirea lor. Era ceva mult mai senzaţional decât ce ar fi bănuit ei. Era o bombă care ar face să tremure bazele religiilor creştine" – John Marco Allegro, profesor la Universitatea din Manchester (unul dintre cei mai mari specialişti ai lumii în studiul Manuscriselor de la Marea Moartă.)
Aproximativ 600.000 de persoane din toată lumea ştiu cine a fost Iisus şi ce trebuie să credem despre Biblie, dar cu toţii tac. Aceşti cunoscători sunt fie creştini, fie evrei, fie profesori eminenţi ai universităţilor laice. Unii nu pot vorbi din motive de ordin religios, alţii nu îndrăznesc să facă dezvăluiri care ar putea avea repercusiuni dezastruoase asupra carierei sau a vieţii lor cotidiene. Ceea ce publicăm în acest capitol este, din punctul nostru de vedere, primul studiu serios şi documentat care a fost făcut cu privire la adevăratul Iisus. Teza noastră nu poate fi expresia foarte exactă a unui adevăr pe care nu-l vom cunoaşte niciodată, dar ea se apropie foarte mult de el. Enigma, examinată la lumina îndoielnică a Noului Testament, nu putea duce la găsirea unei soluţii convenabile. Manuscrisele de la Marea Moartă, de la începutul traducerii lor (1960), deşi n-au fost făcute publice în întregime, aduc o anumită lumină asupra adevăratului personaj care a fost Iisus.

Iisus agitatorul

Când citim Evangheliile, distingem cu uşurinţă, datorită contradicţiilor din text, două faţete ale lui Iisus total opuse. Unul este *Iisus, Dumnezeul dragostei şi al păcii:* Iubiţi-vă unii pe alţii.
În Evanghelia după Matei, putem citi:

Feriţi făcătorii de pace că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema (V-9).
Dar eu vă spun: Să nu vă împotriviţi celui ce vă face rău. Ci, oricui te loveşte peste obrazul drept, întoarce-i-l şi pe celălalt (V-39).
Celui ce-ţi cere, dă-i; şi nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine... (V-42).
Dar Eu vă spun: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi, pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc (V-44).
Căci Dumnezeu a zis: „Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta" şi „Cine va grăi rău pe tatăl tău sau pe mama sa, să fie pedepsit negreşit cu moartea" (XV-44).

Celălalt Iisus este Stăpânul dreptăţii.
În Evanghelia după Matei, citim: „Să nu socotiţi că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie. Căci am venit să-l despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa şi pe noră de soacra ei. Cel ce iubeşte pe tatăl său, ori pe mama sa, mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; şi cel ce iubeşte pe fiul său ori pe fiică sa mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine" (X- 34-35-37).

În Evanghelia după Luca, Iisus este şi mai sever: „Eu am venit să arunc un foc pe pământ. Şi ce vreau este să fie aprins chiar acum! Credeţi că am venit să aduc pace pe pământ? Eu vă spun: nu; ci mai degrabă dezbinare. (XII, 49-51).
Dacă cineva vine spre mine şi nu-şi urăşte tatăl şi mama, soţia şi copiii, fraţii şi surorile şi chiar propria viaţă, acela nu poate fi discipolul meu" (XIV, 16).

Care dintre cei doi Iisus este un impostor? Cel care spune: Iubiţi-vă unii pe alţii sau cel care spune să-ţi urăşti tatăl şi mama şi cel care vrea să dea foc caselor şi gospodăriilor? Datorită Manuscriselor de la Marea Moartă şi adevăratelor Evanghelii din care am citat câteva fragmente, este uşor de recunoscut adevăratul Iisus. Nu este cel care predică filozofia periculoasă a dragostei, adică a privilegiului, favoritismului şi nedreptăţii. Adevăratul Iisus este cel care vrea să pedepsească crima, lăsându-i să trăiasc doar pe cei drepţi, cel care spune: Trebuie să-ţi urăşti tatăl, mama, familia. Acesta este cel adevărat, deoarece, de fapt, dublul Iisus din Evanghelie îşi urăşte mama terestră, dispreţuieşte femeile şi detestă dragostea. Acela, fără îndoială, este un esenian, drept poate, dar dur şi fără milă. Adevăratul Iisus era cel urât de apostolii lui şi urându-i, urât de evrei şi stigmatizat şi răstignit în final pentru ei, ca o pedeapsă exemplară. Dragostea este o noţiune proastă, în mod sigur, dar dreptatea nu este mai îngrozitoare? Conjuraţii din anul I au preferat mai curând dragostea, deoarece acest concept era aplicabil, putând fi asimilat încă din primele secole, de popoarele din acele timpuri. În acest caz, Iisus din Evanghelie este, aşadar, un Antihrist. Aici se conturează adevărata istorie secretă a creştinismului.

Manuscrisele de la Marea Moartă

Un singur document ne dă informaţii privind adevărata origine a creştinismului: Manuscrisele de la Marea Moartă, ale căror prime rulouri au fost descoperite în 1947 de beduinul Mohammed ed-Dib într-o grotă a unei faleze înalte situată în apropiere de Qumran. Astăzi ştim că, în jurul secolului I d.Hr., trei secte îşi disputau dominaţia filozofică, religioasă şi socială din Orientul Apropiat: esenienii, evreii biblici şi creştinii. Esenienii, asemenea primilor creştini, erau evrei. În mod convenţional, îi vom numi doar evrei sau evrei biblici pe cei care se referă în principiu la deciziile Sanhedrinului, tribunalul vechilor evrei din Ierusalim.
Din scrierile tradiţionale ştim cine erau evreii şi creştinii, dar adevăratul lor caracter ascuns este înfăţişat în mod riguros de divulgările scrierilor qumraniene. Esenienii sunt fiinţe pure, incoruptibile, asceţi, duşmani ai păcatului, bogăţiei, femeilor şi chiar ai vieţii. Prefigurându-i pe catari, ei vor să rămână în viaţă doar Cei Drepţi sau Fiii Luminii; cei răi trebuie să moară.
După Pliniu cel Bătrân, marea lor „mânăstire" (lojă sau comunitate) era situată pe malurile Mării Moarte, la Qumran, exact în zona în care au fost descoperite celebrele manuscrise, într-o grotă din Palestina, în apropiere de Wadi Qumran. Aceste manuscrise conţin: Ruloul lui Isaia al Sfântului Marcu, sec. II î.Hr.; Manualul de disciplină, 100 î.Hr.; Comentariul lui Habacuc, 20 d.Hr.; Ruloul din Lamech. Ruloul războiului, Ruloul Psalmilor acţiunilor de iertare şi Ruloul lui Isaia datează din prima jumătate a secolului I d.Hr. Referitor la aceste datări, Miliar Burrows scria: „Rezultatul cercetărilor efectuate în scopul determinării vârstei manuscriselor găsite în grote poate fi rezumat foarte pe scurt. Ele au fost scrise înaintea anului 70 d.Hr". Aceasta este părerea tuturor istoricilor.

Aleşi adevăraţi, popor ales, popor misionar

Fondatorul sectei eseniene era un Superior Necunoscut numit Stăpânul dreptăţii. Esenienii, inamicii sacerdoţiului oficial, s-au separat de „congregaţia oamenilor vicioşi" (evreii) pentru a organiza o sectă de aleşi adevăraţi chiar din sânul celor care se considerau *poporul ales*. Aceşti fanatici erau capabili de orice, aşa cum reiese din „Ruloul Fiilor Luminii împotriva Fiilor întunericului", unde se

precizează că cei care nu sunt esenieni vor fi exterminaţi. „În rândul Fiilor întunericului va avea loc un adevărat masacru”, se menţionează în ruloul „Regulamentul războiului”.
Aleşii adevăraţi trebuiau să intre în luptă împotriva *poporului ales*! Referitor la acest subiect, putem remarca faptul că popoarele care au o tendinţă spre hegemonie pretind toate că sunt poporul ales sau că ar fi trimise de Dumnezeu! Acesta este cazul evreilor, japonezilor, germanilor hitlerişti. Dar cea mai mare parte a celorlalte popoare a dat dovadă de aceeaşi tară rasistă sau de acelaşi spirit războinic: romanii au instituit *pax romana* în Orientul Apropiat şi Occident, spaniolii au impus jugul militar şi religios întregii Americi de Sud, englezii sunt ca la ei acasă peste tot, francezii cred, în mod stupid, că sunt cei mai inteligenţi oameni de pe glob... În urmă cu 2000 de ani, în timp ce romanii dominau din punct de vedere militar lumea, viitoarea înrobire a omenirii se juca între *aleşii adevăraţi* esenieni, *poporul ales* evreu *şi poporul pătimaş* al creştinilor.

Esenienii

Esenienii cunosc foarte bine Legea, nu admit femei în rândul lor, dar le tolerează în comunitate, unde orice lucru aparţine tuturor. Învăţătura lor este structurată pe stagii de iniţiere: marii iniţiaţi sunt *rabinii* (maeştrii sau perfecţii). Rugăciunea este pentru ei „ofranda buzelor” şi nu au niciun cult în templu, deoarece secta a părăsit Ierusalimul atunci când, din punctul lor de vedere, Israel şi-a murdărit sanctuarul cu ipocrizia şi perversităţile lui. Pe plan magic, ei venerează două litere misterioase: M şi N, adică *aleph*, *mem* şi *nun*, care, din punct de vedere fonetic, se apropie foarte mult de AUM al hinduşilor. Despre *nun* vorbeşte A. Dupont-Sommer. La fel ca în Zend-Avesta, ei împart omenirea în două, cea a Fiilor Luminii (drepţii sau oamenii lui Dumnezeu) şi cea a Fiilor Întunericului (oamenii răi, ai lui Belial). Marii lor preoţi sunt Stăpâni ai dreptăţii. Ultimul pe care-l cunoaştem a murit între anii 65 şi 63 î.Hr.; următorul va veni odată cu sfârşitul lumii, în calitate de Mesia. După o altă sursă, „esenienii nu sunt de origine evreiască, ci pitagoreică (?), ce au îmbrăcat la evrei o formă specifică şi naţională” *(sic)*. Regula lor este cultivarea pământului, dărnicia şi ospitalitatea. Ei practică medicina, dar nu se ocupă de politică, nu au servitori şi nu se căsătoresc între ei. Trăiesc în comunitate, având drept principiu de bază ajutorarea celor nevoiaşi.

Campionii adevărului

Esenienii sunt adepţii respectării adevărului, cu orice preţ. Ura lor faţă de minciună, după profesorul Dupont-Sommer, se datorează influenţei religiilor persană şi hindusă. „Persanii, explică Herodot, îşi învaţă copiii, pornind de la vârsta de 5 ani şi până la cea de 20 de ani, doar trei lucruri: să călărească, să tragă cu arcul și să spună adevărul... Ceea ce este cel mai ruşinos, după părerea lor, este să minţi, iar pe planul secund, să faci datorii; aceasta din mai multe motive, dar în special pentru că datornicul minte în mod obligatoriu” (*Istorii*, I, 36).
Acest cult înflăcărat al adevărului impregnează toată spiritualitatea mazdeeană şi pe însuşi personajul lui Zoroastru, care a fost Iisus al anului 600 î.e.n. El aparţine şi eticii pitagoreice, iar A. Dupont-Sommer povesteşte, după Porfirios, că Pitagora ştia de la magi că sufletul lui Ormuzd (zeul Ahura Mazda) semăna cu adevărul. Acest sentiment cultural profund este, fără nicio îndoială, unul dintre principalele motive care-i fac pe esenieni să-i urască pe evrei, întotdeauna lipsiți de scrupule: ei deformează istoria în avantajul lor, îi anexează pe Adam şi Eva; venerează patriarhi ca Avraam care, pentru a se face acceptat de egipteni, „spune despre sora sa, Sara, că este soţia lui, abandonând-o astfel admiratorilor libidinoşi”, scrie A. Dupont-Sommer în traducerea Genezei (XII, 10,20). Avraam acţionează astfel faţă de faraon care îi reproşează comportamentul incorect, dar fără să-l facă să se ruşineze pe „nobilul patriarh”, care la puţin timp după aceea, spune din nou despre soţia lui că i-ar fi soră, de data asta în faţa regelui Abimeleh (Geneza, XXI, 18). Bunul Isaac, ca să nu rămână dator, face la fel cu soţia lui Rebecca, atunci când se duce la Gerara (Geneza, XXXVI, I. II). Şi mai rău este abuzul de încredere de care Iacob şi mama sa, Rebecca, se fac vinovaţi faţă de

Isaac – care, trebuie să recunoaştem, îl ia în râs, nebuneşte – şi Esau, care este păcălit, prădat, lipsit de dreptul său de prim născut (Geneza, XXVII).
Lucrul cel mai grav în toate aceste întâmplări sumbre şi imorale este că Dumnezeul evreilor, Iahve, consimte, binecuvântează aceste minciuni şi escrocherii. „Toate popoarele de pe Pământ vor fi binecuvântate în voi", i-a spus el lui Avraam, înaintea întâmplării din Egipt! Din şantaj şi uzurparea dreptului de primogenitură, Iacob dobândeşte privilegiul de a deveni capul de rând al întregii naţiuni alese! Biblia este plină de astfel de texte în care minciuna este erijată în sistem drept corolar, cu genocidul şi nedreptatea. Foarte impresionaţi de această imoralitate, esenienii s-au separat de evreii „biblici", pe care-i considerau corupţi, necredincioşi şi mincinoşi.

Adevăratul Mesia: Melchisedec

Un text din scrierile qumraniene din grota XI a permis profesorului olandez Van der Woude să scrie că Melhisedek, acest personaj misterios citat de mai multe ori în Biblie, ar fi fost Mesia însărcinat să aducă vestea cea bună şi mântuirea.
„În creştinismul primitiv, scria Dupont-Sommer, Epistola către Evrei conţine o descriere amănunţită (cap. VII) în care sacerdotul Iisus, Mesia al credinţei creştine, are o legătură strânsă cu acest misterios sacerdot Melchisedec, acest sacerdoţiu al lui transcendent a cărui superioritate asupra sacerdoţiului levitic este demonstrată de autorul epistolei". Pentru profesorul eminent de la College de France, Melhisedek este Mântuitorul, de aceeaşi părere fiind şi esenienii.
Şi ajungem la această constatare incredibilă: adevăratul Mesia, Mântuitorul, Iisus Hristos, era Melchisedec! Evreii au sufocat acest Hrist (uns), uitat într-o istorie prea îndepărtată, perimată fără îndoială, iar creştinii l-au reînviat la momentul potrivit, numindu-l Iisus pe cel care era însărcinat să joace rolul preotului din Salem.
„Lipsa informaţiilor furnizate de Biblia evreiască despre personajul lui Melchisedec, spune A. Dupont-Sommer, ne obligă să ne imaginăm, între Biblia evreiască, adică Vechiul Testament, şi Noul Testament, existenţa unor speculaţii inter-testamentare, astfel încât regele-preot din Salem (Ierusalim) trebuia să fie foarte fericit pentru că urma să devină, mai mult sau mai puţin, aşa cum scrie în Epistola către evrei (VII, 3), *cel asemănat cu Fiul lui Dumnezeu*". Această părere coincide cu cea a exegeţilor cinstiţi ai Bibliei şi ai Manuscriselor de la Marea Moartă. Ea este o nouă dovadă că fundamentele Bibliei au fost falsificate şi că Evanghelia nu este, de fapt, decât o reluare a miturilor şi a întâmplărilor mult mai vechi, în scopul acreditării unui Mesia agreat de creştini.
„Stăpânul dreptăţii şi secta esenienilor au fost influenţate de curentele spirituale ale înţelepţilor din Grecia, magilor din Persia şi a ghimnosofiştilor din India", scria Filon din Alexandria. Această observaţie dovedeşte o dată în plus că religiile, atât cele din Europa, cât şi cele din Orientul Apropiat şi Asia, au un fond mitic comun şi că ar fi iluzoriu să vrem să găsim în ele o expresie fundamental nouă, originală şi fondată pe adevăruri personale.

Stăpânul dreptăţii

Pentru a lupta împotriva minciunii, impietăţii evreilor şi privilegiului pe care şi-l acordau, un Stăpân al dreptăţii, în acelaşi timp mare-preot, legislator şi profet, a provocat schisma eseniană, pe la mijlocul secolului al II-lea î.e.n., pe vremea când romanii ocupau Palestina. Saducheii lui Aristobul al II-lea şi fariseii lui Hyrcan al II-lea – aceştia din urmă sprijiniţi de poporul evreu – îşi disputau puterea regală. Comentatorii esenieni i-au numit *Manase* pe regele Aristobul al II-lea şi *Efraim* pe regele Hyrcan al II-lea. Saducheii şi fariseii erau coalizaţi împotriva lui „Iuda", adică – scrie profesorul Dupont-Sommer – „împotriva sectei eseniene (care, în ochii adepţilor ei, reprezenta singurul iudaism adevărat) şi împotriva şefului lor, Stăpânul dreptăţii". Cazul trădării lui Iuda din Evanghelie a fost, fără îndoială, inspirat din această ură a evreilor împotriva esenienilor. Aceştia din urmă nu-i voiau nici pe Aristobul, nici pe Hyrcan ca regi, iar Diodor din Sicilia relatează că, după

aceşti sectanţi, „poporul nu trebuia să fie guvernat de un rege, ci de un mare-preot”. Or, Stăpânul dreptăţii era un mare-preot, singurul care, în gândirea esenienilor, era demn să-i conducă pe evrei, fiind campionul idealului republican.
„Două texte din *Scrierea de la Damasc*, spune A. Dupont-Sommer, exprimă clar acest sentiment republican şi antiregalist: regele este Adunarea (VII, 16-17)...şerpii sunt regii poporului (VIII, 10)”. Acest lucru pune un punct final ipotezelor celor care vedeau în Iisus un pretendent la tronul lui David. Iisus, dacă ar fi fost esenian, lucru în mod general admis, ar fi fost republican şi, în consecinţă, n-ar fi putut aspira la regalitate!
În jurul anului 63 î.e.n., aceşti democraţi au fost victimele unei persecuţii nemiloase, fiind aproape distruşi. Comunitatea din Qumran, refugiată în grote, a fost, după toate aparenţele, cea care a supravieţuit cel mai mult timp: până în anul 80 e.n. Stăpânul dreptăţii, revelă Comentariul lui Habacuc (XI, 4-8), a fost martirizat şi omorât. „Dar, în timpul sărbătorii de odihnă din Ziua Ispăşirilor, el le-a apărut ca să-i înghită (pe duşmanii lui, printre care şi preotul nelegiuit care l-a persecutat) şi ca să-i facă să greşească în ziua Postului, sabatul lor de odihnă”. Aşadar, Stăpânul dreptăţii era Profetul aşteptat de evrei, succesorul lui Moise, „Dumnezeu făcându-i cunoscute toate Misterele cuvintelor Servitorilor şi Profeţilor Lui”, ne asigură comentariul. Stăpânul Dreptăţii, condamnat, a fost, fără nici o îndoială, răstignit, lucru care aminteşte în mod ciudat de ce i s-a întâmplat lui Iisus! Această impresie este întărită de faptul că Stăpânul dreptăţii avea Evanghelia sa şi, în scrierile qumraniene, „el se autoprezintă ca predicatorul Evangheliei, adică al Bunei Vestiri”.

Femeia, creatura diavolului

Evanghelia esenienilor este bazată pe conceptul păcatului şi al penitenţei. Datoria Stăpânului dreptăţii este să „reproşeze creaturii din lut comportamentul şi greşelile celui care s-a născut din femeie”. (Imnuri, XVIII, 12-13) Întâlnim, cu exactitate, aceste cuvinte atât în Evangheliile creştine, cât şi în cele ale gnosticilor din Egipt, în care Iisus, mai mult decât oriunde în altă parte, îşi arată repulsia faţă de femei şi chiar faţă de propria mamă. Obsedaţi de ideea păcatului şi a ruşinii, esenienii considerau toate plăcerile drept satanice, îndeosebi plăcerea de a face dragoste, însă fără să condamne în mod categoric căsătoria şi procrearea. Pentru ei, femeia era „originea tuturor perversiunilor, un pericol diabolic pentru bărbaţi, îndeosebi pentru aleşii dreptăţii”. Intransigenţa şi sectarismul lor îi împingeau chiar să califice femeia drept „prostituată”, dându-i acestei judecăţi o destinaţie generală.
Deoarece Manuscrisele de la Marea Moartă erau, în cea mai mare parte, anterioare Evangheliilor, este evident că acestea, asemenea Apocalipsei atribuite lui Ioan, sunt doar nişte plagiate în care regăsim unele idei dominante din preceptele eseniene. Este cazul, în primul rând, al lui Iisus, duşman al femeii, contestatar şi puritan când este cazul, şef al comunităţii şi predicator care ameninţă „burghezii” din timpul său. Marea prostituată şi „Femeia stacojie” din Apocalipsă derivă direct din gândirea eseniană. Asemenea pitagoreicilor şi republicanilor de altădată, cu semnele şi parolele lor, esenienii se recunosc în acest salut frăţesc: „Pacea să fie cu voi”, fapt care i-a împins pe unii exegeţi să-i claseze printre strămoşii francmasonilor.
Un document găsit în secolul trecut de un membru al Societăţii Franceze Comerciale din Abisinia în biblioteca unei clădiri vechi, ocupată în trecut de călugări greci, aduce o nouă lumină – dar îndoielnică – asupra rolului esenienilor din secolul I şi asupra morţii lui Iisus. Printre lucrările apocrife despre Iisus, semnalăm *Viaţa Sfântului Issa, sau Viaţa necunoscută a lui Iisus Hristos*, de Nicolas Notovitch, 1885, după relatările negustorilor veniţi din Iudeea în anul 33 e.n. Manuscrisele, suluri scrise în limba pali (limbă veche din India, vorbită astăzi de budiştii din sud), ar proveni de la mănăstirea Himis din Tibet. Unele traduceri şi câteva rulouri din Biblioteca din Lhasa, datate din anul 200 e.n., s-ar afla intr-o mănăstire din muntele Marbur (Tibet). Cartea lui Notovitch poate fi studiată la Biblioteca Naţională din Paris.

Cutremur pe muntele Golgota

Iată un rezumat al povestirii. În acest pergament nedatat este scris că Iisus, născut la Nazareth, era un esenian. Acest lucru putea fi recunoscut prin anumite semne: botez, ruperea pâinii, prezentarea potirului. El fusese botezat de un alt frate, numit Ioan. Conform unei „scrisori a strămoşului esenienilor din Ierusalim către strămoşul esenienilor din Alexandria”, Iisus a fost dus din Ierusalim pe muntele Golgota. Romanii şi oamenii Sanhedrinului aleseseră acest loc pentru ridicarea crucii. Ei au pregătit pentru Iisus băutura condamnaţilor, destinată să amorţească şi să diminueze suferinţa. Băutura, numită *poska,* era făcută din vin acru şi absint. Iisus a refuzat să moară îmbătat.
„Crucea pe care a fost răstignit depăşea în mod considerabil partea perpendiculară, dincolo de partea orizontală”. Iisus avea mâinile şi picioarele legate, palmele prinse cu cuie, dar nu şi picioarele, deoarece nu acesta era obiceiul. În timpul nopţii poporul s-a dispersat, cu atât mai mult cu cât era o căldură sufocantă. „Fraţii esenieni – spune textul – au ştiut că va avea loc un cutremur, aşa cum mai fusese înaintea timpurilor părinţilor noştri. La căderea serii, pământul s-a cutremurat cu violenţă. Centurionul roman s-a speriat foarte tare şi a început să adreseze rugăciuni zeilor pe care îi venera, deoarece credea că Iisus era unul dintre favoriţii lor”. După ce toată lumea a fugit, Ioan a dus-o pe Maria la piciorul crucii; Iisus se afla la limita forţelor sale, dar era încă în viaţă.
„Şi atunci când el şi-a încredinţat mama lui Ioan, s-a făcut şi mai întuneric, deşi era lună plină care ar fi trebuit să lumineze pământul...” O ceaţă deasă s-a ridicat din „Marea de smoală”; s-a auzit un zgomot puternic; era vuietul care precede întotdeauna cutremurele. Apoi, muntele s-a cutremurat...
„Ne-aţi reproşat, dragii noştri fraţi, că nu l-am salvat pe prietenul nostru de la supliciul Crucii, cu ajutorul puterii noastre secrete. Vă pot spune doar atât: în primul rând, legea noastră ne interzice să acţionăm în public; în al doilea rând, doi dintre fraţii noştri, puternici şi cu o bogată experienţă a vieţii, încearcă cu înflăcărare şi în secret să dovedească nevinovăţia lui Iisus în faţa lui Pilat şi a consiliului evreilor (Sanhedrinul). Dar demersurile lor au rămas fără rezultat, deoarece Iisus cerea el însuşi să moară pentru virtute şi adevăr, pentru a duce la bun sfârşit Legea”.

Iisus nu era mort

Iosif şi Nicodim s-au dus la piciorul crucii unde veghea Ioan. Nicodim i-a spus lui Iosif că-l va reînvia pe Iisus, dar Ioan nu trebuia să afle. Legea nu permitea ca un condamnat să rămână peste noapte pe cruce. Picioarele sale urmau să fie zdrobite, pentru a fi siguri de moartea sa. Apoi, trebuia să fie înmormântat. Pilat a acceptat să-i dea corpul lui losif; dar Iisus nu murise.
„Nicodim a pregătit fâşii lungi de byssu (**n.tr**.: mănunchi de fire pe care le secretă unele moluşte pentru a se prinde de stânci) îmbibate cu unguente lichide şi fortifiante, pe care le adusese cu el, şi care făceau parte din lista secretelor ordinului nostru. Cu aceste fâşii a înfăşurat corpul lui Iisus... A fost depus în grota vecină, care-i aparţinea lui Iosif. Înăuntru s-au ars aloe şi alte substanţe fortifiante şi revigorante. Când corpul a fost culcat pe muşchi, s-a închis intrarea principală a grotei cu ajutorul unui tambur greu din piatră, numit *gotal,* în scopul conservării vaporilor de fumigaţie.
În acea noapte, pământul s-a cutremurat din nou. Un frate esenian, îmbrăcat cu veşminte de sărbătoare, aşa cum fusese hotărât de comunitate, s-a îndreptat atunci spre mormânt. Apropiindu-se prin ceaţa dimineţii, groasă şi sufocantă, slujitorii lui Caiafa, care vegheau în apropiere, au crezut că un înger a coboarât din stâncă şi au luat-o la fugă”.
În scurt timp, la grota unde Iisus revenise la viaţă, au sosit 24 de esenieni. Ei l-au transportat în mijlocul comunităţii, dar, când s-a simţit mai bine, a vrut să plece şi, după câteva zile, şi-a făcut apariţia în faţa discipolilor şi adepţilor lui care credeau că văd un reînviat. „Apoi Iisus a dispărut din Ierusalim şi a murit din cauza eforturilor făcute”.

Această relatare – trebuie să o spunem – nu prezintă caractere convingătoare de autenticitate, având darul numai să mărească misterul care planează asupra existenţei şi morţii lui Iisus. Totodată, în

ceea ce îi priveşte pe esenieni, ea ne dă o vedere de ansamblu complementară care nu se deosebeşte de ceea ce ne spun Manuscrisele de la Marea Moartă. Iată, aşadar, schiţaţi, după propriile lor scrieri, aceşti esenieni a căror influenţă în Antichitate a fost atât de puternică, încât a reuşit să provoace întreaga aventură a lumii occidentale. La drept vorbind, aceşti asceţi inflexibili erau personaje periculoase, sectare, limitate, dispreţuite din cauza doctrinei lor inumane. Dacă i-am fi ascultat, lumea ar fi încetat să mai existe prin lipsa percepţiei: lucru care ne permite să spunem că greşeau în faţa oamenilor, a lui Dumnezeu şi a Universului. Nici duşmanii lor înverşunaţi, evreii biblici, adică cei care ştiau să negocieze cu imponderabilele vieţii, dar care aveau idei megalomane, nefaste pentru pace şi morală, nu erau mai apreciaţi.
Evreii respectau Legea, cel puţin în aparenţă, dar în realitate o modelau în avantajul lor. Cu orice preţ, ei voiau să impună lumii supremaţia lor şi-l însuşeau în mod unilateral pe Dumnezeu-Iahve, un Dumnezeu unic, gelos şi exclusivist, care trebuia să-şi împingă poporul în avangarda tuturor naţiunilor cu condiţia că îiva rămâne fidel. Era un Dumnezeu al dragostei privilegiate, răzbunător şi teribil. Pentru accederea la destinul promis, evreii nu voiau să se lase contaminaţi de non-evrei; aşadar, ei practicau o politică rasistă, se căsătoreau între ei, dar, demascaţi de coreligionarii lor dizidenţi, esenienii, au optat în final pentru soluţia aplicată de Iosua: distrugerea comunităţilor şi nimicirea adversarilor. Obiectivul lor era unic: să devină naţiunea-far, care să ghideze pe drumul mântuirii, în numele Dumnezeului gelos, celelalte rase şi ceilalţi oameni.

Creştinii

În faţa celor două facţiuni care se urau, se va naşte o nouă mişcare, ivită din iudaismul tradiţional, dar care deschide larg porţile cerului tuturor popoarelor universului: „creştinismul”. Prin credinţa lor, calităţile lor umane reale şi nobile, creştinii primitivi vor destabiliza echilibrul forţelor, vor schimba faţa planetei, ba chiar esenţa lumii occidentale. Prin ei, lumea se va umple de monumente admirabile: biserici, catedrale, mănăstiri. Învăţătura va evolua spre mai puţin egoism şi barbarie, artele vor înflori, continente necunoscute vor apărea din mările întunecate; săracii, dezmoşteniţii, umilii vor întrezări zâmbete şi promisiuni într-un cer ce li se deschide. Iată cum se prezenta creştinismul în secolul I d.Hr.; de fapt, el va deveni religia-far a lumii civilizate.
Totuşi, această aventură extraordinară, această mişcare admirabilă, a fost fondată, dacă nu la început, cel puţin în secolul al II-lea, pe o falsificare a textelor şi o inventare a personajelor şi a faptelor pseudo-istorice. În timpul edificării structurilor sale, creştinismul s-a inspirat în mod conştient din ocultul trucat, a inventat documente, evident false, scrieri „sacre”, însuşindu-şi aventuri şi eroi din vechiul repertoriu religios şi mitic. Două argumente majore scuzau această politică ciudată:
- Dumnezeul creştinilor era universal şi milostiv.
- Situaţia socială a epocii justifica aceste metode.

Stăpânul dreptăţii se numea Iisus

Acum, e greu să ne îndoim: Stăpânul dreptăţii era Hristos anunţat de Biblie, Unsul lui Dumnezeu, sau avea ambiţia să devină astfel. El a fost arestat, judecat, condamnat; a înviat, ne confirmă Comentariul lui Habacuc, dar întâmplarea care s-a derulat în jurul anilor 65-63 î.Hr., după profesorul Miliar Burrows, nu a avut ecou în analele istorice înainte de 1957. Evreii, din duşmănie religioasă, şi creştinii, deoarece acest profet răstignit semăna destul de mult cu Iisus, au distrus tot ce făcea referire la acest eveniment. Aşa cum evreii nu văzuseră piramidele şi templele din Egipt – unde ar fi rămas secole întregi – tot aşa par să-i ignore pe duşmanii lor juraţi: esenienii! Totuşi, există o uşoară aluzie, o singură dată, în Biblie, unde sunt numiţi „cei mulţi”. Josephus Flavius, care nu a vorbit niciodată despre Iisus, a scris mult despre cele trei mari secte evreieşti: *saducheii*, iubitori de plăceri; *fariseii*, ipocriţi şi afectaţi; *esenienii*, puri şi fără slăbiciuni. Creştinii n-ar fi putut

să-l impună pe Iisus al lor decât cu mare greutate, dacă n-ar fi acceptat existenţa Stăpânului dreptăţii, de la care au împrumutat numeroase trăsături. În realitate, Iisus şi Stăpânul dreptăţii se confundă atât de mult, încât putem crede că răstignitul din anul... 63 î.Hr. s-ar fi putut numi Iisus. Este chiar foarte probabil.

Iisus, contestatar esenian

Nu poate exista nicio îndoială privind apartenenţa eseniană a lui Iisus, care reiese la fiecare pas în Evangheliile canonice şi, chiar mai mult, în apocrifele şi Evanghelia gnosticilor din Egipt. Iisus este contestatar când promite zile negre îmburgheziţilor religiei, când îi stigmatizează pe bogaţi şi anunţă că cei dintâi vor fi cei din urmă. Dar avântul său liric de democrat nu-l împiedică să rămână, în străfundul inimii sale, un esenian dur şi misogin. El spune bine că ultimii vor fi primii, dar nu ridică femeia din starea de sclavie, dimpotrivă! El declară, vorbind despre ea în general: „Trebuia ca ea să devină mascul”, lucru care nu reprezintă o promovare, ci o nimicire a speciei femelei; el refuză să-şi vadă mama, considerând-o chiar străină de sângele său. Iisus le lasă pe femei să-i şteargă picioarele cu părul lor şi, în acelaşi timp, spune: „Ruşine celui care a fost născut din pântecele unei femei”. În această atitudine neplăcută şi jignitoare există o incompatibilitate cu spiritul de contestare care l-ar fi incitat să ridice femeia, să-i ofere locul pe care îl merita în timpul matriarhatului: primul loc. Fără îndoială, Iisus nu era adeptul cultului lui Mater!

Fiinţa hermafrodită

Când Iisus a spus (Evanghelia după Toma) că femeia trebuie să devină mascul, se pare că a vrut să se alinieze tezelor ce susţin că omenirea a început de la o fiinţă hermafrodită, adică în acelaşi timp mascul şi femelă. Acest concept al creaţiei omului se sprijină pe faptul că el a păstrat cicatricea sânilor lui şi posibilitatea de a se naşte, în anumite cazuri, cu două sexe, fapt care ar ţine de natura sa primitivă şi fundamentală. Fecundarea bărbatului de către bărbat este imposibilă actualmente în stadiul de evoluţie în care se află, dar natura oferă exemple de hermafroditism productiv: la lipitoare, melc, moluşte acefale, plante etc. De fapt, conform Bibliei (şi cea mai mare parte a cărţilor sacre prezintă teorii asemănătoare). Adam era hermafrodit, deoarece Eva a fost creată din el.

În Geneza, II, citim:
[21] „Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, şi omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una dintre coastele lui şi a închis carnea la locul ei.
[22] Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie şi a adus-o la om.”
Or, unii comentatori afirmă că există un nonsens în traducere şi că este mai indicat să citim *parte*, şi nu *coastă.* În acest caz, textul ar fi:
[21] „Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste om, şi omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una dintre părțile lui şi a închis carnea la locul ei.
[22] Din *partea* pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie şi a adus-o la om”.

Astfel, femeia este *jumătatea* bărbatului, conform zicalei populare, şi atunci înţelegem de ce masculul caută fără încetare femela care îl va face UNUL, de ce întâlnim dualităţi sexuale la anumiţi indivizi şi, în final, de ce corpul animal este format**,** potrivit tezei lui Etienne Serres, din două jumătăţi simetrice care se dezvoltă, într-un anumit fel, *în mod independent*. Acest lucru, în cazul hermafrodiţilor, explică dispoziţia organelor sexuale diferite: masculii într-o parte a corpului, femelele, în cealaltă parte. Cunoaşterea acestei particularităţi, sau, mai simplu, interpretarea primară a creaţiei biblice îi incitase pe esenieni şi pe Iisus să revendice sau să caute starea fizică de hermafrodit, pentru a semăna cu creatura originară, frământată de mâna Domnului, creatură pe care ei şi-o imaginează în acelaşi timp mascul şi femelă.

Iniţiere sau greşeală

Numeroşi spiritualişti, sau care se considerau astfel, şi pseudoiniţiaţi i-au consacrat un cult lui Iisus, mare iniţiat, şi lui Mater, ale cărui simboluri sunt multiple şi, după părerea noastră, impregnate cu cel mai profund ezoterism, Or, pare de neîmpăcat venerarea simultană a două concepţii fundamental opuse, care se distrug reciproc. Iisus, dacă ar fi fost un iniţiat (lucru foarte improbabil: era doar un esenian dur, misogin şi puţin subtil) ar fi crezut în hermafroditismul originar, respingând evoluţia speciei animale şi predicând întoarcerea la origini, adică la stadiul primar. În acest caz, cultul lui Mater (mama omenirii) nu ar aparţine adevăratei iniţieri, nu mai mult decât cultul şi simbolurile din grotă ale Fecioarei-Mamă, ale Fecioarei Negre, ale lui Iisus, ale cupei, ale apei din cavernă, ale amantei mistice, ale vulvei, ale cicatricilor zeiţei Geea, ale Zeiţei-Mamă, baza tuturor religiilor păgâne. În acest concept, ar fi fost un sacrilegiu aplicarea unei aureole care nu i-ar fi aparţinut unei Mater care nu ne-a născut. Cultul trebuia dedicat hermafroditului, sau poate Afroditei feniciene, rudă apropiată cu Afrodita cu barbă, venerată în Cipru.
Această teză care se ataşează în mod obligatoriu mitului lui Iisus-iniţiatul, nu va fi admisă şi o respingem în mod categoric, adică nu acceptăm să-l considerăm pe Iisus ca pe un Cunoscător. În schimb, credem în semnificaţiile profunde sugerate de Mater, în grotă, în Marea Zeiţă a celţilor şi, în final, în apa-mamă, Mater a vieţii celulare, a Vieţii, pur şi simplu, aşa suntem tentaţi să o descriem. Conceptul esenienilor şi al lui Iisus misogin se află în contradicţie clară cu principiul universal al vieţii şi cu porunca Bibliei: Creşteţi şi vă înmulţiţi!
Pentru iniţiatul demn de acest nume, Mater este apa, fecioara, primitivă, originară, simbolizată prin izvorul sacral şi botez, cu toate acestea fecioară şi însărcinată cu toată viaţa celulară, cu toate vieţile posibile. Pentru că această apă-fecioară este însărcinată, o identificăm cu Fecioara-Mamă. Iisus avea o repulsie instinctivă faţă de Fecioara-Mamă (Maria), pentru femeie în general, iar unii vor vedea în acest lucru semnul apartenenţei sale la lumea greşelii, a întunericului.
La capitolele iniţiere şi originea vieţii, esenienii şi Iisus reprezintă superstiţia şi ignoranţa, dar trebuie să le acordăm scuza credinţei şi a bunelor intenţii. Iisus a avut revelaţia, fără nici o umbră de îndoială, prin Maria Magdalena, dar a refuzat în mod voit această promovare. În alte vremuri, asemenea esenienilor şi altor câtorva secte rare de asceţi, catarii au îndepărtat femeia din rolul său primordial şi extraordinar: acela de a da naştere vieţii. În faţa acestui egoism al evreilor megalomani şi a ascetismului barbar al esenienilor, câţiva iniţiaţi sau o sectă evreiască de iniţiaţi au considerat necesar şi benefic, în urmă cu 2.000 de ani, să declanşeze Operaţiunea Iisus.

Operaţiunea Iisus

Această conjuraţie avea un ideal mare şi scopurile ei, credem noi, erau reprezentate de trei puncte principale: refacerea regulilor de morală, dăruirea unui Dumnezeu universal tuturor oamenilor, răspândirea ideilor democratice şi sociale favorabile dezmoşteniţilor. Secta originară avea, în mod sigur, un nume secret, care nu ne-a parvenit, dar, întinzându-se în întreaga lume occidentală, filozofia sa s-a dezvoltat foarte mult, născându-se astfel creştinismul. Creştinii sau iniţiaţii catolici (*katholicos*: „universal”) nu sunt nici rigorişti, nici rigizi, nici ascetici cu exagerarea specifică esenienilor. Nu sunt nici nelegiuiţi şi rasişti ca evreii. Ei vor ca lumea să continue şi Dumnezeu să fie acelaşi pentru toţi oamenii.
Trei Dumnezei îşi vor disputa favoarea omenirii: un Dumnezeu teribil, cel al esenienilor, un Dumnezeu gelos, cel al evreilor biblici, şi un Dumnezeu universal, cel al catolicilor. La acea vreme, după declinul influenţei greceşti, gândirea elaborată este în mod esenţial evreiască, iniţiaţii evrei fiind cei care vor remodela lumea, dându-i religia universală. Mişcarea beneficiază de factori favorabili: evreii îi masacrează pe esenieni, conjuraţia foloseşte un Iisus esenian convertit în Dumnezeul dragostei, creştinii vor şti să moară şi să se sacrifice. Vremurile sunt extrem de propice unei reînnoiri: zeii egipteni mor şi sunt înlocuiţi cu zei greco-romani, jumătate oameni, jumătate

divinităţi, în care nimeni nu mai crede. Lumea bazinului mediteranean va accepta astfel singurul zeu care să-i satisfacă aspiraţiile: Dumnezeul universal şi milostiv de care are nevoie. Astfel ia naştere Operaţiunea Iisus, probabil cu un Stăpân al dreptăţii autentic pe care evreii îl vor răstigni, deoarece este esenian, reformator.

Înlocuirea lui Iisus

Nu ştim nimic despre acest Iisus, a cărui adevărată identitate este falsificată de Conjuraţie. Să fi fost oare un veritabil Stăpân al dreptăţii, un profet esenian? Există motive să credem acest lucru, deoarece, deşi transmutat în apostol al dragostei, Iisus din Evanghelii lasă să se întrezărească la fiecare pas natura sa eseniană. Sigur, el a convertit în Dumnezeu universal Dumnezeul gelos al coreligionarilor săi, a atenuat în mod considerabil morala lor inumană, dar nu reuşeşte să se desprindă de neîncrederea sa – ar trebui să spunem: de dispreţul său – faţă de femei. Adeseori, temperamentul său de ascet explodează, bunăvoinţa sa creştină depăşeşte limitele, iar în aceste momente apare în Evanghelie Iisus înarmat cu o sabie şi un şomoiog aprins, Iisus care degradează femeia, atât pe mama sa, cât şi prostituata, cu o monstruozitate de esenian.
Aşa se explică, în mod clar şi logic, contradicţiile observate în Scripturi. Pe acest Iisus ni-l imaginăm predicând în Iudeea, realizând probabil minuni – sau care par aşa – dar numai într-un cerc restrâns. Dacă ar fi realizat miracole în faţa unui public larg, dacă s-ar fi evidenţiat în grupul de profeţi ai vremii lui, Tacit, Josephus Flavius, Pliniu cel Bătrân şi Suetoniu n-ar fi ezitat să scrie despre el. Apoi a fost răstignit de evrei... spre marea uşurare a tuturor!
Creştinii au profitat de acest lucru ca să transforme, de-a lungul timpului, acest Iisus inconstant, neobişnuit cu rolul său, când indulgent, când ameninţător, într-un Hristos care binecuvântează, străluceşte şi predică Evanghelia Domnului compătimitor. Aşadar, Stăpânul dreptăţii, în lipsă de adepţi, a fost înlocuit cu Iisus-Stăpânul dragostei. Evangheliile au fost scrise în consecinţă şi nu a fost deloc o treabă simplă, după 100 de ani, să se ofere o biografie decentă şi măgulitoare unui personaj care, în realitate, făcuse să se vorbească atât de puţin despre el! Pentru îndulcirea asperităţilor, adăugarea unor precepte bune, eliminarea celor care deveniseră rele sau perimate, au fost inventaţi Matei, Marcu, Luca şi pseudo-Ioan, punându-se întotdeauna accentul pe Iisus al dragostei în defavoarea esenianului contestatar şi misogin.
De la conjuraţia iniţiaţilor evrei din secolul I la cea a teologilor din mileniul al II-lea, o evoluţie mare şi radicală a inversat fundamentele şi destinaţia religiei primitive. Papa, acoperit cu aur şi pietre preţioase, aşezat pe tronul lui din aur, în luxosul lui palat de la Vatican, primind, binecuvântând, recompensându-i pe oamenii mari, bogaţi şi influenţi ai acestei lumi, este reprezentantul perfect a ceea ce Iisus denunţa ca fiind nelegiuit şi satanic. Evreii şi creştinii deţin totalitatea bogăţiei mondiale, a puterii mondiale de distrugere, de reconstrucţie şi de represiune (cu excepţia Chinei şi Rusiei), dar şi de binecuvântare în numele lui Iahve şi al lui Iisus. Pe crucea lui din lemn, răstignitul, bine bătut în cuie ca să nu poată scăpa, îşi ridică privirea spre cer, ca să-l facă martor că el n-a vrut niciodată acest lucru...

Mater şi Lilith

„Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut”. (Geneza, I, 27) Dacă citim cu atenţie Biblia, am putea crede că prima fiinţă umană creată a fost hermafrodită: în acelaşi timp mascul şi femelă, iar în al doilea capitol din Geneză (versetul 7), este precizat că omul a fost făcut din ţărâna pământului şi femeia (versetul 22) „din coasta pe care o luase din Adam” (este o greşeală de traducere; trebuie citit: femeia a fost făcută *dintr-o parte* a primei fiinţe umane; cuvântul *coastă* din toate pasajele Bibliei înseamnă *parte*). Fără îndoială că, recopiind prost mituri mai vechi, celtice, egiptene, feniciene, indiene etc, autorii Bibliei creştinilor au spus astfel de lucruri fără sens.

Mater hermafrodita

Cu mult înaintea evreilor, popoarele din vechime o venerau pe Mater, pe care o considerau mama omenirii, reproducând-o adeseori bisexuată, adică hermafrodită.
- Zeiţa *Mut* era în acelaşi timp Tatăl şi Mama egiptenilor.
- *Bătrâna Neit* era Tatăl Taţilor şi Mama Mamelor, fiind reprezentat printr-un scarabeu mascul şi o femelă vultur.
- *Iştar*, zeiţa dimineţilor şi a serilor (Venus Lucifer şi Venus Vesper) la asiro-babilonieni, era reprezentată cu barbă, la Ninive, la fel ca Astarte a fenicienilor, la Cartagina (cea mai mare parte a zeilor din vechime sunt cupluri divine inseparabile).
- În cea mai veche carte a lumii, *Istoria feniciană* a lui Sanchoniathon, este scris că „*dofaseminii* sau *observatorii* cerului, proveniţi din substanţa primară, erau androgini la origine. Sexele lor s-au separat în timpul separării luminii de întuneric" *(Pregătirea evanghelică* a lui Eusebiu, cap. I, 10).
- Adam din Biblia noastră falsificată şi prost tradusă este în realitate apelativul speciei umane nou create. În *Midrasch Schemot Rabba*, cap. XX, Parascha XIV, cap. XII, este scris: „Atunci când Dumnezeu l-a creat pe Adam, el era bărbat-femeie".
- După Jeromia ben Eleasar, Dumnezeu a creat omul androgin (mascul şi femelă). Moise Maimon spune: „Adam şi Eva au fost creaţi împreună, uniţi spate în spate; în urma divizării acestei fiinţe duble, Dumnezeu a luat jumătatea care a fost Eva şi a dat-o unei alte jumătăţi. Manasseh ben Israel a scris că forma lui Adam era dublă, *mascul în faţă şi femelă la spate.*
- Cybela, mama zeilor, era androgină, ca Afrodita a grecilor, care avea „caracteristicile masculului deasupra şoldurilor şi pe cele ale femeii dedesubt".
- În Cipru şi la Berlin putem vedea statui ale Afroditei cu barbă.

Este, aşadar, evident că popoarele din vechime credeau că fiinţa umană primară era un androgin şi că Mater pe care o venerau mai presus decât orice zeu, avea un falus şi o vulvă.

Mater şi partenogeneza

Această teză a fost adoptată de numeroşi biologi, astfel încât cea a lui Mater reproducând prin partenogeneză poate fi luată în calcul. (Partenogeneza nu a fost observată până în prezent decât la organismele inferioare unicelulare şi la aricii-de-mare. Ea nu a fost niciodată văzută şi nici repr dusă experimental la vertebrate). Omul are doi sâni şi ştim că cele două jumătăţi simetrice ale corpului uman se dezvoltă „într-un anumit fel până la un punct independent, ceea ce explică faptul că organele sexuale situate într-o parte pot să nu semene cu cele din partea opusă; adeseori există organe sexuale care aparţin unor sexe diferite". Această dualitate fundamentală, îndeosebi la bărbat, reprezentată de obliterarea vaselor destinate să hrănească şi să dezvolte organele de reproducere, ne face să credem că apariţia femeii ar fi mult mai veche decât cea a bărbatului.

Canalul lui Müller

În 1917, profesorul B. de la Universitatea din Poitiers preda studenţilor lui istoria fătului uman, astfel: „În timpul în care cele două sexe nu erau încă diferenţiate, au apărut în regiunea peritoneală două canale duble şi simetrice de origini puţin diferite: canalul lui Müller şi canalul lui Wolf". În evoluţia tipului feminin, canalul lui Müller formează trompele, uterul şi vaginul. În privinţa tipului masculin, acest canal se atrofiază şi rămășițele lui formează corpul lui Morgagni în utricula prostatei. Canalul lui Wolf este originea canalelor urinare la femeie şi a canalului excretor al testiculelor la bărbat. Femeia păstrează cele două canale separate, în timp ce bărbatul nu are decât unul singur, în urma unei mutaţii sau a unei adaptări mai tardive. Aşadar, ar exista o specificitate mai pronunţată la bărbat, o complexitate care, conform legilor acreditate în biologie, demonstrează anterioritatea femeii faţă de bărbat.

Îngerii şi Cartea lui Enoh

Primistoria pe care tocmai am înviat-o se îndepărtează mai mult de adevărurile mărturisite de Biblie decât de ştiinţa oficială. Biblia, ocean universal de unde ies fluviile cunoaşterii! Să recunoaştem acest lucru acum, în ciuda oricărui interes pe care îl acordăm cărţilor sacre: nu mai putem accepta relatarea lor decât ca interpretări îndepărtate de fapte uneori exacte, dar devenite aproape de neînţeles pentru cei care le-au povestit şi adeseori le-au introdus. De acum înainte, exegeza trebuie să se lumineze prin cunoaşterea dobândită şi să se elibereze de constrângerile dogmatice.

31 de rânduri în Biblie

De două milenii, milioane de oameni s-au străduit fie să susţină textele biblice împotriva oricărui raţionament ştiinţific, fie să le distrugă esenţa printr-un sectarism limitat şi negativ. Alte miliarde de oameni n-au studiat niciodată aceste texte, din lene sau teamă de represalii. Acţiunea noastră poate fi considerată aventuroasă. Totuşi, cu sinceritate, să înfruntăm problema şi să propunem soluţii în speranţa că ele vor putea, într-o bună zi, să-i ajute pe alţi exegeţi. Această încercare va indispune numeroşi cititori de toate religiile, va ofensa credinţe, opinii, va ataca prejudecăţile; ţinem astfel să menţionăm că nu facem niciun proces de intenţie, că nu suntem supuşii niciunei politici, dar că respectul nostru faţă de ideile aproapelui nu ne poate interzice căutarea adevărului sau a „adevărurilor diferite”. Toleranţa şi dreptul de exprimare sunt cele mai de preţ câştiguri ale omului, iar noi le invocăm în folosul nostru.
Analizată în această stare de spirit, Biblia se prezintă ca un act de conjuraţie din care doar 31de rânduri trebuie reţinute de omenirea secolului XX. Aceste rânduri sunt primele 7 versete ale Genezei, cap. IV. Restul, cu câteva mici excepţii, reprezintă doar expresia unei morale perimate şi anecdotice, care nu i-au privit niciodată pe chinezi, australieni, eschimoşi, sau ansamblul popoarelor moderne. Faptul că 200 de războinici ai poporului lui Israel extermină 300 de moabiţi nu prezintă niciun interes, cu atât mai puţin pentru istoricii specialişti. Mai rămân, pentru a pasiona cetăţeanul lumii moderne actuale, trei puncte de o importanţă capitală:

1. După crearea lumii, „copii ai lui Dumnezeu” (îngeri sau indivizi extraplanetari) vin pe Pământ ca să se căsătorească cu fetele de aici.
2. Au loc evenimente despre care nu ni se spune nimic, ele provocând mânia lui Dumnezeu.
3. Dumnezeu „se căieşte” şi-şi distruge creaţia.

Ce-ar putea fi mai important pentru oameni decât distrugerea lumii? Să fie totul o bagatelă în faţa unei astfel de catastrofe? Or, ceea ce trebuia să reprezinte adevărata geneză este complet uitat în Biblie: în 12 rânduri este anunţată venirea unor personaje misterioase, extraterestre, iar 19 rânduri mai departe se vorbeşte despre distrugerea omenirii, potopul universal! Fără nicio altă explicaţie! Iată un lucru ciudat, derutant, căci tocmai acest lucru am vrea să-l aflăm, căci ne priveşte pe toţi!
Dar, mai întâi, cine erau aceşti copii ai Domnului sau Fiii Cerului, pe care Părinţii Bisericii îi numesc îngeri? Să fi fost creaturi cereşti provenite din regatul lui Dumnezeu-Tatăl? Şi cine a coborât pe Terra ca să facă dragoste cu frumoasele pământence? Oamenii din timpul atomului, al televizorului, al rachetelor interplanetare, pot crede ei în aceste fantasme care n-au fost niciodată văzute, asemănătoare zânelor, spiriduşilor şi elfilor? Pentru cine priveşte situaţia cu credinţă, nu există nicio problemă, şi Biblia reprezintă adevărul literal; dar cine, cu judecată, ar îndrăzni să creadă aşa ceva? Atunci, îngerii n-ar fi existat? În aceste condiţii, n-ar mai rămâne decât să aranjăm bine Biblia şi toate scrierile sacre şi apocrife care, în unanimitate, relatează fapte identice, la secţia roz a bibliotecii pentru copii! Dar dacă aceşti „îngeri” reprezintă un adevăr ascuns, un simbol, atunci cine sunt ei? De unde vin? Cu prudenţă, vom propune singura identificare ce ar putea fi acreditată de timpurile noastre, supuse aventurii extraplanetare.

Fiii lui Dumnezeu

Din capitolul IV al Bibliei aflăm că, la puţin timp după ce au fost creaţi, Adam şi Eva au dat naştere unei prime omeniri, îndeosebi fete (versetul I). Aşadar, la acea vreme, Pământul este extrem de puţin populat, numărând doar câteva mii de indivizi.

VERSETUL 2. – *Fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; şi din toate şi-au luat de neveste pe acelea pe care şi le-au ales.*
VERSETUL 4. – *Uriaşii erau pe Pământ în vremurile acelea, şi chiar şi după ce s-au împreunat, fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, şi le-au născut ele copii; aceştia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume.*

Pe aceşti oameni vestiţi, născuţi din primele femei terestre şi din „copiii lui Dumnezeu", îi putem identifica uşor cu conducătorii popoarelor sau cu eroii, sau semizeii din mitologii. Dar cine erau aceşti „copii ai lui Dumnezeu"? Exegeţii autorizaţi ai Bibliei spun că îngerii au coborât din cerul lui Dumnezeu ca să facă dragoste cu femeile şi să le lase însărcinate! Ce mercenari vulgari, aceşti îngeri! Sincer, nu putem să acceptăm, fără să ne gândim că cerul este un cuib de bandiţi, această explicaţie-sacrilegiu, cu atât mai mult, cu cât este greu de imaginat îngeri, nu doar „înclinaţi spre sex", dar şi capabili din punct de vedere fizic să-şi satisfacă dorinţele. Să fi fost îngerii nişte fiinţe materiale? Sexuate ca şi noi şi devorate mai tare ca noi de demonul senzualităţii?
Un text apocrif, ca „Lupta lui Adam şi a Evei", tradus din limba etiopiana, se revoltă împotriva unei explicaţii atât de absurde: *Şi vechii înţelepţi au scris despre ei şi au spus că îngerii au coborât din cer şi că s-au aliat cu fiicele lui Cain şi că din ele au ieşit uriaşi. Dar se înşală în această privinţă şi nu este adevărat că îngerii, care sunt spirite, se amestecă păcătuind cu oamenii... după fiinţa şi natura lor, ei nu sunt nici masculi şi nici femele, ci spirite pure, iar după căderea lor au devenit negri*. Dacă îngerii nu sunt sexuaţi, ei nu au putut păcătui cu femeile oamenilor. Şi ce s-a întâmplat cu „îngerii negri" după ce au coborât pe Pământ? Au dobândit în cele din urmă atribute virile – necesitatea creând organul – fiind oare strămoşii superiori ai negrilor? Acest lucru dă un sens ocult blestemului care pare să cadă pe fraţii noştri de culoare!
Acest text, trebuie să subliniem, este de inspiraţie religioasă şi nu se vrea a fi eretic. Atunci, dacă nu este vorba despre îngeri, nu ne putem gândi decât la bărbaţi înalţi, deoarece ei au avut copii uriaşi. Existând într-o epocă în care descendenţa lui Adam şi a Evei era uşor de identificat, fiind grupată şi modestă ca număr, aceşti bărbaţi, fără îndoială, nu erau pământeni! Copiii lui Dumnezeu... poate, ca toată lumea; dar nu născuţi pe globul nostru! Bineînţeles – ieşind puţin din jocul impus de Biblie – noi nu credem într-un bărbat şi o femeie creaţi din lut, servind drept prototip omenirii noastre; la fel, putem presupune că acei mercenari uriaşi puteau veni din altă parte a globului: Asia, America, Europa, Oceania, Africa. Or, Biblia este categorică: ei erau copiii lui Dumnezeu, *îngeri veniţi din cer*, şi toate textele apocrife afirmă, în unanimitate, că era vorba despre fiinţe venite din cer, de „Fii ai Cerului" şi că ei *au coborât* pe Pământ. Astfel de călători, fără nicio explicaţie plauzibilă, nu pot fi decât nişte oameni zburători, aviatori sau cosmonauţi, după toate aparenţele dintr-o altă rasă decât a noastră, deoarece caracterul lor fizic nu ne face deloc să credem în originea lor terestră.
Trebuie să ne întoarcem la scrierile vechi ca să găsim noi detalii revelatoare care, din belşug, există într-o apocrifă anterioară Bibliei: „Cartea lui Enoh". O constatare tulburătoare ne lasă fără cuvinte atunci când citim Biblia: 9 rânduri (versetele 2 şi 4) vorbesc despre venirea Fiilor lui Dumnezeu, iar în 22 de rânduri, cartea sacră expediază întreaga istorie a lumii, de la aterizarea fantastică până la drama potopului. Or, Cartea lui Enoh, ţinând cont de interpolări, *consacră 80 de capitole acestor întâmplări cu îngeri* şi cauzelor mâniei divine! 80 de capitole faţă de 31 de rânduri în Biblie! În acest caz, în mod logic, se impune o întrebare: de ce a fost eludată partea esenţială a genezei?

Cartea lui Enoh

Cartea lui Enoh, adusă din Abisinia în trei exemplare de marele erudit scoţian Jacques Bruce (1772), a fost copiată pe un original redactat în limbile ebraică, caldeeană sau în aramaică, pe care mulţi traducători îl consideră cel mai vechi manuscris din lume. Ea a fost interpolată de scribi catolici care, dintr-o pioasă intenţie, i-au adăugat capitole care anunţau venirea Fiului Omului sau Mesia. (Din dorinţa lor de a acredita existenţa lui Iisus în calitate de Mesia, scribii, călugării şi preoţii din primele 16 secole ale erei noastre au scos sau au distrus documente: manuscrise, pietre gravate, cărţi... susceptibile să nască îndoiala în privinţa adevărurilor creştine ortodoxe. Această falsificare de mari proporţii a fost făcută şi de preoţii altor religii, astfel încât nu mai există niciun manuscris vechi – cu excepţia, probabil, a Manuscriselor de la Marea Moartă – a căror autenticitate şi integritate să pară incontestabile. Dar aceste adăugiri sunt uşor de reperat. Enoh este un personaj misterios, pe care tradiţia din Israel şi l-a însușit, dar, de fapt, existenţa lui este cu mult anterioară civilizaţiei ebraice. Unii erudiţi afirmă că înaintea Bibliei, dar şi a Vedelor hinduşilor, a legilor lui Manu al brahmanilor, a cărţilor *Yi Jing* ale chinezilor... existau manuscrise care au servit drept modele cărţilor sacre cunoscute de noi azi. Moise vorbeşte în mai multe rânduri de texte mai vechi decât Deuteronomul, din care citează anumite paragrafe.

Tradiţia spune că Enoh este originar din Mesopotamia de Sus sau Armenia, deoarece este considerat iniţiatorul sau tatăl legendarului rege Kayu-Marath, sau Kaiomers, „Rege al Pământului” şi al Azerbaidjanului (notă: Apartenenţa lui Enoh la Armenia este de o importanţă deosebită, deoarece în Armenia va lua naştere prima civilizaţie indo-europeană. Astfel, vom vedea, mai departe în cartea noastră, că regele Kaiomers a instituit – după afirmaţiile istoricilor – ceremonia *pabus* sau sărutatul picioarelor, şi că femeile armene şi circasiene sunt considerate cele mai frumoase de pe pământ. Aceste detalii se leagă direct de aventura extraplanetară).

În manuscrisele musulmane, se spune că regele Kaiomers şi-a dobândit cunoaşterea adevăratului Dumnezeu din cărţile profetului Edriss (Edriss înseamnă Enoh în limba arabă). Iată-l, aşadar, aproape identificat pe armeanul Enoh, a cărui carte, apocrifă şi totuşi recunoscută drept autentică – a fost chiar considerată canonică în Biserica primitivă – începe prin acest exod: *În numele Domnului plin de iertare şi de graţie, care se mânie greu, mereu gata să ierte, această carte este CARTEA LUI ENOH, profetul.* Începând cu capitolul VII, povestitorul intră în subiect, fără să-i citeze pe Adam şi Eva sau să evoce cea mai mică dramă în paradis:

CAPITOLUL VII
1. *Când copiii omului se înmulţiră în acele zile, iată că şi fetele lor se născură elegante şi frumoase.*
2. Iar atunci când îngerii, copiii cerurilor le vor vedea, se vor îndrăgosti de ele: ei îşi vor spune unii altora: să alegem femei din rasa oamenilor şi să avem copii cu ele.

Iată-ne deja într-o altă atmosferă decât cea a Bibliei. Femeile există de puţin timp pe Pământ – cel puţin cele elegante şi frumoase – altfel ele ar fi fost remarcate de „copiii cerurilor”. Fiinţele din cer să fie oare îngeri? Da, în sensul în care au înţeles incaşii când au văzut debarcând soldaţii lui Cortez sau populaţia înapoiată a junglelor privind primii aviatori. Orejona, venusiana care a aterizat în apropierea lacului Titicaca, după tradiţiile andine (poate cu un prim comando de recunoaştere), nu a fost divinizată după aceea? Nu este logic ca primitivii să identifice oameni veniţi din cer cu fiinţe supranaturale? Enoh menţionează că aceşti îngeri care se comportă ca nişte oameni vulgari făceau parte dintr-o rasă străină de a noastră.

În opinia noastră, mai multe comandouri extraplanetare au aterizat îndeosebi în Peru, Mongolia, Armenia şi Hiperboreea (astăzi inexistentă). Dacă ar fi fost vorba despre o emigrare, fără îndoială că s-ar fi întreprins una sau mai multe expediţii de recunoaştere. Nu trebuie să ni se pară curioasă existenţa unei femei într-unul dintre aceste prime comandouri. Dimpotrivă, este esenţial pentru emigranţi să supună femeia testului călătoriei, ca să ştie dacă după aceea ea va fi aptă să procreeze,

lucru foarte important! În programul lor de cucerire spaţială, ruşii, mult mai informaţi decât americanii, au implicat femei în aventura extraplanetară, pentru ca primul copil „cosmic”, probabil fiul unei pământence şi al unui planetar, să se nască rus!
Să continuăm analiza altor versete:
3. *Atunci, Samyaza, şeful lor, le-a spus: mă tem că planul vostru nu va reuşi.*
4. *Şi că eu voi suporta singur pedeapsa crimei voastre.*
5. *Dar ei i-au răspuns: jurăm!*
6. *Ne vom lega toţi printr-un blestem reciproc; nu ne vom schimba planul, vom face ce am hotărât.*
7. Într-adevăr, ei au jurat şi s-au legat prin blesteme reciproce. Au coborât la Aradis, loc situat în apropierea muntelui Armon, în număr de două sute.
Trebuie să remarcăm că conspiraţia a 200 de extraterestri – deoarece, nefiind originari depe Pământ, chiar sunt extratereştri – suscită anumite scrupule în conştiinţa lui Samyaza. În privinţa membrilor comandoului, ei se exprimă în stilul unor cosmonauţi aventuroşi, curajoşi, probabil lipsiţi de mult timp de o plăcere carnală, al cărei deliciu păreau să-l cunoască foarte bine. Aceşti „îngeri” nu sunt nişte începători în materie!
9. *Iată numele şefilor lor: Samyaza, şeful lor, Urakabarameel, Akibeel, Tamiel, Ramuel, Danei, Azkeel, Sarakamyal, Asael, Armers, Batraal, Anane; Zavebe, Samsaveel, Ertael, Turei, Yomyael, Arazeal. Aceştia au fost şefii celor două sute de îngeri; iar restul se afla cu ei.* (Arazeal şi Aruscak sunt nume armene ale planetei Verus.
10. *Şi şi-a ales fiecare câte o femeie, s-au apropiat între ei şi au locuit cu ele; le-au învăţat secretele vrăjitoriei, farmecelor şi proprietăţile rădăcinilor şi copacilor.*
11. *Iar aceste femei au dat naştere unor uriaşi...*
Cum am putea admite faptul că „îngeri” trăind în mod obişnuit în regatul lui Dumnezeu, în fericirea supremă... angelică, pot, pe de o parte, să nutrească astfel de sentimente brutale şi, pe de altă parte, să cunoască ceea ce, în mod normal, nu era cunoscut în cer: vrăjitoria, farmecele şi proprietăţile medicinale sau alimentare ale legumelor?
CAPITOLUL VIII
1. *Azazyel i-a învăţat pe oameni să facă săbii, cuţite, scuturi, platoşe şi oglinzi; i-a învăţat să fabrice brăţări şi ornamente, să picteze, arta de a-şi vopsi sprâncenele, să folosească pietrele preţioase şi orice tip de vopsea, astfel încât lumea a devenit coruptă.*
În versetele următoare, ceilalţi îngeri îi învaţă pe oameni „vrăjitoriile, farmecele, arta de a observa stelele, semnele, astronomia, mişcările Lunii” etc. Nu putem arăta decât ceea ce am învăţat, experimentat; să fie oare admisibil ca nişte „îngeri” să poată, în cerul lui Dumnezeu, să înveţe fabricarea maşinilor de război, a obiectelor folosite la olărit, a gătelilor cu bijuterii, „arta de a-şi vopsi sprâncenele”? Şi să aducă pe Pământ josnicia din cer? Sincer, este greu să nu recunoaştem câte idei au aceşti „îngeri”, câtă pricepere tipic umană, care nu se împacă deloc cu o natură divină. Dar, dacă-i considerăm cosmonauţi sau fiinţe venite de pe altă planetă, atunci totul s-a rezolvat! În mod raţional, dacă acceptăm relatarea din Cartea lui Enoh, este vorba despre o colonizare a globului nostru de către nişte cosmonauţi, proveniţi de pe o planetă cuceritoare sau forţată să emigreze. În această conjunctură, cei 200 de extratereştri reprezintă, fără îndoială, un comando care trebuia să raporteze misiunea sa marelui Cartier general. Aceasta este o teză rezonabilă, acreditată de cursa noastră actuală în cosmos şi care se va întări în continuarea povestirii. În acelaşi timp, va fi precizat şi rolul lui Enoh. Poate că este şi el un extraterestru, sau poate Samyaza cel scrupulos, mai degrabă un delegat al cartierului general, deoarece el respinge acţiunile comandoului, pleacă în căutarea şefilor lor, devenind chiar mediatorul dintre ei şi cosmonauţii rebeli faţă de ordinele date.
CAPITOLUL XII (SECŢIUNEA 3)
1. Înaintea îndeplinirii oricărui lucru, Enoh a fost luat de pe Pământ, şi nimeni nu ştie unde a fost dus şi nici ce s-a întâmplat cu el. 2. Toate aceste zile le-a petrecut cu sfinţii şi cu iniţiaţii.

Asemenea lui Ilie (întâmplarea este povestită în Biblie) care a fost chemat la Dumnezeu „viu pe un car de foc”, Enoh devine, aşadar, cosmonaut sau aviator, şi va prezenta un raport superiorilor lui. Ne imaginăm cât de mult ne tulbură calmul burghez, credulitatea noastră atavică această interpretare fantastică a faptelor, dar dacă nu acceptăm această explicaţie, mai fantastică şi chiar mai inadmisibilă în vremurile noastre, a unei revolte a îngerilor perverşi scăpaţi dintr-un cer foarte dereglat, n-am mai putea da niciun sens evenimentelor.

Primii părinţi din Hiperboreea

Cu judecata şi cuvintele epocii sale, povestitorul descrie „Cerul”, cu „zidul său construit din piatră de cristal”, care aminteşte în mod ciudat de Hiperboreea din tradiţie, împrejmuită de zidurile ei înalte de gheaţă. Analogia merită consemnată, deoarece ea coincide cu povestirile nordice. În tradiţia nordică şi celtică, Hiperboreea era situată aproape de Groenlanda *(Green land* = pământ verde) sau, mai exact, între nord şi vest. Or, Enoh va localiza în această direcţie punctul în care şi-a stabilit baza, cartierul general al extratereştrilor. El vizitează diferite regiuni occidentale ale *Pământului*, apoi locuinţa regelui etern *din partea nordică a Pământului.*

CAPITOLUL LXIX (SECŢIUNEA 12)

...Din acel moment, nu m-am mai dus în mijlocul copiilor oamenilor, dar m-a aşezat între două spirite, între nord şi vest, unde îngerii primiseseră corzi ca să măsoare locul rezervat drepţilor şi aleşilor. Aici i-am văzut pe primii *părinţi, sfinţii care sălăşuiesc în acele locuri frumoase pentru eternitate.* Trebuie remarcat că Enoh identifică uşor Cerul cu Pământul; pe de altă parte, el menţionează că „locul sfânt” – raiul unde cresc copacii drepţilor, cu mirosuri fine – este situat „în zona Occidentului, la extremităţile globului nostru, unde începe cerul”.

CAPITOLUL XXXIII

1. *Apoi m-am îndreptat spre nord, la capătul Pământului.*
2. *Acolo, spre marginea lumii, am văzut o minune mare şi extraordinară.*
3. *Am văzut porţile cerului deschise, erau trei, diferite una de cealaltă...*

El nu spune că părăseşte Pământul ca să intre în nori, pare să ignore sudul şi estul şi îi întâlneşte pe *primii* noştri *părinţi*, oamenii superiori pe care îi considerăm şefii supremi ai comandoului din Armenia. Totuşi, uneori, Enoh disociază Cerul de Pământ. Vornind despre rebeli, el scrie:

CAPITOLUL LXVIII

3. *...Iată acum numele şefilor celor o sută, celor cincizeci, celor zece.*
4. *Numele primului este Yekun; el este cel care a sedus toţi fiii sfinţilor îngeri, care i-a forţat să coboare pe Pământ şi să facă copii cu fiinţele umane.* (Sfinţii îngeri sunt copii în cer!)
6. *Numele celui de-al treilea e Gadrel; el e cel care a arătat fiilor oamenilor cum să se sinucidă.*
7. *El este cel care a sedus-o pe Eva.*

Numele Evei (şi niciodată cel al lui Adam) este citat în mod excepţional. Conform acestei relatări, el este primul soţ înşelat al creaţiei! Sfârşitul Apocalipsei este foarte confuz, deoarece se revine asupra creaţiei şi se termină cu potopul, pedeapsă dreaptă pentru greşeala comisă de presupuşii cosmonauţi. Îngerii vinovaţi sunt aruncaţi în Văile de Foc, reprezentate, probabil, de Ţara Focului (Azerbaidjan), în apropierea căreia a poposit arca lui Noe. Un text slav intitulat „Cartea secretelor lui Enoh” descrie, în mod curios, fiinţele care l-au vizitat pe cronicar:

Au venit doi bărbaţi, foarte înalţi, cum nu se mai văzuseră pe Pământ. Chipurile lor erau ca soarele care străluceşte, ochii ca nişte lămpi aprinse; din gura lor ieşea foc; îmbrăcămintea lor semăna cu o spumă, iar braţele erau ca nişte aripi din aur la căpătâiul patului meu.

În această descriere nu mai poate fi vorba despre îngeri, ci despre *oameni* îmbrăcaţi, aşa cum ne imaginăm destul de copilăresc cosmonauţii, cu casca lor şi echipamentul din material plastic. Ziaristul rus Agrest, specializat în domeniul ştiinţei, făcând referire la textele Manuscriselor de la

Marea Moartă", a dat transcrierea următoare: *Oameni au venit din cer şi alţi oameni au fost luaţi de pe Pământ şi duşi la cer. Oamenii veniţi din cer au rămas mult timp pe Pământ.*
Uzbekistan este situat între Afghanistan şi Marea Aral. Arheologul sovietic Gheorghi Şatski a descoperit în această regiune, în apropierea minelor de uraniu de la Ferghana, gravuri rupestre reprezentând fiinţe îmbrăcate cu combinezoane şi căşti care par a fi adevăraţi cosmonauţi. Şatski datează aceste desene din epoca numită Paleolitic. În Mexic, capetele uriaşe din piatră, lăsate de misteriosul popor olmec, par să aibă şi ele legătură cu o aventură interplanetară).
Un studiu aprofundat al Cărţii lui Enoh dezvăluie detalii cutremurătoare, aducând certitudinea că nu este vorba despre „viziune", ci despre călătoria efectivă făcută de patriarh. Sigur, Enoh spune că au fost mai multe viziuni, dar el amestecă în mod ciudat Cerul şi Pământul, ca şi cum nu ar fi ştiut să le delimiteze... cum ar face, de exemplu, un indian din secolul al XVI-lea atunci când un elicopter l-ar duce în China. El este „transportat pe Pământ şi lăsat în faţa uşii sale" (cap. LXXX-7). Acest lucru reprezintă o acţiune inutilă dacă Enoh a avut o viziune; aşadar, dacă nu s-a mişcat din loc, n-are nevoie să fie adus acasă! Iată că în capitolul LXIV, secţiunea II-2, adevărul prost şters pare să iasă la suprafaţă atunci când el spune că Noe „porneşte la drum şi se îndreaptă spre capătul Pământului, în direcţia locuinţei bunicului său Enoh". Să reprezinte acest lucru dezvelirea ghiveciului cu trandafiri? Este cât se poate de sigur, pentru scribul acestei povestiri, că patriarhul Enoh, *încântat să meargă viu în Cer,* s-a retras, în realitate, *la capătul Pământului* sau, între nord şi vest, adică în Hiperboreea sau în Florida, unde îşi are locuinţa secretă.
Noe (cap. LXIV, secţiunea III-1) vede „Pământul înclinându-se şi ameninţat cu distrugerea". Iată un lucru ciudat! Să fi fost Noe, aşa cum spune Biblia gnosticilor egipteni, *ridicat la cer, viu,* ca să scape de potop? Poate de către misterioşii strămoşi care locuiesc între *nord şi vest*? Strămoşi care ar fi avut maşini zburătoare! Sau Noe vede Pământul înclinându-se, aşa cum avem noi impresia când suntem într-un avion care ia altitudine? Toate aceste lucruri vin în sprijinul tezei unei călătorii aeriene, trăite de Enoh, şi nu „văzută în vis"! Cartea lui Enoh şi Cartea secretelor lui Enoh aduc în acest sens o mărturie care proiectează lumini fantastice asupra trecutului interzis al omenirii. Câtă încredere putem avea în aceste manuscrise care, în ciuda neverosimilităţii şi confuziei lor, reprezintă totuşi primele documente ale istoriei noastre şi, fără nici o îndoială, un adevăr deformat prin neînţelegerea şi greşelile de copiere?
În Zohar, cea mai veche relatare a Cabalei, este menţionată în mai multe rânduri Cartea lui Enoh ca o lucrare „păstrată din generaţie în generaţie şi transmisă cu pioşenie". Ea a fost respinsă din canonul evreilor şi proscrisă de creştini, dar numai din secolul al III-lea, iar renumele ei a rămas în continuare, datorită faptului că este considerată singurul manuscris antediluvian. Această credinţă este întărită de faptul că Enoh, descriind mişcările Soarelui şi ale Lunii într-un mod foarte savant, comite totuşi câteva greşeli, care au motivat următoarea critică a lui Hoffmann: „Văd doar o singură posibilitate de a atenua aceste greşeli: presupunerea că autorul expune un sistem care ar fi existat înainte ca ordinea naturii să fie bulversată de potopul universal". Or, într-adevăr, tradiţia spune că Noe a luat Cartea lui Enoh în arcă, scăpând-o astfel de la distrugere.
Aşadar, cu motive întemeiate, noi considerăm această apocrifă adevărata Biblie a omenirii. Datele astronomice oferite de carte, ţinând cont de deplasarea polilor survenită mai târziu, în timpul potopului, ne fac să credem că autorul ei trăia într-o ţară situată cu exactitate pe locul fostei Armenii, spre izvoarele Eufratului, acolo unde au aterizat cosmonauţii îndrăgostiţi de frumoasele fete ale oamenilor. Consideraţii de ordin geologic vin în sprijinul acestei teze.

27. TESTAMENTUL SECRET AL LUI SCHLIEMANN

Troia din Asia Mică – sau Ilion, sau Pergam – a fost fondată, se spune, de pelasgii celţi, iar zidurile ei puternice ar fi fost construite de Apollo Hiperboreeanul şi Poseidon. Vedem deja în această legendă o indicaţie clară care leagă istoria veche a Asiei Mici de cea a Occidentului celţilor şi, prin

Poseidon, zeul atlanţilor, de Atlantida. Homer, în *Iliada* şi *Odiseea*, a făcut nemuritor asediul Troiei, în care se înfruntau comandanţii greci Agamemnon, Ahile, Ulise, Ajax etc., şi fiii regelui Priam, Hector şi Paris, acesta din urmă făcând imprudenţa de a o răpi pe preafrumoasa Elena, soţia lui Menelau, regele Spartei. Oraşul a fost cucerit datorită şireteniei lui Ulise (faimosul cal troian), jefuit şi ars. Numeroşi locuitori – dar asta este o altă poveste – s-au întors în ţinutul strămoşilor lor, numit în zilele noastre Olanda, Belgia, Franţa.
În 1871, arheologul şi elenistul german Heinrich Schliemann, fără să ţină seama de ştiinţa abuzivă şi de pretenţiile arheologilor clasici, i-a crezut pe cuvânt pe Homer şi pe Platon şi a scos la lumina zilei ruinele cetăţii mitice. Sub Troia lui Priam, el a găsit fundaţiile cetăţii primitive, care era ariană, după cum o dovedeşte numărul mare de cioburi şi mici statuete din pământ ars, care poartă simbolurile religioase ale arienilor, printre altele, zvastica hinduşilor. Cele mai multe vase erau modelate în formă de cucuvea, pasăre de noapte dragă Minervei Glaucopis (cu ochii verzi), protectoarea Ilionului, ce purta, gravate în părţi, nasul coroiat, ochii, sânii şi buricul zeiţei. Schliemann a găsit obiecte şi arme din silex, argint, aur şi cupru. Armele din cupru de la Troia sunt identice cu armele de bronz din Danemarca preistorică şi din cetăţile lacustre din Elveţia. Atâtea coincidenţe şi indicii l-au convins pe savantul german că o înrudire strânsă unea preistoria ariană a Troiei, negată de arheologi, de o altă preistorie considerată tot mitică: cea a Atlantidei.
În 1872, Heinrich Schliemann, ştiind că sultanul Turciei voia să pună mâna pe prodigioasa lui colecţie, a donat-o Franţei, mai exact oraşului Paris! Ambasadorul Franţei la Atena a fost însărcinat cu negocierile. Piesele care dovedeau existenţa Troiei să fie expuse la Paris? Asta nu era deloc prudent! Prin jocul formalităţilor administrative, această colecţie, unică în lume, dar foarte jenantă pentru „adevărurile istorice", nu a fost imediat acceptată de Franţa, astfel încât sultanul a putut să şi-o însuşească! Tezele lui Schliemann, eretice, tindeau să dovedească faptul că Grecia, Fenicia, Caldeea etc. au o origine hiperboreeană adică „lumea se născuse în Atlantida", nu la Sumer!

Schliemann ar fi fost asasinat...

Oare Heinrich Schliemann a fost cu adevărat conştient că este autorul uneia dintre cele mai mari descoperiri din toate timpurile: cea a adevăratei istorii a lumii? Da, cu siguranţă, deoarece, ca iniţiatorii, a înţeles că, dacă vorbea, ar fi fost asasinat fără milă, după cum au fost dragonul şi Iisus. Atunci, Schliemann, iniţiat prudent, a luat hotărârea să nu dezvăluie esenţialul, partea cea mai preţioasă a descoperirilor sale, decât după moarte, adică după ce timpul îi va fi acreditat tezele istorice. A luat măsurile necesare să-şi salveze viaţa, opera şi adevărul pe care avea să-l dezvăluie lumii: a ascuns cele mai preţioase piese găsite în urma săpăturilor arheologice, şi-a scris mesajul şi a lăsat totul familiei, cu o mare sumă de bani, destinată în special punerii în execuţie a ultimelor lui dorinţe. Cel puţin aceasta este versiunea nepotului său!
În ciuda tuturor acestor măsuri de precauţie, dezvăluirile au fost înăbuşite încă de la apariţie. Ba chiar un eminent partizan al Atlantidei, scriitorul A. Bessmertny, deşi poate avea motive întemeiate să fie reticent, a acordat o anumită încredere unei scrisori trimisă lui de Wilhelm Dörpfeld (colaboratorul lui Heinrich Schliemann din 1882 şi până la moartea savantului) în 1890: „După cunoştinţa mea, H. Schliemann nu s-a ocupat niciodată într-un mod aprofundat de problema Atlantidei, scria Dörpfeld, dar probabil că a făcut unele notiţe referitoare la această problemă. Totuşi, nu cred în existenţa unei opere originale a lui pe această temă". Or, documentaţia pe care o vom prezenta, dacă este autentică, ar dovedi contrariul: că Schliemann considera subiectul Atlantida de interes major. În orice caz, la 20 octombrie 1912, nepotul descoperitorului Troiei, doctorul Paul Schliemann, a publicat în ziarul *The New York American* un articol cu titlul: „Cum am găsit atlantida, sursa tuturor civilizaţiilor". Iată câteva extrase din articolul lui Paul Schliemann:

Cu câteva zile înainte de moartea sa la Neapole, în 1890, bunicul meu, Heinrich Schliemann, a dat unuia dintre cei mai buni prieteni ai săi un plic sigilat pe care scrisese aceste rânduri: „Să fie

deschis doar de un membru al familiei mele care, făcând aceasta, se va angaja pe onoarea lui să-şi consacre viaţa cercetărilor sumar indicate în mesaj". Cu o oră înainte de a muri, bunicul meu a cerut creion şi hârtie. Cu o mână nesigură el a scris ceea ce urmează: „Addendă secretă la ceea ce se află în plicul sigilat. Sparge vasul cu cap de cucuvea şi examinează conţinutul. Se referă la Atlantida. Mormânt la est de ruinele templului din Sais şi pe câmpul funerar din valea Chacuna. Important. Vei găsi dovezile exactităţii tezei mele. Vine noaptea. Adio".
Acest mesaj a fost şi el înmânat prietenului său, care l-a depus la o bancă franceză împreună cu scrisoarea sigilată. După ce mi-am făcut studiile în Rusia, în Germania şi în Orient, m-am hotărât să continui cercetările ilustrului meu bunic. În 1906, mi-am luat în sfârşit angajamentul impus şi am rupt sigiliul plicului. Înăuntru am găsit fotocopii şi diferite documente. Iată primul text:
„Cel care deschide acest plic trebuie să jure cu fermitate că va continua opera pe care am lăsat-o neterminată. Am ajuns la concluzia că Atlantida nu a fost doar o ţară imensă între America şi coastele occidentale ale Africii şi Europei, dar şi leagănul întregii noastre civilizaţii... În materialele pe care le-am adunat, vor fi găsite documente şi note, articole şi toate dovezile care, după părerea mea, au legătură cu această problemă. Oricine examinează aceste documente îşi angajează onoarea în a continua cercetările mele şi a face tot posibilul ca să ajungă la un rezultat definitiv. În primul rând, va trebui să folosească mijloacele pe care i le pun la dispoziţie; apoi, nu va trebui să omită să spună că eu sunt adevăratul promotor al acţiunii. La Banca Franţei se află depusă o sumă care va fi înmânată celui care va prezenta chitanţa, sumă suficientă ca să asigure cheltuielile cercetărilor. Fie ca Atotputernicul să binecuvânteze această importantă misiune.
Semnat - *Heinrich Schliemann"*

Regele Cronos al Atlantidei

Un alt manuscris al bunicului meu suna astfel: „În 1873, în timpul săpăturilor mele de la Troia (Hissarlîk), când am scos la lumină din stratul al doilea celebrul Tezaur al lui Priam, sub acest tezaur am descoperit un vas din bronz de o formă deosebită. În acest vas erau câteva cioburi de argilă, diferite obiecte mici de metal, monede şi obiecte pietrificate din os. Câteva dintre aceste obiecte şi vasul de bronz purtau o inscripţie în hieroglife feniciene. Inscripţia era: „De la regele Cronos al Atlantidei".
Un document marcat cu litera B spunea: „În 1883, am văzut la Muzeul Luvru o colecţie de obiecte provenind din săpăturile făcute la Tiahanaku, în America Centrală. Am remarcat cioburi de ceramică exact de aceeaşi factură şi din acelaşi material, precum şi obiecte din os pietrificat perfect asemănătoare cu cele pe care le găsisem în vasul de bronz din Tezaurul lui Priam. Asemănarea dintre aceste două serii de obiecte nu putea fi întâmplătoare. Vasele din America Centrală nu prezentau scris fenician şi nici alte inscripţii. M-am grăbit să examinez din nou specimenele mele personale şi am fost convins că inscripţiile făcute de o mână străină erau mai recente decât obiectele însele.
Mi-am procurat câteva fragmente provenite de la Tiahuanaku şi le-am supus unui examen chimic şi microscopic. Acest examen a stabilit în mod incontestabil că cele două serii de ceramică, atât cele din America Centrală, cât şi şi cele de la Troia erau din acelaşi fel deosebit de argilă, care nu se afla în vechea Fenicie şi nici în America Centrală. Analiza obiectelor a stabilit că metalul era compus din platină, aluminiu şi cupru, aliaj care nu se găseşte nicăieri în vestigiile din trecut şi care este necunoscut astăzi. Am ajuns deci la concluzia că aceste obiecte, provenite din două ţinuturi atât de depărtate unul de altul, erau făcute din aceeaşi substanţă şi aveau probabil aceeaşi origine. Dar obiectele nu sunt nici feniciene, nici americane.
Ce trebuie să credem? Că pe vremuri, din acelaşi punct de origine, au ajuns în două locuri diferite unde au fost găsite? Inscripţia de pe obiectele mele dezvăluia acest punct de origine: Atlantida. Această descoperire extraordinară m-a încurajat să-mi continui cercetările cu o nouă energie".

Sulul de papirus

„Am găsit la Muzeul din Sankt Petersburg un sul de papirus foarte vechi, datând din timpul domniei faraonului Sent din dinastia a II-a, cam de pe la anul 4571 î.Hr. Acest papirus spune că faraonul a trimis o expediţie spre Occident ca să găsească urmele ţării Atlantida*, de unde veniseră, cu 3.350 de ani înainte, predecesorii egiptenilor, care aduceau cu ei înţelepciunea patriei lor. Expediţia s-a întors după 6 ani, fără să fi putut găsi nici acest popor şi nici supravieţuitori capabili să dea informaţii despre ţinutul pierdut.*
Un alt manuscris de la acelaşi muzeu spune că Manethon, istoric din Egipt, dă o durată de 13.900 de ani domniei înţelepţilor din Atlantida. Papirusul plasează această perioadă la începutul istoriei Egiptului, care ar ajunge astfel la aproape 16.000 de ani...
O inscripţie descoperită lângă Poarta Leilor de la Micene spune că Misor, din care descindeau egiptenii, era fiul zeului egiptean Thot, care era fiul emigrat al unui preot atlant logodit cu o fiică a regelui Cronos. Din acest motiv, el a trebuit să fugă şi, după lungi peregrinări, s-a instalat în Egipt. El a construit primul templu de la Sais şi a împărtăşit şi celorlalţi înţelepciunea patriei sale de origine. Această relatare este foarte importantă şi am ţinut-o secretă. Va fi găsită printre documente, marcată cu litera D. Pot să reproduc sfârşitul acestui document preţios: „O tăbliţă, provenind din săpăturile mele de la Troia, este un tratat medical al unui preot egiptean despre vindecarea cataractei şi a abceselor viscerelor prin mijloace chirurgicale. Legături existau de secole între Creta şi Egipt. Într-un manuscris spaniol, păstrat la Berlin, am găsit aceeaşi relatare pe care autorul o obţinuse de la un preot aztec din Mexic, pe care el însuşi o găsise într-un vechi document mayaş.
Mai trebuie să remarc faptul că nici egiptenii şi nici mayaşii, creatori înaintea aztecilor ai civilizaţiei din America Centrală, nu erau mari navigatori. Nu au avut niciodată în porturile lor ambarcaţiuni în stare să traverseze Atlanticul. Trebuie să credem că nici fenicienii nu au putut să fie intermediarii între cele două continente. Totuşi, analogia între civilizaţia maya şi civilizaţia egipteană este atât de mare, încât nu o putem considera întâmplătoare. Nu există hazarduri de acest gen. Singura explicaţie este că, potrivit legendei, a existat cândva un mare continent care stabilea o legătură între ceea ce numim vechea şi noua lume. Era Atlantida, de unde au plecat colonişti spre Egipt şi America Centrală”.

Vasul cu cap de cucuvea

După această expunere, doctorul Paul Schliemann scrie că a respectat cerinţele bunicului său şi că a întreprins călătorii şi cercetări.

Am pornit mai întâi în căutarea colecţiei păstrate la Paris. Vasul cu cap de cucuvea avea o vechime mare, un obiect foarte deosebit pe care am citit cu caractere alfabetice feniciene: De la regele Cronos al Atlantidei. *Am ezitat mult timp înainte de a-l sparge, căci mi-a trecut prin minte că ultima scrisoare a bunicului meu, scrisă în clipele de dinaintea morţii, ar fi putut să se datoreze unei slăbiri explicabile a facultăţilor sale mintale. În cele din urmă am spart vasul şi nu am fost deloc surprins să găsesc o plăcuţă cu patru colţuri, făcută dintr-un metal alb asemenea argintului, pe care erau gravate figuri ciudate şi semne care nu semănau cu niciun fel de hieroglife sau scrieri cunoscute de mine. Aceste semne figurau pe faţa plăcuţei. Pe revers era gravată în feniciana veche această frază:* provenind din templul cu ziduri transparente. *Cum intrase în vas acea tăbliţă de metal? Gâtul era prea îngust ca să fi putut fi introdusă astfel. Dacă vasul provenea din Atlantida, şi plăcuţa venea tot de acolo. Examinarea a stabilit că literele feniciene fuseseră gravate după aceea, adică după trasarea figurilor de pe aversul plăcii. Cum s-a putut face asta? Nu ştiu.*
În colecţie am mai găsit şi alte obiecte importante care, conform notelor bunicului meu, proveneau tot din Atlantida. Printre aceste obiecte se afla un inel din acelaşi metal ciudat ca şi plăcuţa,

precum şi un elefant cu un aspect ciudat, din os pietrificat, un vas arhaic şi alte câteva lucruri pe care deocamdată nu le pot enumera. În plus, am găsit schiţa hărţii folosită de navigatorul egiptean plecat în căutarea Atlantidei. Despre celelalte lucruri nu pot să spun nimic, conform cerinţei bunicului meu. Vasul cu cap de cucuvea, vasul arhaic, vasul din bronz şi inelul poartă inscripţia feniciană. Ea nu se află pe elefant şi pe celelalte piese.

Oricalc atlant

M-am dus mai întâi în Egipt şi am început săpături în jurul ruinelor de la Sais. Am muncit mult timp fără niciun rezultat, dar într-o zi am întâlnit un vânător egiptean care mi-a arătat o colecţie de monede vechi, găsite în mormântul unui preot din prima dinastie. Nu mică mi-a fost mirarea când am descoperit în colecţia lui două piese de aceeaşi factură şi din acelaşi material cu monedele albe din vasul de la Troia! Nu era ăsta un progres?

Paul Schliemann şi-a continuat prospectările pe coasta occidentală a Africii şi a revenit la Paris să stea de vorbă cu un arheolog, căruia bunicul său îi lăuda colecţia în testament. Acest arheolog avea şi el un exemplar de vas cu cap de cucuvea.
A fost de acord, scrie Paul Schliemann, *să-şi deschidă vasul, în interesul cercetărilor mele. Am găsit o monedă de aceeaşi mărime şi din acelaşi material ca şi cele trei exemplare aflate în posesia mea. Singura diferenţă era legată de dispoziţia scrierii hieroglifice. Aveam astfel cele cinci verigi ale unui lanţ... Am plecat apoi în America Centrală, în Mexic şi în Peru. Am explorat câmpul funerar şi am scotocit prin oraşe. În piramida de la Teotihuacan din Mexic am găsit monede făcute din misteriosul aliaj alb, dar purtând alte semne gravate... Şi am ajuns la traducerea unui manuscris maya, piesă din celebra colecţie Le Plongeon: Manuscrisul Troano. Poate fi văzut la British Museum. Şi iată traducerea:*
„În anul 6 Kan, în 11 muluk din luna Zak, au început cutremure de pământ îngrozitoare, care au durat fără întrerupere până în 13 Chuen. Au fost victime ţinuturile din munţii de mâl din ţara Mu. După ce a fost ridicat de două ori, Mu a fost înghiţit de valuri în timpul nopţii, după ce fusese minat pe dedesubt, neîntrerupt, de vulcanii subterani. Continentul a fost ridicat şi reaşezat de mai multe ori. În sfârşit, globul a cedat şi 10 naţiuni au fost smulse şi distruse. Ele s-au prăbuşit împreună cu cele 64 de milioane de locuitori, cu 8.000 de ani înainte de scrierea acestui document”.

Steaua lui Baal

Printre cărţile originare ale străvechiului templu budist de la Lhasa există un manuscris caldeean datând aproximativ din anul 2.000 î.e.n. Iată ce putem citi:
„Când steaua lui Baal a căzut în locul unde acum nu mai este decât apă şi cer, cele şapte oraşe s-au cutremurat şi s-au clătinat cu turnurile lor de aur şi templele lor transparente, *asemenea unor frunze de copac în bătaia furtunii. Un torent de foc şi fum s-a ridicat din palat. Hohotele muribunzilor şi gemetele mulţimii au umplut aerul. Poporul s-a refugiat în temple şi în citadele. Atunci, înţeleptul Mu, marele-preot al lui Ra-Mu, s-a ridicat şi a zis:*
- Nu v-am prezis ceea ce se întâmplă acum?
Bărbaţii şi femeile, îmbrăcaţi cu hainele cele mai de preţ şi purtând noian de pietre scumpe, implorau:
- Mu, salvează-ne!
Mu a răspuns:
- Veţi muri toţi, cu sclavii şi comorile voastre. Din cenuşa voastră se vor naşte popoare noi. Dacă aceste popoare uită că trebuie să domine lucrurile materiale nu doar ca să se înalţe spiritual, dar şi să nu se înjosească datorită lor, vor fi lovite de aceeaşi soartă. Flăcările şi fumul au înăbuşit apoi vorbele lui Mu. Ţara şi locuitorii ei au fost ciopârţiţi şi înghiţiţi imediat de abis”.

Ce semnificaţie pot să aibă aceste două relatări, găsite una în Tibet şi cealaltă în America Centrală, care povestesc cataclisme identice, amândouă referindu-se la ţara Mu? Dar dacă aş vrea să spun tot ce ştiu, n-ar mai exista niciun mister. (Sfârşitul articolului.)

Dezvăluiri interzise

Acesta este esenţialul dezvăluirilor făcute de doctorul Paul Schliemann în 1912. Articolul său a provocat o mare curiozitate în mediile arheologice, dar, nu se ştie din ce motiv, nu a existat nicio urmare şi autorul n-a vrut să mai adauge nimic celor deja spuse. Ce s-a întâmplat? Paul Schliemann, după cum scrie Wilhelm Dörpfeld, a vrut oare să-şi înşele contemporanii? Să fi fost victima unui complex de inferioritate şi a voit să-şi creeze o reputaţie ştiinţifică în armonie cu numele prestigios pe care îl purta? S-au făcut tot felul de presupuneri despre valoarea documentelor propuse. Două indicii tind să acrediteze mistificarea:
1. Papirusul vechi de 6.000 de ani – domnia faraonului Sent – care figura în colecţiile Muzeului din Sankt Petersburg pe la anul 1893. Nu se cunoaşte niciun papirus atât de vechi.
2. Manuscrisul lui Manethon, de la acelaşi muzeu. Din punct de vedere istoric, Manethon nu a lăsat nici un document din a sa „Istorie universală a Egiptului”, singura operă care se cunoaşte, în afara împrumuturilor făcute de vechii autori. Un alt punct poate să pară şi el suspect: traducerea „Manuscrisului Troano”, ale cărui ideograme sau hieroglife dau mare bătaie de cap celor care vor să le descifreze, deoarece scrierea maya nu a fost niciodată tradusă. Lingviştii au dat un sens unui anumit număr de semne, dar interpretarea lor nu este sigură. Nici măcar nu ştim în ce sens trebuie citite manuscrisele: de sus în jos şi de la dreapta la stânga, după W. Bollaert; de la stânga la dreapta, după Diego de Landa; Hyacinthe de Charency susţine că nu există niciun sens exact (şi are dreptate!). Brasseur de Bourbourg a tradus o parte din Manuscrisul Troano, citind invers... fapt care nu a „schimbat mare lucru, deoarece este vorba despre ideograme!
Şi de ce doctorul Paul Schliemann a dispărut brusc de pe scena pe care dorea să dea spectacolul? În mod incontestabil, acest caz este plin de ciudăţenii, dar şi de indicii care susţin autenticitatea documentelor şi descoperirilor. Dacă Paul Schliemann ar fi fost un mistificator, ar fi dat dovadă de o naivitate incredibilă, de o stângăcie lamentabilă, pornind un atac oprit atât de brusc. Ce putea să spere de la această veleitate derizorie? Şi acest stângaci să fi inventat un text în care transpare subit o ameninţare mortală, de care Heinrich Schliemann fusese pe deplin conştient? Pentru că, dacă omul de la Troia a dorit să aşteptăm o jumătate de secol ca să-i continuăm opera, asta înseamnă că ştia că, în timpul său, inamici puternici, necruţători, care i-au sabotat săpăturile arheologice, i-au denigrat descoperirile şi au făcut ca Franţa să piardă Tezaurul regelui Priam; ştia, aşadar, că aceşti inamici – Conjuraţia – l-ar doborî sau i-ar zădărnici eforturile. Acest aspect al problemei merită să fie luat în considerare.
Pe de altă parte, documentele, adevărate sau false, publicate de *The New York American,* dovedesc cunoştinţe extraordinare şi am zice chiar iniţiatice. Ele lasă să se subînţeleagă existenţa unei adevărate centrale a secretului păstrat în Fenicia, lucru acreditat de Sanchoniathon care şi el a găsit în templele feniciene o istorie a lumii redactată într-o scriere misterioasă, care a suscitat aceleaşi interdicţii, aceeaşi cenzură ca şi documentele din 1912. Or, ceea ce scria Sanchoniathon se potriveşte perfect cu ceea ce-ar fi scris Heinrich Schliemann! Ai crede că Schliemann s-a inspirat din Sanchoniathon sau au folosit aceleaşi surse.
În ceea ce priveşte monedele din metal alb necunoscut, un aliaj din platină, aluminiu şi argint – poate faimosul oricalc al atlanţilor – acestea sunt atât de puţin îndoielnice, încât un arheolog – dintre aceia care sunt numiţi „amatori”, Hristos Mavrothalassitis, a găsit replicile lor în Africa de Nord şi mai ales în insula Djerba! În sfârşit, apropierea Tiahuanaco-Fenicia-Egipt se înscrie perfect pe linia tezei noastre şi a noilor teze exprimate de arheologii neconformişti. Un ultim punct merită

toată atenţia noastră: Henry Schliemann, dr Paul Schliemann şi arheologul Hristos Mavrothalassitis îşi îndreaptă descoperirile spre un adevăr ocult unic – Atlantida, leagănul civilizaţiei noastre.

Ciudatul Hristos Mavrothalassitis

Heinrich Schliemann a crezut în Homer şi a descoperit Troia. Hristos Mavrothalassitis a crezut ce-i spunea tatăl său, navigator mediteranean, şi are azi una dintre cele mai frumoase colecţii de ceramică etruscă, datând de 3.000 de ani şi chiar mai veche, dar şi monede atlante care ar fi mai vechi decât potopul. Poate că a descoperit anticul Poseidonis.

În 1922, navigând în largul coastei Mării Biban, în partea de sud a golfului Gabes, tatăl lui Hristos a oprit ambarcaţiunea de 280 t şi a avut o lungă discuţie cu oamenii de la bord, scafandri ca şi el. Hristos avea atunci 12 ani. Şi-a auzit tatăl vorbind de Platon și de un oraş înghiţit de valuri pe care îl reperase împreună cu scafandrii lui chiar sub ambarcaţiune. Bătrânul marinar spunea ferm:

- Aici se află Poseidonis!

Timp de 25 de ani, Hristos a brăzdat Marea Mediterană, deci o cunoştea mai bine decât oricine, şi curiozitatea lui îl făcea să stea cu urechea ciulită la tot ce avea legătură cu continentul fabulos descris de Platon. În 1947, el a găsit un document vechi reprezentând insula Djerba, cuprinsă în pământul Africii, dar înconjurată de un canal care se pierdea în deşert. Hristos îşi amintea că tatăl său susţinea că Djerba era punctul terminus al drumului care ducea de la Atlantida la Mediterană, atunci mare închisă spre Coloanele lui Hercule (strâmtoarea Gibraltar). În sfârşit, hazardul miraculos care l-a pus pe Heinrich Schliemann pe urmele atlanţilor şi ale monedei lor de oricalc s-a repetat exact şi cu arheologul de la Djerba. Într-o zi, un bătrân ermit berber s-a împrietenit cu el şi i-a dezvăluit locul unde se afla cimitirul „primilor strămoşi ai rasei noastre". Era în Tripolitania; informaţiile erau precise, marcate pe un plan, şi Hristos, după o noapte şi o zi de navigat pe mare, a atins locul indicat. A găsit punctele de reper descrise de berber şi a început să sape în nisip. După două zile, scotea la iveală morminte unde se găsea o ceramică analogă cu cea de la Tiahaunaco şi din colecţia lui Schliemann, dar, pe lângă ceramică, Hristos a găsit şi obiecte de o valoare mult mai mare: <u>monede albe dintr-un metal necunoscut</u>. Se repeta miracolul de la Troia, ca şi cum Hristos Mavrothalassitis, printr-o misterioasă hotărâre a destinului, ar fi devenit succesorul lui Heinrich Schliemann şi moştenitorul lui spiritual.

Monedele de oricalc

Când ermitul berber a aflat rezultatul fericit al expediţiei, şi după ce a primit partea lui de monede şi ceramică, a mai făcut şi alte dezvăluiri, indicând locul altor morminte şi temple atlante. Hristos, la rândul lui, culesese destule informaţii ca să reînvie istoria antediluviană a întregii Mediterane. Indiferent de prietenia lui faţă de noi, nu a putut să ne dezvăluie totalitatea secretului care îl leagă de ermitul deşertului. Ştim totuşi că necropola atlantă se află la Tripolitania. Acolo a găsit Hristos ceramica şi monedele din metal alb, totul aflându-se în siguranţă, într-o bancă din Marsilia. Dar a făcut săpături fructuoase şi în Benghazi, în Egipt şi chiar în Djerba.

– Documentele pe care le deţin la Marsilia, ne-a spus el, mi-au adus câteva certitudini. De exemplu, ştiu că apele Mediteranei au urcat cu 41,30 m după potop. Cunosc cu exactitate drumul maritim atlant care, prin Africa, lega Atlanticul de Marea Mediterană. Deţin harta geografică a Atlantidei şi această hartă este din epoca Atlantidei!

L-am întrebat pe prietenul nostru cu mare mirare:

– Vrei să spui că deţii documente scrise datând de 12.000 de ani?

Hristos a dat din cap şi a făcut complice cu ochiul.

– Aţi văzut documentele mele: monedele de oricalc!

Şi era adevărat! Aceste monede rarisime, unice, sunt adevărate documente gravate, reprezentând scene din viaţa atlanţilor, istoria lumii antice într-un fel. Ele au suferit din cauza şederii îndelungate

în nisipul deşertului, dar nu sunt oxidate. Totuşi, proeminenţele s-au atenuat şi detaliile se pot remarca numai cu lupa.

28. CEL MAI VECHI MANUSCRIS AL LUMII OCCIDENTALE

Urechile noastre, obişnuite încă din primii ani să audă poveştile lor mincinoase, şi minţile noastre pline de prejudecăţi, de secole păstrează ca un depozit preţios aceste supoziţii fabuloase... astfel încât adevărul să pară o exatravaganţă, şi să dea povestirilor falsificate înfăţişarea adevărului. Sanchoniathon (acum 4.000 de ani).

„Istoria feniciană" este cel mai vechi document scris într-un limbaj clar din arhivele noastre istorice. În plus, ea este extrem de preţioasă datorită faptului că autorul ei a fost un om liber, ce nu s-a sfiit să denunţe miturile. Iată ce spun enciclopediştii despre Sanchoniathon: „După unele fragmente din „Istoria feniciană", ar fi fost contemporan cu Semiramis, cu 20 de secole înainte de Hristos, cartea sa având astfel o vechime foarte mare... Se admite că Sanchoniathon, asemenea lui Vgasa în India, a fost cel care a plagiat documente teogonice şi istorice extrem de vechi transmise până la el, fie de tradiţie, fie de scrieri..."

Regretăm că nu ne-a parvenit textul integral, deoarece Eusebiu, fără nici o îndoială, nu a reprodus fragmentele plagiate, şi că partea cea mai importantă, adică începuturile timpurilor istorice, lipseşte cu desăvârşire. Geneza, fie că este copiată sau nu, nu face nici ea excepţie de la „regulile" obişnuite, deoarece avem o mie de dovezi că însăşi Istoria, dintotdeauna, a fost falsificată!

Pentru erudiţi şi cititori interesaţi

„Istoria feniciană" fiind un document capital al culturii umane, de negăsit în librării, greu accesibil în marile biblioteci, ne-am gândit că cititorii noştri erudiţi sau interesaţi de adevăr ar fi bucuroşi să le oferim relatarea sa aproape *in extenso*. Aceasta este singura lor posibilitate să citească acest fragment inestimabil, care riscă, pentru a treia oară, să fie „pierdut"! Aşadar, îl vom reproduce aşa cum l-am găsit în opera lui Eusebiu, unde este intercalat de comentarii lungi şi în mai multe capitole, ceea ce explică o anumită lipsă de coerenţă. Sanchoniathon, personaj din vechea Antichitate, deoarece se spune că a trăit înaintea perioadei Troiei, recunoscându-se exactitatea şi sinceritatea cu care a relatat istoria Feniciei, povesteşte aceleaşi lucruri.

Eusebiu se plânge că a fost calomniat

„Pregătirea evanghelică" de Eusebiu, episcop de Cezareea. Traducere de Seguier de Saint-Brisson, Membru al Institutului. Academia Inscripţiilor, Paris, Fraţii Gaume, 1846. Subtitlurile, trimiterile la notele de subsol, notele dintre paranteze şi comentariile ne aparţin:

Autorul scrierii calomnioase la adresa noastră, Porfirios, în a patra carte a lucrării sale, menţionează aceste lucruri, redând integral următoarea mărturie cu privire Sanchoniathon: „Sanchoniathon din Beritos povesteşte, cu cea mai mare sinceritate, absolut totul referitor la evrei, deoarece el nu falsifică nici locuri şi nici nume, bazându-se pe memoriile redactate de Jerombal, preot al zeului Jeuo... Povestea dedicată de Jerombal lui Abibal, rege în Beritos, a fost culeasă de el şi de cei pe care el îi însărcinase s-o studieze din punct de vedere al veridicităţii. Epoca acestor oameni este anterioară războiului din Troia, apropiindu-se foarte mult de timpurile în care a trăit Moise, aşa cum arată succesiunile regilor din Fenicia. Sanchoniathon, care înseamnă „prieten al adevărului" în limba feniciană, a adunat toată istoria veche a monumentelor din fiecare oraş, formând o lucrare completă. El a trăit în timpul lui Semiramis, regină a asirienilor, care a domnit în anii care au precedat, sau cel puţin au coincis cu evenimentele din Ilion. În sfârşit, Filon din Biblos a tradus în limba greacă scrierile lui Sanchoniathon".

Acelaşi autor, în continuare, nu ne vorbeşte despre Dumnezeul Suprem, şi nici despre zeii celeşti, ci despre bărbaţi şi „femei muritori”, şi nici măcar despre cei pe care o decenţă rermarcabilă pentru obiceiuri îi face demni de admirat pentru virtuţile lor sau consideraţi drept model datorită spiritului lor filozofic, ci despre fiinţe depravate. Totuşi, chiar ei sunt cei care, de atunci şi chiar şi în zilele noastre, au fost consideraţi zei pentru toţi oamenii, în funcţie de oraşe şi regiuni... Filon, care a adunat în nouă cărţi întreaga colecţie a lui Sanchoniathon, face cunoscut încă de la început, în prefaţa primei cărţi:

Taautos era Thot

„Sanchoniathon, personaj foarte studios şi activ, dornic, mai presus de orice, să afle care sunt principiile lucrurilor şi din ce s-a format tot ce există, a cercetat în profunzime scrierile lui Taautos, aflând că, dintre toţi oamenii care au apărut sub soare, Taautos a fost primul care a inventat literele şi scrierea pe monumente. Acesta este fundamentul întregului său discurs. El a fost numit TOYT de către egipteni, THOT de către alexandrini, fiind tradus de greci prin HERMES (Mercur)”.
După ce a menţionat aceste lucruri, Filon i-a atacat pe nou-veniţii care, după apariţia acestor scrieri, au introdus în mod violent şi împotriva oricărui adevăr al alegoriilor, prezentările fizice şi teoriile în fabulele referitoare la zei. Filon adaugă: „Cele mai recente hieroglife au distrus orice vestigiu al evenimentelor petrecute de la originea lucrurilor, inventând alegorii în fabule, combinându-le astfel, încât să le unească cu mişcările Universului. În acest mod au creat misterele, răspândind umbre atât de dense peste toate aceste lucruri, încât nu era deloc uşor să descoperi ceea ce s-a întâmplat în realitate. Dar el [Sanchoniathon], descoperind, în sanctuarele unde se aflau depuse, scrierile secrete ale amoneenilor, pe care puţine persoane le cunoşteau, a început să studieze conţinutul lor. Ducând la bun sfârşit acest studiu, şi-a atins scopul, îndepărtând fabula bazată pe elemente şi alegorii, până ce a apărut în vremurile posterioare preoţilor care au vrut să ascundă adevărul, reînviind această fabulă, originea misterului care încă nu pătrunsese la greci”.
După noi observaţii, Filon adaugă în prefaţa sa:
„Trebuie să menţionăm încă de la început, pentru o mai bună înţelegere şi pentru cunoaşterea parţială a tot ce urmează, că cei mai vechi barbari, îndeosebi fenicienii şi egiptenii, care au fost ghizii tuturor celorlalţi oameni, îi considerau cei mai mari dintre zei, pe cei care au făcut descoperiri pentru a veni în ajutorul existenţei noastre sau care au răspândit oamenilor binefaceri de orice fel; numindu-i binefăcători (evergeţi) pentru numeroasele bunuri pe care ei le datorau; îi venerau ca pe nişte zei şi în acest scop le consacrau, prin translaţie, temple deja existente, ridicau în cinstea lor coloane şi ramuri, venerând aceste obiecte cu cel mai mare devotament. (Este specificat foarte clar că zeii sunt invenţii ale oamenilor. În cosmogeneza insulei Hawaii –vezi capitolul „Iniţiere” – se spune că oamenii s-au născut înaintea zeilor. Fenicienii le-au atribuit cele mai mari sărbători, botezând constelaţiile cu numele regilor lor, dintre care unii erau deja consideraţi zei. Ei recunosc ca zei naturali doar Soarele, Luna, planetele, astrele şi tot ce face parte din această ordine de idei: astfel încât aveau zei muritori şi zei nemuritori”.

Teologia fenicienilor

„Se presupune că un aer sumbru, vântos, sau un suflu de aer sumbru şi un haos mocirlos şi infernal erau infinite în timp şi spaţiu, atunci când acest vânt, spune el, s-a îndrăgostit de propriile principii, de unde a rezultat o conjuncţie, această apropiere fiind numită *pathos*, „dorinţă” în limba greacă. Acesta a fost principiul creaţiei tuturor lucrurilor. Din această coabitare a vântului a rezultat MOT (Unii traduc acest termen prin reziduu, iar alţii putrefacţia unui amestec apos). Acesta a fost singurul germene al creaţiei şi originii tuturor lucrurilor. Au apărut animale, dar lipsite de sensibilitate; ele au dat naştere unor animale inteligente numite zofasemini, adică observatori ai cerului. Când a fost creat, Mot avea forma unui ou: el a devenit luminos, dând naştere Soarelui,

Lunii, stelelor şi marilor constelaţii”. Aceasta este cosmogonia fenicienilor (scrie Eusebiu) care a introdus în mod deschis ateismul. Apoi urmează generaţia animalelor: masculul şi femela au fost pe pământ şi în mare. „Aceste lucruri, scrie Filon, au fost găsite scrise în cosmogonia lui Taautos, iar după memoriile sale, bazate pe supoziţii şi convingeri, Sanchoniathon le-a întrevăzut şi le-a făcut cunoscute”. Filon adaugă, după ce a vorbit despre vânturile zeificate Notus şi Boreea: „Acestea erau invenţiile cultului religios, la acea vreme potrivite cu slăbiciunea şi laşitatea autorilor lor”.

Naşterea oamenilor muritori din rasa divină

„Din vântul Kolpia şi soţia acestuia, Baau, cuvânt tradus prin Noapte, s-au născut oamenii muritori Acon şi Protogona. Acon a descoperit hrana oferită de copaci. Ei doi au fost părinţii lui Genos şi Genea, care au locuit în Fenicia. În urma unor secete foarte mari, ei şi-au întins mâinile spre cer şi soare”. El spune că cei doi îl consideră pe acesta zeul stăpân al cerului, numindu-1 Beelsamen, care, la fenicieni, reprezintă stăpânul cerului. El este Zeus (Iupiter) al grecilor. De aceea Filon atacă apoi greşeala grecilor: „Am adus în discuţie această distincţie pentru a stabili adevărata acceptare asupra căreia ne-am înşelat, ale acestor nume date obiectelor; un lucru pe care grecii nu-l cunosc este acela că ei le-au luat într-o altă valoare; rătăcite în incertitudinea traducerii”.
„Din Genos, fiul lui Acon şi al Protogenei, s-au născut alţi copii muritori, pe nume Fos, Pir şi Flox (lumină, foc şi flacără)”. Ei sunt cei care au inventat focul, prin frecarea a două bucăţi de lemn între ele, învăţându-i pe ceilalţi cum să-l folosească; au avut copii de o superioritate extraordinară, care au dat numele lor munţilor peste care erau suverani. De la ei şi-au luat numele Casius, Liban, Anti-Liban, Brathy. Dintre aceştia s-a născut Samemrumos, ca şi Hipsurianos (înălţime celestă).
„El remarcă [Sanchoniathon] că oamenii erau numiţi după mama lor, femeile oferindu-se fără ruşine primului venit...”. Apoi spune; „că Hipsuriano a locuit la Tir şi a inventat colibele din trestie, stuf şi papirus. El s-a certat cu fratele său, Usos, deoarece îl suspecta că adună pieile de animale pe care reuşea să le prindă, şi îşi acoperea corpul cu ele. Tirul a fost devastat de ploi excesive şi vânturi puternice care au distrus copacii, pădurea fiind incendiată: Usos a luat un copac, i-a tăiat crengile, fiind primul care s-a încumetat să pornească pe mare; a consacrat două stele focului şi vântului, venerându-le, făcând să curgă sângele animalelor pe care le prindea la vânătoare...”.
„Trecuseră multe secole de la epoca lui Hipsurianos, atunci când s-au născut Agreus şi Alieus, inventatorii pescuitului şi vânătorii. Ei sunt cei care şi-au oferit armele acestor arte. De la ei au provenit doi fraţi, inventatori ai fierului şi a tot ce se putea face din el. Unul dintre ei, Hrisor, s-a dedicat compunerii de discursuri, vrăjitorii şi preziceri”. Este acelaşi cu Hefaistos (Vulcan) care a descoperit cârligul de undiţă şi momeala, undiţa şi pluta. El a fost primul om care a navigat. În consecinţă, după moartea sa, a primit cultul divinităţii. A fost numit Zeus Michius (Iupiter conducătorul. Pentru Filon, Zeus = un termen generic).

Naşterea oamenilor de rasă terestră

„Apoi, el spune că din această rasă au ieşit doi tineri; unul dintre ei avea numele de Tehnites, artizanul, iar celălalt, terestru, Autohton. Ei au amestecat lut umezit cu fân, l-au uscat la soare, din care au făcut cărămizi; tot ei au fost cei care au construit primul acoperiş...” Au urmat şi alţii după ei: Agros, apoi Agrueros sau Agrotes, ale cărui statuie şi templu portabil sunt foarte venerate în Fenicia. Locuitorii din Biblos îi consideră cei mai mari dintre zei. Ei sunt cei care au inventat amplasarea curţii în faţa caselor, construirea de incinte şi grote, fiind, în acelaşi timp, şi descendenţii vânătorilor cu câini. Sunt numiţi triburi rătăcitoare şi titani. Aceştia i-au procreat pe Amunon şi pe Magon, care au construit târgurile şi stânele, din care s-au născut Misor şi Sidic: adică liber şi adevărat; ei au descoperit folosirea sării.
Din Misor s-a născut Taautos, care a descoperit scrisul, formând primele litere. Egiptenii l-au numit Thoor, alexandrinii, Touth, iar grecii, Hermes (Este vorba, fără îndoială, de Toth). Din Sidic s-au

născut dioscurii sau cabirii, sau samotracii. Ei au construit primele vase. Din ei s-au născut alţi oameni care au găsit plantele medicinale pentru vindecarea muşcăturilor otrăvitoare, şi au inventat cuvintele magice. În vremea lor s-au născut Elium Hipsistos (cel foarte înalt, Iupiter, Hipsistos, Hesichius, Melhisedek – după Valckenaer) şi soţia sa Beruth, care s-au instalat în ţinutul Biblos. Ei i-au dat naştere lui Epigeios sau Autohton, numit de atunci Uranus (Cerul). Uranus s-a căsătorit cu sora sa, Gaea (sau Ge), cu care a avut patru copii: Ilus numit Cronus (tradus în limba latină prin Saturn, este numit Bel sau Baal de orientali), Betil, Dagon, numit Siton (peşte), şi Atlas...

(*Notă*: Saturn a devorat piatra mitologică, aşa cum Venus în flăcări şi-a devorat scoarţa. Saturn este Belinus, Baal, Bel. Seguier de Saint-Brisson menţionează că Hil sau Hel este numele lui Saturn în feniciană. El adaugă un lucru care are o importanţă foarte mare: „Hil, Hel sau Saturn nu au nicio legătură cu Soarele. Se crede că oraşul Heliopolis este o invenţie grecească de la zeul Saturn Hilo sau Heliopolis, asemenea lui Elgabal din Emessa = munte Saturn, zeu munte, zeu Saturn!" Elgabal din Emessa era o piatră neagră, a cărei analogie cu Saturn este misterioasă, dar evidentă. De ce, dacă nu pentru a înşela, am falsifica acest nume schimbându-1 în Heliogabal (din *helios* = soare?). Acelaşi procedeu a fost experimentat cu succes în Peru şi Mexic pentru transformarea culturilor venusiene şi culturii solare. Cerul primitiv, spun documentele studiate de Sanchoniathon, avea patru copii: Saturn, Jupiter, Marte şi Mercur. Al cincilea copil, Astarte = Venus se va naşte mai târziu. Iată o nouă dovadă că planeta Venus nu exista acum 5.000 de ani în sistemul solar.)

Cronus era muritor

Cronus a avut două fiice: Proserpina şi Minerva. Prima a murit virgină, iar la propunerea lui Hermes şi a Minervei, Cronus a făcut din fier o coasă şi o lance... În această epocă, descendenţii dioscurilor, combinând toate componentele plutelor şi vaselor, au început să navigheze. Cei care au fost împinşi spre muntele Casius i-au consacrat aici un templu. Aliaţii lui Hel (Cronus) au fost supranumiţi Eloim, ceea ce se potriveşte cu cronienii. Ei au fost astfel numiţi după Cronus... (Din scrierea lui Filon aflăm că Uranus, descendent al lui Hipsistos şi Beruth, soţia lui, a fost învins de Cronus şi exilat. Unde? Nu se spune). „Mai târziu, Uranus şi-a trimis fiica, Astarte, împreună cu două dintre surorile sale, Rhea şi Diona, să-l omoare pe Cronus. Zeul Uranus a inventat nişte pietre sacre vii (*abadir,* în limba feniciană). După ce a descoperit grâul şi plugul, a fost supranumit Jupiter Agricultorul. Iată deci faptele acestui Cronus şi adevăratele tratate ale acestei vieţi sub Saturn, atât de celebrate de greci, încât o consideră prima epocă de aur a oamenilor dotaţi cu organul vocii şi epoca fericirii supreme a oamenilor din vechime, atât de elogiate.

Sosirea lui Astarte

Astarte cea mare, Iupiter Demarun şi Adad, rege al zeilor, au domnit pe Pământ cu consimţământul lui Cronus. Oare ar fi putut domni în altă parte? Această relatare evocă problema amestecului cu fiinţele venite de pe o altă planetă, aşa cum au făcut genitorii Bibliei. Să fie acesta motivul pentru care Astarte poartă pe cap un cap de taur? Astarte este Venus, precizează Sanchoniathon. Venus, planeta şi regina care străbate Universul pe o navă spaţială, a cărei descriere o vom găsi mai târziu. Nu trebuie să uităm, iar Sanchoniathon a menţionat foarte clar acest lucru, că Astarte nu era zeiţă, ci o creatură muritoare. Aşadar, are nevoie de o navă spaţială ca să exploreze cerul. Acest astru care străbate aerul să fie oare un aerolit? O piatră radioactivă sau cu puteri extraordinare? Sau doar trebuie să înţelegem prin „univers" globul terestru, iar prin astrul care străbate aerul *(asterius*) un vultur de mari dimensiuni?

Astarte şi-a aşezat pe cap, ca semn al regalităţii, un cap de taur. Străbătând Universul, ea a găsit un astru ce îşi croia drum prin aer şi, luându-l, l-a consacrat pe sfânta insulă Tir. (Este vorba despre un aerolit. Templul din Tir, ca cea mai mare parte a templelor feniciene, adăpostea o piatră neagră sau

verde, adesea de formă conică, reprezentând un astru [Venus]. Astaroth, zeiţă siriană [Astarte], a avut la început forma unei pietre conice. Algabal, sau piatra sacră de la Emesa din Fenicia, era piatra lui Venus, în mod fraudulos raportată la cultul solar sub numele deformat de Heliogabal). Cea pe care fenicienii o numesc Astarte este pentru noi Venus. Străbătând Universul, Cronus i-a dat fiicei sale, Minerva, Atena şi regatul Aticii. (notă: Minerva feniciană introdusă în Grecia de Cadmus se numea Oyya; această Minervă a reprezentat faimosul paladium furat de Ulise din Troia. Referitor la acest subiect, Pausanias menţionează că eroul Cadmus era fenician, şi nu egiptean.)
După o epidemie de ciumă care a făcut multe victime, Cronus îşi sacrifică unicul fiu (Jeud) tatălui său Uranus. El se circumcide, obligându-şi aliaţii să facă la fel. La puţin timp după aceea, şi-a consacrat, mort fiind, fiul avut de la Rhea şi Pluto, numit Muth; astfel că fenicienii numesc moartea Pluto. Apoi, Cronus îi oferă zeiţei Baaltis, aceeaşi cu Diona, oraşul Biblos; Beritos lui Poseidon (Neptun) şi cabirilor agricultori şi pescari. Ei sunt cei care au sfinţit moaştele lui Pontus în oraşul Beritos. Dar înainte de acest lucru, Taautos, care l-a iniţiat pe Uranus, a trasat în relief trăsăturile feţei zeilor Cronus, Dagon şi a altora, care reprezintă caracterele sacre ale literelor. Tot el a înfăţişat pentru Cronus emblema regalităţii: patru ochi aşezaţi în părţile anterioare şi posterioare ale corpului, doi se închid uşor; apoi patru aripi pe umeri, dintre care două sunt desfăcute, iar două închise. Sensul acestui simbol era că Cronus vedea în somn şi dormea treaz; pentru aripi, sensul era că el zbura odihnindu-se şi se odihnea zburând. Celorlalţi zei le-a atribuit aripi pe umeri, pentru a arăta că ei îl însoţeau pe Cronus în zborul său. El i-a mai pus două aripi pe cap, una pentru a marca inteligenţa care comandă, iar cealaltă indicând emoţia. (notă: Sanchoniathon este foarte explicit; două aripi sunt nişte simboluri, şi explică de ce. Celelalte aripi folosesc la zbor, deoarece, să nu uităm, aceşti „zei” sunt creaturi muritoare, aşa cum s-a spus de nenumărate ori. Ele au fost zeificate după moartea lor datorită invenţiilor lor utile omenirii. Acest lucru a fost menţionat încă de la început de Sanchoniathon. Aşadar, Cronus zbura... Astarte străbătea cerul. Cronus, sosind în regiunile din sud, a oferit întregul Egipt zeului Taautos, deoarece el a fost imperiul său. Cei şapte cabiri, fiii lui Sidic, sunt primii oameni care au consemnat aceste fapte, în scopul păstrării amintirii, asemenea celui de-al optulea frate al lor, Asclepius, aşa cum le-a ordonat zeul Taautos).

Istoria este falsificată

Apoi, fiul lui Thabion este primul hierofant dintre toţi cei care au existat vreodată în Fenicia, care, traducându-le în mod alegoric în ansamblul lor şi amestecându-le cu mişcările fizice ale Universului, le-a transmis conducătorilor dezmăţurile şi profeţilor misterele. Aceştia, voind să mărească obscuritatea tuturor acestor tradiţii, au adăugat noi invenţii, pe care le-au transmis succesorilor lor şi celor pe care i-au iniţiat. Una dintre aceste invenţii a fost Isiris, inventatorul a trei litere, fratele lui Chna, primul care şi-a schimbat numele în cel de fenician.
„Grecii care, comparativ cu toate celelalte popoare, excelează prin imaginaţia lor strălucită, şi-au însuşit cea mai mare parte a acestor invenţii, pe care le-au „ornat” în diverse moduri, pentru a le da o formă dramatică şi, propunându-şi să seducă prin farmecul fabulelor, le-au metamorfozat în totalitate. De aici, Hesiod şi poeţii ciclici atât de lăudaţi au inventat teogoniile, gigantomahiile, care le sunt specifice, şi „castrări” pe care le-au dus din loc în loc, deformând adevărul.
Urechile noastre, obişnuite încă din primii ani să audă poveştile lor mincinoase, şi minţile noastre pline de prejudecăţi de secole păstrează ca un depozit preţios aceste supoziţii fabuloase, aşa cum am spus la început. Pentru că a venit timpul să confirmăm lucrarea lor, el a făcut această uzurpare aproape imperturbabilă, astfel încât adevărul să pară o extravaganţă şi să dea povestiri lor falsificate înfăţişarea adevărului”.
Să ne oprim aici cu citatele din lucrarea lui Sanchoniathon, tradusă de Filon din Biblos şi recunoscută ca adevărată, după ce a fost studiată, de filozoful Porfirios. Puţin mai departe, putem citi: „În scrierea sa referitoare la poporul evreu spune ce s-a întâmplat cu Cronus: Taautos, numit

TOTH de către egipteni, învingându-i prin geniul său pe toţi fenicienii, a instaurat aici, în primul rând, cultul religios extras din naivitatea vulgară, pentru a o transforma într-o experienţă luminată”.

Şarpele misterios

(Pag. 42, vol. I): Acelaşi Filon, vorbind despre literele feniciene şi traducându-l pe Sanchoniathon, spune: „Vedeţi doar reptilele şi animalele care scuipă venin şi care nu au nicio utilitate pentru oameni, ele provoacă moartea şi privarea de membre pentru cei cărora le-a fost inoculată groaznica otravă”. (notă: Din această afirmaţie reiese că, pentru Sanchoniathon şi fenicieni, şerpii, dragonii şi alte reptile sunt animale răufăcătoare şi urâte. Atunci de unde vine această venerare universală a şarpelui în lumea antică? Sanchoniathon ne va explica acest lucru: nu este vorba despre şarpele veninos, de viperă sau năpârcă, ci de un anumit soi de „şarpe” luminos, care pluteşte în nori, vâjâind şi rapid ca un fulger.)
„Taautos şi, după el, fenicienii şi egiptenii au divinizat *specia* dragonilor şi şeroilor şi a tuturor animalelor târâtoare, a căror respiraţie este cea mai puternică. El spune că aparţine materiei arse, astfel că există în el „o viteză care nu poate fi depăşită de nimic datorită respiraţiei sale”. Într-adevăr, fără picioare, fără mâini şi niciun alt mijloc exterior cu care sunt prevăzute celelalte animale, el exercită toate mişcările, dând forme dintre cele mai variate. El dă iuţeala dorită elicelor pe care le descrie în mersul său. Datorită acestui lucru, acest animal a intrat ca parte esenţială în temple şi în mistere”.
(*Notă*: Este ceea ce a scris textual Eusebiu, p. 42, ultimul paragraf. Şarpele, în mitologia egipteană, ca de altfel în toate mitologiile, este cel mai adesea un şarpe zburător, uneori cu cap de berbec. Îl găsim pe numeroase stele, basoreliefuri şi capiteluri în Fenicia, Asiro Babilonia, Frigia, Egipt, Grecia, Peru, Mexic, Guatemala, Columbia şi SUA. Peste tot apare ca simbol major, dar cu o semnificaţie pe care arheologii nu vor s-o admită. Atunci când nu este zburător, şarpele vorbeşte. El este iniţiatorul, devenit la egipteni prin deteriorarea sensului primar, grotă de iniţiere în formă de şarpe încolăcit. El este cel care dă sfaturi bune Evei în paradisul terestru. El este Satana, îngerul bun prieten al oamenilor, Iniţiatul venit pe Pământ pe un şarpe zburător cu elice sau cu reacţie sau ambele, lucru reprezentat cu exactitate printr-un avion cu turbo-reactor!).
„...Pe acest animal care nu moare de moarte naturală... fenicienii îl numesc Agathodemon, divinitate binefăcătoare la greci *(agathos* = bun, *daimon* = geniu) iar egiptenii, Knef; ei îi adaugă un cap de erete, datorită energiei acestei păsări”. Epeis, primul hierofant şi hierogramat, care a fost tradus în limba greacă de Areius din Heracleopolis, vorbeşte despre el, spunând: „Prima şi cea mai remarcabilă divinitate este şarpele cu cap de erete care, atunci când deschide ochii, umple de lumină toată întinderea pământului protogon sau primul născut; dacă îi închide, se instalează întunericul”. Epeis a folosit acest limbaj exagerat pentru a-l reda cât mai bine ca fiind strălucitor, luminând totul. Într-adevăr, proprietatea luminii este să lumineze. Cum ar putea fi vorba despre un şarpe adevărat? Şarpele este strălucitor, luminos, capabil să lumineze prin simpla sa prezenţă? Sau este acel „aparat mai strălucitor decât soarele” despre care vorbeşte Garcilaso de La Vega, făcând referire la nava extraterestră care a adus-o pe Orejona, prima femeie terestră, în Peru?
Egiptenii, trasând Universul după aceeaşi concepţie, gravează un cerc aeriform şi aprins; în centru desenează un şarpe alungit cu un cap de erete; această figură seamănă cu litera grecească theta. Ei înfăţişează lumea printr-un cerc, iar şarpele, geniul cel bun (Agathodemon), se află în centru. (notă: La fel şi celţii au aşezat şarpele în centrul unui cerc sau pe cercuri concentrice, reprezentând creaţia universului sau a unui univers staţionar, printr-o undă vibratoare. Agathodemonul este oare o undă? Electricitatea? Se pare că Agathodemonul-şarpe este ceva asemănător cu energia-materie primordială. Probabil este nwyvre [şarpele fabulos] al celţilor).
Magul Zoroastru, în ritualul sfânt al practicilor perşilor, spune: „Zeul cu cap de erete este primul, eternul, indivizibilul, fără pereche, ghidul spre tot ce este frumos, care nu se lasă cumpărat cu daruri

etc. Ostanes spune aceleaşi lucruri despre el în cartea intitulată: „Cele opt rugăciuni”. Pornind de aici, specialiştii în fiziologie şi-au construit sistemul, aşa cum s-a scris: reprezentând în sanctuarele templelor primii aştri sub forma unor şerpi. Ei au adus sacrificii acestor reptile, dedicându-le sărbători şi mistere, crezându-i cei mai mari zei şi moderatorii tuturor lucrurilor. Acestea sunt tradiţiile lui Sanchoniathon despre şerpi”.
(Pagina 162, vol. I) (Filon): Oamenii din vechime, îndeosebi conducătorii oraşului sau ai poporului, obişnuiau, atunci când se confruntau cu un pericol mare, pentru a evita o catastrofă universală, să-şi ofere cel mai iubit dintre copii – pentru a fi sacrificat drept răscumpărare pentru zeii răzbunători; ei erau sugrumaţi în secret. Aşadar, Cronus, pe care fenicienii în numesc Il (*Hei, Bel*), a domnit în această ţară. El este cel care, mai târziu, după moartea sa, a fost venerat în astrul care-i poartă numele, având un fiu unic... Jeud... i-a încredinţat atribuţiile regalităţii şi l-a sacrificat pe altarul construit în acest scop... (Vol. II, cartea X, cap. IX)
(Eusebiu): „Dacă Sanchoniathon s-a născut în timpul domniei lui Semiramis, iar dacă ea se situează cu mult înaintea războiului din Troia, Sanchoniathon ar fi şi el mai vechi decât acele vremuri; se spune că el a primit memorii scrise de la scriitori mai vechi decât el, iar despre aceşti oameni mai vechi decât el se spune că ar fi din timpurile care se apropie de cele în care a trăit Moise”. Or, Porfirios, în cea de-a patra carte a criticii sale împotriva noastră, scrie astfel: „Sanchoniathon din Beritos povesteşte în termeni cât se poate de reali tot ce se referă la evrei, fiind de acord cu ei atât în privinţa locurilor, cât şi a numelor. El a avut acces la memoriile scrise de Hierombal, preotul zeului Jeuo care, dedicând povestirea sa lui Abibal, rege din Beritos, a primit, atât din partea sa, cât şi din cea a criticilor care au studiat-o la ordinul prinţului, mărturia unei întregi veridicităţi.
Timpurile în care au trăit aceşti oameni sunt anterioare războiului din Troia, apropiindu-se de cele ale lui Moise, fapt demonstrat de tabelelor de succesiune ale regilor din Fenicia. Sanchoniathon, al cărui nume în limba feniciană înseamnă *prieten al adevărului* şi care a cules şi compus toată istoria veche bazându-se pe documentele din arhivele oraşelor şi pe analele păstrate în temple, s-a născut în timpul domniei lui Semiramis, regină a asirienilor”.
(Sfârşitul fragmentului lui Sanchoniathon)

29. INTELIGENŢA PLANTELOR

Inteligenţa, în definiţia sa cea mai elaborată pe plan uman, este facultatea de a alege şi înţelege, de a sintetiza, analiza, ordona, situa în timp şi spaţiu, de a-şi aminti, de a trece de la particular la general, de a compara, a critica, a stabili legături şi înlănţuiri de idei, de a imagina, a trage concluzii, de a subordona comportamentul reflecţiei şi de a face faţă neprevăzutului. Bineînţeles, inteligenţa nu constă în a poseda, a grupa *toate* aceste facultăţi, şi putem afirma că una singură dintre ele este suficientă pentru a dovedi existenţa unei inteligenţe, puţin evoluată, dar efectivă.

Inteligenţa şi sufletul

Dacă admitem existenţa inteligenţei sufletului, se poate stabili o legătură între el şi inteligenţă. În această ipoteză, sufletul (gândire și simțire) este principiul spiritual al omului, adică lanţul de aur care îl leagă de întregul Univers. Obiectele şi fenomenele externe produc asupra simţurilor noastre impresii rare sunt transmise la creier, unde se transformă în senzaţii, imagini, idei. Între percepţia fizică şi efectul intelectual, există un prag unde intervine un mecanism care, mai exact, este inteligenţa. După enciclopedişti, sufletul care există în mod obişnuit în stare virtuală ar fi chiar inteligenţa, atunci când trece la starea de activitate.
Georges Cabanis (discipolul lui Locke şi al lui Condillac) scria: „Este bine cunoscut faptul că în anumite dispoziţii ale organelor interne, îndeosebi viscerele pântecelui, suntem mai mult sau mai puţin capabili să simţim şi să gândim. Bolile care iau naştere aici schimbă, dereglează şi uneori modifică în totalitate ordinea obişnuită a sentimentelor şi ideilor”. Oamenii foarte activi au un

intestin gros scurt: sub 1 metru. Misticii sunt constipaţi, iar intestinul lor gros poate măsura până la 2 metri. Toxinele resorbite de intestinul gros influenţează starea noastră sufletească. Această asociere a sufletului cu ceea ce organismul nostru are mai vulgar (în aparenţă), intestinul gros, arată că inteligenţa şi materia au o interferenţă apropiată de coincidenţă. Or, materia umană nu conferă iniţial nicio superioritate evidentă faţă de cea a altor specii. Animalele şi plantele primesc impresii senzoriale, observă, compară, gândesc, calculează, ceea ce reprezintă dovada inteligenţei lor. Atunci când impresiile resimţite de simţurile lui pun omul în dificultate, vorbim despre instinct pentru animale şi despre inteligenţă exterioară pentru plante, însă acesta este doar un mod ocolitor de rezolvare a problemei.

Inteligenţa florilor

Este posibilă dezvoltarea reflexelor condiţionate ale mimozei. Plantele sunt capabile să înveţe, asemenea animalelor, spune doctorul Armus de la Universitatea din Toledo (Ohio, SUA). De altfel, insectele şi plantele au o strânsă legătură biochimică, scoasă în evidenţă de steroli şi terpene (alcooli de secreţie), care le determină fiziologia şi comportamentul.

„Plantele, scrie Maurice Maeterlinck, au recurs la şiretlicuri, la combinaţii, la capcane care, în privinţa mecanicii, a balisticii, aviaţiei şi observării insectelor, de exemplu, depăşesc adeseori invenţiile şi cunoştinţele omului”. El menţionează actul de inteligenţă al unei rădăcini observate de Brandis (*Uber Leben und Polaritat*) care, întâlnind un obstacol (o talpă de bocanc), s-a împărţit în atât de multe rădăcini secundare, încât talpa bocancului a fost găurită în multe locuri, apoi, după trecerea obstacolului, toate rădăcinile s-au reunit într-o rădăcină unică şi omogenă.

Maeterlinck, autorul cărţii „Inteligenţa florilor”, după ce a hibridat şi perfecţionat câteva salvii, a constatat că salvia întârziată a adoptat de bunăvoie perfecţionarea salviei avansate, în timp ce opţiunea inversă a fost respinsă. Această experienţă arată că planta este capabilă să aleagă cele mai avantajoase soluţii pentru evoluţia ei. Ea poate, pentru a-şi proteja specia şi a-şi păstra codul genetic, chiar să secrete toxine care să distrugă sau să sterilizeze polenurile străine. Acesta este rasism pur, în sensul bun al cuvântului, şi o luptă împotriva păcatului adevărat: deteriorarea speciei.

La 19 august 1972, guvernul american anunţa că o echipă de biologi tocmai reuşise să creeze prin hibridare, pornind de la celulele genetice ale două specii diferite, o nouă plantă care putea fi consumată începând de la rădăcină şi până la fructe (asemenea lăptucii!). Planta nu are încă un nume. Dacă gustul ei va fi apreciat de specialiştii în gastronomie, ea va fi cultivată pe suprafeţe mari. Nu e pentru prima oară când speciliştii geneticieni cad în păcat, încălcând legile universale. Până în ziua când, probabil, vor crea un monstru titanic sau minuscul care va distruge umanitatea.

Geniala orhidee

Poroinicul cu frunze late, care creşte în pajiştile umede în aprilie şi mai, are o floare care seamănă cu gura mare şi larg deschisă a unui dragon chinezesc. În fundul aceste guri putem vedea două stigmate lipite, deasupra cărora se află un al treilea, care are la extremitatea sa o cupă mică, plină cu un lichid vâscos. În această piscină ciudată se află două ovule, fiecare având un pachet de granule de polen. Atunci când o insectă se aşează pe buza inferioară, care are forma unui culcuş, este în mod irezistibil invitată de mirosul de nectar să intre în fundul piscinei. Aici, orhideea demonstrează cunoştinţele sale extraordinare de arhitectură: în mod intenţionat ea a strâns conducta care duce la nectar atât de bine, încât capul insectei, în mod obligatoriu, se loveşte de cupa cea mică. Ca şi cum ar fi primit un semnal electric, ea se rupe, scoţând cele două ovule, care ajung în contact imediat cu capul vizitatorului, de care se lipesc cu ajutorul lichidului vâscos. Insecta bea nectar şi se retrage de-a-ndărătelea, nu cum a venit, ci împopoţonată cu un soi de coarne formate de ovulele şi cele două tije cu care sunt prevăzute pentru a susţine pachetele cu polen. Apoi se va aşeza pe o floare vecină, în interiorul căreia va intra în acelaşi fel, cu coarnele înainte, şi am putea crede că polenul primei

plante o va fecunda pe cea de-a doua! Absolut deloc: polen contra polen nu va provoca nicio hibridare!

O plantă care calculează

„Aici, scrie Maeterlinck, ies la lumină geniul, experienţa şi prudenţa orhideei. Ea a calculat cu minuţiozitate timpul necesar insectei să extragă nectarul şi să ajungă la următoarea floare, constatând că avea nevoie de aproximativ 30 de secunde. Ştim că săculeții cu polen sunt situați pe două tije scurte care intră în cocoloaşele vâscoase; or, în punctele de inserţie se află, pe fiecare tijă, un mic disc membranos, a cărui singură funcţie este ca după 30 de secunde să contracte şi să îndoaie aceste tije, astfel încât ele să se încline, descriind un unghi de 90°. Acesta este rezultatul unui nou calcul, de data asta nu în timp, ci în spaţiu”. Coarnele cu polen aflate pe capul insectei se înclină la orizontală şi se îndreaptă înainte atât de bine, încât, la următoarea vizită a corolei, ele vor fecunda cu o exactitate riguroasă stigmatele aflate deasupra cupei. Destul de bine gândit, pentru o simplă floare lipsită de inteligenţă!
Călugării şi dogmaticii pretind că inteligenţa fenomenului este „exterioară”. Totuşi, trebuie ca această inteligenţă să penetreze, să se proiecteze în plantă pentru a-i da ideea calculului, alegerii, măsurii! Fără îndoială că ea se identifică cu planta, fiind „interioară” oricărui lucru, de la bobul de nisip până la galaxie. Dar asta nu este tot: „Stigmatul care primeşte şocul pachetului cu polen este stropit cu o substanţă vâscoasă. Dacă această substanţă ar fi fost la fel de puternic adezivă precum cea aflată în cupa cea mică, granulele de polen, tija ruptă s-ar încleia, rămânând fixe, şi misiunea lor ar fi terminată”.

Copacul vigilent

Inteligenţa universală găseşte din ce în ce mai mulţi partizani în lumea ştiinţifică, de când naturalistul Nemec a scos în evidenţă sistemul nervos vegetal la extremitatea rădăcinilor cepei, zambilei, ferigii etc. Dacă „rănim o plantă”, un sequoia înalt de 30 de metri, sau un muşchi minuscul, conţinutul celulelor se va scurge pe partea opusă rănii. Dacă distrugem o rădăcină secundară, ea se strânge asemenea unui animal rănit. La microscop s-a observat un adevărat spasm care parcurge pe o distanţă mare celulele unei plante, de la care a fost smulsă o frunză sau o floare.
Vegetarienii, în ciuda ignoranţei şi naivităţii lor, sunt oameni foarte simpatici. Au dreptate, fără îndoială, când cred că regimul lor, aplicat în mod rezonabil, reprezintă o reacţie sănătoasă împotriva abuzului alimentaţiei pe bază de carne; dar greşesc dacă cred că vegetarismul suprimă „crima” împotriva speciei animale. Făcând acest lucru, ei confundă sensibilitatea accentuată cu raţiunea, deviind deliberat de la legile naturii, oricât de crude ar părea ele minţii simple. Este interesant să menţionăm că cele mai inteligente animale sunt cele carnivore (câini, pisici, vulpi etc), în timp ce animalele erbivore sunt foarte înapoiate (bou, ren, antilopă, oaie, etc.).
Profesorul Haberlandt a arătat că faţa superioară a frunzelor este un ochi cu multe faţete, lentile, care concentrează razele solare în centrul celulelor. Dacă un stejar ar începe într-o bună zi să vorbească, să rezolve ecuaţii matematice, n-ar trebui să-l clasăm în regnul animal superior? Chiar şi cu ramurile sale, ghindele, cuiburile de coţofene sau de corbi! Rămânem deseori perplecşi în faţa comportamentului anumitor animale şi plante. O pasăre obişnuită din Noua Guinee, *amblyornis* mascul sau pasăre-grădinar, printr-o preocupare artistică vizibilă, adună în jurul cuibului femelei sale frunze şi flori tăiate, făcând un soi de covor sau de răzor de flori bogat colorat!

Ciulinul ingenios

Toate ipotezele de tropism, geotropism, heliotropism, hidrotropism etc. nu pot explica de ce rochiţa-rândunicii se îndreaptă în 4 cazuri din 10 spre un arac, indiferent de orientarea sa. Ciulinul are o inteligenţă extrem de dezvoltată. La intersecţia dintre frunzele sale şi tulpină se formează o cupă

mică, unde se adună apa şi roua. Inteligenţă? Poate nu încă. Însă această cupă de mici dimensiuni atrage numeroase insecte, printre care ţânţarii, care cad în apă şi se îneacă. Lichidul macerează prada o perioadă de timp, apoi ciulinul lansează fire de păr protoplasmice foarte fine care vor degusta victima. Multe animale nu au acest vicleşug... această imaginaţie, vrem să spunem!

O plantă mai inteligentă decât un savant!

La drept vorbind, psihologul Backster nu şi-a pus niciodată problema de a afla dacă o plantă are un suflet, dacă ar putea învăţa să citească sau să socotească mai repede decât un calculator! Dar, într-o seară, a avut un fel de revelaţie: ce s-ar întâmpla dacă o plantă ar fi suspusă detectorului de minciuni? Experienţa era uşor de realizat. A aşezat pe frunza unui arbust tropical electrozii unui aparat de detectat minciuni.
– Haide, micuţo, gândea el, spune-mi dacă eşti capabilă să reacţionezi asemenea unui om!
Se înşela amarnic: plantele nu reacţionează la stilul vulgar al oamenilor, ci cu sensibilitate, o subtilitate şi o precizie matematică ce depăşeşte cu mult pe cea a unui calculator.
– Cleve, prietene, gândea în mod sigur planta, eşti un ignorant prostănac, dar ţin la tine şi accept să te inițiez.
Principiul de funcţionare a detectorului de minciuni este să înregistreze variaţiile anumitor funcţii fiziologice şi influxurile electro-nervoase rezultate dintr-o emoţie resimţită de pacient: mânie, minciună, emoţie etc. Atunci când un sentiment se manifestă sau îşi schimbă intensitatea, imediat acul care înregistrează se mişcă, descriind curbe pe un tambur care se roteşte. Mai rămânea să provoace o emoţie plantei, iar Backster a ales frica şi suferinţa, fără nicio răutate... numai aşa... pentru că era în continuare un ignorant! În mod deliberat, a introdus o frunză în ceaşca lui cu cafea caldă, pe care o avea în mână. Planta a urlat de durere, dar Backster nu avea urechile de care avea nevoie ca să audă vocea plantei. În schimb, avea ochi care au văzut, cu stupefacţie, acul aparatului tremurând pe foaia de hârtie.
- Dumnezeule, reacţionează! îşi spuse el în gând. Ca să fiu sigur, o să ard o frunză, mai multe frunze, cu flacăra unei lumânări!
Chiar cu o fracţiune de secundă înainte să aibă acest gând rău, acul a şi început să traseze o oscilaţie ascendentă (sau ciclu).
- Oh, oh, zise Backster, ţi-e frică, micuţo?
A apropiat flacăra de o frunză: planta a avut o reacţie bruscă de suferinţă, dar care s-a tradus printr-o oscilaţie mai puţin importantă decât prima oară.
- O să te ard până la rădăcină! spuse Cleve cu voce tare.
Planta n-a avut nicio reacţie, de parcă ar fi ghicit că omul minţea!
Aceasta nu este încă o dovadă decisivă, dar deja apăreau noţiuni de biologie vegetală care urmau să revoluţioneze lumea numită savantă.

Inteligenţă şi intuiţie la nivelul atomului

Din acea zi, o întreagă echipă de cercetători a început să studieze „efectul Backster" concomitent pe ceapă, morcovi, zambile, trandafiri, bananieri şi portocali, cu toate mijloacele tehnice de care dispuneau laboratoarele americane. Primul raport a evidenţiat reacţiile emotive ale plantei la ameninţare, suferinţă şi frică. Este un lucru incontestabil dovedit de aparatele de înregistrare din toate laboratoarele, pe care îl atribuim unei facultăţi extrasenzoriale asemănătoare instinctului, clarviziunii sau premoniţiei. Experimental, era adevărat: dracena, ceapa şi lămâiul ghiceau şi analizau gândurile oamenilor. Unele plante erau mai puţin intuitive, mai puţin „inteligente", cum ar fi paraziţii copacilor, muşchii; altele, dimpotrivă, precum zambila, erau sensibile, fricoase, ca nişte animale de rasă. Cleve Backster, o persoană intuitivă şi inteligentă, a adus în discuţie tot ce credea cu adevărat despre natura umană:

– Omul aude cu urechile, vede cu ochii, atinge cu mâinile, gustă cu cerul gurii, miroase cu nările! În general, se consideră că aceste facultăţi senzoriale îi dau întâietate în faţa altor animale, plante şi minerale. Și dacă ne-am înşela? Dacă adevărul ar fi tocmai contrariul? Se ştie foarte bine: păsările percep mişcarea undelor electromagnetice ale unui sunet înainte să ajungă undele sonore; femela viespei ihneumon „vede” până la 7,4 cm în grosimea unui copac larva pe care o pândeşte; texturile atomice ale anumitor metale posedă o memorie a trecutului; un copac (lucru mai puţin sigur) se poate răzbuna pe cel care-l taie. Aşadar, e posibil ca toate cele cinci simţuri să fie puteri primare care, prin evoluţie, s-ar fi substituit altor facultăţi, infinit mai subtile şi precise. Aceste afirmaţii coroborate cu noi experienţe efectuate nu doar pe plante, ci pe o frunză ruptă de pe tulpină, sau chiar pe fragmente de frunză dispuse haotic, ne fac să credem că fenomenul senzaţiei, emoţiei şi al facultăţilor senzoriale apare nu doar la nivelul unui organism constituit, ci chiar la nivelul Vieţii. Totul are o sensibilitate şi un suflet independente de specia organizată, dar închise în identitate, în substanţa intimă.

Dracena denunţă asasinul

A urmat apoi o dezlănţuire de miracole care au tăiat respiraţia fizicienilor. Numeroase teste au arătat că planta are un sentiment de teamă atunci când apare un animal care o va mânca. Ameninţate de un pericol, unele plante intră în mod voluntar într-un fel de comă, ca să scape de suferinţă; ele resimt bucurie, foarte bine percepută de galvanometru, la intrarea stăpânului în camera în care se află. Plantele manifestă aceeaşi emoţie faţă de orice fiinţă care le iubeşte şi sunt cuprinse de teamă când este vorba despre un individ care vrea să le facă rău.

Backster a făcut o experienţă importantă pentru viitor, care poate fi utilă în domeniul criminalisticii. Şase persoane au participat la această operaţiune. Una dintre ele a fost desemnată, prin tragere la sorţi, să maltrateze o dracenă aflată într-o cameră. Participanţii nu ştiau care dintre ei urma să îndeplinească „crima” care a avut loc fără niciun martor uman. Detectorul cu electrozi a fost legat la plantă şi, după câteva momente, Backster, care nici el nu cunoştea identitatea răufăcătorului, i-a chemat pe participanţi, unul câte unul, supunându-i la un interogatoriu. Se înţelege de la sine că vinovatul va minţi, susţinându-şi nevinovăţia.

Planta nu a reacţionat la intrarea celor care nu i-au făcut rău, dar a descris oscilaţii mari la apariţia vinovatului. Astfel, a fost probat faptul că planta avea memorie. Lucru şi mai extraordinar, planta, care era familiarizată cu Cleve Backster, comunica cu el la distanţă, participând la cele mai intense emoţii şi gânduri ale lui. Dacă stăpânul avea o stare de stres sau de bucurie, chiar la 1000 de km de locuința sa, planta o înregistra exact în momentul în care se producea. Acest lucru a fost dovedit de cronometre sincronizate. Experimentul a fost făcut cu ocazia unui asasinat într-o uzină americană. Plantele din ghivecele aflate la locul crimei n-au manifestat nicio reacţie în faţa muncitorilor suspecţi. Adevăratul asasin a fost demascat mai târziu, el nefăcând parte din personalul uzinei.

În sfârşit, se pare că puterea de apreciere a plantei se manifestă atunci când se produce un atac la tot ce reprezintă viaţă celulară, chiar şi exterioară organismului său: crustacee, ouă, ţesuturi umane, păr etc. Miller, specialist în citologie, a concluzionat că tot ceea ce există este viu, posedă un fel de conştiinţă înnăscută în cele mai intime elemente ale sale, formând un fel de entitate care, deşi în aparenţă divizată, rămâne una singură la toate nivelurile. Aşadar, nu există nimic în Univers care să nu fie viu, nici măcar bobul de nisip sau metalul, într-o colină sau creierul unui biolog, şi totul ţine de acelaşi organism primordial şi ultim. Această descoperire a ştiinţei secolului XX reprezintă o demonstraţie sclipitoare a cunoştinţelor iniţiatice, deoarece ceea ce Backster a scos în evidenţă în 1966 era cunoscut de iniţiaţi cu 4.000 de ani în urmă!

Nu trebuie ca acest lucru să se întâmple; este necesar să nu epuizăm dintr-o singură aventură şansele polenului, ci să le înmulţim cât se poate de mult. Floarea, care numără secundele şi măsoară liniile, e și chimistă pe deasupra şi răspândeşte două feluri de gumă: una extrem de lipicioasă care se

întăreşte imediat la contactul cu aerul, ca să lipească coarnele cu polen pe capul insectei, şi alta foarte diluată, pentru stigmat. Pe scurt, această gumă are adezivitatea ideală pentru a lipi câteva granule, dar nu toată masa de polen, astfel încât să permită insectei să fecundeze multe alte flori.
Ce creier interior sau exterior a pus la punct acest mecanism extraordinar şi, în plus, a luat iniţiativa unor noi precauţii: când membrana cupei se deschide ca să elibereze ovulele vâscoase, ea ridică imediat buza ei inferioară, pentru a-şi păstra restul de polen lăsat de insectă. De ce să facă risipă?
Toate plantele au această inteligenţă difuză, de la rădăcinile care prospectează, evită, traversează, aleg, până la florile care ştiu să dejoace şiretenia insectelor, să secrete mirosuri afrodiziace care să le atragă în capcană. Inteligenţa lor este evidentă, uneori la fel de pronunţată ca la animale, care au totuşi un grad de complexitate mult mai ridicat.

30. INTELIGENŢA ANIMALELOR

Termitele, prin organizare şi îndeosebi prin modul în care îşi calculează limitele minime şi maxime ale efectivelor lor în insecte de trupă, par să dovedească o inteligenţă remarcabilă. Nu, nu raţiunea este cea care participă la astfel de fenomene, spun raţionaliştii „exageraţi”, ci instinctul. „Natura a creat un mecanism care reglează, scria Vitus B. Droscher în **‘**Minunile din regnul animal’, pe care îl putem considera, pe bună dreptate, inteligent”. Dar cum putem diferenţia inteligenţa de instinct şi cum am putea îndrăzni să afirmăm că inteligenţa este independentă de instinct?

Radarul ihneumonului

Viespea ihneumon sau „musca vibratoare” din frumoasele zile de vară este o insectă cu capacităţi absolut fantastice. Femela depune ouăle în sau pe alte animale, precum omizi, păienjeni şi furnici regale, care servesc apoi drept păşuni vii larvelor nou-născute. Bineînţeles, omizile, păienjenii şi furnicile mor în urma acestei experienţe, ceea ce face ca musca vibratoare să fie foarte folositoare, dar nu vorbim despre acest lucru ca fiind fantastic. El constă în faptul că femela ihneumonului îşi depune ouăle în larvele ascunse adânc în trunchiul unui copac. „Foarte agitată, scrie Droscher, ea străbate în toate direcţiile trunchiul de copac. Brusc, se opreşte, se retrage puţin, îşi îndreaptă poziţia şi-şi înfige rapid perforatorul abdominal lung de 7,4 cm. În cele mai multe cazuri, ea cade exact pe larva ascunsă”.
Faptul că o viespe de mici dimensiuni are un perforator atât de puternic este extraordinar; că ea poate să-l înfigă în lemn până la o adâncime de 7,4 cm – lungimea unui deget – este uluitor, dar că, mai mult, ihneumonul reperează o larvă ascunsă la această adâncime este un adevărat miracol! Se spune că aici e vorba de instinct: antenele insectei joacă rolul baghetei radiestezistului, cu diferenţa importantă că radiestezistul se înşală aproape mereu, iar ihneumonul aproape niciodată. Şi mai uluitor: ihneumonul *megarhyssa* alege specia de larvă ascunsă în lemn, deoarece progenitura sa nu poate veni pe lume decât pe o larvă de viespe-de-lemn! Logica impune o certitudine: această capacitate de a alege, de a situa în spaţiu, de a diferenţia specia larvei ţine probabil de-instinct, dar aici este vorba, fără îndoială, şi de inteligenţă. Albina, ştim bine, are o inteligenţă prospectivă, delfinul are posibilităţi intelectuale (memorie, comunicare prin sunete, capacitate de înţelegere, acţiuni gândite etc.) aproape la fel de dezvoltate ca cele ale omului, şobolanul este viclean, abil, şi cunoaştem inteligenţa castorilor, a corbilor şi a prietenilor noştri, câinii, pisicile şi caii.

Instinct şi inteligenţă

Această capacitate minunată de a scruta necunoscutul, de a inventa o tehnică şi uneori de a folosi o unealtă sau a o fabrica demonstrează inteligenţă sau instinct? Unele vietăţi; păsările, castorii, şobolanii, „fabrică” unelte cu care să mănânce, să coasă, să taie. Specialiştii în entomologie şi naturaliştii înclină spre a doua ipoteză, deoarece ihneumonul, de exemplu, nu dă, spun ei, nicio dovadă că ar gândi sau că ar fi dotat cu un simţ al speculaţiei progresiste. Or, gândirea şi capacitatea

de a face un proiect sunt, prin excelenţă, criteriile inteligenţei, care cere spirit de analiză şi de sinteză, de alegere, de ordine şi de conştiinţă de „sine". „Instinctul se află la antipodul raţiunii", afirmă V.B. Droscher! Din punctul nostru de vedere, instinctul reprezintă cunoaşterea inconştientă a fenomenelor neînvăţate, neştiute, dar „ghicite" în mod spontan, de exemplu, de animalul din deşert, care aproape mereu se îndreaptă spre punctul de apă, pe care nu-l cunoaşte. Dar aceasta este inteligenţă, în sensul propriu al cuvântului, chiar dacă durata sa este infinit de mică. Tot „raţiunea necunoscută" face ca animalul sau omul să se ducă într-un anumit loc unde va fi ferit de pericol, permiţându-i, de exemplu, Ioanei d'Arc să „ghicească" faptul că regele se afla la Chinon.
E greu de crezut că fără niciun motiv, conştient sau nu, doar întâmplător, prin automatism sau ghicit, ihneumonul detectează de o sută de ori din o sută larva şi sexul ei, printr-un lemn gros de 7 centimetri! E imposibil de crezut că megapodul îşi construieşte clocitoarea artificială orbeşte, fără un scop conştient, fără să-şi prevadă sfârşitul, fără inteligenţă până la urmă, adică fără să cunoască, să calculeze, să gândească şi să înţeleagă. E şi mai greu de admis că termitele, a căror civilizaţie e cea mai înaltă dintre insecte, îşi construiesc cetăţile-fortăreţe prosteşte, produc, înmagazinează şi-şi folosesc hrana fără să calculeze efectivele militare care au misiunea să apere comunitatea!
Cunoaşterea, la animal, a construirii unui cuib, unei vizuini, unui culcuş, unui comportament de a observa în caz de pericol, de atac sau de odihnă nu este instinctivă, ci prezentă în subconştient şi mai exact în cromozomii-memorie. E ceva ereditar, ce aparţine codului genetic; nimic nu dovedeşte că raţiunea lipseşte din acest fenomen, ci dimpotrivă, vedem aici afirmarea unei inteligenţe superioare, difuză, diferită de cea conştientă în modul său de expresie, dar nu şi în esenţa sa.
În acelaşi timp, nu putem să spunem că dezvoltarea celulei după programul unei specii, că evoluţia universală, explozia unei nave sunt fenomene inconştiente, instinctive, mecanice, din care lipseşte inteligenţa. Natura, şi prin aceasta înţelegem Universul, este „o gândire mare", un organism inteligent în totalitatea sa, dar şi în cea mai infimă manifestare a sa, şi chiar suntem convinşi că ea este Inteligenţa integrală şi absolută. Animalul, asemenea argilei, stâncii, muntelui, râului, pajiştei, orhideei şi margaretei, este o „trestie gânditoare"!

31. VIAŢA MATERIEI

Încă nu reuşim să distingem, sau nu în totalitate, gândirea la piatră şi stejar, deoarece ea nu este aparentă, dar este logic să credem că o inteligenţă superioară, transcendentă, o raţiune sălăşluieşte în calcar, la fel ca într-un copac sau în creierul unui savant. Inteligenţa misterioasă a unui bob de nisip este probabil mult mai subtilă decât cea care poate fi observată la un fizician. Einstein a fost incapabil să descifreze şi să controleze comportamentul unei celule de câine, albină sau brad. Cu siguranţă există la câine, albină şi brad o inteligenţă ascunsă care simte, calculează, reacţionează cu precizia unui calculator electronic. Raţiunea care supraveghează acest fenomen are o origine necunoscută oamenilor care ştiu doar că ea se manifestă îndeosebi prin ARN. Chimistul rus V.A. Firsov („Viață, inteligenţă şi galaxie") este de părere că materia este vie, inteligentă, avansând ideea că particulele elementare sunt dotate cu o interacţiune mentală, una dintre aceste particule, *mentino*, identificându-se chiar cu ceea ce am putea numi unda inteligenţei. „*Mentino*, scria Charles Noel Martin, reprezintă o inteligenţă desprinsă de corpul fizic, acest lucru însemnând că detectarea sa ar fi extrem de complicată".

Strămoşii noştri din piatră

Omul, după exemplul Dumnezeului-Univers care a creat omul, tinde să populeze pământul cu statui din piatră. Nevoia de a crea reprezintă semnul vieţii şi se manifestă în toate regnurile. Timp îndelungat, strămoşii noştri au crezut că era un sacrilegiu imitarea divinităţii în creaţia sa cea mai elaborată, omul; din acest motiv, celţii au lăsat puţine imagini umane, abţinându-se, în cea mai veche perioadă, să sculpteze granitul menhirelor şi dolmenelor. Evreii şi arabii au moştenit această

superstiţie şi nu au renunţat deloc la ea de la Moise şi Mahomed, probabil pentru că, mai mult decât celelalte popoare, au fost predispuşi la practicarea magiei. Tradiţiile (probabil este vorba despre simbolism) spun că a fost o vreme în care statuile au prins viaţă şi au declanşat lupta împotriva oamenilor care le creaseră. Este, în mod sigur, o legendă, dar adevărul este atât de fantastic, încât este permis ca imaginaţia să intre în funcţiune, într-o prospectivă ficţiune, unde natura, batjocorită de civilizaţia noastră, ar declanşa un cataclism, încercând să înlocuiască oamenii, după distrugerea lor, cu nişte creaturi dintr-o materie inertă sau cu regnul vegetal.
Popol Vuh, cartea sacră a mayaşilor, povesteşte că, în timpurile străvechi, omenirea vârstei a doua este „ca nişte păpuşi din lemn, având înfăţişarea unor oameni care vorbesc”. Pe planul strictei observaţii a faptelor, ne este permis să credem că, în intenţia de a deveni mai viu şi de a se sublima, mineralul tinde şi reuşeşte uneori să ia o formă animală. Atunci când Pământul este în călduri, toate miracolele sunt posibile. Aceste perioade de căldură – „dorinţa” arienilor şi a fenicienilor în mitologie – este reprezentată de ciclurile istoriei şi coincide cu apariţia unei noi omeniri.
Numeroase tradiţii menţionează cu insistenţă că oamenii au fost creaţi pornind de la stânci, pietre sau bolovani. Oare Pământul are o nevoie inconştientă de a crea? Se supune el „cromozomilor-memorie” sau unei conştiinţe care, în anumite zone iradiante, deci extrem de inteligente, tinde să modeleze forme animale? Suntem tentaţi să credem acest lucru.

Punctele de iubire

Iată părerea corespondentului nostru Willy Endress, care a scris referitor la acest subiect:
„Am observat existenţa unor regiuni mai mult sau mai puţin delimitate, unde stâncile şi pietrele, vegetaţia şi elementele, configuraţia solului şi chiar gesturile – conştiente sau nu – ale omului produceau sau produseseră linii, suprafeţe şi volume asemenea lumii umane sau animale, aşa cum o cunoaştem sau ne-o imaginăm. În fond, totul se petrece ca şi cum în aceste zone fenomenele electromagnetice cosmice şi terestre ar încerca să stabilească în anumite materii elective un soi de scânteie sau de suflet iniţial care, apoi, ar da structurii moleculare o direcţie şi o dezvoltare care duc la nişte forme mai mult sau mai puţin vii, apropiate de noi, oricare ar fi localizarea lor pe scara măsurilor. Probabil există perioade în care conjuncţia tuturor acestor fenomene fizice, chimice, biologice şi altele s-a putut realiza, dând naştere unor fiinţe şi animale viabile, producând mutaţii şi metamorfoze durabile, în spaţii-timpi diferiţi”.
Ideea lui W. Endress se apropie de cea a oamenilor din vechime care credeau în punctele de emergenţă ale curenţilor telurici, şi care construiau temple pe piedestal (în Mexic), la o altitudine pe care o considerau a fi un gradient al Pământului şi Cerului, foarte favorabile procreării, naşterii şi reconcilierii. Nu e sigur, ci doar posibil, că acest punct de joncţiune se bucură de privilegii de natură electrică, nu doar în sensul în care cunoaştem electricitatea, generatoare de atracţie, de repulsie, de scântei şi de agitaţie, dar şi într-un alt sens mai subtil şi esenţial. Orice ar fi, se pare că există pe glob „puncte de iubire”, care sunt locurile alese pentru producerea unor fenomene ciudate, într-un gradient privilegiat, unde se conjugă, se unesc şi se produc curenţii de inteligenţă ai Cerului şi Pământului. Totul este posibil, inclusiv improbabilul şi miracolul, în aceste locuri unde suflă spiritul şi dragostea, unde materia se cristalizează sub impulsul energiei, într-o dorinţă imensă de creaţie. Ca la începutul lumilor şi al vieţii. Aici, omul atent, pentru a linişti Pământul, îi ridică un altar, un megalit, un oratoriu, o capelă sau o biserică. Tot aici s-au născut primele tabuuri, au fost construite primele refugii, primele cetăţi. În aceste „puncte ale dragostei”, în perioadele sale de căldură, Pământul produce stânci zoomorfe, eroziunea sculptează omeniri aproximative.

Punctele de agresivitate

Dualitatea este mai probabilă şi mai perceptibilă decât trinitatea. Semnului + i se opune semnul – binelui, răul, micului, marele, luminii, întunericul: globul terestru este presărat de „puncte de

agresivitate” care, probabil, echilibrează zonele benefice. În anumite locuri, omul este supus unor influenţe rele, animalul se îmbolnăveşte, copacul se usucă fără un motiv detectabil. Această teză, oricât de sumară şi imperfectă ar fi ea, explică totuşi persistenţa locurilor blestemate, cu fantome, halucinaţii, crime sau boli, fără ca vreo conjuraţie să poată anihila farmecele.
Păcat pentru Israel, deșerturile Gobi şi Colorado... acolo unde Pământul a fost atomizat pe vremuri, şi va mai fi. Păcat pentru Roma, Veneţia, Napoli, Tokyo, Berna, Zürich, Las Vegas şi New York. Păcat pentru oamenii care, din lipsă de sensibilitate sau prin forţa unui destin tragic, părăsesc punctele iubirii – unde sunt respinşi – stabilindu-se în zonele cu fracturi şi cataclisme. Asemenea corpului uman, cel al Geei a dat naştere chakrelor ei, punctelor ei de acupunctură care reprezintă punctele de emergenţă ale curenţilor telurici ce străbat venele Dragonului. Înţeleptul, din empirism sau din perfecţiune superioară, încearcă să recunoască locurile unde suflă spiritul, încercând să se instaleze acolo. Prin opoziţie, el ştie să evite punctele de agresivitate, locurile blestemate, unde nu se va putea niciodată stabili un echilibru benefic.

Pământul se răzbună

Pământul a suportat mult timp brutalitatea animală, înverşunată, şi nedreptatea oamenilor care, nemulţumindu-se doar să-l tortureze, l-au dispreţuit, i-au abandonat cultul, începând să venereze zei falşi. Indiferent de aparenţe, este logic să credem că minciuna, şiretenia şi dorinţa sunt sentimente universale care trebuie să se manifeste în universul necunoscut al materiei. Râul are sufletul, intelectul, judecata sa, muntele visează, preria vede, vorbeşte şi ascultă. Întregul Pământ este un organism imens şi complex, prevăzut cu centre în care trebuie să se acumuleze o inteligenţă-energie pe care, până în prezent, numai empiricii au ştiut s-o observe. Ca orice organism, el are o matrice: marea, un pântece, solul, un sistem nervos, circuitul curenţilor telurici, având în mod verosimil zone pentru cap şi inimă: acolo unde înfloresc civilizaţiile şi cele mai bune instincte umane. Pământul ascunde oraşele vechi, istoria trecută, civilizaţiile dispărute, poate cu un sarcasm lent şi enorm. În vremurile de azi, el îşi schimbă sistemul nervos, începe să permită explozia dispoziţiei lui vulcanice şi-și scuipă veninul verde, consistent, de ameninţare şi posibilităţi diabolice: pehblenda, de unde savantul-vrăjitor extirpă puterea infernală a bombei atomice, uraniul 235.

32. IMAGINEA ELECTRICĂ A SEXUALITĂŢII

În februarie 1967, biologii Pavel Guliaev, Vladimir Iabotin şi Nina Schlippenbach, de la Universitatea din Leningrad, au făcut public rezultatul lucrărilor lor privind „componenta electrică a câmpului electromagnetic” creată de biocurenţii muşchiului cardiac. Ei au numit „electroaurogramă” înregistrarea şi măsurarea câmpului electric care se formează în jurul corpului uman, adică în spaţiul care înconjoară corpul (din lat. *aura* = respiraţie şi din grecescul *gramma* = literă; aurograma = scrierea respiraţiei, a emanaţiei). Pe scurt, din acest studiu rezultă că activitatea ţesuturilor vii este legată de cea a biocurenţilor (curenţii electrici biologici), care sunt produşi în mod natural şi scoşi în evidenţă dacă conectăm ţesuturile la aparatele care măsoară tensiunile electrice (de ordinul milivoltului). Savanţii sovietici, reluând experienţa savanţilor americani Barr şi Mauro, au putut studia câmpul electric al creierului la o distanţă de 25 cm pentru câteva miimi de secundă, timpul impulsurilor date de aparate ca să traverseze organul. Savanţii au avut surpriza să constate că forma câmpului era condiţionată de mediul înconjurător, adică de forma şi în special de natura obiectelor aflate în preajmă.

Podoabele şi pietrele preţioase

Dacă în preajma creierului, a inimii sau a organului căruia i-a fost făcută aurograma există o plăcuţă de metal sau un conductor oarecare, se produce un efect de ecran. În cazul în care avem de-a face cu un dielectric (izolant), cum ar fi ebonită, material plastic, lemn etc., efectul va fi contrar.

Pe scurt, putem afirma că activitatea ţesuturilor vii şi a organelor corpului este influenţată de natura mediului înconjurător apropiat, impulsurile nervoase fiind dispersate de metale şi atrase de dielectrici. Femeile care poartă pe cap o diademă, un fileu de păr, un pieptene, care poartă un colier la gât, brăţări etc., creează aşadar un mediu electric care le determină echilibrul fiziologic. Aurul, oţelul, cuprul dispersează. Mineralele, lemnul, materialul plastic atrag şi, în consecinţă, se încarcă. Pietrele preţioase, izolatoare, sunt aşadar apte să se încarce, fără că creeze un ecran influxurilor noastre. Printre pietrele preţioase, diamantul (carbonul pur), opalul (siliciul hidratat), agatul şi onixul (calcitul şi cuarţul) trăiesc în perfectă armonie cu câmpul nostru electromagnetic; ametistul (cuarţ colorat cu oxid de magneziu) poate provoca uşoare perturbări care se accentuează cu pietrele cele mai bogate în săruri metalice: smaraldul, rubinul, safirul, topazul.

Explicaţia telepatiei

Fizicienii de la Universitatea din Leningrad au stabilit schema fotografică a principalelor câmpuri electrice umane. Electroaurograma obţinută arată că creierul, în primul rând, apoi genunchii şi inima au cele mai importante câmpuri. Câmpul musculaturii umane are o configuraţie complicată, deformându-se la cea mai mică mişcare a corpului; cel al creierului creşte în volum la simplul gând al unei mişcări ce trebuie făcută, sau atunci când intervin visele numite ideomotoare. Această particularitate dă o explicaţie raţională telepatiei şi prezicerii la o fiinţă foarte sensibilă. Curenţii evidenţiaţi de electroaurogramă acţionează ca un radar, proiectându-se asupra unui obstacol şi provocând un ecou. Acest lucru permite fiinţelor cu o sensibilitate foarte mare să reconstituie, cu ajutorul ecourilor, forma obiectelor. La un nivel mult mai ridicat, aceşti curenţi (şi deplasarea undelor electromagnetice) determină posibilităţi de apreciere a adevărului, cu o viteză egală cu cea a calculatoarelor. Este cazul mediumilor din clasa lui Wolf Messing şi a lui Michel Kuni. Teoretic, este posibilă înregistrarea gândurilor şi a actelor ideomotoare cu ajutorul aparatelor electronice. Poate că într-o bună zi vom reuşi să telecomandăm, doar prin gândire, un robot care operează la mare distanţă; de exemplu, în locuri inaccesibile: deşert, mlaştină, spaţiu interplanetar. Câmpul electromagnetic se propagă cu viteza luminii, şi (tot în plan teoretic) ne putem imagina că toţi oamenii de pe Pământ sunt strâns legaţi unii de ceilalţi, nu doar prin influxurile muşchiului lor cardiac, ci mai ales prin cele ale creierului lor. „Ideile care plutesc în aer", fenomenele de mesianism se explică în parte prin această telepatie. Savantul american L. Falkingtone afirmă că porumbeii călători îşi regăsesc drumul deoarece ei „văd peisajul magnetic" al Terrei.

Penele şi undele sonore

În laborator a fost efectuată o experienţă uluitoare: în apropierea unui amplificator, a fost fixat un microfon făcut dintr-o aripă de pasăre sau o bucată de piele de liliac. Un experimentator vorbea în acest soi de microfon, iar vocea sa, foarte perceptibilă, ieşea din motorul dinamo-electric instalat într-o altă cameră. Dacă era înlăturată aripa sau pielea, nu se mai transmitea niciun sunet. De fapt, microfonul, încărcat cu electricitate, dădea naştere unor unde electromagnetice care aveau frecvenţa undelor sonore şi erau captate de sondă. Suntem de părere că, pentru transmiterea informaţiilor, natura vie foloseşte un sistem de acest fel.
Se poate, de exemplu, ca trilurile privighetorilor să fie auzite de congenerii din aceeaşi specie înainte ca sunetul să ajungă la organul lor responsabil cu auzul. Penele păsărilor sunt responsabile de acest fenomen: ele se comportă ca un microfon şi transmit trilurile printr-o mişcare de unde electromagnetice, care se propagă cu viteza luminii (deci mai repede decât suntetul) şi, teoretic, în tot spaţiul cosmic. Astfel, savanţii ruşi au înregistrat electroaurogramele bondarului, albinei, viespei, muştei, ţânţarului, fluturelui şi omidei. În regiunea Novgorod, o expediţie ştiinţifică a înregistrat, prin acelaşi mod, peisajul electric natural: voci electrice ale insectelor, copacilor, ierbii, vântului, semnale de perturbaţie venite din cosmos. S-a stabilit astfel că sistemul pilos al fiinţei

umane: barba, mustaţa, părul etc., asemenea penajului la păsări, joacă rolul de microfon şi de emiţător. Din aceleaşi motive de transmisii presonore vrăjitorii folosesc costume din piele de animal sau, şi mai frecvent, pene de pasăre. Acesta reprezintă, într-un anumit fel, aparatul lor radioemiţător, care le permite să intre în legătură cu un subiect îndepărtat, aflat la sute şi chiar mii de kilometri. Vrăjitorul vorbeşte, se agită, intră în transă ca să-şi încarce veşmântul cu electricitate. Sunetul cuvintelor lui nu va ajunge niciodată la destinaţie, dar mesajul va fi totuşi captat sub forma unor unde electromagnetice. Marii iniţiaţi cunoşteau acest secret de telecomunicaţie.

Colierele sunt nişte condensatoare

Faptul că metalele creează un ecran în aurografii nu presupune, în mod obligatoriu un rol nociv pe plan biologic, dimpotrivă. Cuprul este cel mai bun conductor cunoscut; conductibilitatea sa mare îi permite să se încarce la maximum cu electricitate umană. Din motive de echilibru biologic, este indispensabilă stabilirea unei legături directe şi aproape permanente între corpul nostru şi Terra-mamă. Împământarea ideală se produce atunci când mergem cu picioarele goale. Popoarele africane, în ciuda deficienţelor lor în ceea ce privește sistemul medical, terapeutic, social etc., rezistă foarte bine la boli, deoarece merg cu picioarele goale şi poartă bijuterii din cupru. Când un negru accede la o funcţie importantă, el abandonează obiceiurile ancestrale şi devine extrem de vulnerabil la boli necunoscute în Africa. La popoarele din preistorie, colierele femeilor şi ale bărbaţilor erau condensatoare, stele cu cinci colțuri. Empiric, putem face o alegere dintre bijuteriile şi podoabele cele mai bune pentru favorizarea echilibrului nostru electric şi psihic.

Armonia sexuală

Specialiştii de la Universitatea din Kazan au observat un fenomen ciudat: când doi subiecți sunt supuşi simultan la aurografie, cele două aurograme se modifică, se contrazic sau se îmbină. În acest caz, este posibilă studierea compatibilităţilor şi incompatibilităţilor dintre bărbat şi femeie, astfel încât să fie găsite cele mai bune soluţii de unire sau, dacă vreţi, sufletul pereche, a doua jumătate a fiecărui individ. În privinţa afinităţii în dragoste, s-a observat că, dacă un centru este mai puternic decât celălalt, el poate să-l acopere cu zona sa de influenţă (prima sferă reuşeşte să o capteze pe cealaltă într-un soi de schimb electric, lucru care este contrar legilor fizicii clasice). Acest fenomen poate explica simpatia, iar respingerea aurogramei ilustrează antipatia electrică a subiecţilor. Într-un raport direct cu această observaţie, savanţii ruşi sunt de părere că *swapping*-ul sau clubul schimburilor pe plan sexual (în mod liber, soţia îşi schimbă soţul, iar soţul îşi schimbă soţia, pe o perioadă fixă) ar putea reechilibra indivizii, armonizând aurogramele lor.

***Swapping*-ul**

Valul de erotism care se rostogoleşte actualmente peste lumea citadină (zonele rurale şi ţările subdezvoltate sunt oarecum ferite) a luat naştere în ţările nordice, reci, socialiste şi aproximativ eliberate de morala religioasă. Erotismul, să-l numim astfel ca să definim mai bine fenomenul, este nevoia de a se defula şi de a rupe lanţul bunei-cuviinţe burgheze și reprezintă efectul logic al unui secol de ipocrizie. Un ciclu de pudibonderie va succeda acestei explozii de forţe virile până la obscenitate, aşa cum timpul incredibililor a succedat celui al soţiilor zise modele ale anului 1900. În realitate, dintotdeauna soţii îşi înşală soţiile şi invers, astfel încât bunul-simţ popular consideră profesia de curtezană ca fiind anterioară tuturor celorlalte. Nu dorim să comentăm îndelung şi inutil pe această temă, ci încercăm să înţelegem de ce atât de mult cupluri căsătorite nu merg bine, de ce apar atâtea neînţelegeri sexuale care provoacă drame, certuri şi fericiri distruse.
Pe scurt, pot fi înaintate trei explicaţii fundamentale:
- Nu există o înţelegere electrică sexuală între soţ şi soţie.
- Fiinţa umană gânditoare şi intelectuală are nevoie să se reechilibreze.

- Individul uman este în mod natural îndreptat spre diversitatea experienţelor de dragoste (nevoie de schimbare). De aici şi până la a ne gândi la *swapping* ca sistem terapeutic, nu mai e decât un pas. El este practicat în zilele noastre de suedezi, norvegieni şi danezi. *Swapping*-ul, deja acceptat în mediile ştiinţifice ruseşti, dacă este adoptat de restul lumii, va fi, în mod sigur, responsabilul unei revoluţii sexuale, morale şi religioase.

Mirosul *sui generis* şi aurograma

Aurograma reprezintă câmpul electromagnetic uman (asemănătoare *aurei*), şi se pare că cel al fiecărui individ se află în legătură strânsă cu simţul olfactiv, cu parfumurile, mirosurile. Atunci când, pentru un cuplu, mirosul, mai ales dacă el este *sui generis* (din specia sa, care aparţine doar unei singure persoane), este plăcut şi chiar pasionant, în sensul de afrodiziac, observăm armonizarea aurogramelor. Atunci suntem convinşi că acordul sexual este perfect. Oare acest miros este doar o simplă senzaţie pe bază materială, sau are o anumită organizare sferică? Studiem problema şi suntem de părere că acel câmp de emanaţie a particulelor mirositoare ia forma aurogramei, fiind probabil purtat de undele auromagnetice. Totuşi, la Congresul de fiziologie de la Cannes, care a avut loc în 1967, prof. Knut Larsson de la Universitatea din Göteborg, Jacques Le Magnen, de la Colegiul Franţei și dr. Azemar din Avignon au emis ipoteza că mirosurile nu excită în mod direct centrii motori sexuali. Excitaţia ar fi o acţiune psihologică, printr-un reflex condiţionat.

Parfumul sexual este animal

Pe de altă parte, specialiştii în fiziologie de la Cannes au dat dreptate constatărilor făcute în numeroase rânduri; părţile păroase ale corpului uman sunt acelea care au cel mai mare efect asupra declanşării dorinţei; subsuoara, părul, pubisul şi respiraţia. Pe scurt, actul sexual se conformează în întregime la ceea ce fiinţa umană are mai animalic în ea. Fabricanţii de parfumuri ştiu acest lucru şi aleg întotdeauna ca bază a produselor lor substanţe provenite de la animale: mosc extras dintr-un buzunar plasat sub burta masculului; civeta provenită de la perineul animalului; ambra cenuşie formată din secreţiile intestinale ale caşalotului. Unele femei, îndeosebi blondele grăsuţe şi voluptuoase, secretă în mod natural o transpiraţie *sui generis* mirositoare şi afrodiziacă ce produce întotdeauna o atracţie şi un efect profund asupra bărbatului. R. Harari afirmă că ştiinţa mirosurilor a fost în mod curios asociată cu arhitectura moscheii din Tauris, Persia. Constructorii ei au amestecat mosc şi mortar în compoziţia edificiului, atât de bine, încât sub cădura solară zidurile emană un miros puternic de mosc care, conform legendei, îi îmbată pe îndrăgostiţi.
Femeia este mult mai sensibilă decât bărbatul la mirosurile afrodiziace, îndeosebi în momentul ovulaţiei, ea având o atracţie cu adevărat sexuală spre hainele de blană, ceea ce ne arată că ea este, din punct de vedere instinctiv, mai animal decât bărbatul. Dar aceasta nu este şi părerea lui Marcireau, care spune: „Examinarea atentă a celui mai vechi ritual, reprezentat de cuplarea bestială (Eva şi şarpele), dă naştere unei ipoteze surprinzătoare privind originile omenirii. Femeile, primele creaturi care nu sunt animale, ar fi întreţinut relaţii sexuale cu animale, în urma cărora s-au născut hibrizi. Eliminarea progresivă a acestor monştri prin selecţie, ar fi produs treptat specia noastră cu cele două sexe. Sexul masculin ar fi, aşadar, din punct de vedere fiziologic, posterior sexului feminin". În legătură cu riturile sexuale, Marcireau remarcă pe bună dreptate că „prostituţia sacră, dreptul la hărţuire sexuală, cultul simbolului falic al zeului Shiva şi cultul *yoni*, circumcizia sunt vestigii ale acestor practici misterioase a căror răspândire a fost universală, având un rol capital în formarea religiilor şi a societăţilor".

Nasul oamenilor preistorici

Este interesant de remarcat că un om, dacă simte foarte bine un miros străin, are simţul olfactiv atrofiat pentru propriul miros şi în special pentru propria respiraţie. Aceasta este o curiozitate a

naturii care corespunde unei vechi necesităţi vitale. Dacă ar percepe propriul miros, nu l-ar mai simţi pe al altora, şi fără îndoială că a existat cândva un timp în care a simţi duşmanul era o problemă de viaţă și de moarte. Acest lucru este valabil pentru numeroase animale sălbatice. Câinele de vânătoare căruia îi tăiem părul din nas nu mai simte deloc urma vânatului; în aceleaşi condiţii, pisica devine fricoasă şi inaptă să mai vâneze şobolani. Pentru a descuraja eventualul atacator, bursucul emană mirosuri urâte greu de suportat, dar el nu le percepe sau cel puţin nu sunt agresive pentru el. Faptul că omul posedă acelaşi privilegiu reprezintă, fără îndoială, un motiv în favoarea apropierii lui de un regn animal inferior, cel puţin pentru autohtonii tereştri, deoarece există popoare – nu îndrăznim să scriem rase – care nu au miros *sui generis* caracteristic. Este vorba aici de popoarele provenite în mod direct de la hiperboreeni: scandinavi, egipteni, berberi etc.
Se pare că, în epocile preistorice, oamenii din regiunile înapoiate au avut nasul (îndeosebi nările) mai dezvoltat decât îl au popoarele civilizate de astăzi. Dar este în afara oricărei îndoieli că găsim aceleaşi caracteristici la populaţiile din Noua Guinee, Africa Centrală şi Australia. Specialiştii se întreabă dacă nu cumva micşorarea nasului şi a nărilor de-a lungul timpului nu înseamnă diminuarea unei facultăţi care, pe vremuri, controla parţial comportamentul social şi cel privitor la dragoste. Interacţiunile dintre câmpul electromagnetic uman şi mirosuri par să aducă elemente noi, până acum necunoscute, în studierea comportamentului erotic al oamenilor şi al echilibrului lor.

Violul legitim

Stările erotice au fost comparate cu descărcările electrice. O fiinţă nesatisfăcută, încărcată cu dorinţa de dragoste, este înflăcărată şi tinde să se descarce de energia potenţială mare, pentru redobândirea calmului şi echilibrului proprii. Capacităţile sale intelectuate pot fi crescute, dar agresivitatea atinge şi ea cote maxime, provocând aproape întotdeauna situaţii dramatice. Tinerii din vremurile noastre ating adeseori această stare de surescitare. Cei care se abandonezi erotismului îşi pierd caracterul agresiv şi devin hippy. Coitul îi „pune la pământ”, înregistrându-se astfel o trecere de la + la –. Cei care-şi păstrează încărcăturile electrice vor deveni violenţi. Biologii ştiu că atunci când un coit se produce în perioada de ovulaţie, femeia are mai multe şanse să fie fecundată de un amant decât de soţul ei. S-a dovedit şi faptul că majoritatea femeilor au o predilecţie fizică pentru amorul adulter, mai ales dacă partenerul este un necunoscut, şi o atracţie obscură şi sălbatică pentru viol, în urma căruia, în zece cazuri din zece, rămâne însărcinată, în general cu un copil de sex masculin. Copiii născuţi dintr-un viol sunt aproape mereu extrem de puternici şi mai inteligenţi decât copiii legitimi. Bastarzii regilor Franţei erau mai bine echilibraţi din toate punctele de vedere, fizic şi intelectual, decât fiii legitimi care urmau să ia tronul.

33. CURENŢI TELURICI - CURENŢI AERIENI

Globul terestru este străbătut de o reţea de curenţi electrici, care este într-un fel sistemul lui nervos, cu centri (chakre) şi zone care, în funcţie de natura lor, au o influenţă asupra comportamentului şi sănătăţii oamenilor. Există zone în care trăieşti cu un sentiment de teamă, unde te simţi stingherit, având o dorinţă nemotivată de a fugi departe, oriunde. În schimb, există alte locuri unde simţi că înfloreşti; locuri unde ţi-ar plăcea să trăieşti. Artiştii, mai mult decât alţii, sunt sensibili la aceste influenţe magice şi caută zonele favorabile unde pot să scrie, să gândească, să picteze sau să sculpteze în cele mai bune condiţii psihice. Animalele simt şi ele efluviile misterioase şi ştiu foarte bine unde să-şi stabilească bârlogul, cuibul sau culcuşul.
Agronomul Claude Trouve, unul dintre cei mai buni specialişti francezi, a observat că pământurile omogene, cu subsol şi constituenţi chimici identici, au calităţi extrem de diferite. Pe acelaşi câmp, plantele cresc în mod remarcabil într-un loc, iar alături totul vegetează şi plantele sunt pipernicite. Aceste fapte inexplicabile din punct de vedere raţional pun în evidenţă existenţa unui misterios necunoscut subteran: curenţii telurici de care ştiinţa nu se sinchiseşte.

Locurile magice în care te simţi bine

Profesorul Bouguenec ne oferă o explicaţie cu caracter şi mai ezoteric a acestui fenomen. „Există locuri magice, scrie André Bouguenec. Trebuie să considerăm globul terestru ca o fiinţă vie, organizată, cu o fiziologie la fel de complexă ca şi a noastră. Matricea sa a fecundat mai multe „ombilicuri” cu cordoane ombilicale de hrănire cărora oamenii le-au pierdut urma. Aceste zone sunt ‘erogene’, în sensul că produc efluvii de dragoste. Omul trebuie aşadar să caute afinităţi cu mama sa, Terra, şi, găsindu-le, să-şi pună în acord cu ea planurile psihice şi fizice”. Scriitorul ştiinţific Pierre Devaux a studiat problema, adăugând la acţiunea curenţilor telurici pe cea a potenţialului electric al atmosferei. „În toate punctele globului, scrie Devaux, există un câmp electric vertical, care este în mod obişnuit de 75 V/m. Acest câmp ne condiţionează întreaga viaţă: dacă se amplifică (4.000 V), caracterele se înăcresc, în familie plouă cu palme... iar în curând cade trăsnetul. Apoi totul intră în normal (cel puţin 130 V) şi zâmbetul reapare”. S-au făcut experienţe pe copii al căror leagăn a fost legat la sol printr-o împământare prevăzută cu un întrerupător. În câmp nul, creşterea era mai rapidă decât într-un leagăn izolat şi putea să aducă un plus de 300 g la greutatea copilului în 8 zile. Eminentul nostru confrate a stabilit o clasificare naturală a locurilor geografice:
1. Câmp electric pozitiv. Pe platouri. Bun pentru cei de la ţară, pentru prepeliţe. Favorabil fecundaţiei. Pătrunjelul rezistent la păduchii-de-frunze.
2. Câmp electric nul. În oraş, în pădure. Boală pentru tăietorii de lemne, pentru cărbunari (tuberculoză, cancer). Număr mare de iepuri, de muşte şi de furnici.
3. Câmp electric negativ. În vecinătatea grotelor şi cascadelor. Ridichile degenerează. Favorabil salamandrelor şi limacşilor.

Acest studiu este încă incomplet, dar el oferă o cunoaştere care, legată de problema curenţilor telurici, ar putea să aibă o incidenţă extrem de benefică asupra comportamentului uman. Iniţiaţii aveau această cunoaştere şi ţineau cont de ea la construirea unui sanctuar, la alegerea unei sihăstrii, la împlinirea unei vindecări.

Secretul companionilor

Companionii Datoriei, moştenitorii unei tradiţii îndelungate a lucrului bine făcut – o noţiune pierdută în zilele noastre – au secretele lor, pe care nu le dezvăluie decât în intimitatea atelierelor. Deşi construită în mod remarcabil, bazilica Sacre-Coeur din Paris se fisurează în unele locuri. Nu-i deloc de mirare! spun Companionii Datoriei, fără să comenteze mai departe. Totuşi, secretul acestei anomalii poate să fie explicat prin efectul curenţilor telurici care sunt foarte importanţi pe Colina Montmartre, loc consacrat divinităţilor din timpurile cele mai îndepărtate. Bazilica este construită pe o axă nord-sud; de aceea, cele mai mari lungimi ale zidurilor urmează această axă, cu bordurile şi rosturile de piatră în acelaşi sens. Or, credem că, printr-un efect de electroliză, curenţii telurici, pe direcţia nord-sud în Montmartre, au posibilitatea să disocieze lianţii de ciment şi mortar, polarizându-i, ceea ce duce la degradarea lor. Se produc aşadar linii de fractură posibilă, fenomenul având consecinţe mult mai mici asupra zidurilor direcţionate de la vest la est, unde rosturile nu sunt aliniate. Această direcţie generală nord-sud a curenţilor telurici ar constitui motivul ezoteric al construirii catedralelor şi bisericilor după o axă vest-est.

Orientarea ciudată (nord-est-sud-vest) a catedralei Notre-Dame din Chartres, sanctuar foarte venerat al creştinătăţii, ar fi motivată prin direcţia curenţilor telurici din acel loc: echlibrul lui + şi –. Impulsul nervos, fiind asimilat curentului electric, poate fi considerat ca fiind format dintr-un flux neîntrerupt de particule de materie electrică, ale căror sarcini sunt electropozitive (protoni = +) şi electronegative (electroni = –). Starea de sănătate ar rezulta dintr-un echilibru, întotdeauna acelaşi pentru un anumit individ, între cantitatea acestor protoni şi electroni. Cea mai mică rupere a acestui echilibru se manifestă prin alterarea sănătăţii, care constituie dovada unei pierderi de electroni cu

predominanţa consecutivă a unui număr mai mare de protoni. Atunci ar rezulta o adevărată pozitivare electrică organică, determinând o creştere anormală a tonusului nervos, dând naştere stărilor bine cunoscute şi descrise sub numele de vagotonie şi simpaticotonie. Aceasta este ipoteza formulată de doctorul Pierre Chevalier, care crede că electronizarea acţionează în mod eficace împotriva tulburărilor patologice.

34. DROGURI DE CĂLĂTORIT ÎN TIMP

Creierul nostru este format din miliarde de celule mici sau neuroni, care constituie într-un fel biblioteca şi sediul cunoaşterii umane. Însă numai o parte – aproximativ o treime – este solicitată, astfel încât majoritatea celulelor rămân pasive, ca nişte lămpi neaprinse sau cărţi închise. Dacă vom găsi mijlocul de a le pune pe toate în mişcare, atunci problemele cele mai arzătoare sau considerate imposibil de rezolvat îşi vor găsi o soluţie simplă. Omul care va şti să-şi folosească în întregime creierul va dobândi o superioritate atât de mare asupra celorlalţi – fie el un alt Pascal sau un alt Einstein – încât va deveni un adevărat fenomen şi poate un zeu. Uneori, mecanismul cervical se pune în funcţiune într-o proporţie de 40-50% şi fiinţa privilegiată devine un geniu. Acesta a fost probabil cazul lui Pitagora, Platon, Pico de la Mirandola, Pascal, Einstein etc. dar şi al lui Rémi Crampe, acel cioban din Ouste (Hautes-Pyrénées), care, cu ocazia unor teste de preselecţie militară, i-a surclasat pe inginerii şi licenţiaţii care s-au prezentat în acelaşi timp cu el. Acelaşi lucru i s-a întâmplat şi lui Paolo Z., acel mic veneţian care, la 5 ani, a fost rănit la cap de o piatră aruncată de cineva. Accidentul a provocat în creierul său o anumită anomalie care a făcut din Paolo un elev excepţional şi... un maniac genial al zborului!
Oare este omul destinat să-şi folosească într-o zi totalitatea puterilor necunoscute? Ar fi în ordinea naturală a lucrurilor! Căci de ce mai există celule cenuşii dacă nu ca să le folosim? În această ipoteză, omenirea, prin evoluţie, s-ar îndrepta spre un stadiu superior, analog sau identic cu cel al divinităţii. În acest sens, într-un secol sau mileniu, descendenţii noştri vor fi stăpânii cosmosului.
Asta susţin unele şcoli filozofice şi religioase, dar, nu se ştie prin ce intuiţie, omul care se gândeşte raţional se împotriveşte în faţa acestei escatologii, care îi promite împărăţia lumii şi identificarea cu Dumnezeu. Pe de altă parte, este posibil ca totalitatea celulelor noastre cervicale să nu aibă de jucat niciun rol în viitor, pentru motivul că şi-au îndeplinit misiunea în trecut (Omul de Neanderthal avea un volum al cutiei craniene de 1600 cm^3, în timp ce media actuală e de numai 1500 cm^3. Omul preistoric ar fi fost aşadar mai bine înzestrat cu neuroni, deci mai inteligent). Bărbatul are doi sâni, dar nu ca să alăpteze! Totuşi, sânii lui au avut o raţiune de a exista.

Suflarea zeului alb

O remarcă este totuşi foarte tulburătoare: fraţii noştri negri au un creier identic cu al nostru în ceea ce priveşte elementele componente, dar cu mult mai puţine celule active. Dacă zeul alb „suflă gândirea”, atunci ei se trezesc şi creierul lor, în câţiva ani, devine egal cu al celorlalți oameni. Această constatare dovedeşte că neuronii creierului sunt doar „adormiţi” şi pot, sub influenţa unui agent exterior, să fie excitaţi în aşa fel, încât să tripleze puterile omului. Este şi mai probabil ca aceste puteri să crească într-o progresie geometrică de relaţie X, care le-ar face de 300... 900... sau 2.700 de ori mai mari. Unele fiinţe au avut pe vremuri, altele au încă în zile noastre, capacitatea de a-şi pune creierul să funcţioneze peste cele 30 de procente obişnuite: savanţii şi iniţiaţii. De aceea, aceşti privilegiaţi pot să aibă unele cunoştinţe despre adevărurile care rămân interzise restului omenirii. Totuşi, este posibil ca o fiinţă normală să devină mare iniţiat, cunoscător, geniu.

Creierul : acest computer electronic

Activitatea creierului este un fenomen electric, deci o energie. Acest fenomen este determinat, alimentat (e vorba de metabolism) de glucoza pe care i-o aduce sângele şi prin oxigenarea ţesutului

cerebral. Când aceste condiţii sunt în mod convenabil îndeplinite, neuronii sunt apţi să funcţioneze mai mult sau mai puţin energetic. Este indispensabil să cunoaştem acest proces biologic, ca să pricepem ce are el misterios, un fragment din secretul iniţierii. Expuse în mod brutal, se poate spune că gândirea, inteligenţa, cunoaşterea şi iniţierea sunt intim legate de alimentaţie şi mai ales de absorbţia unor substanţe care, introduse în sânge (pe cale bucală sau injectate), pot să excite neuronii în diferite moduri (Există şi alte moduri de excitare a creierului pentru a provoca clarviziunea: oglinda, bila de cristal, şocurile luminoase, meditaţia etc.). Este, aşadar, posibil să provocăm în mod artificial iluminarea, geniul, dar şi idioţenia şi nebunia. Barbituricele, somniferele, tranchilizantele amorţesc creierul. În schimb, unele produse sporesc vigilenţa, capacitatea de percepţie, inteligenţa; altele (psihodislepticele) provoacă fenomene de clarviziune, de iluminare, şi permit adevărate călătorii în timp. Acestea sunt drogurile halucinogene.

Drogurile de iniţiere

Ar fi greşit să spunem că Moise, Buddha, Pitagora, Iisus şi Einstein au fost nişte iniţiaţi sau nişte genii pentru că ingurgitau droguri miraculoase. Problema este mai complexă. Din punct de vedere raţional, este greu să admiţi revelaţia divină, adică conversaţia directă a lui Dumnezeu sau a unui zeu direct cu omul. În stadiul actual al ştiinţei, nu se poate da nici o explicaţie despre autenticitatea unui astfel de miracol, ceea ce, totuşi, nu implică inexistenţa lui. Ba chiar se poate spune că autenticitatea fenomenului este ştiinţific acceptabilă, dacă îl identificăm pe Dumnezeu cu inteligenţa universală şi pe zei cu nişte iniţiatori care au trăit „corporal" şi încă ar mai putea să existe în spaţio-timp sau într-un univers paralel: Stăpânii Lumii. În acest sens, contactul considerat miracol îşi găseşte un început de explicaţie fie prin elevarea gândirii umane, fie prin procesul mai matematic al călătoriei în timp. De altfel, se pare că asta s-a şi întâmplat. Dar, în cazul analizei clinice, totul se întâmplă ca şi cum creierul iniţiatului, savantului sau profetului ar primi un aport excepţional de bogat în glucoză şi o irigare excepţională a ţesutului cerebral, fie prin absorbţie alimentară, fie printr-o alchimie fizico-chimică misterioasă care produce acelaşi efect. Din epocile cele mai îndepărtate şi până în zilele noastre, această elevare spre iluminare a fost practicată la toate popoarele şi prin procedee diferite, cel mai folosit fiind cel al drogului halucinogen, care deseori a luat numele de „licoarea de iniţiere". Iată o listă cu principalele droguri de acest fel:

Nauacatl sau *teonanacath* ciupercă halucinogenă a aztecilor (Mexic) numită „carnea Domnului" de către indieni şi „carnea diavolului" de către mexicanii catolici. Această ciupercă, *Stropharia Cubensis,* sau psilocyba, conţine un alcaloid (psilocibină), care provoacă o stimulare intensă a memoriei şi viziuni colorate în verde. În lucrarea sa „Istoria Mexicului", istoricul André Thévet, în 1574, îi descrie astfel pe *curanderos* (vindecători-vrăjitori) care o mâncau în stare crudă: „pe care diavolul îi făcea să mănânce nişte ierburi numite de ei *nauacatl,* care le deranja simţurile şi îi făcea să aibă viziuni".

Yage: liană tropicală americană. Se foloseşte sub formă de decoct. Are o putere surprinzătoare de a te face să vezi şi să auzi de la mare distanţă. Alexandre Rouhier povesteşte cum o folosesc căutătorii de comori în Amazonia. Ei fierb noaptea un kg de liană în câţiva litri de apă. După ce a mai rămas doar un pahar plin de lichid, subiectul îl bea, ia o gură de rachiu de trestie de zahăr... şi cade într-un fel de somnolenţă. Este dus aţipit în locul unde se crede că sunt îngropate comori şi bărbatul, puţin brutalizat, este obligat să arate punctele zăcământului. Subiectul vede prin ziduri, stânci şi pământ. Însoţitorii săi sapă şi aproape întotdeauna descoperă o comoară în locurile indicate de clarvăzător.

Ayahuasca sau *Banisteria Caapi:* o liană din Amazonia, a cărei băutură trebuie să se consume în întunericul şi tăcerea nopţii. Vrăjitorii îi adaugă *yage.* Este numită „liana viselor" sau „liana spiritelor", ori „liana morţii", când dozele sunt prea mari!

Peyotl: planta care face ochii uluiţi, este un cactus mic, fără ţepi, care creşte pe platourile înalte. Este vândută în Mexic de culegătorii de plante. Alcaloidul său, mescalina, provoacă viziuni în permanentă mişcare, atât de colorate, încât provoacă strigăte de surpriză experimentatorului. *Peyoti* nu anulează conştiinţa în timpul acestor viziuni. El transformă sunetele în culori.

Huanta: solanacee cu flori albe; *Datura Arborea* de la Ecuator. Extrem de toxică. Din ea se fac băuturi de încercare pentru vrăjitori. Aceştia intră în comă timp de 2-3 zile şi aduc din călătoria lor în lumea zeilor informaţii preţioase despre viitor.

Huachuma: cactus arborescent din Peru, căruia i se bea sucul purgativ pentru a se dobândi darul divinaţiei. *Hauchuma* este intermediarul între om şi diavol, după spusele creştinilor. Părintele Barnabe Coco, istoricul Conchistei spaniole, scria: „Ameţiţi de această băutură, indienii visează mii de lucruri extravagante, şi cred în ele ca şi cum ar fi adevărate".

Tutun. În America de Sud, iniţierea şi puterea de a comunica cu spiritele cereşti se face uneori bând un decoct de tutun şi fumând într-o colibă închisă ermetic.

Tarasun. În Siberia, buriaţii fac cu apă clocotită un decoct de cimbrişor sălbatic, ienupăr şi scoarţă de brad, apoi varsă în el câteva picături de sânge de ţap.

Muchamora siberiană: ciupercă veninoasă din genul amanitelor, folosită de şamanii din Asia Centrală, probabil în stare crudă. Alcaloidul ei, muscarina, este ameţitor în doză mică, dar mortal în doză mare. Produce halucinaţii asemănătoare cu cele produse de psilocybină (divinație, memorie). În cartea „Plantele divinatorii", Alexandre Rouhier, care este o autoritate în materie, scrie că, fiind foarte rară în unele regiuni din Asia, *muchamora* este utilizată precum a fost penicilina în Al Doilea Război Mondial. După ce un şaman a băut decoctul şi a pronunţat oracolele, el urinează într-un pahar de lemn şi muscarina, eliminată în acest fel, poate să mai folosească de câteva ori.

Honda: ciupercă din Noua Guinee. Papuaşii o folosesc la fel ca acei *curanderos* din Mexic. Halucinaţie, delir sacru.

LSD 25: acid lisergic, alcaloid extras din cornul-de-secară. Este de 7.000 de ori mai activ decât mescalina. Euforie sau depresie, în funcţie de doze şi temperament, halucinaţii strălucitor colorate, accelerarea mişcării şi a timpului precum rularea unui film cu 100 imagini/secundă; distorsionarea imaginilor, sentiment de putere, nebunie.

Aceste plante şi aceste droguri sunt metagnomigene (produc clarviziune). Ele erau numite pe vremuri „ierburile profeţilor" şi Rousseau, citat de Alexandre Rouhier, spunea că „desprindeau din materie organele imaginaţiei". Folosirea lor, mai puţin simplă decât s-ar părea, trebuie să fie precedată de post şi controlată de cineva cu experienţă. Iniţiaţii au lansat din toate timpurile o interdicţie împotriva anumitor plante, mai ales împotriva ciupercilor, de teamă probabil să nu se producă iniţieri datorate nu meritelor, ci hazardului. Pitagora recomanda să nu se mănânce bob şi motiva astfel: „Bobul, fiind compus din aceleaşi elemente ca şi omul, poate să devină prin transmigrare sediul sufletului". Cezar a ironizat această explicaţie şi trebuie să recunoaştem că nu părea deloc raţională. Totuşi, este de neconceput ca marele savant şi marele iniţiat Pitagora să fi făcut această recomandare discipolilor săi fără să fie îndreptăţit de un motiv excelent, dezvăluit parţial de Cicero: „Se zice că bobul împiedică visele divinatorii să se manifeste". Probabil că ar trebui să sondăm mai în profunzime misterul combinaţiilor chimice ca să descoperim – suntem convinşi de asta – că Pitagora, ca întotdeauna, a avut gura aurită!
Drogurilor halucinogene pe care le-am studiat li se mai adaugă şi altele, precum *kal*-ul din Abisinia, *yohimba* sau *iboga* din Africa, *pituri* din Australia, ceaiul, cafeaua, mătrăguna, haşişul, opiul,

germenii de cartofi etc. şi, bineînţeles, vinul şi hidromelul scandinav, făcut din suc de asclepiad (plantă de origine americană) amestecat cu lapte, orz şi miere. Hidromelul scandinav este considerat de origine divină. Trebuie menţionat că asclepiadul american a fost importat cu mai multe milenii înaintea „descoperirii" Americii de către Cristofor Columb. Prietenul nostru, parapsihologul Jacques Rubinstein din Avallon, ne-a semnalat proprietăţile trifoiului în formă de corn, a cărui floare în decoct produce o excitaţie cerebrală, dezvoltând capacităţile memoriei.

***Noha* sau vinul care ia minţile**

După dispariţia atlanţilor, a hiperboreenilor şi a marilor strămoşi arieni, a căror patrie de origine era America de Nord, celţii s-au pomenit „rupţi de ţara zeilor", adică de sursa de iniţiere şi de cunoaştere. Dar ştiau că „dincolo de fluviul Ocean, la limitele lumii occidentale", se putea găsi *greal*-ul, băutura minunată a vechilor părinţi; de aici, acele tentative milenare de întoarcere la izvoare, acea prodigioasă *căutare a Graalului* care, sub influenţa ideilor creştine, a deviat de la calea sa adevărată, pierzându-şi esenţa. Or, ce era *greal*-ul ameţitor, care aducea bucuria în inimi şi idei în creier? Probabil că era pe bază de *noha*, acea plantă ca viţa-de-vie. *Noha* are reputaţia că dă un vin care „ia minţile", ceea ce constituie un vicleşug de a elimina adevărata băutură de iniţiere ariană, adevăratul *graal*!
Nu mai mult decât vinul de Bordeaux, de Anjou, Vieux Cahors şi chiar mai puţin decât cele de Bourgogne, Beaujolais, Provence, vinul de *noha* nu este periculos în doze rezonabile. Este interzisă cultivarea de *noha* şi deţinerea de plante de tutun şi de cânepă indiană. Motivul acestei excluderi ţine de interdicţii oculte, pe care nici cei care cred că sunt iniţiatorii ei nu le pot explica. Adevărul e că *noha* este singurul strugure natural, singurul care dă un vin natural. Celelalte specii, fiind exspuse bolilor, trebuie în mod obligatoriu să fie tratate cu sulf, sulfat de cupru şi alte produse chimice, care toate sunt pe bază de substanţe otrăvitoare. Vinul pe care-l bem are aşadar adăugată otravă, iar ameţeala pe care o dă a diminuat calităţile care, în alte timpuri, îl făceau sacru în ochii multor popoare. În schimb, *noha* şi alte varietăţi naturale dispărute actualmente provocau un delir analog cu cel produs de celelalte plante halucinogene.
Etimologia cuvântului „vin" îi dă acestei băuturi sensul originar şi pierdut. Vin derivă din sanscritul *vena* – „iubit", „dorit", din rădăcina *ven,* care în Vede desemnează licoarea spirtoasă şi sacră *soma.* Vinurile din Antichitate nu semănau deloc cu cele din epoca noastră; pe vremuri, ele erau învechite la soare, deseori li se adăuga apă de mare, diferite condimente şi chiar opiu.
În zilele noastre, viţa-de-vie hibridată, drogată, nu mai furnizează licoarea halucinogenă, dar probabil că în anul 2000 î.e.n. situaţia era cu totul alta, iar celţii cu caracter jovial, uşor înclinaţi spre lăudăroşenie, dar foarte viteji la urma urmelor, trebuie să fi avut o veneraţie deosebită pentru vinul care să dezlănţuie forţele şi bravura. Este adevărat că viţa-de-vie nu creştea în Galia, şi numai druizii şi preoţii o cultivau probabil pentru băuturile secrete ale nevoilor lor sacerdotale. Hidromelul era doar un înlocuitor, iar adevăratul *greal* era băutura pe care acei de'danann din Irlanda o aduseseră pe vremuri din Mag Meld, „câmpia veseliei", situată dincolo de Atlantic. *Noha*, ultimul vestigiu al plantei sacre a atlanţilor, este pe cale de dispariţie, împreună cu vechile obiceiuri ancestrale. Numai câţiva iniţiaţi sfidează legea şi continuă să cultive viţa-de-vie al cărei vin te face „să-ţi pierzi minţile"...

Mărul şi frunza de viţă-de-vie

Această poveste a strugurelui ne face să studiem mai îndeaproape mitul paradisului terestru, unde mărul joacă un rol greu de interpretat: *Femeia a răspuns şarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis să nu mâncăm din el, şi nici să nu ne atingem de el, ca să nu murim". Atunci şarpele a zis femeii:*

„Hotărât, că nu vei muri. Dar Dumnezeu ştie că, în ziua când vei mânca din el, ţi se vor deschide ochii şi vei fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul. (Geneza III, 2-5).
Era vorba, fiecare îşi aminteşte, de un fruct pe care Satana o îndemna să-l mănânce. Eva a ezitat. Cine o sfătuia de bine? Unde era Răul în această aventură? Dumnezeu care îi interzicea să ştie, să deschidă ochii, care îi refuza iniţierea, accesul la divinitate? Dumnezeu care voia să o închidă într-o viaţă de stagnare, fără descendenţă, fără conştiinţă, fără evoluţie? Sau Satana, partizanul nesupunerii în faţa ordinului dictatorial? Satana, care o sfătuia să deschidă ochii, să cunoască? În acel moment, Eva nu-l „cunoştea" pe Adam, dar a avut intuiţia genială că trebuie să-l asculte pe bunul Satana şi a muşcat din fructul „care face ochii uluiţi", a băut din licoarea iniţierii. Nu există alte cuvinte potrivite pentru a exprima adevărul paradisului, căci totul este cunoscut: fiinţele obtuze, cu ochii închişi, ignorante, geniul bun care vine din cer, lucrul care se ingurgitează, ochii care se miră şi cunoaşterea lucrurilor ascunse, apanajul zeilor.
Dar cum să admitem că mărul furnizează un *greal* iniţiatic? Probabil că a existat o eroare iniţială. Eva nu a mâncat un măr, ci alt fruct, sau a băut sucul unei liane, unui cactus, sau a muşcat dintr-o ciupercă! Altfel ar trebui să credem că merele, pe timpul paradisului terestru, nu aveau aceeaşi compoziţie chimică precum în zilele noastre; ipoteză ce nu trebuie respinsă. Desigur, mărul, în aparenţa sa fizică, arăta în mod desăvârşit ca simbolul profund al matricei, al dragostei, al femeii şi al cunoaşterii sub semnul erotismului, dar credem totuşi că acest simbol a luat naştere dintr-o interpretare desigur eronată.
Biblia nu specifică deloc care era fructul oprit, însemnând prin aceasta că identitatea lui trebuia să rămână secretă, precauţie utilă, dacă e vorba de un fruct halucinogen, dar fără motiv valabil, dacă e vorba de un măr oarecare. De unde a apărut atunci mitul mărului, pe care legenda îl leagă de un detaliu poate revelator: Eva şi-a ascuns sexul cu „o frunză de viţă-de-vie". Oare este raţional să credem că fructul, devenit măr de aur, era un strugure care provoca euforie şi incita imaginaţia? Era măcar vorba de fructul unui copac? Sanchoniathon ar fi putut să ne informeze în această privinţă, dacă lucrarea lui nu ar fi fost distrusă, după cum numai botaniştii ar mai putea elucida acest mister, regăsind fructul sau planta halucinogenă care lua culoarea aurului.

Băuturile de iniţiere

În mitologia celtică se face deseori aluzie la un recipient-talisman, înzestrat cu virtuţi miraculoase pe care zeii îl râvneau şi încercau să-l sustragă. Obiectul probabil că era preţios, căci regele Arthur, care a organizat o expediţie ca să pună mâna pe el, şi-a pierdut în această aventură aproape toţi oamenii de trupă. În acest vas miraculos, bardul galic Taliesin, inspirator al religiei druidice, a descoperit „...ştiinţa şi viitorul, misterele lumii şi comorile cunoaşterii. Conţinutul vasului învia morţii, dar cei care reveneau la viaţă nu scoteau o vorbă despre ce văzuseră". Iată, fără îndoială, o relatare care se referă la băuturi de iniţiere, dar despre compoziţia lor avem numai presupuneri.
„Vasul lui Koridwen, Zâna Albă, mama lui Taliesin, sursă de ştiinţă universală, conţinea o mixtură zisă *greal*. Koridwen a pus cele şase plante eficace în cazanul înconjurat de perle de mare", spun vechile texte, ceea ce evocă cele şase culori ale curcubeului: violet, albastru, verde, galben, portocaliu şi roşu (notă: Curcubeul are doar şase culori: cele trei culori fundamentale – albastru, galben, roşu – şi cele trei secundare rezultate din amestecul lor; indigo, juxtapunere a violetului cu albastrul, este o culoare terţiară. Drapelul curcubeu al incaşilor cuprinde doar cele şase culori rituale). În plus, se pare că există identitate între această mixtură numită *greal* şi faimosul *Graal*, care era în acelaşi timp vasul conţinând sângele lui Iisus şi o hrană magică. Iisus a fost amestecat în această poveste în urmă cu 2000 de ani, dar graalul era cunoscut cu câteva milenii înainte!
S-a spus că cele şase plante eficace puteau să fie: violeta, albăstreaua, lăptuca (sau mărarul), dungăţea (sau floarea-broştească, sau orz), salvia şi strugurele. Tradiţia celtică fiind, împreună cu tradiţia persană, cea mai veche din lume, este interesant să amintim cum a dobândit iniţierea Korrig

Piticul, numit şi Gwyon Clarvăzătorul. El avea misiunea să amestece cele şase plante eficace, puse de Zâna Albă în ceaunul aflat pe foc. Deodată, câteva picături din băutura magică ce fierbea au ţâşnit şi l-au fript pe mână. Atunci Gwyon a dus mâna la gură cu un gest reflex natural. Făcând acest lucru, el a băut puţin lichid şi a dobândit imediat cunoaşterea tuturor lucrurilor. Iată fondul misterelor celtice, de unde au derivat misterele din Samotrace (Grecia), din Fenicia şi din Asiria.
Casmil al pelasgilor, Gigon al fenicienilor, Apollo şi Prometeu al grecilor erau avatari ai lui Gwyon din Occident. Tot aşa, Koridwen este Marea Zeiţă (Demeter, Cybela) din riturile cabirice din Tracia şi Frigia. Tot ce a fost împrumutat Occidentului nostru ancestral de la instalarea religiei catolice a fost renegat fără milă... Menţionăm că insula Gwyon sau insula Avalon, sau insula Albă, s-a transportat în mod miraculos în deşertul Gobi!
Marea tradiţie a oamenilor, în esenţa sa originară, nu poate fi regăsită decât prin miturile celţilor. Şi a regăsi implică în prealabil o pierdere! Or, tocmai aceasta este tema principală a tradiţiilor noastre: trebuie găsit ceva care a fost pierdut. Acesta este sensul oricărei căutări: a merge să cucereşti Graalul, pocalul sau craterul atlanţilor, ceaunul lui Dagda, cele ale lui Bran şi ale Medeei.

Licoarea pierdută

Soma a hinduşilor *(haoma* sau *amarita* avestică) este un suc obţinut prin presarea unei plante între două forme de piatră, dar şi nectarul auriu, băutura care aduce nemurirea pentru zei şi inspiraţia pentru muritori. Or, o tradiţie orientală spune că, într-o anumită epocă, secretul fabricării vestitei *soma* a fost pierdut, şi găsim aici o variantă a vechiului mit ariano-celtic. Adevărata *soma* a fost înlocuită cu altă băutură, dar niciodată magii hinduşi nu au putut să regăsească iluminarea pe care o avuseseră strămoşii lor. De acelaşi fond arian se leagă şi *haoma* din Avesta, băutură şi totodată plantă sacră, presată într-o sită, şi a cărei zeamă fermentată exacerba puterile spirituale.
Citim în Avesta (Yasna IX, 4 şi 5): „Vîvanhvat a fost primul muritor din lumea corporală care m-a pregătit. El a avut privilegiul de a avea drept fiu pe Yima Strălucitorul, bunul păstor, cel mai glorios dintre cei care s-au născut, singurul muritor posesor al *ochiului solar*; datorită puterii sale, putea să facă nemuritori oameni şi animale”. (notă: ochiul solar = aluzie la maşina zburătoare a zeului Ahura-Mazda, care se deplasa între Cer şi Pământ şi putea astfel să observe tot ce se întâmpla. Yima era un Stăpân al Lumii).
Ca plantă, *hom* al persanilor, era, se crede, tamarixul (cătina) sau sulfina. Deoarece tamarixul era foarte rar în India, parșii, care-l foloseau pentru iniţiere, l-au înlocuit cu o altă plantă, fapt ce explică pierderea plantei *soma* la hinduşi, dovedind anterioritatea ritului avestic faţă de cel din Vede. Totuşi, persanii, ca şi hinduşii, au pierdut şi ei secretul licorii. Cea veche era albă şi era adunată de pe Alborj sau Muntele Sacru. Înlocuitorul era galben şi secretul lui a fost şi el pierdut mai târziu, ceea ce înseamnă cât se poate de clar că transmiterea lui s-a deteriorat de-a lungul timpului.

Al treilea ochi

Iată, aşadar, băuturile miraculoase şi alimentele iniţiatice – *greal, soma, haoma* – cărora trebuie să le adăugăm ambrozia şi vinul grecilor, vinul evreilor şi creştinilor, decocturile de plante ale egiptenilor şi şamanilor, ciupercile mexicanilor etc. Băutură, plantă sau mixtură, alimentul magic serveşte întotdeauna aceluiaşi scop: conferirea cunoaşterii tuturor lucrurilor. Cu alte cuvinte, băuturile de iniţiere trebuie să confere al treilea ochi, cel care percepe lucrurile ascunse, în trecut, precum şi în prezent. Acest al treilea ochi este, de asemenea, al adevăratului Stăpân al Lumii, botezat, în funcţie de latitudine şi de ţară, Viracocha, Kukulkan, Quetzalcoatl, Baal, Marduk, Prometeu etc., şi acest nume este Lucifer. Lucifer, zeul prieten şi iniţiator al oamenilor, cel care le-a adus înţelepciunea şi ştiinţa, cel care, sub chip de şarpe, i-a murmurat Evei, prima muritoare iniţiată, sfatul cel bun din care a provenit *Homo sapiens* şi toate civilizaţiile.

Oare Lucifer n-a venit cu un al treilea ochi pe frunte (un smarald verde, culoarea planetei Venus)? Şi oare nu din acest al treilea ochi, acest smarald au făcut „îngerii” *graalul*? Calomniat, defăimat, murdărit, diabolizat, bunul Lucifer, care şi-a pierdut paradisul din dragoste faţă de om (dăruire de sine), a devenit printr-o nedreptate scandaloasă un fel de demon! Or, cunoştinţele pe care le-a adus de pe o altă planetă vor reapărea în chip miraculos prin magia drogurilor halucinogene.
Iniţierea, călătoria în cer a primilor părinţi, căţăratul ritual din cursul şedinţelor iniţiatice, divulgarea trecutului şi viitorului de cunoscătorii planetari, totul se va raporta în mod logic, cât se poate de clar, la planeta Venus. Totul se va plasa sub semnul lui Quetzalcoatl, al lui Lucifer şi al însemnelor lor sacre: al treilea ochi de jad pentru Quetzalcoatl, al treilea ochi de smarald pentru Lucifer. Şi va fi, mascat de deteriorarea timpului, al treilea ochi al lui Siva, prinţul asurilor (asezii), prinţul falusului, zeu genitor a cărei împreunare pasionată cu frumoasa Parvati (Venus-Astarte) va zgudui lumea. Va mai fi şi al treilea ochi al lui Horus, a cărui culoare simbolică este verde, Horus care este Apollo al egiptenilor, soţul lui Hathor, regina Occidentului, doamna Babilonului, identificată cu Venus şi Astarte... Mereu planeta Venus, mereu culoarea verde a Stăpânilor vechii lumi.

35. APA VIEŢII VEŞNICE

Funcţiile biologice, dar şi capacităţile intelectuale şi psihice, sunt parţial condiţionate de regimul alimentar al omului. Rolul substanţelor halucinogenelor în trezirea şi excitarea circuitelor creierului ne-a permis o reconstituire a vieţii din epocile preistorice care, oricât de ipotetică ar fi, comportă, fără nici o îndoială, elementele unui adevăr care se leagă de misterul iniţierii.

Pirul halucinogen

Autohtonii postdiluvieni ai Terrei, dacă admitem că nu au beneficiat la început de niciun ajutor providenţial, au fost nevoiţi să-şi înceapă marea aventură umană pornind de la un nivel social deloc mai ridicat decât cel al animalelor. (După potop, hrana supravieţuitorilor a fost săracă în proteine animale indispensabile dezvoltării ţesuturilor musculare, nervoase şi osoase. Această carenţă a avut ca efect deteriorarea inteligenţei. Experienţe făcute pe şobolani au arătat că această deteriorare se continuă la mai multe generaţii, chiar dacă alimentaţia redevine normală). În absenţa vânatului, au început să mănânce rădăcini, peşte, apoi, într-o bună zi, au încercat bacele sălbatice, fructele, ierburile, ciupercile etc. După câteva secole, ajutaţi de instinct, au constatat că, dacă mănâncă anumite lucruri, devin mai inteligenţi, mai puternici şi mai dibaci. Atunci s-a format o primă conjuraţie de iniţiaţi, în scopul păstrării secretului existenţei unei hrane care, de exemplu, permitea o realizare mai bună a unui cârlig de undiţă sau a unui vas.
Planta care inspira idei bune era o ciupercă, strugurele sau grâul, atunci în stare sălbatică? Mai degrabă este vorba despre pir! Pirul sau grâul târâtor furnizează, ştim foarte bine, un jeleu tonic, iar rădăcina sa a fost folosită mult timp la fabricarea pâinii, deoarece ea conţine amidon şi zahăr. În secolul trecut, chiar s-a adus în discuţie înlocuirea trestiei de zahăr cu această iarbă care furnizează polialcooli în cantitate neglijabilă. Pe scurt, această „buruiană” nu are doar defecte, iar câinii care o mănâncă pentru a se curăţa şi vindeca de dureri ştiu foarte bine acest lucru! Dacă ne imaginăm că pirul a fost prima plantă-miracol, trebuie să credem şi că secretul nu a fost păstrat mult timp şi întreaga omenire tânără a început să devoreze fără măsură acest LSD care a făcut-o să progreseze în sensul inteligenţei. Apoi, pirul n-a mai avut calităţi halucinogene, aşa cum este cazul penicilinei în zilele noastre, deoarece organismul s-a obişnuit cu ea şi nu mai este eficace.
Aşadar, hrana de iniţiere a fost tot timpul înlocuită de popoare, deoarece organismele umane se obişnuiau cu drogurile, care au devenit treptat băuturi curente sau chiar furaje. Acum 2000 de ani, vinul era încă o licoare divină, care deschidea porţile pământului zeilor. În zilele noastre, beţivul necultivat care bea 5, 7 sau 10 litri de vin în fiecare zi, din lăcomie sau ca să-şi învingă complexele, devine doar o brută. Băutura de iniţiere de calitate a devenit o hrană de cantitate.

Într-o zi, în mod sigur, opiul va putea fi mâncat în supă, deoarece deja teribilul cesiu provenit de la exploziile atomice începe să se înmagazineze, fără un prejudiciu aparent, în oasele copiilor născuţi începând cu anul 1946. Astfel, putem afirma că multe dintre elementele noastre obişnuite: grâu, cartof, zahăr, ciuperci, cafea etc. au stat la originea drogurilor halucinogene, cu care flexibilitatea noastră biologică s-a acomodat. Artificialul devine întotdeauna natural. Cu optimism, ne putem chiar întreba dacă bomba atomică, vaporii de benzină, zgomotul infernal al oraşelor, războaiele, atrocităţile, alcoolul, tutunul... nu cumva sunt atuurile majore care favorizează evoluţia fulgerătoare şi necesară omenirii...

Puterea apei de ploaie

Apa a fost mereu una dintre materiile misterioase la care alchimiştii au lucrat cel mai mult. Combinată sau amestecată cu diferite corpuri chimice, ea a dus la efectuarea unor cercetări al căror rezultat speculat trebuia să fie „viaţa eternă”, tinereţea veşnică sau ştergerea păcatelor! Rezultatele au fost slabe, poate pentru că chimiştii au studiat prea mult ideile lor extravagante şi nu suficient de mult observarea naturală, aşa cum a făcut-o inginerul Marcel Violet, care tocmai a publicat raportul studiilor sale într-o carte cu un titlu atrăgător: „Secretul patriarhilor”. Or, acest raport este pozitiv: apa electrovibrată Marcel Violet accelerează creşterea plantelor şi vitalizează organismul uman. Dovada: sute de experienţe efectuate pentru plante de către Ministerul Agriculturii, pentru oamenii din spitale şi pentru medici. Totul, bineînţeles, însoţit de rapoarte ale Academiei de Medicină, de expertize oficiale şi mai ales, îndrăznim să spunem, de această declaraţie foarte simpatică a inventatorului: „Să ştiţi că scepticismul vostru n-a fost atât de mare ca al meu, şi că am fost nevoit, an după an, să adun observaţiile, experienţele, ca să ajung la starea de convingere (încă nu spun de certitudine în privinţa tuturor punctelor) la care mă aflu în momentul de faţă”.
Acest lucru inspiră încredere şi justifică părerea lui René Barthélemy, de la Institut: „Descoperirea va avea consecinţe imprevizibile”. Iată cum expune Marcel Violet procesul cercetărilor sale: „Toţi legumicultorii cunosc puterea acceleratoare vegetativă a unei ploi de furtună, care face să crească salata, dar şi puterea sa fertilizantă, care credem că provine de la compuşii chimici produşi în atmosferă de descărcările electrice şi solubilizate în apa de ploaie, îndeosebi în ceea ce priveşte compuşii nitraţi. Toate încercările de reproducere a acestor proprietăţi care să dea apei obişnuite compoziţia chimică observată în apa de ploaie au eşuat: puterea sa nu era de natură chimică”.
Aceeaşi apă folosită de legumicultori nu poate fi reconstituită artificial; pentru a-şi dobândi proprietăţile, ea trebuie să stea în butoaie puţin adânci, expuse la razele soarelui. Animalele nu se înşală atunci când ocolesc apa de la adăpătoare, preferând-o pe cea stătută din bălţi, după o furtună, pentru că ştiu, din instinct, că ea le provoacă o creştere a vitalităţii şi o stare plăcută. Pe scurt, observând aceste fenomene, Marcel Violet a conchis că apa supusă acţiunii radiaţiei colorate părea s-o înmagazineze şi că se obţineau aceleaşi rezultate atunci când culturile microbiene erau supuse apei în prealabil expusă, sau unei radiaţii directe.

Apa pură = moarte

Am spus într-o altă carte că apa pură are o putere dizolvantă fantastică şi că pe planurile ezoteric şi fizic ea înseamnă moarte. Aceste particularităţi au fost contestate de unii cititori, cărora le mulţumim pentru atenţia lor, dar deloc de către chimiştii avizaţi. Rozacrucienii din AMORC cunoşteau de altfel acest secret care aparţine învăţăturii lor: iniţiaţii sunt întotdeauna mai avansaţi decât oamenii de ştiinţă! Inginerul Violet n-a ştiut de această putere a apei pure până în ziua în care a produs, în laboratorul său, mai mulţi litri. „După ce am pus, ne spune el, într-un cristalizor, un litru din această apă, am introdus şi un mormoloc de broască, foarte vioi. Animalul a rămas nemişcat aproape instantaneu, cu membrele întinse: murise. Am aerisit bine apa şi am introdus un al doilea mormoloc. Rezultatul a fost acelaşi. Atunci am închis această apă în mod sintetic aerisită

într-un balon de sticlă, l-am sigilat la gură şi l-am lăsat pe balcon. Era vară...” După 30 de zile, reluând experienţa, Marcel Violet a constatat că mormolocul creştea pe zi ce trece.
„Această apă a morţii, după ce a fost expusă la soare, a devenit o apă vitalizantă. Dovada părea concludentă. O apă obişnuită supusă radiaţiilor în care se scaldă globul terestru este impregnată cu ele, devine vitală şi întreţine viaţa. Încălzită la o temperatură mai mare de 65°C sau pusă în contact prelungit cu un metal, ea îşi pierde radiaţiile, redevenind o apă a morţii. Cu toate acestea, ea rămâne, din punct de vedere chimic, mereu identică. Din aceste observaţii putem trage concluzia că rolul fundamental al apei în biologie depinde în mod esenţial de capacitatea ei de absorbţie și apoi de a restitui anumite radiaţii, capabile, printre altele, să joace un rol activ asupra organismelor vii”.

Apa vieţii veşnice

După alţi ani de cercetări, Marcel Violet, în colaborare cu Michel Rémy, a încercat să realizeze artificial o apă supusă solarizării sau care să aibă proprietăţile apei de ploaie. El a captat, cu ajutorul unei antene, diferite radiaţii de unde biologice şi, cu ajutorul unui filtru cu dielectric din ceară de albine, a reuşit în final să producă o apă ale cărei efecte acceleratoare asupra încolţirii seminţelor permiteau controale şi măsurări. Foarte recent, datorită progreselor electronicii, s-a putut constata „că utilizarea dielectricului din ceară de albine modifica substanţial traiectoria curenţilor oscilatorii obţinuţi cu ajutorul condensatorilor, recâştigând sinusoida iniţială a unei infinităţi de unde secundare cu o frecvenţă extrem de ridicată”. La 17 iulie 1957, acest fenomen făcea subiectul unei comunicări la Academia de Ştiinţe, susţinută de Jatar şi Sharma. Pe 7 generaţii de cobai trataţi cu apă electrovibrată:
- nu s-a produs nicio mutaţie genetică;
- animalele ating uneori o *vârstă dublă* faţă de limita de vârstă obişnuită;
- subiecţii cărora, ulterior, li s-au făcut injecţii cu viruşi periculoşi *i-au suportat foarte bine*; în punctul în care fusese făcută injecţia se formase un mic chist membranos care se putea observa timp de câteva luni, până ce viruşii, astfel izolaţi de organism, îşi pierdeau din forţă.

Un cal de curse, obişnuit să parcurgă 1 kilometru în 1 minut şi 22 de secunde, îşi pierduse viteza, nemaifiind folosit decât ca etalon. După tratament, a făcut din nou acelaşi timp, în cursă. Observaţii de aceeaşi factură privind ameliorarea formei fizice au fost făcute şi în privinţa sportivilor şi a bolnavilor. În final, inginerul Violet – 82 de ani – după un infarct miocardic suferit în 1942, şi-a recâştigat toată forţa de lucru şi cele mai bune reflexe auditive şi vizuale bându-şi apa în doze de 1 litru pe zi. La 4 luni după infarct, electrocardiograma lui era practic normală. Marcel Violet este de părere că virtuţile apei sale, asemănătoare cu cele ale apei de ploaie, reconstituie în organism condiţiile favorabile care existau pe Pământ atunci când a apărut viaţa.
(În Canada, pe timpul iernii, populaţia rurală pune zăpada la topit, ca să facă din ea apă potabilă. S-a constatat că în perioada în care beau această apă, copiii creşteau cel mai repede. În URSS, apa de la zăpada topită este folosită pentru accelerarea creşterii animalelor din ferme).

Evoluţionismul lui Darwin

Aceasta este o ipoteză atrăgătoare care suscită prejudecata favorabilă, având în vedere logica sa şi prelungirile extraordinare pe care le lasă să se întrevadă. Chiar principiul evoluţiei, fără să fie în totalitate respins de mediul ştiinţific, e serios contestat! Se ştie că teoria evoluţionistă a lui Darwin se referiră în primul rând la selecţia naturală, lupta pentru existenţă, legea supravieţuirii celui mai apt şi ereditatea caracterelor dobândite. Or, numeroase excepţii, de exemplu perenitatea peştelui primitiv *coelacanthus* şi mutaţiile drosofilei, infirmă această teorie. În compensaţie, numeroase observaţii din toate regnurile îi dau dreptate lui Darwin, îndeosebi cazurile ciudate ale unor plante carnivore care, pentru a trăi mai bine şi a evolua mai repede, consumă proteinele prăzii lor.

Ceea ce ne interesează mai mult, pe planul spiritualiasmului, este să ştim dacă speciile au evoluat spre complexităţi organice aflate într-un continuu progres şi dacă în consecinţă, noi, oamenii, evoluăm spre stadii mai elaborate, mai subtile, mai spirituale. Dacă nu ar fi aşa, toate doctrinele ezoterice s-ar nărui precum un castel de nisip, şi noţiunile de escatologie, de suflet şi chiar de divinitate n-ar mai avea niciun sens.

Omul se află în regresie

Pentru multe specii, regresia este uneori vizibilă. Este cazul animalelor domestice, oprimate, chinuite, amorfe, mai puţin câinele şi pisica, dar niciunul nu a prosperat din punct de vedere fizic, toate fiind mult mai sensibile la boli comparativ cu animalele sălbatice. Dacă, din punct de vedere artificial, au dobândit unele caractere instabile, ele revin, cu fiecare ocazie, la caracterele lor originare. Chiar şi câinele de rasă caută să se împercheze, de preferinţă, cu o corcitură. Se pare că acest lucru este valabil şi pentru om, pe care specialiştii în preistorie ignoranţi îl consideră că se trage din maimuţă. Nu poate fi contestat faptul că omul de Neanderthal avea un volum cranian mai mare decât al nostru cu 50-100 cm³. Iar noi ştim foarte bine că am avut strămoşi superiori: hiperboreenii, atlanţii, iniţiatorii etc., mult mai evoluţai decât sunt astăzi. Un fenomen curios: spiritualiştii, acceptând existenţa acestor strămoşi superiori, ar trebui să accepte şi principiul regresiei speciei umane! În schimb, ei transformă în dogmă evoluţia spirituală şi predică o escatologie liniştitoare, respinsă deseori de biologi.
Adevărul are atâtea feţe necunoscute, încât e posibil ca el să se situeze în altă parte, sistemul binar, regresie-evoluţie (0 şi 1), nefiind de fapt decât consecinţa sărăciei noastre intelectuale în formularea altor teoreme! Siguranţa şi modestia ne condamnă, aşadar, să ne mulţumim doar cu percepţia înţeleaptă şi optimistă a marelui filozof german Leibniz: „Totul merge bine în cea mai bună dintre lumile posibile”. Pe de altă parte, evoluţia şi regresia n-au sens şi valoare decât într-un timp arbitrar şi într-un univers redus la dimensiunile gândirii noastre. Totuşi, e permis să ne punem întrebări! A existat o vreme în care albinele nu ştiau să facă miere? O vreme în care omul nu ştia să gândească, să construiască, să creeze? Exceptând momentele excepţionale ale marilor cataclisme, avem certitudinea că albina a ştiut dintotdeauna să facă miere, că omul a ştiut dintotdeauna să vorbească, să construiască, să inventeze, prin ştiinţă înnăscută. Tot aşa, avem sentimentul, venit din adevărurile profunde ale eului nostru necunoscut, că nu se termină totul o dată cu moartea fizică a corpului.

36. CARTEA SECRETELOR PIERDUTE

Contemporanii lui Ludovic cel Sfânt nu au fost cuprinşi de frică atunci când au văzut, fără să înţeleagă, prima lampă electrică? În realitate, maşinile electrice există de mult timp, deoarece au fost găsiţi la Babilon acumulatori asemănători cu cei ai lui Plante, vechi de 3-4.000 de ani.

O lampă electrică în timpul lui Ludovic cel Sfânt

Mai mulţi cronicari din secolul al XIII-lea atestă că Jechiele, rabinul francez extrem de erudit, omagiat de regele Ludovic cel Sfânt, cunoştea secretul „unei lămpi orbitoare care se aprindea spontan” (notă: Élyphas LeVi, „Istoria magiei”, p. 206: „Tot ce se spune despre lampa sa şi cuiul său magic dovedeşte că descoperise electricitatea, sau cel puţin cunoştea principalele întrebuinţări; deoarece această cunoaştere, la fel de veche ca magia, se transmitea ca una dintre cheile înaltei iniţieri”). Această lampă nu era prevăzută cu ulei şi fitil, iar rabinul o aşeza uneori la fereastră în timpul nopţii, lucru care-i deranja foarte mult pe contemporanii lui. Deşi a stat în preajma regelui, fiind, în anumite ocazii, chiar consilierul său, Jechiele nu a revelat niciodată secretul lămpii sale. Să fie vorba despre electricitate? Tot după spusele cronicarilor, rabinul avea o metodă personală pentru descurajarea pisălogilor (sau chiar duşmanilor) care-i băteau la uşă. El „atingea un cui înfipt în zidul biroului său şi imediat ţâşnea o scânteie de culoare albăstruie, care pârâia. Vai de cel care, în acel

moment, atingea ciocanul din fier de pe uşă: curiosul se retrăgea, se încovoia, urla ca şi cum ar fi fost înghiţit de pământ şi, în final, fugea cât îl ţineau picioarele. Într-o zi, mai mulţi oameni supăraţi, scrie Elyphas Levi, s-au îndreptat spre această uşă, murmurând şi ameninţând: oamenii se ţineau de mână pentru a rezista şocului şi pretinsului cutremur de pământ. Cel mai curajos a zgâlţâit ciocanul cu înverşunare. Jechiele a atins cuiul. În acel moment, atacatorii au căzut unii peste ceilalţi, luând-o la fugă şi urlând cât îi ţinea gura; erau siguri că simţiseră cum pământul se deschisese, înghiţindu-i până la genunchi; nu ştiau cum reuşiseră să scape; dar pentru nimic în lume nu s-ar mai fi întors să facă scandal la uşa vrăjitorului. Jechiele, prin teroarea pe care a răspândit-o, şi-a câştigat astfel liniştea". În consecinţă, putem afirma că Jechiele inventase sau reinventase lampa electrică şi că trimitea, prin simpla apăsare a unui buton, descărcări electrice în ciocanul de fier amplasat pe uşă. Fără îndoială, rabinul era iniţiat cu un secret ştiinţific, pe care n-a considerat oportun să-l divulge omenirii secolului al XIII-lea.

Chivotul legii: un condensator electric?

Actualmente, nimeni nu cunoaşte încă natura exactă a acestui fenomen numit electricitate, totuşi vechi de când lumea. Maurice Denis-Papin (descendentul ilustrului inventator Maurice Denis-Papin: „Curs elementar de electricitate generală") este de părere că Chivotul Legii în care se spune că se aflau Tablele Legii, toiagul lui Aaron şi un vas plin cu mană din deşert, era un fel de ladă electrică în stare să producă descărcări electrice puternice, cu o tensiune cuprinsă între 550 şi 700 de volţi. Se ştie (Biblia, cap. XXV al Exodului) că acest chivot fusese comandat „după o formă foarte exactă" de Dumnezeu şi executat la ordinele lui Moise. El era construit din lemn de salcâm dublat cu aur pe dinăuntru şi pe dinafară (însuşi principiul condensatorilor electrici: doi conductori separaţi printr-un izolant); o coroană de aur înconjura chivotul. El a rămas într-o regiune uscată, unde câmpul magnetic natural atinge în mod normal între 500 și 600 de volţi pe metru vertical. Poate că conţinea pile electrice asemănătoare celor aflate la Muzeul din Bagdad, coroana de aur servind atunci la încărcarea pilelor sau a condensatorului. Paza Chivotului Legii era încredinţată preoţilor – singurii care aveau voie să-l atingă; pentru a-l deplasa, „introduceau bastoane placate cu aur în inele", astfel încât, de la coroană şi până la sol, conducţia se făcea cu împământare naturală. Condensatorul (sau pila electrică) se descărca astfel fără niciun pericol pentru purtători. Izolat, chivotul se aureola uneori cu mănunchiuri de foc, flăcări de fulger, iar dacă cineva comitea imprudenţa să le atingă, se declanşau zguduituri (descărcări electrice) îngrozitoare pentru profani. Când David a vrut să-1 transporte de la casa lui Abinadab la palatul lui, s-a produs un accident miraculos: chivotul era urcat pe un cărucior nou, condus de Oza, fiul lui Abinadab; boii care-l trăgeau au zvârlit din picioare „când au ajuns în apropierea terenului lui Nachon. Oza a ridicat mâna spre chivotul lui Dumnezeu" ca să-l prindă, deoarece se înclina periculos. El a căzut fulgerat.
N-ar fi deloc absurd să spunem că Moise avea unele cunoştinţe superioare. Faptele Apostolilor spun că el a fost instruit în înţelepciunea egiptenilor, ceea ce înseamnă că a primit educaţia ştiinţifică rezervată claselor sacerdotale. Or, aceste cunoştinţe ştiinţifice erau extinse. Îndeosebi în arhitectură, astronomie şi medicină, egiptenii ar fi putut să rivalizeze cu savanţii noştri moderni şi chiar să-i depăşească. În Valea Regilor au fost găsite, sudate de mandibulele anumitor mumii, aparate dentare asemănătoare cu protezele din zilele noastre. La scara timpului cunoscut, condensatorul electric a existat înaintea protezei dentare. Tradiţia, Biblia şi cronicarii Clement Alexandrinul, Platon, Josephus Flavius vorbesc despre această ştiinţă, despre ceea ce ei numesc „miracole":
- Moise pronunţă numele lui Iahve, provocându-i o sincopă regelui Egiptului.
- Moise face apa potabilă aruncând în ea bucăţi de lemn.
- Moise comandă poporului broaştelor, care-l urmează, răspândindu-se în oraşul faraonului, apoi legiunilor de ploşniţe, purici şi lăcuste (fără îndoială folosind ştiinţa sunetelor sau a ultrasunetelor, pe care ştiu s-o folosească specialiştii în entomologie ca să cheme insectele).

- Moise provoacă necroze care pot explica o epidemie (sau o iradiere);
- Moise face să ţâşnească apa dintr-o stâncă, lovind-o cu toiagul său;
- Moise construieşte Chivotul Legii, care fulgeră pe oricine îl atinge;
- Pe muntele Sinai, Moise promulgă Legea în sunetul produs de tunet şi în lumina fulgerelor.

Unii vor să vadă în aceste relatări o continuare evidentă a „miracolelor”, dar, după cunoştinţele noastre actuale, ni se pare mult mai rezonabil, dacă acceptăm faptele, să încercăm să le găsim o explicaţie raţională. Moise avea cunoştinţe extraordinare de fizică (ultrasunete şi electricitate), chimie, geologie şi meteorologie.

Fizicianul Laplace scria despre acest subiect: „Este uimitor cum egiptenii nu au vrut să ne transmită observaţiile şi cunoştinţele lor în astronomie. Totuşi, cunoaştem reputaţia preoţilor lor care i-au şcolit pe Tales, Pitagora, Eurodox şi Platon”. De aici deducem, pare-se, că secretele au fost bine păstrate de iniţiaţi, excepţie făcând revelaţiile cu caracter social sau susceptibile să fie uşor asimilate de savanţii şcolii profane.

Egiptenii cunoşteau precesia echinoxurilor, gradele meridianului terestru, cele 24 de ore ale zilei, secretul unei vopsele de ţesături, superioară produselor noastre moderne, proteza dentară, operaţia cu trepanul şi cunoştinţele de chimie necesare îmbălsămării. Un anuar astrologic descoperit de Champollion în mormintele lui Ramses al IX-lea arată că, în urmă cu 1.500 de ani î.e.n., egiptenii ştiau că, în afara mişcării sale alternative de la sud la nord şi de la nord la sud, Soarele se deplasează din vest spre est printre stele, făcând astfel turul cerului într-un an.

Preoţii, după Herodot, ştiau că scoicile fosile găsite în nisip erau de origine marină. Acestor preoţi li s-a reproşat că se folosesc uneori de magneţi, de electricitate, de maşini cu aburi, de ultrasunete şi de diferite mecanisme ca să creeze miracole false destinate să dovedească mulţimii de oamenilor puterea zeilor lor. E adevărat că aceste miracole n-aveau nimic divin şi foloseau secrete ştiinţifice pe atunci greu de aflat, dar trebuie subliniat că, stăpânind cunoaşterea maşinii cu aburi, a ultrasunetelor, a electricităţii, ei făceau dovada unei ştiinţe absolut fantastice pentru acea vreme.

Maşina lui Heron

Aceste cunoştinţe, extrase din cărţile secrete de către hierofanţi, au fost parţial transmise lui Ctesibius şi Heron, doi matematicieni şi fizicieni extrem de abili, cu sarcina ca ei să lucreze numai în folosul Templelor. Walter Kiaulhen analizează astfel miracolele înfăptuite de maşinile lui Heron: „Cu instalaţiile sale automate cu aburi, transmuta templele în locuri de mister. Atunci când focurile sacre fuseseră aprinse pe altar, o trompetă din piatră a dat un semnal, iar credincioşii au venit alergând. Ei puteau observa marile porţi deschizându-se singure, iar când au intrat în sanctuar, făcând să se rotească roţile din bronz aflate pe coridorul de la intrare, o ploaie fină de apă parfumată căzu, iar păsări de metal îşi deschideau ciocul făcând să se audă un cântec supranatural. La sfârşitul serviciului religios, o ploaie fină curgea din degete, stingând flacăra”.

În sanctuare puteau fi admirate imagini metalice ale unor zei care se ridicau încet spre bolţi, statui de câteva tone care rămâneau suspendate în aer, porţi grele din bronz care se deschideau şi se închideau la comanda preoţilor în levitaţie. Adeseori, ştiinţa magică o depăşea pe cea experimentală – de altfel, ele erau în mod trainic legate – iar hierofanţii ştiau să provoace apariţia fantomelor, să profetizeze şi să arunce blesteme împotriva profanatorilor sau necredincioşilor.

„După bunul său plac, scria Eliphas Levi, templul se înconjoară de nori sau străluceşte cu lumini supraomeneşti; uneori ziua este dominată de întuneric; uneori şi noaptea este luminată, lămpile se aprind singure, zeii strălucesc, desluşesc fulgerul şi nenorocirea dispreţuitoare la adresa bisericii care ar fi atras asupra sa blestemul iniţiaţilor”.

Aceste fenomene extraordinare realizate de preoţi, având drept bază ştiinţa şi magia, sunt, pentru autorii profani, considerate înşelătorii. Însă acesta nu este şi punctul nostru de vedere. Poate fi vorba despre o înşelătorie atunci când o navă cu reacţie îşi ia zborul spre cer, când o uşă cu celulă

fotoelectrică se deschide în faţa vizitatorului, când o reacţie chimică sau un motor congelează apa unui frigider? Hierofanţii, în urmă cu 2000, 4000 şi, în mod sigur, 10.000 de ani, erau doctorii credinţei şi ai ştiinţei, chimiştii, fizicienii, biologii, iniţiaţii în cunoaştere, care nu se referă doar la metafizică, ci la ansamblul problemelor omenirii. Ei au dat lumii din vremea lor maximul de ştiinţă promisă, păstrând pentru ei „fulgerul cerului, demonul aburului şi puterea divină a cuvântului". Ei i-au permis, fără îndoială, lui Heron să construiască pentru laici dispozitivul pentru evidenţierea forţei motrice a vaporilor de apă cu reacţie, fântâna cu presiune, ventuza, pompa de incendiu, clepsidra şi chiar dispozitivul pentru măsurarea distanţei parcurse.
Mult mai iniţiat decât hierofanţii din timpul lui Heron, situându-se mult mai aproape de misterele de la Tiahuanaco, a căror amintire se va pierde uşor, Moise a arătat de ce sunt capabile secretele ascunse. După René Pique, chimist şi agent tehnic militar pentru pulberile explozibile, „amestecurile deflagrante trebuiau să fie cunoscute în Egipt, iar Moise, luat şi adoptat de Thermutis, fiica lui Ramses al II-lea, cunoscuse toate secretele ştiinţei egiptene, folosindu-se de aceste produse deflagrante, îndeosebi împotriva lui Core, Dathan şi Abiron, atunci când aceștia s-au revoltat împotriva lui cu 250 de oameni".

Moise a aruncat în aer o mină

Într-adevăr, în Biblie (Numerii, XVI, 1 şi 2) citim:
28. Zis-a Moise: „Că Domnul m-a trimis să fac toate lucrurile acestea şi că nu le fac eu de la mine, veţi cunoaşte din aceea:
29. De vor muri aceştia, cum mor toţi oamenii, şi de-i va ajunge aceeaşi pedeapsă, care ajunge pe toţi oamenii, atunci nu m-a trimis Domnul.
30. Iar dacă Domnul va face lucru neobişnuit, de-i va deschide pământul gura şi-i va înghiţi pe ei şi casele lor, şi corturile lor, şi tot ce au ei, şi dacă ei vor fi duşi de vii în locuinţa morţilor, atunci să ştiţi că oamenii aceştia au dispreţuit pe Domnul.
31. Cum a încetat el să spună toate cuvintele acestea, s-a desfăcut pământul sub aceia.
32. Şi şi-a deschis pământul gura sa şi i-a înghiţit pe ei şi casele lor, pe toţi oamenii lui Core şi toată averea.
33. Şi s-au pogorât ei cu toate câte aveau de vii în locuinţa morţilor, i-a acoperit pământul şi au pierit din mijlocul obştii.
34. Şi tot Israelul, care era împrejurul lor, a fugit la strigătele lor, că ziceau: „Să nu ne înghită şi pe noi pământul!"
35. *A ieşit apoi foc de la Domnul şi a mistuit pe cei 250 de bărbaţi care au adus tămâie.*

Oare putem, după acest fragment din Biblie, care întăreşte cele spuse de René Pique, după opiniile exprimate de Maurice Denis-Papin, Georges Barbarin şi Walter Kiaulehn, să-i refuzăm lui Moise brevetele de electrician şi specialist în manipularea explozibililor? Şi preoţilor egipteni titlul de doctori în ştiinţe? Moise şi-a arătat şi în alte ocazii talentele, îndeosebi împotriva lui Nadab şi Abiu, fiii lui Aaron, care au pierit „de parcă ar fi fost loviţi de tunet". Într-adevăr, cei doi fraţi au comis sacrilegiul să ofere Domnului în cădelniţa cu tămâie un „foc străin" (Levitic X, I), lucru care a provocat o pedeapsă de care Moise a fost oarecum afectat. „Atunci a ieşit foc de la Domnul", fulgerând vinovaţii, fără să le ardă nici corpul, nici îmbrăcămintea. Ei au căzut exact în locul în care au oferit tămâia străină, după toate probabilităţile la intrarea în Tabernaclu (Levitic X, 2).
Pe de altă parte, Biblia revelează existenţa unor mari secrete ştiinţifice, mergând, după anumiţi specialişti, până la bomba atomică. Nu-i putem reproşa lui Moise că şi-a exercitat influenţa asupra poporului său recurgând la ajutorul pirotehniei şi al electricităţii, şi-i suntem recunoscători că a avut înţelepciunea de a ascunde aceste secrete periculoase, a căror divulgare ar fi aruncat lumea în timpurile Apocalipsei, cu 2000 de ani înaintea erei noastre.

Moise şi Huma nu erau singurii cunoscători ai proprietăţilor fulgerului şi fluidului electric; după Apollonius din Tyana, brahmanii posedau un secret care le-a permis să arunce fulgerele şi tunetul asupra duşmanilor lor. Salomeea, fiica lui Irod, ştia să imite tunetul şi fulgerul, după *Fabularum Liber* a lui Hyginius. Isaac Vossius spune că vechii chinezii, în anul 85 e.n., în timpul domniei lui Vi-Tey, ar fi folosit praful de puşcă şi armele de foc împotriva tătarilor. După textele hinduse, în timpul războaielor din timpurile străvechi „erau aruncate şomoioage aprinse de pe vase aeriene, asupra armatelor inamice; aceste şomoioage explodau, provocând pagube considerabile". Agathias menţionează că Anthenios din Trallae, arhitectul bazilicii Sfânta Sofia, a distrus casa vecinului său, retorul Zenon, trimiţându-i fulgerul şi tunetul, adică o rachetă explozivă.

Ştiinţa popoarelor vechi

Oamenii din vechime cunoşteau focul lichid ce arde zidurile de apărare, dar şi tubul acoperit cu un aliaj pe bază de cupru care, de la prora vaselor, aruncă în direcţia inamicului focul de artificii mortal. Tăbliţele brahmanice spun că de la Venus, în anul 18.617.841 î.e.n. (câtă precizie în datare!) vine prima navă spaţială, iar legenda povesteşte că împăratul Tam din dinastia a X-a s-a deplasat cu suita sa până la Yam Cheu „pe nori albi în formă de trăsuri şi de tronuri, traşi de berze". Mult mai verosimilă este existenţa unui cărucior magnetic chinez, cu o statuetă ce avea încrustată o piatră magnetică, astfel încât braţul figurinei indica întotdeauna sudul. Tradiţiile şi cărţile din Tibet (Tantjua şi Kantjua) şi din India (Ramayana şi Mahabharata) sunt pline de aparate zburătoare (perlele cerului) şi de aeronave preistorice propulsate de aer, foc şi mercur, lucru ce demonstrează, dacă nu o tehnică perfectă, cel puţin noţiuni elementare ale unei ştiinţe pierdute din vedere.
W. Scott Elliot („Povestea atlanților") vorbeşte despre o „navă aeriană folosită de rasa ai cărei descendenţi au lăsat piramidele din Mexic şi Egipt, pietrele de la Tiahuanaco şi de la Baalbek". Asurbanipal, regele Asiriei în urmă cu 2.500 de ani, avea o bibliotecă foarte mare, despre care spunea că ar fi fost antediluviană. Într-o zi, reunind în palatul său un grup de învăţaţi, pe care-i plăcea să-i încurajeze şi să le ghideze studiile, şi-a îndreptat degetul spre deşert, spunând: „În timpurile străvechi, au existat aici cetăţi foarte puternice, ale căror ziduri au dispărut, dar avem, gravate pe tăbliţe, limba locuitorilor lor". Aceste tăbliţe, în număr de câteva mii (ele nu au fost numărate cu exactitate), scoase dintre ruinele oraşului Ninive, au fost parţial traduse, dar cea mai mare parte şi-au continuat somnul în muzee, unde nimeni nu se preocupă să le studieze. Istoricul tradiţionalist Gerard Heym este de părere că ele conţin importante secrete ştiinţifice, dar, până în ziua de azi, nu au oferit decât date matematice, la drept vorbind extraordinare: numărătoare cu bastonaşe, adunare, tabele empirice cu înmulţiri şi împărţiri, liste cu pătrate şi cuburi de numere. Teorema pătratului ipotenuzei, care se spune că a fost emisă de Pitagora acum 1.500 de ani, era cunoscută de sumerieni (Pierre Rousseau, „Istoria ştiinţei", Editura Fayard).
Asemenea piramidelor, şi Templul lui Solomon reprezenta o sumă de cunoştinţe, dintre care cunoaştem secretul paratrăsnetului. Templul a dispărut, distrus de Nabucodonosor, de Crassus, apoi de Titus care, din ignoranţă, a distrus astfel una dintre cele mai preţioase dovezi ale geniului uman.
Scriptura relatează că Solomon a aşezat în faţa porţii două coloane din lemnul vlăstarelor succesive ale „copacului cunoaşterii" care creştea în paradis (o a treia bucată din acest lemn servea drept fronton templului). Coloanele erau acoperite cu plăci de bronz; ele reprezentau Bărbatul şi Femeia şi aveau numele: Jakin şi Boaz (puternicul şi slabul), constituind astfel o adevărată hieroglifă, al cărei sens putea fi înţeles numai de iniţiaţi. În templu, profeţii evrei au învăţat ştiinţa secretă care, uneori, ni se pare că se apropie de magie.
În subterane, creşteau sălbăticiuni folosite la probele de iniţiere. Când Daniel a fost acuzat de magie, de impostură şi aruncat la lei, el a reuşit cu uşurinţă să le domine, aşa cum făceau hierofanţii egipteni, şi cum o vor mai face şi alţi iniţiaţi, (îmblânzitorii care vorbesc cu animalele au găsit, într-o oarecare măsură, această putere a cuvântului).

Asemenea evreilor, grecii au moştenit o parte din ştiinţa egiptenilor. Cadranul solar cu angrenaj din Anthikythera dovedeşte o cunoaştere foarte avansată a lumii celeste; astronomul Eratostene, aparţinând şcolii alexandrine, a calculat, în 250 î.e.n., înclinarea elipticii peste Ecuator şi mărimea meridianului terestru, al cărui grad a fost stabilit la 59'5 mile marine (60' după calculele actuale).
Inginerul Eupalinos a condus lucrările de perforare a tunelului din Samos, începute din ambele capete; avea o lungime de 900 de metri, iar echipele de muncitori s-au întâlnit cu exactitate în locul calculat dinainte, tunelul fiind rectiliniu. Pentru realizarea unei lucrări asemănătoare, italienii şi francezii care au perforat muntele Mont Blanc, au avut la dispoziţie instrumente electronice de măsură, radare, detectoare magnetice şi de ultrasunete. Iar despre Eupalinos se spune că nu avea nici măcar o busolă.

Tiberiu şi geamul incasabil

Aristotel scria cu o peniţă din metal topit. Platon a construit o clepsidră cu sonerie. Termele din Bizanţ construite de Septimiu Sever erau încălzite cu petrol transportat pe spinarea animalelor de la Marea Caspică. Nero avea în palatul lui un ascensor care urca până la o înălţime de 40 de metri. După Pliniu, Petroniu, Dio Cassius şi Isidor din Sevila, geamul incasabil (material plastic?) era cunoscut de romani şi se bucura de un succes atât de mare, încât Tiberiu a ordonat distrugerea lui, de teamă ca această invenţie să nu scadă valoarea aurului şi a argintului. D'Israeli este de părere că tot romanii au inventat şi tiparul, dar au ascuns secretul, pentru a păstra monopolul cunoaşterii. Apoi, aceste invenţii au fost uitate, la fel ca secerătoarea galo-romană.
La mijlocul secolului al XV-lea, în apropiere de Via Appia, la Roma, s-a descoperit un mormânt în care se afla corpul unei tinere scăldat într-un lichid neidentificat. Trăsăturile ei erau atât de pure, încât părea că doarme; o agrafă de aur îi strângea părul blond, iar la picioarele ei subţiri, foarte frumoase, ardea încet o lampă. O inscripţie ne informa că fata murise în urmă cu 1.500 de ani şi că numele ei era Tullia, fiica lui Cicero. La puţin timp după deschiderea mormântului, flacăra lămpii s-a stins şi nu putem înţelege cum de a luminat atâta timp.

Pentaclul lui Napoleon

Chiar şi în cazul minţilor celor mai cultivate cunoaşterea dispare uneori în faţa superstiţiei. Mărturie stă povestea colierului-stea cu cinci colţuri care, momentan, se află în posesia generalului israelian Mosche Dayan. Acest colier i-a aparţinut lui Napoleon Bonaparte; se spune că el i-a fost înmânat în seara celebrei bătălii de la Piramide, de preoţi egipteni. Acest talisman îl va proteja în toate campaniile sale şi chiar în timpul înaintării fulgerătoare în Rusia. El l-a uitat la Moscova, în sertarul unei mobile, şi din acel moment soarta i-a devenit potrivnică. Bijuteria a ajuns la o familie rusă care, la declanşarea revoluţiei de la 1917, a emigrat la Nisa. Această informaţie primită de la CEREIC ne asigură că în 1956, după primul război israeliano-arab, „celebrul chior" era foarte apropiat de o jurnalistă franceză evreică. Prin intermediul ei, a făcut cunoştinţă cu familia de ruşi, şi ei evrei, care locuiau la Nisa, proprietarii preţiosului colier. Ca omagiu adus învingătorului de la Negev, colierul i-a fost oferit şi ştim că generalul Mosche Dayan, din acel moment, s-a bucurat de un „noroc" extraordinar. Dar dacă colierul lui Napoleon Bonaparte poartă noroc, nu acelaşi lucru îl putem spune despre corsetul preşedintelui Kennedy care ar fi vinovat de moartea cunoscutului om de stat. Kennedy, din cauza durerilor mari (amintiri din război) pe care le avea la rinichi, purta într-adevăr un corset foarte strâns care l-a împiedicat să se lase în jos în momentul în care a primit primul glonţ în gât, care nu era mortal.

Avionul lui Gusmao din 1709

Inchiziţia a interzis prima maşină zburătoare cunoscută de memoria omului, cea a iezuitului Gusmao, care îşi acumulase cunoştinţele în America de Sud. Atunci când Bartholomeu Lourenco de

Gusmao, din Compania lui Iisus, a venit la Lisabona, în 1708, era ferm hotărât să construiască un soi de avion, al cărui secret îl deţinea. În Bolivia – fieful incaşilor – el avusese revelaţia ştiinţei necunoscute a unui popor american foarte vechi, a cărui origine se pierduse în negura timpului. Iezuiţii, cu inteligenţa şi spiritul de cercetare caracteristice, înţeleseseră imediat că indigenii din Indiile Occidentale le puteau aduce, în afară de aur, smaralde şi aramă, noţiunile elementare ale unei cunoaşteri ignorată în Europa. Astfel, au învăţat cea mai celebră formulă medicală din toate timpurile, cea a chininei.
Gusmao descoperise, cu stupefacţie, secretul maşinilor pentru ridicare, distrugere şi zbor, secretul navelor folosind la călătoria de la o planetă la alta, dar nu reţinuse, ca fiind realizabilă în acel început de secol al XVIII-lea, decât maşina zburătoare atmosferică. Iezuitul a început prin a se împăca mai întâi cu Dumnezeu şi cu puterea temporală, adresând un raport şi o cerere de autorizaţie regelui Joao al V-lea. El a analizat avantajele pe care le putea aduce această maşină coroanei portugheze: să efectueze pe calea aerului călătorii mai lungi şi mai rapide decât pe pământ, să treacă peste mări şi munţi cu peste 200 de leghe pe zi; să conducă armatele, să salveze zonele atacate; să exploreze lumea până la poli; să transporte mărfuri; în final, să onoreze poporul portughez şi să-i dea, în aer, supremaţia pe care o deţinuse altădată pe oceane.
La 17 aprilie 1709, regele i-a dat un răspuns favorabil şi, chiar mai mult de atât, 600.000 de reis, cu care Gusmao să înceapă imediat lucrul. S-a scris mult despre maşina lui, care a fost admirată de mii de persoane. În realitate, iezuitul veghea cu mare atenţie la păstrarea acestui secret, şi doar Biblioteca Vaticanului posedă planurile exacte. Era vorba, credem noi, de un avion prevăzut cu tuburi orizontale care serveau drept guri de vânt sau de suflerie, care trimiteau un curent de aer într-o pânză dispusă în poziţia unui buzunar întors. Maşina semăna cu o pasăre cu cap, coadă de direcţie şi aripi batante.
Un al doilea mecanism bazat pe un efect magnetic, realizat prin bile de ambră şi sfere de atracţie amplasate deasupra pânzei, pare să fi jucat un rol destul de misterios. Părintele Manuel Antonio Gomez, fizician iezuit, vorbeşte despre balonaşe umflate cu hidrogen şi despre un generator de gaz! Oricum, la 5 august, Gusmao a declanşat zborul avionului său în faţa regelui şi a întregii curţi până la o înălţime de câţiva metri, dar aparatul a luat foc, s-a prăbuşit, iar incendiul a fost stins cu mare greutate. Joi, 30 octombrie, a avut loc o nouă încercare, de data aceasta, reuşită, în curtea Casei Indiei: aparatul s-a înălţat foarte sus şi a aterizat intact. Invenţia a provocat entuziasm, ea primind numele de *Passarola* sau „Gondola zburătoare” iar Gusmao, care a primit titlul de academician şi preot regal, a fost supranumit „Voador”. După aceea, brusc, nu s-a mai auzit nimic.
Inchiziţia a considerat invenţia periculoasă, satanică poate, şi Bartholomeu Lourenco de Gusmao a fost nevoit să-şi suspende încercările şi să dea foc planurilor. Primul avion, imediat după ce s-a născut, a fost interzis, şi Gusmao, supunându-se, n-a divulgat niciodată secretul mecanismului.

Extraordinara invenţie a lui Marconi

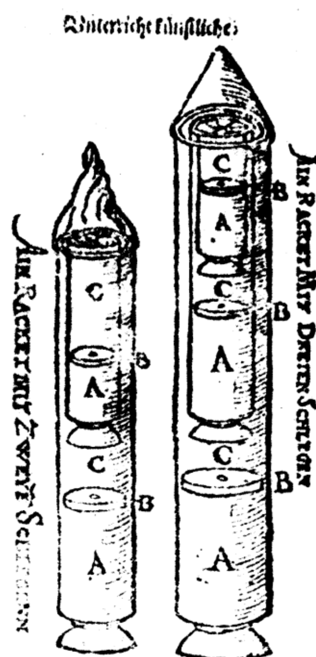
În 1937, moartea marelui savant italian – survenită în urma unei angine pectorale – a părut misterioasă multora dintre compatrioţii lui. Marconi a fost, fără îndoială, unul dintre cele mai mari genii ale secolului, deoarece, datorită eclatorului lui Hertz, antenei lui Popov şi detectorului de erori al lui Branly, a realizat, în 1890, prima emisie telegrafică fără fir. Ceea ce ştim mai puţin despre cercetările sale este descoperirea a ceea ce am numi astăzi „raza morţii”, descoperire atestată chiar de văduva şefului statului italian Benito Mussolini. Întâmplarea a avut loc într-o frumoasă după-amiaza a lunii iunie 1936, în timp ce soţia dictatorului italian, Rachele, se îndrepta, în maşină, spre Ostia, unde avea un mic domeniu agricol. Dimineaţă, soţul ei, care ştia despre această călătorie, i-a recomandat să fie pe drumul Roma-Ostia între orele 3 şi 3 şi jumătate.
– O să vezi ceva foarte interesant, a adăugat el cu un aer misterios! Intrigată, Rachele i-a urmat sfatul şi, la ora 3 fix, maşina în care se afla s-a oprit fără un motiv aparent. La început, femeia a

crezut că e vorba de o simplă pană de cauciuc, cu atât mai mult, cu cât şoferul coborâse şi, după ce a ridicat capota, a început să meşterească la motor. Un lucru ciudat: toate celelalte maşini erau imobilizate şi zeci de şoferi discutau între ei, deşurubau piese, suflau în ţevi, acţionau pompele de benzină. Cât vedeai cu ochii, nu rula nici o maşină. Era uimitor şi puţin îngrijorător.
– Nu mai înţeleg nimic! A mormăit şoferul Rachelei.O fatalitate s-a abătut asupra acestui drum!
După mărturia soţului ei, doamna Mussolini avea motivele ei să fie încrezătoare. Ea a ridicat din umeri şi s-a mulţumit să spună că, dacă la ora 3 şi jumătate, maşina ei nu va funcţiona, va chema pe cineva s-o ia. În jurul lor se auzeau numai înjurături şi reflecţii dubitative. La ora 3 şi 35 de minute, doamna Mussolini a ordonat plecarea, iar motorul a început să funcţioneze din prima încercare, spre marea stupefacţie a şoferului. Celelalte autovehicule au început şi ele să meargă şi, după o jumătate de oră de suspensie, viaţa şi-a reluat cursul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat!
În aceeaşi seară, Benito Mussolini i-a oferit cheia enigmei soţiei sale, spunându-i că fusese vorba despre o experienţă ultrasecretă, pornind de la o invenţie a lui Marconi. Savantul găsise metoda, cu ajutorul unui sistem de raze, de perturbare a întregului circuit electric al motoarelor, lucru care, în mintea lui Benito, trebuia să asigure Italiei o superioritate hotărâtoare în caz de război. El chiar credea că Marconi inventase raza morţii care, după câteva studii, putea fi eficace pe fiinţele vii.
În martie 1930, asistat de fizicianul Landini, Marconi a făcut experienţe identice la bordul iahtului său Electra, echipat ca vas-laborator. Se spune că atunci el ar fi reuşit, de la Genova, să trimită şiruri de unde până în Australia, unde lămpile electrice s-au aprins în mod inexplicabil.
Papa Pius al XI-lea, fiind informat despre invenţia undelor paralizante din 1936, i-ar fi cerut ducelui ca Marconi să nu mai lucreze la astfel de experienţe, considerate satanice, şi să distrugă toate dosarele cu notiţe. La un an după acest eveniment, savantul a murit în împrejurări considerate suspecte de mulţi prieteni apropiaţi ai acestuia, dar credem că toţi colaboratorii săi apropiaţi erau la curent cu cercetările sale şi că aveau o dublură a dosarului cu toate însemnările lui. Fără îndoială, în legătură cu acest caz învăluit în mister, putem afirma că Marconi se interesa cu ardoare de problema civilizaţiilor extraterestre, spunând că a captat semnale, dacă nu chiar mesaje provenite de la un popor din spaţiu.

1529 – La Sibiu (România) este inventată o rachetă

O rachetă spaţială cu trei etaje, cu carburant solid, de tipul celei lansate de la Cape Kennedy, a fost inventată din punct de vedere tehnic în 1529. Ea s-a ridicat în spaţiu în anul 1555, din oraşul Sibiu, România. Mii de martori – la fel ca în cazul maşinii zburătoare a lui Gusmao lansată în Portugalia în 1709 – au asistat la experienţa care a fost încununată de succes. „Istoricii” nu menţionează acest lucru „fără importanţă”, astfel încât el a fost uitat.
În ultimii 60 de ani, au fost scrise zeci de mii de lucrări despre aviaţie şi cucerirea spaţiului. Doar două sau trei menţionează maşina lui Gusmao şi niciuna nu vorbeşte despre racheta spaţială în 3 trepte. De aici, rezultă că „istoricii” sunt cu adevărat nişte bieţi anchetatori. Onoarea acestei invenţii îi revine lui Conrad Haas, „maestru al focului”. Meritul descoperirii îi revine lui Doru Teodoriciu, profesor de ştiinţă şi tehnică la Universitatea din Bucureşti, care, în 1961, a scos la lumină un manuscris vechi, aflat în nişte cutii de la Biblioteca din Sibiu. Strânsă într-un volum după 1570, lucrarea este, în realitate, formată din mai multe caiete redactate de trei autori. Primul a fost Hans Haasenwein, a cărui participare datează din 1417; al doilea a fost scris în 1460; al treilea a fost Conrad Haas, şeful Depozitului de Artilerie din Sibiu între anii 1550 şi 1570. Această ultimă parte a manuscrisului conţine raportul experienţei de lansare din 1555 a unei rachete cu mai multe etaje şi a unei „lănci zburătoare” cu rază mare de acţiune. Fusese vorba (dar aparatul n-a fost construit) chiar despre o „căsuţă” propulsată în aer de o rachetă – naivă dar adevărată anticipare a cabinei spaţiale a cosmonauţilor secolului XX! Aşa cum putem vedea în imaginea de mai jos, racheta lui Haas avea două etaje de propulsie cu diametre diferite, una încastrată în cealaltă, dar exista şi un model cu trei

etaje, cel experimentat în 1555. Carburantul folosit pentru ambele tipuri era solid, compus din prafuri special studiate, dar care putea fi înlocuit cu o mixtură pe bază de acetat de etil, amoniac, acid acetic şi diferite alte substanţe chimice. Astfel, Conrad Haas a adus în invenţiile sale o soluţie modernă la problema menţinerii în echilibru şi ghidării unei rachete cu ajutorul aripilor „delta".
Lista invenţiilor menţionate de manuscrisul de la Sibiu cuprindea următoarele:
- rachetă cu două etaje (cu două etaje de autoaprindere): 1529;
- rachetă cu trei etaje: 1529;
- baterie de rachetă: 1529;
- căsuţă zburătoare: 1536;
- experimentarea principiului de autoaprindere necesară rachetei cu mai multe etaje: 1555;
- folosirea aripioarelor de stabilizare în formă de delta: 1555.

Aceste două rachete, una cu două etaje, iar celaltă cu trei, au fost inventate în 1529 la Sibiu, România. Ele au fost fabricate de „maestrul focului", Conrad Haas. Documentele autentice care dovedesc acest lucru se află la Muzeul din Sibiu.

Toate aceste detalii sunt extrem de exacte şi le avem de la cea mai bună sursă: profesorul Doru Teodoriciu, descoperitor al manuscrisului de la Sibiu.

Invenţiile călugărului Gerbert

Înainte de a fi ales papă sub numele de Silvestru al II-lea, călugărul francez Gerbert a primit iniţierea maeştrilor arabi la Sevilla şi Cordoba. În 970, el inventase deja orga cu vapori, primul orologiu acţionat de o greutate, un aparat cu trei sfere cu ajutorul căruia descria mişcarea planetelor şi reguli de calcul al numerelor întregi şi fracţionare, asemănătoare sistemului actual. Geniul său depăşea cu mult capacităţile contemporanilor săi, el renunţând să-i mai înveţe pe aceştia secretele mecanicii, ale matematicii şi astronomiei (îndeosebi faptul că Pământul e rotund; el dovedea acest lucru cu ajutorul sferelor sale). Cele câteva adevăruri pe care le-a divulgat au fost uitate imediat. Deşi cunoştea foarte bine paratrăsnetul, Gerbert şi-a învăţat apropiaţii că „fulgerul putea fi îndepărtat plantând în pământ prăjini înalte, terminate cu vârfuri de lance metalice, foarte ascuţite". Nimeni, în secolul al X-lea, nu se interesa de ştiinţă, ignorând faptul că orologiul va detrona clepsidra, că Pământul era rotund, că fulgerul nu era o nenorocire inevitabilă.

La fel, este bine cunoscut faptul că Roger Bacon, „doctorul admirabil", a găsit manuscrise arabe secrete de care nu putuse beneficia secolul al XIII-lea, la fel de reticent faţă de ştiinţa experimentală ca secolul în care a trăit Silvestru al II-lea. Acest călugăr genial nu a citat sursele, însă aventura sa este edificatoare şi dovedeşte, în acelaşi timp, că invenţii minunate erau cunoscute din Antichitate şi că fiecare revelaţie trebuie să vină la timpul ei (notă: Este important să notăm că Gerbert şi Bacon şi-au extras cunoştinţele din manuscrise arabe. Cea mai mare parte a savanţilor antici au procedat la fel. Se pare că aproape toată ştiinţa tradiţională a fost adunată de musulmani).
Roger Bacon – născut în 1214 la Ilchester, Anglia; mort în 1294 – a fost atât de avansat faţă de secolul său, încât Alexander von Humboldt l-a considerat „cea mai remarcabilă apariţie din Evul Mediu". Unul dintre cele mai mari merite ale sale a fost acela că a fost primul care a propus reforma calendarului iulian. „Defectele acestui calendar, scria el papei Clement al IV-lea, au devenit intolerabile. Filosofii necredincioşi, arabi sau evrei, grecii care locuiesc printre creştini, toţi au oroare de prostia de care dau dovadă creştinii în cronologia lor şi celebrarea sărbătorilor. Şi totuşi, creştinii au acum suficiente cunoştinţe de astronomie ca să se sprijine pe o bază sigură".
În gândire, Bacon este precursorul lui Galilei şi al lui Newton. El cunoaşte fenomenele de propagare, de reflexie şi refracţie a luminii, susţinând, în opoziţie cu Aristotel, că ea nu este instantanee. Câteva fragmente din lucrarea sa „Tratat de optică sau de perspectivă" demonstrează că-i era imposibil, în 1250, să fabrice microscoape şi telescoape: „Dacă o persoană priveşte nişte litere sau alte obiecte mici printr-un cristal, o bucată de sticlă sau orice alt obiectiv plasat deasupra acestor litere, iar acest obiectiv are forma unei părţi de sferă a cărei convexitate să fie îndreptată spre ochi, ochiul fiind în aer, această persoană va vedea mult mai bine literele, care i se vor părea mai mari. Din acest motiv, instrumentul este folositor bătrânilor şi celor care au vederea slabă, deoarece ei pot să vadă la o mărime suficientă cele mai mici caractere".

Bomba atomică a lui Ludovic al XV-lea

Este foarte puţin probabil ca raza morţii să fi existat vreodată, deoarece experienţa efectuată în faţa a mii de martori ar fi avut un răsunet important în istorie. Totuşi, un soi de bombă atomică a fost experimentată în secolul lui Ludovic al XV-lea, ea trecând neobservată. Iată cum au fost prezentate faptele de către *Paris-Presse* la 21 mai 1957:
„Ludovic al XV-lea, deşi a murit în urmă cu 183 de ani, este astăzi implicat într-o controversă care opune partizani şi adversari ai continuării testelor atomice. Într-un articol în care se revoltă împotriva acestor experienţe, ziaristul englez James Cameron de la *New Chronicle* evocă marele exemplu de înţelepciune dat de Ludovic al XV-lea, dacă dăm crezare acestui fragment extras dintr-o cronică engleză din secolul trecut: „Cartea zilelor", de Chambres.
Ludovic al XV-lea, dacă nu a avut întotdeauna o viaţă personală exemplară, a avut unele virtuţi care sunt mereu apreciate când ele există la nivel înalt... Un nativ din Dauphine, pe nume Dupré, care-şi petrecuse întreaga viaţă făcând experienţe de chimie, a declarat că a descoperit un soi de foc atât de rapid şi devastator, încât nu putea fi nici evitat, nici combătut, şi că apa îi activa puterea, în loc să-l distrugă. Pe canalul de la Versailles, în prezenţa regelui, şi în curtea Arsenalului din Paris, Dupré a făcut unele experienţe, iar rezultatul i-a uluit pe cei prezenţi. Când a fost demonstrat în mod evident că un om care posedă acest secret ar putea arde o flotă sau distruge un sat în pofida oricărei rezistenţe, Ludovic al XV-lea a ordonat ca invenţia să nu fie făcută publică. Deşi la acea vreme se afla în război cu englezii, a căror flotă era obligat s-o distrugă, a refuzat să folosească această invenţie, hotărând suprimarea ei, pentru binele omenirii. *Dupre a murit la puţin timp după aceea, luând secretul cu el în mormânt. O astfel de întâmplare pare incredibilă; totuşi, nu pare deloc imposibil, având în vedere progresele ştiinţei, ca într-o zi să fie inventat un foc cu efecte atât de importante, încât războiul ar deveni o absurditate şi ar provoca*

organizarea unei poliţii generale a naţiunilor care să aibă drept scop împiedicarea ţărilor să mai intre în război, unele împotriva celorlalte.
Acest text a fost redactat la sfârşitul secolului trecut. Ziaristul englez l-a publicat fără niciun comentariu. De altfel, nici n-ar necesita vreunul!

Explozia din taiga

La 30 iunie 1908, la ora 7 dimineaţa, locuitorii regiunii Kansk, din Siberia, au observat o dâră fulgerătoare luminând cerul, pierzându-se în depărtare, în stepă. Apoi s-a auzit o explozie puternică. În întreaga lume, seismografele au înregistrat un cutremur brusc, cu epicentrul situat la nord-vest de lacul Baikal. Academia de Ştiinţe de la Moscova l-a trimis la faţa locului pe profesorul Kulik, care a înregistrat declaraţii uluitoare de la membrii tribului nomad al evenkilor:
Ne aflam la 85 de kilometri de Tunguska când am văzut focul. Căldura era atât de mare, încât ne-am întins pe jos. Mie, a zis un martor, mi-a fost frică să nu-mi ia bluza foc. Într-un sat din regiunea Podkamennaia Tunguska, 1.500 de reni au fost ucişi dintr-o dată...
Nomazii au crezut că venise sfârşitul lumii, dovadă că explozia, deşi la o depărtare de ei ca Chartres de Paris, avusese o intensitate nemaiîntâlnită. În nopţile care au urmat, în partea de nord a Europei s-au produs fenomene ciudate. Cerul a fost invadat de nori fosforescenţi, luminând ca în plină zi Berlinul, Copenhaga şi Londra. Totuşi, profesorul Kulik a constatat în raportul său căderea unui meteorit uriaş.
Dar cazul nu s-a oprit aici: în 1958, Societatea de Astronomie şi Geodezie din Uniunea Sovietică, examinând din nou problema, a declarat cu certitudine că, la 30 iunie 1908, niciun meteorit nu căzuse în taiga, iar explozia nu avusese loc la contactul cu solul, ci în aer. În 1959, profesorul G. Piehanov şi, în 1962, profesorul Zeigler, afirmau la rândul lor: *La locul cataclismului, craterul nu semăna deloc cu unul de meteorit şi am înregistrat o radioactivitate foarte mare. Suntem de părere că a fost vorba despre o explozie nucleară produsă la o anumită înălţime în atmosferă, sau chiar despre dezintegrarea unui bloc de antimaterie.*
(notă: Teoretic, antimateria este în mod simetric inversă materiei. Dar, practic, antimateria nu este realizabilă, deoarece, dacă ar exista într-o zi, ar integra imediat nuclee pozitive care ar provoca o eliberare colosală de energie. Totuşi, se poate crea un electron negativ interferând energii cuprinse între 400.000 și 500.000 electroni-volţi, dar acest electron negativ ar dispărea imediat după formare. Actualmente, savanţii au tendinţa să-şi imagineze forţe inverse celor existente: antiprotoni, antigravitaţie, antimaterie... aşa cum, pe vremuri, era imaginat anti-Pământul. Dacă universul nostru materie ar întâlni un univers-antimaterie cu o constituţie inversă, explozia care ar rezulta ar distruge cosmosul). Atunci, a fost avansată o altă ipoteză: dezintegrarea unei nave spaţiale. Lucien Barnier, specialist francez în probleme ştiinţifice, care a anchetat cazul „Hiroshima din 1908”, a dat următoarea explicaţie: „Numeroşi martori, scria el, au descris aparatul străin având forma unui tub sau trunchi de copac. Oare s-au mai văzut meteoriţi cilindrici?” Şi, la capitolul întâmplărilor ciudate, a adăugat ca subtitlu la articolul său: „O ciupercă de foc înaltă de 80 de kilometri... trei zile fără noapte la Londra şi Tokyo... şi de 52 de ani iarba nu mai creşte...”.

Numărul de aur al pitagoreicilor

Astfel se stabileşte o filieră care, începând cu apa vie, apa-mamă sau provenită din calcar, se continuă cu stânca, tăbliţa elevilor din preistorie, apoi în Orientul Mijlociu cu betilul, locuinţă a zeilor venusieni, şi în Occident cu menhirul, acumulator de energie. Căci piatra-menhir, betilul sau coloana, este asociată cu viaţă, cu puterea virilă, dar ea are, în plus, o legătură strânsă cu transmiterea cunoaşterii şi cu cele mai savante reprezentări ale geniului uman. Cei din vechime aveau un respect atât de mare pentru divinitate şi cunoaştere, încât au divulgat, privitor la piatră, ceea ce avea valoare sacrală sau de secret. Pitagoreicii şi-au gravat simbolurile şi cifrele 1,618 şi

3,1416 pe pietre mici, pe care le purtau încrucişate pe piept. Unul dintre aceste simboluri era „numărul de aur”, care reprezintă un raport între numere. De exemplu, pentru dreptunghi, el ar fi raportul dintre suma a două laturi şi lungime. Acesta este singurul număr – a spus directorul Institutului de Tehnologie Previzională – dintre toate numerele imaginabile care se înmulţeşte cu el însuşi atunci când îi adăugăm cifra 1, şi singurul care se inversează de la sine atunci când îi înlăturăm cifra l.

Pentru Jean-Pierre Bayard („Lumea subterană”), „cupa ezoterică, sau raportul cercului la pătrat, dă numărul omului: 1,618, de unde provine numărul de aur”. Henri Vincenot explică foarte clar cum putem găsi acest număr: „Dreptunghiul de proporţie 2-1 are o diagonală egală cu rădăcina pătratului lui 5! Dacă mărim această diagonală cu o lăţime de dreptunghi şi o împărţim la 2, obţinem 1,618, care este numărul de aur”. Henri Vincenot, pentru care iniţierea nu-i o floare la ureche şi nu reprezintă cuvinte goale şi formule abstracte, adaugă:

$$\frac{1,618}{0,618} = (1 + 1,618) = (1.618 \times 1,618) = 2,618$$

Iar această cifră înmulţită cu raportul 12/10, numit raportul lui Osiris, dă Pi = n = 3,1416, constantă universală, cheia cercului şi a sferei.

Reînvierea mortului prin codul său genetic

Un savant eminent, profesorul Elof Carlsonn, de la Universitatea din California, afirmă că în viitor va fi posibilă reconstituirea, din punct de vedere ştiinţific, a personalităţii faraonilor ale căror corpuri au fost mumificate acum 4.000 de ani. Pentru obţinerea replicilor lor exacte, va fi suficientă recuperarea genelor originare din ţesuturile uscate ale mumiei lor. Profesorul Carlsonn este sigur că acele cristale de acid nucleic, necesare stabilirii codului genetic al defunctului, pot fi readuse la viaţă. Apoi, ar fi posibilă şi crearea de copii de faraoni, sau, în acelaşi fel, de mari genii decedate: muzicieni, sculptori, pictori etc. Principiul operaţiunii ar fi următorul: „Sintetizarea unui nucleu celular al mumiei şi implantarea sa chirurgicală într-o celulă fertilă, al cărei nucleu ar fi fost scos. Pornind de la 64 de celule identice, se poate reîncepe orice proces de multiplicare, permiţând astfel celulelor noi să-şi continue dezvoltarea până ce devin copii”. Prof. Ernest Karlsen studiază un proces analog pornind de la stocarea codurilor genetice prin diferite metode care ar putea permite reconstituirea memoriei originare, în scopul introducerii ei într-un corp şi creier noi. De fapt, pentru biologii viitorului va fi şi mai simplu să transfere cunoştinţele unui creier şi personalitatea unui individ în creierul „spălat” în prealabil al unui alt individ, de exemplu un condamnat la moarte.

Elixirul tinereţii

Evenimentele, descoperirile, realizările mecanice ale trecutului şi viitorului sunt probabil înscrise în cromozomii noştri memorie, dar iniţiatul care ştie să consulte acest soi de bibliotecă prodigioasă este, în general, incapabil s-o situeze în timp. În urmă cu 5.000 de ani, potrivit opiniei doctorului Edwin Yale de la Universitatea Emory din SUA, femeile aborigene din Australia, care voiau să evite maternitatea, ţineau un regim dietetic pe bază de cartofi dulci locali, numiţi *yams*. Or, cercetările unui alt savant american, doctorul Russel Maker, au arătat că, pornind de la acest cartof, se putea efectua sinteza progesteronului, care foloseşte drept bază la fabricarea contraceptivelor.

Studiind farmacopeea incaşilor, doctorul Jose Froimovich din Santiago (Chile) a pus la punct un medicament miracol, „FGF 60”, care redă bătrânilor sănătatea, vigoarea şi o vedere clară. Acest elixir al tinereţii, pentru obţinerea căruia a fost nevoie de peste 30 de ani de cercetări, este compus din 60 de ingrediente.

Doctorul Froimovich este membru a 24 de institute ştiinţifice internaţionale, figurând pe lista candidaţilor la Premiul Nobel pentru medicină în 1963. Elixirul său, experimentat în America Latină şi chiar în Europa, a dat rezultate pozitive şi spectaculoase pe persoanele cu vârste cuprinse între 70 şi 100 de ani. Unele dintre ele, înaintea începerii curei, se deplasau în scaune cu rotile; după câteva luni, doctorul Froimovich le-a provocat la un mic meci de fotbal, despre care presa a scris multe articole, publicând şi fotografii. Cu toţii întineriseră cu 20 de ani, le revenise memoria, iar unii, vindecaţi de senilitate, au arătat că erau capabili să procreeze din nou!

Există şi alte moduri de a trăi bătrâneţea: câmpul magnetic terestru şi magnetismul în general joacă în această situaţie un rol important prin influenţa pe care o au asupra fenomenelor fundamentale ale vieţii. Astfel, şoarecii expuşi acţiunii unui câmp magnetic de 4.000 de gauss trăiesc cu 20% mai mult decât media lor normală de viaţă. Acţiunea magnetismului este exercitată la nivelul enzimelor, adică la începutul formării celulei.

Adolf Unmussig, din Freiburg, ne semnalează că, în Germania, pântecele unei femei însărcinate a fost supus unei decompresii atmosferice, prin acoperirea sa cu o „burtă” care conţinea aer rarefiat. Experimentele au durat timp de o oră pe zi, iar rezultatul a fost o irigare extraordinară a ţesuturilor fătului. Copilul care s-a născut şi despre care toată presa a vorbit la acea vreme, era un adevărat geniu. La 3 ani, avea o memorie extraordinară, cunoştea geografia Terrei ca şi cum ar fi citit dintr-o carte, recunoştea toate mărcile de automobile etc. Specialiştii sunt de părere că sistemul de decompresie, aplicat ţesuturilor organice ale indivizilor în vârstă, ar putea avea o influenţă benefică, provocând o anumită regenerare a celulelor, oprind astenia lor naturală. Urmarea logică a acestui tratament este o mai mare longevitate.

Aparatul de filmat trecutul

Dacă am cunoaşte principalele evenimente ale istoriei omenirii şi dacă am reuşi să facem din ea o cartelă perforată destinată unui calculator, aparatul ar scoate un program profetic relativ exact. Dacă am putea înregistra şi înmagazina într-un soi de posturi de televiziune imaginile trecutului, acelaşi calculator ar fi poate capabil, pornind de la acest început de film, să-şi imagineze continuarea scenariului şi să elaboreze imaginile din viitor. Este ceea ce se face cu magnetoscopul pentru imaginile din trecutul apropiat. Teoretic, prin relaţia dintre cauză şi efect, un aparat electronic care are ca singură bază un fapt istoric capital, în mod ideal detaliat, ar putea reconstitui întreaga istorie a omenirii în sensul – şi în sensul +.

Regăsirea şi convertirea undelor trecutului în imagini şi sunete părea până mai ieri ceva de domeniul ştiinţifico-fantastic, dar un savant călugăr benedictin italian, *padre* Pellegrino Ernetti, a realizat, din punct de vedere ştiinţific, acest miracol. *Padre* nu este un vizionar sau un vrăjitor din Evul Mediu care operează prin invocaţii, magie sau subterfugii; este considerat un adevărat savant. În vârstă de 47 de ani, el este pasionat de „pre-polifonie”, adică de muzică, aşa cum o ştim din cea mai veche Antichitate până în anul 1000. El profesează la Conservatorul Benedetto Marcello din Veneţia, la Fundaţia Cini, şi conduce Secretariatul de învăţământ religios masculin din Italia. Şi-a desfăşurat cercetările concomitent cu 12 fizicieni a căror identitate refuză s-o dezvăluie, într-un laborator secret aflat la Veneţia sau la Roma. Totuşi, ştim că în jurul anului 1956 a început să studieze posibilitatea reînvierii trecutului, aşa cum face, de pildă, filmul de televiziune. În 1957, l-a cunoscut pe profesorul portughez de Matos care urma, prin studiile sale, să dea o nouă orientare cercetărilor sale. Profesorul de Matos s-a interesat şi el de televiziunea trecutului, elaborând teze pe baza textelor lui Aristotel, referitoare la dezintegrarea sunetelor, texte împrumutate probabil de la o idee pitagoreică mult mai veche.

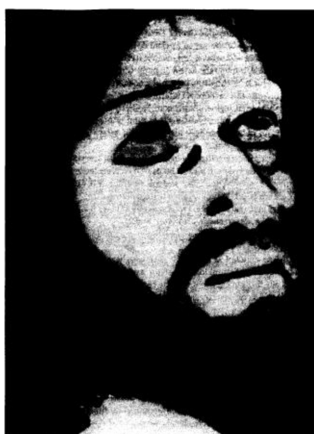
Ideea genială a părintelui Ernetti (după propriile declaraţii) a fost aceea că a luat ca bază principiul ştiinţific clasic conform căruia undele luminoase şi sonore, după emisia lor, nu sunt distruse, ci „se transformă”, rămânând prezente tot timpul. Astfel, teoretic, devine posibilă reconstituirea lor, prin

reintegrarea în sistemul lor energetic originar. La drept vorbind, acest principiu nu este admis de fizicieni, cel puţin sub această formă sumară, cu atât mai mult cu cât bunul părinte pretinde că undele în cauză „se înscriu pe sfera astrală”, lucru neacceptat în fizica convenţională.
Tot părintele Ernetti afirmă că o undă sonoră se subdivide în sunete armonice, ultrasunete, hipersunete, hiposunete etc, supunându-se în procesul de transformare legilor obişnuite ale dezagregării materiei, până la stadiul atomic, şi chiar mai departe, până la texturile cele mai infime ale intra-atomului. Cu ajutorul unor „aparate speciale”, printre care se numără un osciloscop catodic ce foloseşte deviaţiile unui flux de electroni, s-a reuşit, printr-un sens invers al procesului, reconstituirea emisiei sonore iniţiale. Acest fenomen este posibil, pare-se, fiecare dintre constituenţii undei având o individualitate proprie, o carte de identitate psihică ce permite reîntoarcerea inevitabilă la sursă. „Invenţia mea, spune părintele Ernetti, n-are nimic în comun cu metodele parapsihologiei sau metafizicii! E ştiinţă în stare pură! Pentru reînvierea undelor luminoase, procedeul e identic; el reprezintă chiar principiul fundamental, deoarece baza creaţiei e lumina, aşa cum scrie în Biblie!”

O fotografie cu Tablele Legii

„Fiecare fiinţă umană, spune părintele, de la naştere şi până la moarte, trasează o brazdă dublă: luminoasă şi sonoră, care reprezintă „marca”, numărul matricol al individului. La fel se întâmplă şi în cazul unui eveniment, o muzică, o mişcare. Antenele laboratorului nostru permit sintonizarea celor două caracteristici ale fiecărui fenomen: imagine şi sunet”. Probabil că fizicienii nu vor fi convinşi de astfel de argumente, dar există totuşi un fapt incontestabil: părintele Ernetti poate arăta „fotografii” din trecutul îndepărtat şi poate oferi spre ascultare voci moarte de mii de ani. Bineînţeles, aceste rezultate sunt cu atât mai contestate, cu cât inventatorul metodei nu a dezvăluit procesul și nu permite accesul nimănui în laboratorul său, deoarece pretinde că divulgarea secretului ar provoca un lanţ de nenorociri incredibile, dezastruoase pentru civilizaţia noastră actuală.
Această poveste fantastică este fondată pe buna-credinţă a părintelui şi pe mărturiile aproape incredibile pe care le prezintă. El a reuşit să localizeze şi să recompună în latină arhaică „Thyestes”, o tragedie a lui Quintus Ennius, care s-a jucat la Roma în 169 î.e.n. Părintele ar fi regăsit pronunţarea exactă a limbilor vechi, textul original al „Tablelor Legii” dictate de însuşi Dumnezeu pe muntele Sinai și ar fi înregistrat imagini mai puţin îndepărtate şi cât se poate de convingătoare: cea a papei Pius al XII-lea şi a lui Benito Mussolini. Părintele Ernetti nu dezvăluie cel de-al zecelea rezultat obţinut, dar ştim că a filmat şi a înregistrat sonor „presupusa explozie atomică de la Sodoma şi Gomora”.

Iată portretul lui Hristos

În mod incontestabil, reuşita cea mai senzaţională a aparatului de filmat trecutul este chipul lui Iisus Hristos, fotografiat pe cruce, în timpul agoniei. Ni-l închipuim pe bunul *padre* privind pe ecranul său magic scenele halucinante ale Patimilor, de la purtatul crucii până la strigătul celei de-a noua ore: *Eli, Eli, lamma sabacthani* („Doamne! Doamne! De ce m-ai abandonat?” conform Evangheliei după Matei) sau *Eloi, Eloi, lamma sabachtani* (conform Evangheliei după Marcu), sau (în limba aramaică, credem noi): *Tatăl meu, îmi las sufletul în mâinile tale* (conform Evangheliei după Luca). Dar care au fost cu exactitate ultimele cuvinte ale lui Iisus Hristos? Această enigmă a fost îndelung studiată de specialiştii în teologie, care n-au putut să cadă de acord nici asupra cuvintelor şi nici asupra sensului precis al acestora. Or, părintele Ernetti, dacă spune adevărul, a auzit ultimele invocaţii ale răstignitului! Întrebat cu privire la

acest subiect, a refuzat orice declaraţie, pretextând că nu e în măsură să facă astfel de revelaţii. Imaginea din fotografie este mai lipsită de claritate decât de caracter: Iisus pare să aibă o barbă neagră, părul lung şi drept, mustaţa este în formă de *croissant* curbat în jos, iar gura întredeschisă pare că emite un geamăt surd. Ochii, foarte mari, foarte frumoşi, foarte dureroşi şi marcaţi de suferinţă, sunt îndreptaţi spre cer, încărcaţi cu o sinceritate emoţionantă. Personajul este captivant şi suscită o emoţie intensă. Da, dar... să fie oare Iisus Hristos?

Cheia enigmei

În 1950, inginerul englez George Delawar efectuase cercetări paralele cu părintele Ernetti, în colaborare cu fizicieni de la Oxford. El pretindea că a fotografiat remanențele trecutului şi produsese, în sprijinul declaraţiilor sale, o fotografie destul de puţin convingătoare de la căsătoria sa, care avusese loc la Nottingham, în urmă cu 23 de ani. Apoi, invenţia lui a căzut pradă uitării.
În colaborare cu inginerul-astronom Emile Drouet, am studiat noi înşine principiul, foarte aleatoriu, al călătoriei în timp şi integrării noastre în undele trecutului, nu doar urmându-le în cosmos, ci printr-un acord teoretic cu lungimea lor de propagare. Se pare că părintele italian s-a inspirat parţial din această teză pe care, din punctul nostru de vedere, o prezentăm ca pe o recreere intelectuală.
Părintele Ernetti îşi protejează secretul cu argumente care nu ar fi concludente dacă am avea certitudinea autenticităţii descoperirii. „Dacă vă arăt aparatul meu, a spus el, acesta ar putea fi folosit la citirea creierului oamenilor, deoarece gândirea este o undă”. Ar fi un atac grav la libertatea conştiinţei, o agresiune criminală împotriva eului uman.
Totuşi, se spune că ar fi acceptat să investigheze misterul „Măştii de fier”, să-l intervieveze pe Sfântul Ioan cu privire la data la care se va produce sfârşitul lumii, să afle locul în care sunt ascunse comorile incaşilor, să filmeze moartea Ioanei d’Arc şi să reconstituie o parte din preţioasele manuscrise din Biblioteca din Alexandria! Dar prima sa grijă va fi să-i consulte pe înţelepţii antici, Solon, Thales, Anaximandru, Leucip, Ferekyde, Pitagora, Anaxagora, Socrate... Un adevărat program de Stăpân al Lumii...
Din fericire, inventatorul maşinii de ascultare a trecutului nu are nicio ambiţie personală.
– Când aţi putea dezvălui secretul acestei invenţii? l-a întrebat un ziarist de la *Domenica del Corriere*.
– Când omul va învăţa să acţioneze numai în direcţia binelui! a răspuns părintele Ernetti. Numai pentru bine!

37. CUVÂNTUL, MAIMUŢELE ŞI DELFINII

Cuvântul este un dar minunat, care creează în noi şi în jurul nostru un univers iluzoriu, oferindu-ne privilegiul să fim demiurgi şi trestii cântătoare! Cuvântul, în generozitatea sa, este părintele limbajului scris, al gândirii concretizate în culoare, sunetul şi arhitectura pietrei. Totuşi, el nu reprezintă totul în înălţarea omului şi a civilizaţiilor; acesta ar fi un lucru prea bun pentru gândire, pentru celelalte posibilităţi de expresie şi fără îndoială pentru actele noastre, chiar cele negândite. Aşa cum spunea bunul Esop, cuvântul este ceea ce poate fi mai bun şi mai rău! Sigur, el dă viaţă gândirii, dar într-un mod aproximativ, întotdeauna relativ fals. Din acest motiv, Buddha numeşte cuvântul „maya” (iluzie).

Ereditatea prin cuvânt

Pentru transmiterea informaţiilor de ereditate biologică, s-a observat că celulele noastre folosesc un limbaj structurat, asemenea celui uman. Acesta din urmă transmite ereditatea verbală, provenind de la obişnuinţă şi de la experienţa dobândită. „Pe vremuri, spunea geneticianul Philippe L'Héritier într-o discuţie televizată, pentru explicarea evoluţiei ne gândeam la selecţia naturală, lucru care rămâne în continuare valabil, dar acum adăugăm cunoaşterea ereditară”. Asemănarea cu

ascendenţii, modul în care este zidită o casă sau construit un vapor, dar şi cel de a concepe matematica, de a da reguli filozofiei: această cunoaştere ereditară, transmisă de cromozomii noştri de memorie ar fi rămas la starea de potenţialitate, dacă n-am fi avut cuvântul ca să o exprimăm. Asta ar însemnă că omul, dacă este mut, nu poate evolua! Dar ceea ce este poate cel mai extraordinar pentru biologi este să constate că suma combinaţiilor lingvistice şi genetice are aceeaşi structură şi provine din acelaşi sistem. Informaţia genetică dată de ADN se află înscrisă în milioanele de elemente, de-a lungul fibrei care formează cromozomii.
„Transmiterea se operează, menţionează profesorul Jacob, dând, asemenea cuvintelor, un soi de sens mesajului genetic".
„Totul este determinat de părţi, aşa cum, în limba scrisă, fraza este formată din cuvinte", afirmă lingvistul Roman Jakobson.
Un singur cuvânt nu semnifică nimic în sine: e nevoie de întreaga frază pentru obţinerea expresiei dorite. Pe scurt, fiecare unitate nu funcţionează prin ea însăşi, ci se combină ca să formeze un alfabet care instituie legi de compoziţie. Apoi, se realizează în ierarhia celor mai înalte combinaţii, care creează organizaţii mai esenţiale. Ereditatea moleculară este pe primul loc, dar ceea ce este cel mai important este învăţătura: o privighetoare are nevoie de un maestru bun. Dacă este crescută singură, va cânta, dar mai puţin bine ca în compania altor privighetori mai mari ca ea. Copilul, în acelaşi caz, n-ar vorbi deloc (notă: E o aluzie la „copiii-lupi". Indiferent de autoritatea, recunoscută pe plan mondial, a prof. Jakobson, ne asumăm libertatea de a contesta acest ultim punct).
Nimic nu se poate face decât prin intermediul limbajului care dă naştere fenomenului creator, explicaţia lucrurilor îndepărtate în timp şi spaţiu... termeni care contribuie la naşterea noţiunilor generale, ce permit manifestarea ştiinţifică şi artistică.
Există şi alte sisteme de comunicare între societăţi şi civilizaţii: simboluri, desen, scris, telepatie, alegerea expresiilor sociale, arhitecturale, lingvistice, dar toate presupun existenţa limbii vorbite.

Limbajul animalelor

Transferul de informaţii prin limbaj aparţine, aşadar, eredităţii verbale, care nu reprezintă privilegiul omului. Păsările tinere sunt iniţiate în obişnuinţele şi limbajul grupului lor încă de când se află în ou. Prin limbaj, însoţit de vedere, ele învaţă să se ferească de capcane, să observe inamicul, să localizeze un cireş plin cu fructe. Există şi dialecte de animale: indivizi din aceeaşi specie, dar care nu locuiesc în aceeaşi ţară, nu vorbesc aceeaşi limbă. Un papagal din Africa nu va înţelege limbajul unui papagal american! Acest lucru a fost dovedit de înregistrarea strigătului de alarmă al corbilor, care este emis pe anumite aerodromuri pentru a alunga aceste păsări, pentru ca ele să nu perturbe zborul avioanelor cu reacţie. Procedeul este eficace în ţara unde s-a făcut înregistrarea, iar corbii zboară, cuprinşi de panică. În alte ţinuturi însă, strigătul de alarmă n-are niciun efect asupra lor.
„Numai fiinţele umane au capacitatea de a înţelege toate limbile", spune prof. Jakobson. Credem că această părere poate fi contestată. De exemplu, un corb din Franţa transportat în Iordania, dacă este acceptat de un clan iordanian, va învăţa limbajul noului său grup. Acelaşi lucru este valabil şi pentru papagali. Pare evident faptul că, în ciuda amestecurilor, rare dar inevitabile de-a lungul mileniilor, toate animalele unei specii au dialecte diferite în funcţie de latitudine, dar identice în fiecare ţinut. Astfel, a fost nevoie ca elementele de imigrare să aibă aceeaşi lungime de undă.
„Cuvintele" rostite de animale sunt de ordin secundar, dar totuşi arată că această formă de ereditate există la toate nivelurile, ea fiind o etapă importantă, care permite un nou pas spre evoluţie.
„Este interesant de observat, spunea profesorul L'Héritier, ce devin copiii crescuţi într-un mediu izolat, fără părinţi sau alţi membri ai societăţii. Este cazul copiilor sălbatici sau al copiilor-lupi". Profesorul Jakobson a răspândit zvonul unei credinţe care-şi are originea în India, unde se pare că au fost găsiţi copii-lupi: „Dacă aceşti copii intră în societatea umană, ei învaţă limba, dacă au mai

puţin de 7 ani; dacă sunt trecuţi de această vârstă, îşi pierd această aptitudine şi nu mai pot deveni oameni. Totuşi, la început, ştim că au toate posibilităţile biologice să se dezvolte”.

Maimuţa se trage din om

Papagalul, cioara, corbul şi coţofana imită cu uşurinţă vocea omului, dar, poate mai puţin papagalul, rareori au inteligenţa necesară, în aceste imitaţii, să structureze o frază pornind de la o idee neabstractă. Unii scriitori din vechime au afirmat că, deşi nu au în prezent corzile vocale identice cu ale noastre, a fost un timp în care acestea vorbeau. Nu putem respinge în totalitate această informaţie, având în vedere că principalul semn de regresie observat la omul reîntors la starea sălbatică este, în afara dezvoltării pilozităţii sale, o mutaţie semnificativă a registrului vocal.
Maimuţa era venerată de fenicieni şi, după egiptenii din Antichitate, „ea ştia să asculte tot ce i se spunea, imediat ce a fost adusă din Etiopia, fiind mai maleabilă decât un elev... Ştia să transporte recipiente, de îndată ce mama sa nu o mai putea face”. Gravaţi sau pictaţi pe morminte şi zidurile templelor din Valea Nilului, putem vedea babuini care supraveghează copii emancipaţi, care culeg fructe din copaci. Maimuţa mai juca un rol important în migraţia sufletelor, fie pentru a le alunga, fie pentru a le pescui într-o plasă. Zeificată, ea a fost incorporată în mitul lui Thot Iniţiatorul. Ea îi impresiona pe egipteni, din motive obscure provenite din tradiţiile primelor epoci şi prin faptul că, avertizată devreme de ivirea zorilor, urla foarte tare, de parcă ar fi salutat apariţia soarelui, şi-şi împreuna mâinile într-un gest de ritual sau de rugăciune, pe care cu greu nu-l poţi admira.
Aşadar, în urmă cu 5.000-8.000 de ani, maimuţele erau mult mai inteligente decât astăzi, şi dacă însuşirile lor intelectuale au diminuat în mod considerabil, putem presupune că în vremurile din vechime ele erau asemănătoare cu cele ale oamenilor. Maimuţele ar fi trebuit să ştie să vorbească, să se roage, să lucreze, căzând în animalitate şi îndobitocire numai din cauza unui eveniment fatal. Exact acest lucru este menţionat în Popol Vuh al mexicanilor:
„Din oamenii celei de-a treia epoci au mai rămas doar maimuţele din păduri. Se spune că aceste maimuţe (schimbate) sunt descendenţii oamenilor. Din acest motiv, maimuţa seamănă cu omul”.

Misterul delfinului

Delfinul, cetacee familiară tuturor mărilor de pe glob, s-a bucurat întotdeauna de protecţia popoarelor, care l-au introdus în legendele lor, considerându-se că, pe vremuri, el putea conversa cu oamenii. Bineînţeles că acest lucru, până de curând, părea o fabulă! Oamenii din vechime acordau un tratament privilegiat atât maimuţelor, cât şi delfinilor. Aceste două animale, aşa cum erau ele şi nu ca simboluri, ocupau primul loc în societatea umană, înaintea calului şi câinelui. Delfinul era considerat cel mai inteligent animal al creaţiei, iar între el şi om existau legături misterioase şi sacre.
La primii creştini, delfinul era simbolul migraţiei sufletului. S-a considerat că datora această onoare capacităţii lui de a sări foarte sus, spre cer; dar acest motiv nu este convingător, adevărata explicaţie pierzându-se în negura tradiţiilor care nu ne-au parvenit.
Pe plan fiziologic, delfinul este remarcabil, unic între toate animalele prin greutatea şi volumul creierului său, dar şi prin numărul şi profunzimea circumvoluţiunilor cervicale. Asemenea maimuţei, oare să fi fost el mai inteligent în vremurile străvechi decât în zilele noastre? Acestei enigme neglijate de specialiştii în preistorie şi în zoologie, tradiţia îi oferă un răspuns afirmativ, asigurându-ne că acest cetaceu avea o înclinaţie foarte pronunţată pentru muzică, poezie şi prietenia cu oamenii, lucru extrem de uimitor pentru un locuitor al mărilor.
Capturat, delfinul plânge, se spune, şi niciodată nu a atacat omul, a cărui natură pare s-o respecte şi s-o iubească. El însoţeşte de bunăvoie vapoarele în largul mării, lucru pe care-l fac şi rechinii, care au totuşi un interes: devorează peştii urmăritori şi deşeurile aruncate în mare de marinari. Dacă această explicaţie poate fi considerată valabilă şi pentru delfini, în mod incontestabil, în cazul lor intervine şi un alt tip de motivaţie: afecţiunea şi spiritul ludic. Într-adevăr, în general ei nu urmăresc

vapoarele, ci le preced sau le escortează, asemenea unor câini de pază sau de companie, fără niciun interes material decelabil. Marinarii din Marea Mediterană, atunci când văd delfini, încă mai obişnuiesc să le cânte diverse melodii, ca să le facă plăcere.
Legenda povesteşte numeroase întâmplări în care delfinii sunt prieteni fideli ai omului. Poetul şi muzicianul grec Arion, aruncat în mare, a fost salvat de aceste animale. Pliniu afirmă că un tânăr avea o relaţie foarte strânsă cu un delfin, care-l purta pe spatele lui pentru a-l duce la şcoală. Acestea sunt legende, desigur, dar care s-ar putea baza pe un fond de adevăr greu de perceput.

Delfinul vorbeşte cu omul

Între omul care se joacă de-a peştele şi animalul care aspiră să trăiască cu omul se stabilesc în zilele noastre legături afective şi de încredere care amintesc de trecutul îndepărtat. Slujitor devotat, aproape neobosit, delfinul va căuta instrumentele de scufundare care-i lipsesc omului, făcându-1 astfel să evite o urcare greoaie şi lentă în susul apei. De mai multe ori, aceste animale prietenoase au salvat scafandri submarini aflaţi în pericol, aducându-le buteliile de oxigen sau ghidându-i într-o urcare la suprafaţă foarte periculoasă.
Tuffy, delfinul dresat de la Centrul Naval din Point Mugu (California), lucrează cu scafandrii americani într-o colaborare foarte strânsă. El primeşte misiuni foarte importante, întotdeauna încununate de succes. Pentru a parafa pactul dintre delfini şi oameni, ne-a mai rămas de rezolvat doar problema limbajului; profesorii Bateau şi Bastian sunt convinşi că această problemă va fi în curând rezolvată.
Se spune că delfinul cu nasul mare este capabil să ne imite vocea, deşi limbajul lui natural este format din fluierături, lătrături, clănţănituri, însoţite de şiruri de impulsuri sonore analoge cu cele ale vocii umane. S-a dovedit că limbajul, conversaţia dintre delfini, este de un nivel mult superior celui studiat la toate celelalte animale. Profesorul Lilly a reuşit să-şi înveţe delfinul propriu, Elvar, să înţeleagă şi să rostească 20 de cuvinte în limba engleză.
Doi delfini, unul aflat în acvariul din Seatle (statul Washington), iar altul aflat la Vancouver (Columbia britanică), au vorbit o oră la telefon. În limba lor, bineînţeles!
La 17 octombrie 1967, presa sovietică relata că un trauler ce naviga în largul Crimeei a fost încercuit de delfini care, într-un mod perceptibil, prin felul în care înotau şi fluierau, i-au cerut să se îndrepte spre o geamandură. Ajunşi la locul indicat, pescarii au văzut că apa din jurul geamandurii era în mod anormal de agitată. Ei au scos la iveală un năvod care plutea, eliberând astfel un pui de delfin care rămăsese prins. După eliberarea puiului, congenerii săi au scos nişte strigăte care semănau cu exclamaţii de bucurie, apoi au însoţit vasul până la coastă, drept mulţumire.
Extrem de afectuos, delfinul poate să-şi sfârşească zilele de supărare dacă-i moare consoarta, dar în timpul celebrării căsătoriei, el îşi manifestă bucuria asemenea unei fiinţe umane.
Scafandrul Hristos Mavrothalassitis a asistat în Marea Mediterană la o căsătorie, cuplul înotând încadrat de două rânduri de delfini care urlau cât îi ţinea gura pentru a-şi exprima bucuria.
Acest cetaceu blând şi simpatic are totuşi un duşman ereditar: rechinul, pe care nu se teme să-l atace şi pe care îl învinge întotdeauna. Rechinul este un înotător abil, dar viteza lui este inferioară celei a duşmanului său şi, în plus, el trebuie să se întoarcă pentru a înhăţa cu gura, situată sub bot. Delfinii ştiu asta şi, bazându-se pe superioritatea lor tactică, atacă în şir indian, înotând cu o viteză vertiginoasă spre burta rechinului pe care o găuresc prin lovituri repetate.

Când delfinul va spune povestea oamenilor

Niciodată n-am auzit ca un delfin să fi atacat un om. Dimpotrivă, el manifestă faţă de acesta o atenţie cel puţin egală cu cea a câinelui, astfel încât putem crede într-o misterioasă legătură dintr-o epocă îndepărtată în care toate creaturile terestre erau unite printr-o minunată fraternitate. Aceasta

este părerea iniţiatului Gregori B..., care datează apariţia omului în a doua perioadă terţiară, în acelaşi timp cu inteligentul tapir, papagalul, condorul, raţa sălbatică şi delfinul.
Omul din vechime nu avea „ambiţia” să guverneze planeta, trăia în armonie cu celelalte animale, dar a creat o legătură extrem de strânsă cu anumite vieţuitoare, printre care delfinul, care probabil că atunci era cea mai inteligentă creatură din cele existente. Gregori B... este de părere că atunci când cercetătorii ştiinţifici vor descifra limbajul delfinilor, e foarte posibil ca ei să poată, în timpul unei conversaţii, să audă „noutăţi inedite” despre trecutul oamenilor.
Într-adevăr, delfinii şi-au păstrat caracteristicile din Epoca de Aur, în care exista buna înţelegere între toate regnurile. Aşadar, nimic remarcabil nu s-a întâmplat în istoria lor şi cum, în plus, ei nu se amestecă niciodată cu alte animale, sperăm că au păstrat în profundele circumvoluţiuni ale creierului lor, ca într-o memorie magnetică, amintirea unor evenimente importante, vechi de mai multe sute de mii de ani. În acest caz, aceste amintiri s-ar referi la cataclisme, potopuri şi la istoria relaţiilor dintre delfini şi oameni.
La fel de serios se studiază posibilitatea, dacă nu a unui dialog cu papagalii, cel puţin găsirea în limbajul lor a anumitor cuvinte care ar putea aparţine limbii universale a timpurilor străvechi. Papagalul este un imitator perfect al vocii umane, şi dacă altădată a trăit în anturajul omului, a înregistrat în mod sigur anumite cuvinte sau expresii care, înscrise în cromozomii-memorie, ar trebui să apară în monologurile lui. De exemplu, se ştie că un anumit papagal care cântă în mod obişnuit Marseilleza va lăsa moştenire descendenţilor lui aptitudinea de a cânta acest cântec şi care, după câteva generaţii, se va transforma în cunoaştere ereditară. Asemenea creierului uman, cel al animalelor are o cantitate foarte mare de celule nesolicitate pentru a emite, dar care poate că au înregistrat anumite informaţii. Obţinerea acestor amintiri ar fi o problemă aproape imposibil de rezolvat dacă oamenii n-ar fi avut şansa să încerce experienţa cu prietenii noştri superinteligenţi şi privilegiaţi ai vorbirii: delfinii!

38. PREZICERI PENTRU PERIOADA 1970-2100

Într-o bună zi, Pământul va avea un sfârşit, a prezis Jean Rostand: „Spaţiul uman va dispărea, aşa cum au dispărut dinozaurii şi stegocefalii. Orice tip de viaţă va înceta să mai existe pe Pământ, astru perimat care va continua să se învârtă în spaţiile fără limite. Atunci, din întreaga civilizaţie umană sau supraumană, descoperiri, filozofii, idealuri, religii, nu va mai rămâne nimic”. Acest lucru este, fără îndoială, adevărat în ceea ce priveşte civilizaţia terestră, dar este puţin probabil ca omul să poată emigra pe alte planete, unde să-şi continue aventura fantastică.
Indiferent de ce se va întâmpla, în scopul sprijinirii încrederii lor în ştiinţă şi în posibilitatea de reînviere, Asociaţia Criogenică publică pentru următorii 130 de ani un tablou cu prezicerile făcute de Arthur C. Clarke în *Profile of the future* (Profilul viitorului), Helmer Gordon de la Rand Corporation şi şase grupuri de experţi internaţionali.
„Terra va fi populată doar de 5 miliarde de oameni din cauza reglării naşterilor. O mare parte din hrana lor va fi furnizată de proteinele sintetice şi de produşii extraşi din exploatarea intensivă a mărilor. Fuziunea nucleară controlată va furniza o energie îndestulătoare. Fundurile marine vor reprezenta o sursă de noi materii prime minerale. Rachete cu propulsie nucleară sau ionică vor explora sistemele extrasolare. Marte va fi colonizată, iar Luna industrializată. Toate organele, mai puţin creierul, vor putea fi înlocuite cu proteze, şi toate bolile vor fi complet vindecate. Intervenţiile chimice vor permite corectarea tarelor ereditare la nivel molecular. Va fi creată în mod artificial o viaţă primară. Numeroase activităţi, de exemplu cele casnice sau de birou, vor fi făcute de roboţi. Fiecare persoană va putea comunica imediat cu un corespondent în lumea întreagă. Maşini cu coeficient intelectual ridicat vor efectua numeroase sarcini mentale, ca de exemplu traducerile, şi vor lua decizii. Timpul liber va fi dedicat studiului. Automobilele vor circula pe căi balistice.

Elicopterul individual se va răspândi datorită transportului energiei fără fir. Apărarea continentelor va fi asigurată de antirachete sol-aer şi aer-aer şi prin raze de energie dirijată”.
Acestui program care ne face să ne dorim să trăim în anul 2100 i se adaugă alte descoperiri la fel de fantastice. „Zborurile interstelare prin antigravitaţie, cu viteza luminii, vor permite contactarea fiinţelor extraterestre. Omul va putea dobândi o superinteligenţă, înghiţind pastile sau conectându-se la un calculator. Animale devenite inteligente vor face muncile zilnice. Transmiterea de idei va fi practicată în mod curent, bătrâneţea va fi controlată şi nemurirea umană obţinută”.

Anul 2000 va fi martorul primelor mari realizări: bibliotecă şi limbă universală, ziare tipărite la domiciliu, eliminarea tarelor ereditare, autostrăzi cu conducere automată.
Anul 2010: ameliorarea chimică a inteligenţei.
Anul 2030: contacte cu extratereştri, transmutări ale materiei.
Anul 2050: antigravitaţie, educaţie fără ucenicie, injectarea informaţiei în creier.
Anul 2100: întâlniri extraterestre, nemurire.

Oare ne va accepta anul 2100? Această vedere optimistă a viitorului, în care trebuie, totuşi, să credem, chiar dacă numai pentru a ne linişti, nu este lipsită de riscuri. Accelerarea istoriei, evoluţia civilizaţiilor par să implice cel puţin patru pericole redutabile:

- proliferarea speciei, care va motiva măcelurile monstruoase dar obligatorii, în următorii ani;
- luptele rasiale deja declanşate dintre galbeni şi albi;
- invadarea, considerată inevitabilă pentru mulţi, a Europei şi Americii de către galbeni, când ciclul civilizaţiei albe se va sfârşi, după toate probabilităţile, în timpul mileniului III;
- venirea unei noi forme de existenţă, pentru care legile de necesitate vor elimina orice urmă a vechiului nostru sistem de iubire, antropocentrism, sentimentalism egoist şi burghez.

Aceasta nu este o dorinţă şi nici un expozeu politic, ci o previziune a unui „preistoric”. În aceaste împrejurări, cei înviaţi prin criobiologie, atunci când vor depăşi stadiul de specimene ciudate, vor risca să fie consideraţi indezirabili într-o societate viitoare prea compactă şi puţin dornică să se încurce cu fosile fără interes pozitiv, fără putere de lucru, fără venituri sau mijloace de subzistenţă şi pe care probabil că va fi obligată să-i întreţină în incubatoare sau spitale, condiţiile de viaţă devenind foarte probabil imposibile sau periculoase pentru ei.
Există riscul ca anumite fiinţe criogenizate în secolul XX să nu poată suporta hrana descendenţilor noştri din secolele viitoare şi nici să se adapteze la ritmul social, sau să suporte iradiaţia, condiţionarea electrică a oraşelor. Sau, şi mai puţin, condiţionarea intelectuală şi psihică.
În zilele noastre, indivizii din zonele rurale şi din ţările înapoiate sunt adeseori dezechilibraţi, traumatizaţi de contactul lor cu civilizaţia din oraşe. Indivizii criogenizaţi vor fi, aşadar, debusolaţi, cum ar fi grecii alexandrini dacă ar reînvia în epoca noastră. Mentalitatea marilor roşii de la Beijing, presupuşi strămoşi ai invadatorilor din mileniul II, ne permite să presupunem că nu se vor încurca mult timp cu „capitaliştii”.

39. AVERTISMENTUL BIOLOGILOR

Politicienii care, în 1945, au avut misiunea reconstituirii unei societăţi distruse, şi-au imaginat o soluţie catastrofică. În mâinile acelor ucenici vrăjitori, lumea a luat chipul ei de moarte. Ei au preconizat soluţii absurde: dezvoltarea ştiinţei atomice militare, încurajarea natalităţii, lupta claselor, competiţiile pentru poziţie socială şi renume, în timp ce adevărata soluţie era o uniune, cu orice preţ, pentru salvarea omenirii. Împotriva maşinaţiilor lor şi îndeosebi împotriva exploziilor nucleare, doi savanţi au conştientizat pericolul, lansând un SOS: Albert Einstein şi Leo Szilard.
Fizicienii japonezi, foarte bine plasaţi ca să aprecieze situaţia, au dezvăluit că, în anul 1962, 200.000 de naşteri de copii anormali au fost consecința experienţelor atomice, dintre care 15.000

din cauza superbombei ruşilor. Cesiul 137 rezultat din aceste explozii este foarte teratogen şi provoacă naşterea de copii cu 4 sau 10 degete, cu degete ca de raţă sau direct lipite de umeri.
Papa Ioan al XXIII-lea şi doctorul Albert Schweitzer au denunţat ferm pericolul, iar mari savanţi, precum Jean Rostand, doctorul Delaunay (Franţa) şi profesorul Müller (Premiul Nobel pentru biologie, SUA), au considerat necesar, mai presus de discursurile pontificale şi rezoluţiile derizorii ale ONU, să pună, în mod deschis, lumea în faţa propriului destin. Pentru a şoca opinia, Conjuraţia de salvatori şi-a luat o denumire care exprimă iminenţa pericolului: **Institutul Vieţii**.
Cu entuziasmul său de apostol, Jean Rostand a denunţat timpurile apocaliptice pe care le trăim, degradarea speciei, sfârşitul inevitabil şi apropiat al omenirii, spunând: „Căderile radioactive reprezintă un adevărat polen al morţii, cauza unui număr foarte mare de mutaţii. Putem afirma că din cauza acestui excedent de mutaţii s-a înregistrat creşterea numărului surdo-muţilor, idioţilor, nebunilor... Genele întregii generaţii viitoare vor avea volumul unei pastile de aspirină. Această pastilă este cea mai preţioasă comoară a lumii. Cred în pluralitatea lumilor locuite, dar nu sunt sigur că există pe o altă planetă ceva la fel de autentic ca Homo sapiens.
Distrugerea genelor este mai gravă decât crima: se creează viaţa rea. Pe de altă parte, industria atomică şi cea chimică participă în forţă cu efectele lor la cele ale exploziilor nucleare, reprezentând, în momentul de faţă, principalele surse de iradiere. Pericolul prezentat de razele X, aşa cum au demonstrat specialiştii americani, este de 6 ori mai mare decât cel rezultat din exploziile bombelor atomice. Şi câte mutaţii sunt cauzate de medicamentele pe care le cumpărăm de la farmacie! Medicina cultivă boala şi terapeutica dezvoltă tarele, înmulţind numărul indivizilor care trebuie să recurgă la ea. Nu există niciun prag de siguranţă, nu există doze mici".
În privinţa acestui subiect, profesorul L'Héritier declarase deja: „Orice doză de iradiaţie, oricât de slabă ar fi, are şanse să producă mutaţii. Și orice mutaţie este ereditară". Acest lucru înseamnă că orice individ care a făcut o singură radiografie în viaţa lui nu mai poate face un copil absolut normal. Se va produce, în mod automat, o mutaţie, oricât de neobservabilă ar fi, şi întotdeauna dinspre bine înspre rău. Or, iradierile prin radiografii, medicamente, televizor etc. se acumulează în mod ireversibil pentru 5.000 de ani, fără a putea fi neutralizate, cel puţin în momentul de faţă.
(notă: Dr. Robert Wilson, membru în Comisia Americană a Energiei Atomice, a declarat la Columbus, în faţa unei reuniuni a savanţilor şi industriaşilor, că televizoarele degajă mai multe radiaţii decât au produs vreodată experienţele nucleare americane şi ruseşti). Din acest motiv, deşeurile radioactive ale uzinelor atomice nu pot fi distruse, chiar dacă sunt introduse în fose oceanice. S-a luat în discuţie o metodă pentru a debarasa globul de aceste produse: trimiterea lor în cosmos! Dar oricum, trei sferturi din locuitorii planetei noastre sunt deja iradiaţi pentru 5.000 de ani. După părerea biologilor, specia umană este, mai devreme sau mai târziu, condamnată la moarte.
Acuzând întregul proces evolutiv şi cultural determinat de maeştrii noştri greci şi, mai mult, de secolul marilor invenţii, Jean Rostand declară cu vehemenţă: „La Hiroshima, ştiinţa a acceptat în mod deliberat crima. Efectele genetice ale civilizaţiei sunt deplorabile. În consecinţă, Institutul Vieţii trebuie să devină Cartierul General al Apărării lui Homo sapiens".
Nimeni, sau aproape nimeni, n-a auzit vorbindu-se despre această reuniune de savanţi. Într-o sincronizare perfectă, ziarele, radioul, televiziunea şi actualităţile cinematografice au trecut-o sub tăcere. Ziarele cel mai bine intenţionate i-au consacrat o coloană pe prima pagină şi un articol mic în interior. Cea mai mare parte dintre ele n-au publicat nimic. Unii – dintre cei care au publicat câteva rânduri – s-au mobilizat împotriva biologilor şi îndeosebi a lui Jean Rostand, denunţându-i „pesimismul periculos...".
Iniţiativa curajoasă a savanţilor de la Institutul Vieţii nu va rămâne fără ecou, iar ea se va dezvolta din ce în ce mai mult, mai bine, cu atât mai mult, cu cât înmulţirea naşterilor monstruoase devine îngrijorătoare, în special în ţările unde electronica şi industriile anexe ale atomului sunt foarte dezvoltate. De curând, o campanie bine gândită a făcut responsabil pentru aceste naşteri anormale un tranchilizant american, thalidomida (contergandistaval, softenon, talimol etc.) Apoi au fost

acuzate alte medicamente: preludina a fost interzisă în Italia şi doctorul Clarke Fraser de la Universitatea Megill din Montreal a denunţat cortizonul şi... aspirina! Profesorul Giroud de la Academia de Medicină a lămurit această situaţie: „În Franţa, unde thalidomida este interzisă, copiii monstruoşi sunt din ce în ce mai mulţi”, dar nimeni nu l-a ascultat. Este vorba despre o conjuraţie care are drept destinaţie precisă mascarea unui adevăr atroce: numărul naşterilor de copii monştri este mult mai mare faţă de altădată, din cauza iradiaţiilor.

Altă consecinţă, minoră, dar deloc neglijabilă: în spitalele în care se fac radiografii fără discernământ, calusul fracturilor osoase normale se reface în zilele noastre în 90 de zile, faţă de 40, cum se întâmpla acum 30 de ani. Uneori, şi fără să fie vorba despre tuberculoză, sudura şi osificarea cer între 4 și 5 luni. A devenit normală trimiterea în convalescenţă a unui rănit care are un picior rupt. Casa de Asigurări recunoaşte necesitatea acestei convalescenţe, lucru care spune totul. Femeile, într-o proporţie de 7 din 10 nasc înainte de termen. Populaţia care locuieşte în zonele frontaliere ale Mexicului a suferit, în septembrie 1960, dereglări ciudate: oamenilor le era tot timpul cald, aveau pielea roşie, de parcă ar fi fost arşi. S-a presupus că apa de ploaie pe care au băut-o devenise radioactivă în urma exploziilor nucleare americane din Nevada.

După exploziile ruşilor din Mongolia şi Pacific, locuitorii oraşului El Peten din Guatemala s-au îmbolnăvit aproape toţi, înregistrându-se numeroase decese. Ca şi cum nişte nori transportaseră polenul morţii deasupra continentelor şi mărilor! Şi chiar aşa s-a întâmplat! Se cunoaşte existenţa unor curenţi puternici şi rapizi în atmosferă, *jet-streams.* Ei sunt binecunoscuţi de către aviatori, putând să-i facă să câştige o oră pentru trasee cuprinse între 3.000 și 4.000 de kilometri. Aceste *jet-streams* pătrund în mod regulat în culoarele aeriene, care devin adevărate „văi ale morţii” atunci când sunt încărcate cu particule radioactive. Aceşti curenţi puternici depun întotdeauna pulberea lor iradiată în aceleaşi locuri ale globului. Se pare că oraşul El Peten se află la capătul unei astfel de „văi ale morţii” pe care japonezii, în timpul războiului, în 1944, le-au folosit ca să trimită în Statele Unite balonaşe incendiare care au atins ţinta prevăzută – California – dar fără să provoace pagube importante. Aceste deteriorări ale condiţiilor biologice naturale şi ameninţarea care cade pe urmaşii noştri, fără să pară că îngrijoreză autorităţile publice, sunt semnele clinice ale psihozei resemnării care acţionează astăzi, ca şi cum Sfârşitul Lumii s-ar produce mâine. Jean Rostand speră, cu orice preţ, în ştiinţa „care a oferit întotdeauna mai mult decât aşteptam de la ea”.

Pro Editură și Tipografie, 2007